

mouens, ipsaque prædita motu sempiterno. 1. de Nat. 60. Roges me, quid, aut qualis sit Deus: autore utar Simonide, de quo cum quaesisset hoc idem tyrannus Hiero, deliberandi causa sibi diem postulauit: cum idem ex eo postredie quaereret, biduum petiuit cum sapius duplicaret numerum dierum, admiransque Hiero quaereret, cur ita faceret? Quia (inquit) quanto diutius cogito tãto mihi res videtur obscurior. Ibid. 30. Plato sine corpore Deum vult esse, vt Græci dicunt, *ἀσώματος*. de Ar. 19. Quis est tam vecors, qui cum suspexerit in cœlum, deos esse non sentiat? de Som. 4. Ille princeps Deus, qui omnem hunc mundum regit. Ibid. 9. Nouem orbibus cõnexa sunt omnia, quorum vnus est cœlestis extimus, summus ipse Deus arcens & continens cæteros. Ibid. 19. Deum igitur te scito esse: siquidem Deus est, qui viget, qui sentit, qui meminit, qui præuidet, qui tam regit & moderatur id corpus cui præpositus est, quàm hunc mundum princeps ille Deus. 2. de D. 148. Esse præstantem aliquam æternamque naturam, & eam suspiciendam admirandamque hominum generi, pulchritudo mundi, ordoque rerum cœlestium cogit confiteri. 4. de Finib. 11. Sed etiam modestiam quandam cognitionis rerum cœlestium affert, his qui videant, quanta sit etiam apud deos moderatio, quantus ordo: & magnitudinem animi, deorum opera & facta cernentibus: iustitiam etiam, cum cognitum habeas, quod sit summi rectoris & domini numen. 1. de Leg. 24. Nulla gens est tam fera, quæ non etiam si ignoret qualem Deum habere deceat, tamen habendum sciat. 1. de Diu. 120. Quãto id Deo est facilius, cuius numini parent omnia. 2. de Nat. 4. Iupiter dominator rerum, omnia nutu reges, pater diuùmque hominumque. de Vniu. 35. Deus, qui omnia genuit. de Vniu. 18. Sic Deus ille æternus, hunc perfectè Deum procreauit. 3. de Nat. 92. Nihil est, quod Deus efficere non possit, & quidem sine labore vlllo. 2. de Diu. 125. Nec frustra & sine causa quid facere, dignum Deo est. 2. de Legib. 26. Et quod Thales dixit, homines existimare oportere, deos omnia cernere, deorum omnia esse plena, fore enim homines castiores. 3. Offic. 102. Nunquam nec irasci Deum, nec nocere. pro S.R. 131. Cõmoda quibus vtimur, lucemque qua fruimur, spiritumque quem ducimus, à Deo nobis dari atque impartiri videmus. 2. Off. 111. Dij ratione vtentes. ibid. Deos placatos pietas efficiet & sanctitas. 14. Att. 11. Nostri illi heroes, sed dij futuri quidam, in gloria sempiterna sunt. 2. de N. 60. Deos quosdam ex magnis beneficiis fuisse constitutos. de Sen. 81. Sic me colite, vt Deum. 7. V. 112. Dij manes. Para. 1. Cùm tibi siue Deus, siue natura dederit animum, &c. 1. de Nat. 53. Tragicæ poëtæ cùm explicare argumenti exitum non possunt, confugiunt ad Deum. pro Pomp. 70. Testor omnes deos, & eos maximè qui huic loco temploque præsent, qui omnium mentes eorum qui ad Remp. ad eant, maximè perspiciunt. 2. de Diu. 40. Deos ipsos iocandi causa induxit Epicurus perlucidos & persflabiles, &c. 1. de N. 82. Deos ea facie nouimus, qua pictores & fictores voluerunt. 2. 82. Malos felices cõtra deos testimonium dicere. Ibid. 88. Improborum prosperitate secundaque res redarguunt vim omnem deorum ac potestatem. Ibid. 167. Magna dij curant, parua negligunt. Antequam. 28. Testor deos deaq; omnes immortales me, &c. 3. V. 7. Dij patrij. 2. de Inuen. 95. Ei Deo: *id est, Diana*. 6. Attic. 6. Ac te apud eum, dij boni, quanta in gratia posui. de Clar. Odij boni, quid quasi nos aliud agimus. 9. Att. 21. Reliqua ò Dij, qui comitatus. 2. Offic. 5. Quid est enim per deos optabilius sapientia. 8. A. 10. Nunquid tale habemus? dij meliora: id enim ipsum agimus, &c. 9. Att. 2. Contra igitur? Dij, inquit, auerrent. I. Pif. 38. Appellatus est hic Vulturius illius provincie (si diis placet) Imperator. 3. A. 36. His ducibus diis iuantibus erimus liberi breui tempore. 2. Q. Fr. 4. Diis hominibusque plaudentibus. 1. Off. 38. Dõque volentibus cum magnis diis. 7. Fam. 20. Diis approbantibus & iuantibus. 10. 22. Mèque diis iuantibus ante brumam expectabis. de Sen. 83. Si quis mihi largiatur, vt ex hac ætate repuerascam. 1. Tusc. 23. Harum sententiarum quæ vera sit, deum aliquis viderit. 6. Atti. 3. Sed hæc Deus aliquis gubernabit. 9. 4. Quid tu autem possis? aut quid homo quisquam? vix iam Deus. 1. Tusc. 99. Dij immortales sciunt, hominem puto scire neminem. 2. de Orat. 178. Qui ordo tibi placet, & quæ dispositio argumentorum, in quo tu mihi semper Deus, videri soles. Postq. ad Quir. 11. P. Lentulus, Consul, parens, Deus, salus nostræ vitæ. pro Sest. 144. P. Lentulus cuius ego patrem Deum ac parentem statuo fortunæ ac nominis mei. 1. Tusc. 67. Deus qua facie sit, aut vbi habitet, ne quaerendum quidem est. 2. de Legib. 41. Deus qua mente sit futurus, quando ei aliquis ab impijs donatur, vetat Plato dubitare: cùm vir nemo bonus ab improbo donari velit. 1. de N. 27. Si Deus esset animus hominis, cur cuiquam ignoraret? Ibid. 24. Si mundus est Deus, quoniam partes mundi sunt, Dei membra partim ardentia, partim refrigerata dicenda sunt. 2. 39. Sapiens est mundus, & propterea Deus. 1. Tusc. 63. Deus mundum ædificauit, secundum Platonem in Timæo. 14. Fa. 7. Deus aliquis mihi medicinam fecisse videatur. de Vniu. 14. Deus effector mundi atque molitor. 1. Tusc. 70. Deus vel effector mundi, si natus est, vel moderator, si semper fuit. 1. Diu. 67. Deus inclusus corpore

humano. de Vniu. 17. Deus is qui erat quum mundum crearet, de aliquando futuro deo cogitans. 2. de Nat. 77. Deus nulli naturæ obediens aut subiectus. 4. Att. 15. Deus ille noster Plato. 1. de N. 18. Deus Platonis de Timæo, opifex ædificatorque mundi. Ibid. 20. Deus Platonis. 2. 4. Deus præsens & præpotens; mundi Tusc. 28. Tantus & tam præsens habetur Deus. 7. Att. 1. Deus qui nos melius, quàm optare auderemus, liberauit. 4. 9. Fors videtur, aut si quis est Deus qui hæc curet. 1. 13. Nisi quis nos Deus respexerit. 16. Fam. 12. Nisi quis Deus, vel casus aliquis subueniret. 1. de Nat. 68. Deus significatur beatus & æternus. 1. Tusc. 74. Verat dominans ille nobis Deus, iniussu hinc nos suo demigra re. 2. de Leg. 25. Deus vindex constituitur, vt præsentis pæne metu religio confirmetur. 1. de Nat. 18. Mundus, Deus volubilis. Ibid. 37. Dei formam intelligi posse non cenfer Aristot. Ibid. 34. Dei formam mutabilem esse vult Heraclites Ponticus. Ibid. 31. Dei formam quæri non oportere: Socrates apud Xenophontem. 1. de Leg. 24. Dei notitiam nullum est animal quod habeat præter hominem. 1. de Nat. 106. Dei speciem cogitatione percipi cum sensu. 2. de Leg. 25. Deo nihil minus gratum, quàm non omnibus patere ad se placandum & colendum, viam. 1. de Nat. 24. Deo isti rotundo quæ vita tribuitur, vt præsentis pæne pietè & castè satisfacere. de Som. 4. Deo nihil, quod quidem in terris fiat, acceptius est, quàm concilia, cœtusque hominum inter sociati, quæ ciuitates appellantur. 3. de Legib. 3. Deo patet mundus, & huic obediunt maria terræque; & hominum vita iustis supremæ legis obtemperat. 2. 26. Deo probitas grata est, sumptus remouendus. Ibid. 40. Deo proximum & antiquissimum id habendum, quod sit optimum. Ibid. 41. Deo sponione voti obligamur. 1. de Nat. 102. Non membra solum hominis deo tribuunt imperiti, sed vsum etiam membrorum, arcum, sagittas, hastam, & cetera. 2. 34. Deo tribuenda est ratio recta, constantis. 1. 25. Deum dixit Thales Milesius eam mentem, quæ ex qua cuncta fingeret. de Vniu. 7. Deum, qui esset optimus, fas nec est, nec vnquam fuit facere quicquam: nisi pulcherrimum. 1. de Nat. 17. Deum Pythagoras censuit esse animum, per naturam rerum omnem intentum & comitantem, ex quo animi nostri caperentur. Ibid. 28. Deum voluit esse Xenophanes: mente adiuncta, omne præterea quod esset infinitum. Ibid. 39. Deum esse mûdum & cœlum & astra & terram, & animos, & eos quos maiorum institutis accepimus. 2. 30. Deum esse mundum, omnemque vim mundi diuina natura contineri. 1. 31. Deum solem & animum esse ait Socrates apud Xenophontem: & modò vnum, tum autem plures deos contituit. 1. 28. Ad Deum reuocat Parmenides, cupiditatem, bellum, discordiam. 1. Tusc. 70. Deum etsi non videmus, tamen agnosimus, ex operibus eius. 1. de Natur. Deum non attingit labor. 1. Tusculan. 51. Deum ipsum cogitatione complecti non possumus. 3. de Nat. 76. Contra Deum disputare. 1. 26. Deum non modò aliqua, sed etiam pulcherrima specie esse decet. 1. de Leg. 25. Ex quo efficitur, vt is agnoscat Deum, qui vnde ortus sit, quasi recorderetur ac agnoscat. 4. Acad. 120. Deus omnia nostri causa fecisse docent Stoici. 1. de Natur. 124. Fingere Deum lineamentis duntaxat extremis. 2. Diuin. 18. Ne Deum quidem cadere, vt sciat quid casu & fortuito futurum sit. 1. de Natur. 37. Deum certissimum iudicat Cleanthes, vltimum & altissimum, atque vndique circumfusum, & extremum omnia cingentem, atque complexum ardorem, qui æther nominatur. Ibid. 25. Sed nos Deum nisi sempiternum intelligere qui possumus? Ibid. Aera Deum statuit Anaximenes. Ibid. 26. Quis enim Deum non timeat, omnia prouidentem & cogitantem & animaduertentem, & omnia ad se pertinere putantem, curiosum & plenum negotij Deum? 2. Diu. 125. Nihil à Deo significari somnis. de Vniu. 35. Deo inuito, non sunt dissoluta per eum facta. 2. de Nat. 16. Nisi iuuantem Deo tales non fuerunt Curius, Fabricius, Coruncanus, reliquisque viri fortes. 2. Fam. 15. 6. Attic. 6. Dij approbent, quod actum est. 3. P. 35. Quod si iam (quod dij omen auertant) factum extremum Reip. venit, &c. 3. de Nat. 47. Dij Barbarorum. 1. Diu. 102. & 1. 82. Dij benefici sunt generique hominum amici. 2. de N. 70. Dij bellis præliisque non caruerunt, vt fabulæ ferunt. Ibid. Dij commentitij & ficti. Ibid. 67. Magna dij curant, parua negligunt. ad Brut. 16. Dij deaq; mihi prius omnia eripuerunt. 11. Fa. 21. Dij isti malè faciant. 15. Att. 2. 8. 16. 1. Dij faxint quod promittis. 1. Tusc. 28. Dij genitales. Ibid. 29. Dij maiorum gentium. 15. Atti. Dij illi mortuo. *imprecatio est suppresso verbo*. 8. P. 10. Ergo habet Antonius, quod suis pollicetur: quid nos? nunquid tale habemus? dij meliora. Id enim ipsum agimus, ne quid posthac huiusmodi quicquam possit polliceri. 3. de Nat. 86. Dij minora negligunt, neque agellos singulorum, nec viticulas persequuntur. 1. Diuin. 79. Dij ipsi se nobis non offerunt, vim autem suam longè latèque diffundunt. 3. de Natur. 77. Dij poetici. Ibidem. 11. Dij præsentis vbi visi fuerint. 10. Famil. 39. Quod dij prohibeant. 1. Tusculan. 36. Dij quales sunt, ratione cognoscimus. pro Cluent. 197. Dij quomodo placandi. 14. Famil. 4. Dij, quos tu castissimè coluisti, gratiam nobis non retulerunt. 1. de Natur. 91. Dij hominum similes, &c. 2. 63. Dij

Dijudati specie humana, fabulas Poëtis suppeditauerunt. de Vniu. 34. Deorum, quos Graeci *δαιμόνια* appellabant, nostri opinor, lares. 2. de Leg. 27. Cur paupertatem sumptu ad sacra adhibito deorū aditū ateamus. 3. de N. 49. Quum essent agri debito deorū excepti lege Censoria. ibid. 70. Deorum be- rum immortalium excepti lege Censoria. ibid. 70. Deorum be- neficio multi peruersē vtuntur. 10. Fam. 8. Deum benignitate. 1. de Natur. 18. Tanquā descendisset ex deorum concilio. 2. 7. Deorum cultus quis & optimus & castissimus. Ibid. 70. Deorum formæ & ætates & vestitus, ornatūque noti sunt. 1. 38. Deorum honore res fordidat atque deformes afficere. 2. de Leg. 22. Deorum iram donis placare impius ne audeo. ibid. Deorum ma- nium iura sancta sunt. Hos letho datos, diuos habento. Sum- ptum in ollos luctūque minuunt. 2. de Nat. 77. Deorum na- turā præstantē & excellens. 1. 116. Est deorum eximia quædam præstantēque natura. de Vniu. 33. Quæ de deorum, qui cernuntur, quique sunt orti natura, præfati sumus. 3. de Nat. 50. Quisquā nobilium deorum. 2. 61. Deorum nomen obtinuerunt ea res, quarum vis tanta, sine deo regi non possent (nempe fides, vir- tutis, honor, salus, concordia, libertas.) 1. Ibid. 85. Quod hominum tot linguæ, tot nomina deorum. Ibid. Deorum notionem in ho- minum animis impressit ipsa Natura. 3. 16. Cleanthes quatuor modis formatas in animis hominum putat deorum esse notio- nes de Arup. resp. 19. Deorum immortalium numine omnia regi, gubernarique perspeximus. 2. de Leg. 55. In deorum nume- ro esse maiores voluerunt eos qui ex hac vita migrassent. 1. de N. 29. In deorum numero Democritus refert imagines, earū- que circuitus, & cetera. 2. de Leg. 29. Deorum omnium plures, quæ singuli singulis sacerdotes. Ibid. 45. Deorum omnium terra sa- crum domicilium. de Vni. 32. Deorum qui intra cælum gigne- rentur, terram custodem esse voluit Deus. 1. de Nat. 29. In deorum opinione turpissimè labitur Empedocles. de Vniu. 35. Deorum ortus habeatur, atque dicatur, vt Oceanum, Salaciāque cœli fati terræque conceptu generatos, editosque memoremus: ex his Phoreyn Saturnum, & Opem: deinceps Iouem atque Iu- nonem, reliquos, quos fratres inter se agnatosque vsurpare at- que appellare videmus. de Vniu. 34. Deorum progeniem se esse dicebant veteres & prisca viri. 3. de Leg. 27. Deorum species qua- dam opinione in oculis est, non solum in mentibus. 1. de Nat. 48. Deorum speciem, corpus non esse, sed quasi corpus: nec ha- bere sanguinem, sed quasi sanguinem dicit Epicurus. Ibid. 39. Deorum ignotorum turbam magnam congregat Chryssippus. 1. de Leg. 21. Deorum immortalium vi, natura, ratione, potesta- te, mente, numine, natura omnis diuina regitur. 3. de Natur. 88. Improborum prosperitates, secundæque res redarguunt vim om- nem deorum ac potestatem. Ibid. 31. Deorum vim & naturam tollit Antisthenes. Topic. Deorum virtus naturā excellit, ho- minum industriā. 15. Fam. 5. Diis immortalibus gratulari nos, quā tibi, acceptum referre manus, gaudeo. ad Oct. Deos fru- strā appello, quorum aures atque animus à nobis abhorret. 2. de Nat. 166. Deos certos cur Homerus principibus heroum pericu- lorum comites adiunxit. 1. de Leg. 31. Qui canem & felem vt deos colunt eadem superstitione, qua ceteræ gentes cōstitantur. 2. de Nat. 168. Mala & impia est consuetudo contra deos dis- putandi. 1. de Diu. 10. Deos esse, & consulere rebus humanis. 2. de Leg. 26. Deos non esse parietibus claudendos, quibus omnia deberent esse patentia ac libera, quorumque hic mundus tēplum esset censuerunt Magi Perfarum. 1. Tusc. 30. Cur deos esse credamus, firmissimum hoc afferri potest, quod nulla gens tam fera, nemo omnium tam sit immanis, cuius mentem non imbuerit deorum opinio. 2. de Leg. 15. Deos esse dominos ac moderatores omnium rerum, eaque que gerantur, eorum geri iudicio ac nu- mine, eodemque optime de genere hominum mereri, & qualis quisque sit, quid agat, quid in se amittat, qua mente, qua pietate religiones colat, intueri, piorūque & impiorum habere ratio- nē à principio ciuibus persuasum esse debet. 1. de Nat. 121. Deos esse dicit Democritus, principia, mentesque que sunt in vniuer- so. Ibid. 38. Deos Perseus eos dicit esse habitos, à quibus magna vilitas ad vitæ cultum esset inuenta. 2. de Leg. 26. Deos omnia cenere, deorum esse plena omnia, homines existimare oportere dicebat Thales: fore enim omnes castiores. 1. de Nat. 34. Deos octo esse dixit Xenocrates. Ibid. 2. Deos esse dubitauit Protago- ras, nullos esse omnino Diagoras & Theodorus Cyrenaicus putauerunt. Ibid. 84. Deos esse facimus his vocabulis, quibus à nobis nominantur. Ibid. 25. Deos esse natiuos Anaximander pu- tauit. 2. 76. Deos esse quodam pacto negat Democritus. 1. Tusc. 36. Deos esse natura opinamur. 1. de Nat. 32. Deos populares esse multos, naturalem vni dicit Antisthenes. de Arusp. 18. Deos esse, quibus argumentis probetur. 2. de Leg. 32. Deos esse sum- mos cum concedamus, eorumque mente mundum regi, & eo- rum benignitatem hominum consulere generi, & posse nobis signa futurarum rerum ostendere. non video, cur diuinationem esse negent. Ibid. 19. Deos nemo separatim habebit, neque nonos: sed ne aduenas, nisi publicè adscitos priuatim colant. 43. In deos ceremoniæ ac religiones, non metu, sed ea coninnctione quæ est homini cum Deo, conseruanda. 2. 37. Deos nonos, & in

his colendis nocturnas peruulgationes sic Aristophanes poeta vexat, vt apud eum Sabazius, & quidam alij dij peregrini iudi- cati è ciuitate eiiciantur. 1. Q. Fr. 3. Quod præcarer deos, nisi meas preces audire desissent. 1. de Nat. 125. Re tollit, oratione relinquit deos Epicurus. de Vniu. 39. Deos alios in terra, alios in Luna, alios in reliquis mundi partes spargens Deus quasi ferebat. 2. de Leg. 25. Deos suos, aut nouos, aut alienigenas coli, confusionem habere religionum, & ignotas etiam sacerdotibus ceremonias. 10. Fam. 34. Deos hominesque testor. de Senect. 81. Vereri Deos. 15. Fa. 7. Deos tibi eum honorem fortunare volo. 2. de Fin. 93. Quos dij immortales, ille, quum omnes artus ar- dere viderentur, cruciatus perfererebat. de Vniu. 34. A diis ortis fidem non habere, difficile. 3. de Nat. 70. Non idcirco à diis non optime nobis esse prouisum, quod multi eorum beneficio per- uerse vtantur. 3. Qu. Fr. 2. Diis hominibusque inuitis. 2. de Leg. 16. Diis immortalibus interpositis tum iudicibus, tum testibus ciuium inter ipsos, quam sancta erit inter eos societas. 1. 21. Na- turam omnem diuinitis regi deorum immortalium natura, ra- tione, potestate, mēte, numine, siue quod est aliud verbum, quo planius significem quod volo. *pro M. Seaur. Sanctissimos deos illo constituisse in templo videtur, in vestro conspectu, vt salu- tem à nobis nepotis sui deprecarentur.

† A D I V N C T A. Aeternus, beatus, effector mundi atque molitor de Vniu. Beatus & aeternus, 2. de Fin. Certissimus, pulcherrimus, beatus, & immortalis, sapiens, sempiternus, aeternus, naturalis, sim- plex, 1. de Nat. Fortis, 3. de Natur. Immortalis, 1. de Finib. Præditus summa mente, 4. Acad. Opifex ædificatorque mundi, 1. de Inu. Præpo- tens, supremus, 1. de Leg. Præfens, ac præpotens, 2. de Nat. Princeps, summus, de Somn. Sanctissimus, 3. Ver. Tantus, & tam præfens, 1. Tusc. 1.

✠ Synt. *Deus princeps, summus, pater diuum hominumque, beneficus, genialis, immortalis, dominus, moderator. Dij meliora. Deus omnia auertat. Deus approbet, auertat. Deo inuito. O Deus bone. Si Deo* D E X T E L L A, *parua dextra, delicia.* 14. Att. 23. Quint. fra. vt scri- bis, est dextella.

D E X T E R. (*Sinister.* 1. de Di. 12. Iupiter cornicem à læua coruū à dextra canere iussisset. 1. de Diu. 46. Pateram dextra manu te- nebat. 10. Fam. 30. Dexterius cornu.

D E X T E R A, *dextra.* Postq. in Sen. 22. Qui mihi primus afflicto & iacenti Consularem fidem dextramque porrexit. 7. V. 152. Cui supplicii non illa dextra fidem porrexit: de Prou. 9. Imperator dexteram tendens milites hortatur. 7. At. 1. Vbi sunt ille den- sæ dexteræ. pro Cl. 17. Dexteram reformidare.

D E X T R A, *dextra manus.* 1. A. 5. Dextræ quæ fidei testes esse so- lebāt, perfidia sunt & scelere violata. 10. 9. Gracia tendit dextrā Italia; suumque ei præsidium pollicetur. 1. de Di. 85. Quid augurā tur à dextra coruus? à sinistra cornix facias ratum. 12. A. 26. Fa- cilis est circūspectus, quid ad dextram, quid ad sinistram sit. de Vni. 42. Nam & antè & ponè, ad læuam & ad dextram, & sursum & deorsum, &c. 1. de Diu. 59. Prendisse eam dextram tuam.

† A D I V N C T. Consularis, Postq. ad Quir. Denfæ, 7. Att. Fida, 14. Fir- mior, pro Deiot. Hostilis, 2. Tusc. Impia, 1. Catil. Testes, 2. Phil.

✠ Syntaxis. *Fidem dextramque porrigere. Hac dextra fidem porrigit. Dextram tendere alicui, & auxilium polliceri. Prendere dextram,*

D E X T R O S S V M, *ad dextram.* 1. de Diuinat. 44.

Dextrosus orbem flammæum

Radiatum solis liquer cursu nouo, &c. Poëta.

D I A D E M A, *apex, insigne regni.* 2. A. 85. Tu diadema imponebas cum plangore populi. 3. 12. Antónius collegæ diadema impo- suit. 10. 7. Nisi fortè eos qui diadema posuerunt conseruandos: eos qui nomen regis sustulerunt, deserendos putatis.

D I A T A, *medicina pars, qua victu morbos curat.* 4. Att. 3. epist. 3. ego diæta curari incipio, chirurgiæ tædet.

✠ D I A G O N D A S. 2. de Leg. 37. Atque omnia, nocturna, ne nos duriores fortè videamur, in media Gracia Diagondas Theba- nus lege perpetua sustulit.

D I A G O R A S. 5. de N. 89. At Diagoras cum Samothraciam ve- nisset, Atheos ille qui dicit, atq; ei quidā amicus: Tu qui deos, &c. 1. 63. Quid? Diagoras atheos qui dictus est posteaque Theodorus, nonne aperte deorum naturam sustulerunt? ibid. 2. Nullos esse omnino (deos) Diagoras Melius, & Theodorus Cyrenaicus putauerunt. 1. Tusc. 111. Hanc sententiā significare videtur Laconis illa vox, qui ex Rhodus Diagoras, Olympio- nices nobilis vno die duos suos filios Olympie vidisset, accessit ad senem, & gratulatus, Morere (inquit) non enim in cælum ascensus es. 1. de Nat. 118. Nam superstitione, quod gloriari soletis, facile est, liberare, cum sustuleritis omnē vim deorum, nisi fortè Diagoram aut Theodorum, qui omnino Deos esse negabant, censeres supersticiosos esse potuisse.

D I A L E C T I C A, *differendi ratio & scientia, veri & falsi iudicandi scientia, dialecticorum scientia, prudentia disputandi, ars intelligendi quid quamque rem sequatur, & quid sit cuique contrarium.* de Clar. 39. A Diodoro cum in aliis rebus, tum studiosissimè in Dialectica exercebar, quæ quasi cōtracta & afflicta eloquentia putanda est: sine qua etiā tu Brute iudicasti te iustam illam elo-

quentiam, quam dialecticam dilatam esse putant, consequi non posse. 4. Acad. 91. Dialectica veri & falsi, quasi disceptatrix & iudex. ibid. 92. Dialectica primo progressu festinè tradit elementa loquendi, & ambagorum intelligentiam, & concludendi rationem: tum venit ad foritas, lubricum sanè & periculosum locum. Orat. 114. Aristoteles in principio artis Rhetoricæ dicit eam artem quasi ex altera parte respondere dialecticæ, ut hoc videlicet differant inter se, quod hæc ratio dicendi latior sit, illa loquendi contractior. 1. Acad. 32. Dialectica disciplina, id est, oratio ratione conclusa, huic quasi ex altera parte oratoria vis dicendi adhibebatur. 2. de Fin. 17. & Orat. 113. Zeno rhetoricam palmæ, dialecticam pugno similem esse dicebat: quod latius loquerentur rhetores, dialectici autem compressius. 2. de Orat. 157. Ars bene differendi, & vera ac falsa diiudicandi, quæ verbo Græco *Διαλεκτική* appellatur: *ἢ ibi de dialectica multa.* 2. de Fin. 18. Dialecticam contemnit Epicurus, quæ vna cōtinet omnem & perspicendi quid in quaque re sit, scientiam & iudicandi quale quidque sit, ratione via & disputandi. 4. Acad. 95. Fundamentum dialecticæ est, quicquid enuncietur (id autem appellatur *ἄξιωμα* quod est quasi essatum) aut verum esse, aut falsum. 3. de Finib. 72. Dialectica habet rationem, ne cui falsò assentiamur, neve vnquam captiosa probabilitate fallamur: eaque quæ de bonis & malis diceremus, ut tenere tuerique possimus: nam sine hac arte, quemuis arbitramur à vero abduci fallique posse. * Hortens. Tunc Pseudomenon & Soritam, & totam Dialecticam aut illudis aut increpas?

† ADIVNCT. Dilatata, de Clar. Deceptrix, & iudex veri ac falsi, 4. Acad. Multa in excogitandis argumentis, loquax in iudicandis argumentis, 2. de Ora. Similis pugno, 2. de Fin. Tota, Hortens.

DIALECTICA, *pl. n.* de Clar. 119. Stoicorum in dialecticis omnis cura cōsumitur. 3. de Fi. 41. & 1. Off. 19. Carneades tuus egregia quodam exercitatione in dialecticis. 14. At. 12. Vestorius homo remotus à dialecticis, in arithmeticis satis exercitatus.

DIALECTICE, aduer. *dialecticorum more, tenuiter, subtiliter.* 2. de Fin. 17. Rhetoricè vel dialecticè disputare. 1. Acad. 8. Multa dialecticè dicat.

DIALECTICE, Top. 6. Omnis ratio diligens differendi duas habet partes, vnam inveniendi, alteram diiudicandi. ibidem. Iudicandi vias Stoici diligenter persecuti sunt, eam scientiam, quam dialecticam appellant: inveniendi vero artem, quæ topicè dicitur, totam reliquerunt.

DIALECTICVS, *minutus, Philosophus, disputandi peritus.* 2. de Diuin. 115. Ambigua ad dialecticum referenda sunt. 2. Ibid. 11. Quomodo mentientem dissolvas, quem pseudomenon vocant, aut quemadmodum foritis resistas, dialectici docent. Orat. 113. Disputandi ratio & loquendi dialecticorum sit, Oratorum autem dicendi, & ornandi, pro Dom. 47. Sexte noster bona venia, quoniam iam dialecticus es, & hoc quoque Liguris, &c. 2. de Diu. 122. Si velim geometricum quiddam, aut physicum, aut dialecticum explicare. 4. Acad. 98. Mina erat merces dialecticorum. de Fat. 12. Vigila Chryssipe, ne causam tuam, in qua tibi cum Diodoro valente dialectico magna luctatio est, deseras. 2. de Fin. 17. Dialecticæ captiones, de Or. 127. Acumen dialecticorum. Part. 138. Et eadem vel angustè differere, ut dialectici qui appellantur, vel ut oratorem decet, latè exprimere. de Fat. 15. De connexis & coniunctionibus ridiculis dialecticorum. Part. 1. De minuto genere dicendi, & argumentadi dialecticorum, siue Stoicorum. 2. ad Her. 16. Sunt qui arbitrantur ad hanc causam tractandam vehementer pertinere cognitionem amphibolarum eam, quæ à dialecticis profertur. Nos verò arbitratur, non modo nullo adiumento esse, sed potius maximo impedimento, omnes enim illi amphibolias aucupantur. Or. 114. Nam & ipse Aristoteles tradidit præcepta plurima differendi, & postea qui dialectici dicuntur spinosiora multa pepererunt. 2. ad Her. 16. Ita memunt (*dialectici*) in dicendo ne quid ambigunt dicant nomen suum pronuciare non possunt. 2. de Or. 158. Nam & omne quod eloquimur, sic, ut aut esse dicamus id, aut non esse: & si simpliciter dictum sit, suscipiunt dialectici ut iudicent, verumne sit an falsum, & si coniunctè sit elatum, & adiuncta sunt alia, iudicet rectè adiuncta sint, & verane summa sit vniuscuiusque rationis & ad extremum ipsi se compungunt suis acuminibus, & multa querendo, reperiunt non modo ea, quæ iam non possunt ipsi dissolvere, sed etiam quibus antè exorsa, & potius dextera propè retextantur. 1. de Orat. 127. Acumen dialecticorum. 1. Acad. 25. Dialecticorum verba nulla sunt publica.

† ADIVNCTA, Valens, de Fat.

DIALOGVS, *disputatio, sermo in personas distributus.* 2. Fa. 9. Scripsi etiam tres libros in disputatione & dialogo. de Clar. 218. Cum disputatione esset inter eos, ut est consuetudo dialogorum. Orat. 151. Plato in iis sermonibus, qui dialogi vocantur. 5. At. 5. Nos Tarenti, quos cum Pompeio *διδάσκω* de Republica habuerimus, ad te perscribemus. 13. 15. *διδάσκω* expecto. Ibid. 40. Hic dialogus sic conclusus est.

† ADIVNCT. Mirifici, 2. Att.

DIANA, Diana plures fuerunt. 2. de N. 68. & 3. 58. Dianam & Lu-

nam eandem esse putant: eadem apud Græcos Diana & Lucina, & apud nos Iuno Lucina, & Diana dicta, quia noctu quasi diem efficit. in Arat.

Ut quondam Orion manibus violasse Dianam, Dicitur, &c.

6. V. 71. Dianam perge violatam esse. Ibid. 74. De simulacris flagrauit, eadem constat ex Olympiade natum esse Alexandrum. 3. V. 48. Latonam ex longo errore & fuga grauidam, & sciam ad pariendum vicinam temporibus exactis fugisse Delum atque Apollinem, Dianamque peperisse. ibid. 54. Pergæ sanum antiquissimum & sanctissimum Dianæ scimus esse, id quoque à ne nudatum, ac spoliatum esse: ex ipsa Diana quod habebat ante detractum atque ablatum esse dico. 3. Offic. 95. Agamemnon eum deuouisset Dianæ, &c. Vide, DEVOVEO.

DIANIVM, oppidum. Lege, SINOPE.

DIARIVM, stipendium militibus in singulos dies propositum. 8. At. Eo modo autem ambulat Cæsar, & iis diariis militum celeritatem incitat. Hic exponde, ambulare, de exercitu uer faciente.

DIARHOEA, alui purgatio, ventris fluxio. 7. Fa. 26. In eas herbas cum incidissem in cœna augurali, apud Lætulum, tanta me *διάρρεια* arripuit, ut hodiè primum videar cepisse confiteri.

DIBAPHVS, bis tinctus purpura. 2. Fam. 16. Nam Curius noster dibaphum cogitat, sed eum infector moratur. 2. Att. 10. Strumam Vatini jacerdotij *διβάφω* vestiant.

DICA, iudicium, actio. 6. V. 53. Artagatho imperat, ut aliquid illorum quorum argentum fuerat, nummulorum dicis causa daret: aliter, dica. 2. 37. Scribitur Heraclio dica quater. Ibid. 42. Dicas sortitur, educit ex vna tres iudices.

DICACITAS. 2. de Orat. 218. Duo sunt genera facierum: alterum æquabiliter in omni sermone fufum, alterum peracutum & breue. Illa superior cauillatio, hæc altera dicacitas appellatur. Orat. 87. Sales, quorum duo genera sunt: vnum facietarium, alterum dicacitatis. 2. de Orat. 244. Scurrilis dicacitas Oratori fugienda est. 1. Att. 10. Genere illo moroso, quod etiam sine dicacitate rideretur.

† ADIVNCT. Scurrilis, 2. de Orat.

DIACÆARCHVS. 2. At. 2. Et Hercule magnum aceruum Diacæarchi mihi ante pedes extruxeram. 1. Tusc. 77. Acerimè autem, delicia meæ, Diacæarchus contra hanc immortalitatem differuit, is enim tres libros scripsit, qui Lesbiaci vocantur, quod Mitilens sermo habetur, in quibus vult efficere animas esse mortales. 13. At. 32. Diacæarchi *μετὰ ψυχῆς* utrosque velim mitat, &c. 4. Acad. 124. Tenemusne quid animus sit? vbi sit? denique sit ne? an, ut Diacæarcho visum est, neque sit quidem vllus. 6. At. 2. Diacæarchi tabulis crediti. 2. 7. Diacæarchum rectè amas, luculentus homo est, & cuius haud paulò melior quam isti nostri *ἀδελφαιόχοι*. 3. de Leg. 14. Ab eodem Aristotele doctus Diacæarchus, huic ratione studiòque non defuit. 1. Tusc. 41. Diacæarchum verò cum Aristoxeno æquali, & condiscipulo suo doctos sanè homines omittamus: quorum alter ne condoluisset quidem vquam videtur, qui animum se habere non sentiat: alter ita delectatur suis cantibus, ut eos etiam ad hæc transferre conetur. 2. de Diuin. 105. Magnus Diacæarchi liber est, nescire ea (*qua euentura*) melius esse quam scire. 1. Tusc. 21. Diacæarchus autem in eo sermone quem Corinthi habitum tribus libris exponit, doctorum hominum disputantium, primo libro multos loquentes facit: duobus Pherecratem quendam Phithiotam senem, quem ait Deucalione ortum, differentem inducit, nihil esse omnino animum, & hoc esse nomen totum inane, frustra que animalia, & animantes appellari. 2. Att. 16. Controuersia est Diacæarcho, familiaris tuo, cū Theophrasto amico meo, ut ille tuus *τὸν ἄνευ τῶν βίον* longè omnibus anteponat, hic autem *τὸν ἄνευ τῶν* utrique à me mos gestus esse videatur.

DICANDVS, *tribuendus.* de Conf. Huic idem honos certè dicandus est.

DICATIONO, cum aliquis se in ciuitatem aliquam dicat, *ἢ tradit.* pro Corn. 28. Neque solum dicatione, sed etiam postliminio potest fieri ciuitatis mutatio.

DICATVS. Ora. 42. Epidictico n genus gymnasiis & palæstræ dicatum, spretum & pulsatum foro. 1. Tusc. 73. Cygnus non sine causa Apollini dicatus est. 7. V. 183. Donum Ioui dicatum ac promissum.

DICAX, paulò nimium facetus, promptus, paratus, ad dicendum. Or. 90. Demosthenes non tam dicax fuit, quam facetus: est autem illud acrioris ingenij, hoc maioris artis. 2. de Orat. 221. Homini bus facetus & dicacibus difficile est habere hominum rationem, & ea quæ occurrant, cum falsissimè dici possint, tenere. 2. A. 76. Populum in te dicacem etiam reddidisti. 2. de Orat. 244. Vargula & Granius sunt dicaces. Granio quidem nemo dicacior. pro Cæl. 67. In conuiuiis faceti & dicaces. pro Qu. 11. Quo impuniùs dicax esset.

DICHOREVS, *pes poeticus.* Or. 213. Insistit autem ambitus modis pluribus, è quibus vnum est secuta Asia maximè, qui dichoreus vocatus.

vocatur, cum duo extremi chori sunt: id est, & singulis longis & breuibus.

D I C I S causa: id est, simulandi causa, per simulationem, ad speciem Leges, **D I C A**. Ego tum ibidem, dica causa, legi posse existimo, ut sit legis causa.

D I C O, nuncupo, confesco, addico. pro Corn. 28. Non est huius civitatis civis, qui se alij civitati dicare potest. Ibid. 30. Dicare se in aliquam civitatem. Att. Rectum censuisti, ut aliquid dicare. 2. de Leg. 7. Ordire igitur: nam hunc totum tibi dicamus diem. 2. Fam. 6. Huic meae laudi tuum studium dices. 3. de Ora. 11. Non vidi eorum casus, qui tum adolecentes Crasso se dicarant. Ad Cael. ex Nou. Balbum quanti faciam, quamq; ei me totum dicauerim, ex ipso scies.

Syntaxis. Dicare tempus, studium, se se totum alicui, in civitatem.

D I C E N D I. 1. de Orat. 149. Dicendo homines, ut dicant efficerent. Ibid. 150. Peruersè dicere homines, peruersè dicendo confere. Ibid. 150. Dicitur etiam C. Flaminius ad populum valuisse qui de Clar. 57. Dicitur etiam C. Flaminius ad populum valuisse dicendo. 2. de Orat. 92. Dicendi genera singula singulis aetatibus. 15. At. 2. De optimo dicendi genere iudicium M. Bruti à Cicerone diuersum. Brut. Dicendi opus ex quinque partibus constat. Part. 3. Dicendi doctrinae partes tres. 2. de Orat. 115. Dicendi ratio tribus ad persuadendum rebus est nixa. Brut. 49. Dicendi studium non commune Graeciae, sed proprium Athenarum. Ibid. 329. Dicendi certum tempus Pompeia lege constitutum. 2. de Orat. 33. Dicendi usus in omni pacata & libera civitate dominatur. 11. Fam. 28. Matij, dicendo vincere non potuitate dominatur. 11. Offic. 1. Ut non modo Graecarum literarum rudes, sed etiam docti aliquantum se arbitrentur adeptos & ad dicendum & ad iudicandum: id est, in oratoria arte, & philosophia. 2. de Orat. 48. Num igitur placet, cum de eloquentia praecipias, aliquid etiam testimonii dicedis quasi in arte tradere. de Vni. 5. Quod ne dictu quidem fas est. 13. Fam. 1. Dicendum aliquando est. pro. tandem dicendum est. 4. V. 119. Audistis ob ius dicendum: Qu. Variam dicere, procuratores suos isti centum & triginta millia nummum dedisse. 1. Acad. 5. Dicendi ars, pro Rhetorica. 1. ad Her. 1. Dicendi assiduitas artem multum iuuat. 1. de Inu. 4. Dicendi assiduitas audaciam alit. 4. At. 3. Dicendi calumniam tempus eximere. 1. ad Her. 1. Dicendi copia quid desideret. Brut. 45. Dicendi cupiditas quibus rebus alatur, quas fugiat. 2. de Or. 30. Dicendi disciplina mendacio nixa est. Bru. 26. Dicendi facultas ceteris artibus multò tardius absoluta. 3. de Orat. 53. Dicendi facultatem veteres Graeci sapientiam nominabant. 1. Off. 3. Dicendi genus forense. Or. 20. Dicendi genera tria.

A D V E R B. Etiam atque etiam, 13. Fam. Non modò non frequenter, sed etiam raro, Or. ad Brut.

D I C O, loquor, aio, narro, verbum vel verba facio, verba, vel sermonem, vel orationem habeo, usurpo, commemoro, expono, explico, profero, memoro, in cōcione vel oratione mea pono. 1. de Nat. 87. Mortem dico, & deos time Metrodorus. 1. V. 30. Quamobrem nihil dico de meo ingenio, neque est quod possim dicere: neque si esset, dicerem. 1. Tusc. 12. Non dico fortasse etiam, quod sentio. pro Rosc. Amer. 13. Causam dicitis, qui vnus relictus, ex illorum nefaria caede restat. 1. de Fin. 15. Dicit planè, quod intelligam. 5. At. 9. Cicero meus modestissimus & suauissimus puer tibi salutem dicit. pro Rosc. Amer. 12. ea nos hoc tempore vtimus, qui causam dicimus. de Vniu. 19. Dicimus multa inconsideratè ac temerè. pro Planc. 55. Multi etiam communes inimici reorum omnium, qui ita semper testimonium de ambitu dicunt. 2. P. 42. Ille sensum dicebat, quod causae prodesset: tu cursim dicis aliena. 2. Qu. Fr. 3. Dixi pro illo de ambitu. pro Syll. 83. Qui testimonium de coniuratione dixi in alios. 1. Att. 11. 6. V. 44. Neq; dixi quicquam pro testimonio, nisi quod erat ita notum, atque restatum. 2. de Fin. 10. Sed tu istuc dixi bene Latine, parum planè. 4. At. 5. Sed quibus sententiis dixi, quod & ipsi probarent, latari sunt tamen me contra Pompeij voluntatem dixisse. 6. V. 143. Ut quisque arate & honore antecederet, ita sententiam dixit ex ordine. 11. 18. Crassus Consul Pontifex maximus, Flacco collegae Flammi Martiali multam dixit, si a sacris discessisset. pro Milo. 37. Diem mihi (credo) dixerat, multam irrogarat, actionem perduellionis intederat. 11. At. Et si multa praesens in presentem acerbe dixerat & fecerat. 4. V. 176. Dicam paulò altius. 3. Qu. Fr. 4. Nihil dicam grauius. de Amic. 96. Dissuasimus nos, sed nihil de me: de Scipione dicam libentius. 1. de Natur. 25. Valeat: quid enim dicam? propitius sit. Parad. 1. Dicam, quod sentio tamen. 1. Acad. 11. Dicam, ut res est. pro Rosc. Amer. 94. Dices: quid postea, si Romae assiduò fui? Tusc. 46. 6. V. 10. Dicit aliquis, Quid ergo tu, & c. 3. V. 143. Dic, dic, quae, clarius. 2. Qu. Fr. Dic mihi verum. 3. de Leg. 40. Dicat Senator loco: id est, rogatus. 6. Fam. 21. Dicerem de me ipse, id est, moipsum laudarem, 6. V. 143. Quum surgeret nemo, neq; sententiam diceret. 3. Qu. Fr. 4. Quum testimonium secundum fidem & religionem grauissimè dixissem. de Clar. 80. Quum quidem eo ipso anno contra Seruism Galbam ad populum summa contentione dixisset. 13. Fam. 8. Si dicam docere te videar, non rogare. 1. de Nat. 116. Sic loquitur, ut Coruncanum pontificem maximum

te audire dicas. 10. Fam. 24. Non dixerim facile. 3. V. 136. Iam verò in bonis Quint. Opimij vendendis, quas iste praedas, quam aperte, quam improbe fecerit, longum est dicere. 1. de Orat. 112. Dicere nunquam non ineptum est, nisi cum est necessarium. 2. de Inu. 142. Dicere à scripto. Lael. 98. Dicere ad voluntatem alicuius. 4. Tusc. 54. Dicere aliquid acris & vehementius. 1. Ac. 16. Dicere aliquid constanter. 4. 15. Dicere aliud atque sentias. 5. Tusc. 75. Dicere aperte & clara voce. 1. Offic. 2. Dicere aptè, distinctè, ornate. pro Rosc. Comaed. 16. Dicere audacter & aperte. Brutus. 23. Dicere bene nemo potest, nisi qui prudenter intelligit. 1. de Fin. Dicere causam aliquem. pro Quint. 31. De capite suo priore loco causam dicere. 1. Tusc. 17. Dicere certa. 1. de Fin. 2. Dicere contra omnes. 4. Acad. 99. Dicere contra sensus, contraque perspicuitatem. 2. Offic. 48. Dicere copiosè, sapienterque. 1. 134. Dicere de absentibus, detrahendi causa. 1. de Nat. 30. Longum est dicere de Platonis inconstantia de Senec. 30. Dicere de seipso senile est, eique etati conceditur. 3. Off. 1. 12. pro Rosc. Amer. 33. Dicere diem alicui. 4. Acad. 134. Dicere disertè copiosèque. pro Cec. 73. Dicere dotem. 1. Acad. 4. Dicere ea quae sunt in promptu. 4. de Fin. 6. Dicere minora enucleatè. 1. Offic. 4. Dicere grauissimè & copiosissimè. 4. Acad. 146. Dicere inuidiosè, eleganter, subtiliter. 2. de Fin. 74. Dicere ius. 5. V. 19. Dicere leges. de Pet. Conf. 37. Dicere mendacium alicui. 4. Tusc. 53. Dicere monstra. pro Planc. 74. Dicere orationem de scripto. 4. de Fin. 6. Dicere pro reo. 2. Fam. 3. Dicere suam rationem contra alienam. de Clar. 182. Dicere omnes Romae cupierunt, non plurimi ausi sunt, pauci potuerunt. pro Domo sua. 27. Dicere Senatui: pro, in Senatu, vel apud Senatuum. Orat. 237. Dicere sententiosè sine verborum & ordine & modo, infantia est. 2. Offic. 31. Dicere simpliciter breuiterque. 4. Acad. 63. Dicere subtiliter contra aliquem. 1. Tusc. 41. Dicere subtiliter magis, quam dilucidè. 1. Qu. Fr. 2. Nec temerè dicere, nec astutè reticere. 4. Acad. 81. Dicere falsum testimonium. 14. Att. 1. Dicere valde vehementer & liberè. 2. de Leg. Verè dicere. 12. Fam. 2. Non dicere visus Antonius, sed vomere. pro Cluent. 160. Quae dixi necessario, pluribus verbis egi, vt, & c. ibid. bis. 13. At. 25. Sed etiam atque etiam dico, tuo periculo fiet. 12. Fam. 7. Quod autem & in Senatu pluribus verbis differui, & dixi in concione: in eo velim fidem meam liberè. de Clar. 333. Nihil dico amplius: tantum dico, si mihi, & c. pro Qu. Fr. 10. Vnum illud dico, si propter, & c. 2. de Or. 72. Dicam enim tibi Catule non tam doctus, quam expertus. 1. Att. 16. Homines beati, hos piscinarios dico, amicos tuos. 2. de Diuin. 96. Demosthenes cum Rhodice nequiret, exercitatione fecit, vt planissimè diceret. Orat. 189. Quod versus sepe in oratione per imprudentiam dicimus. Ibid. 113. Aliud videtur oratio esse, aliud disputatio: nec idem loqui esse, quod dicere. Ibid. 136. Dicere nihil aliud est, nisi omnes, aut certè plerisque illuminare sententias. de Clar. 188. Dicere de aliqua re proposita in vtramq; partem. 2. de Ora. 32. Dicere causas in foro. de Clar. 219. Dicere ex tempore. 4. V. 102. Dicere aliquid ex superiore loco. 2. Att. 24. Dicere ex inferiore loco. Dicere dictum, Lege, D I C T V M. 5. A. 54. Dixi ad ea omnia, Consules, de quibus retulistis. 4. Aca. 49. Ad has omnes visiones permulta dixit. 2. de Leg. 33. Nisi hi omnes multa ad veritatem admirabilia dixissent: id est, vera praedixissent. 13. Att. 33. Non temerè dixit Hortensius ad QuaeSTOREM, Trib. mil. & c. pro Quint. 31. Dicere causam de capite suo priore loco pro Corn. 11. Cum Q. Metellus causam de pecuniis repetendis diceret. de Clar. 80. Cato contra Galbam ad populum summa contentione dixit. 2. de Orat. 98. Dicere causam contra aliquem apud Centumuiros pro aliquo. de Clar. 81. Metellus pro L. Cora dixit, accusante Africano. Ibid. 288. Sed in iudicio veniant, ad stantem iudicem dicant. de Optim. 10. De re priuata ad vnum iudicem dicere. 7. Att. 7. Ad summam dic, M. Tulli, & c. 15. 19. Dic mihi, Antonius vultne, & c. 2. 4. Quod inter nos liceat dicere. 1. de Orat. 112. Nam quid ineptius est, de dicendo dicere? Ibid. 114. Quid de illis dicat, quae, & c. 4. Att. 3. Dicere sententiam de scripto. 10. A. 5. de Clar. 46. & 10. Fam. 13. Memoriter, & ex memoria, pro Dom. 27. Quis apud populum Romae de illius dignitate industrius: quis Senatui sapius dixit. 5. de Fin. 27. Et si ea quae adhuc dixisti quamuis ad aetatem rectè isto modo dicarentur. pro Dom. 95. Dico igitur, & quam possum maxima voce dico, me, & c. pro S. R. 45. Ut non modò tibi contra nos dicendum putes, verum etiam contra rerum naturam, contraque consuetudinem hominum, contraque opiniones omnium. pro C. Cor. 1. Dum priuatim dicunt. Ibid. Causam lege Varia de maiestate dico. cont. C. Anton. Tu potes in defensione tua dicere. Hortens. Qui lentus dicere solebat. Incer. Ut ita diceret, quo modo se quilibet posse consideret.

¶ **Decerno**. 3. V. 149. Dicere diem operi faciendo. pro Fla. 86. Doti Valeria pecuniam omnem suam dixerat.

¶ **Propono**. 9. Att. 18. Volet Caesar, ut praetor dictatorem dicat.

† **A D V E R B**. Absurdè, competenter, honestè, inconstantissimè, liberius, nimium saepe. (parum saepe, pulchrè, Rhetoricè, 2. de Fin. Abundanter, accuratius, congruenter, exigue, explicatè, festiuè, grauissimè, testimo

testimonium, illuminatè, numerosè, paulò secus, supra, 3. de Ora. Acerbè nihil, separatim de moribus, 13. Fam. Accommodatè ad persuadendum, acutè, audaciùs, compositè, copiosissimè, eloquentissimè, impolitè, latius paulò, lenius, memoriter, paratius, peruersè, prudenter, purè causam, quàm maximè, accommodatè ad remissius, 1. de Orat. Accuratè causam, angustè, argutius, attenuatè, pressèque, Atticè, copiosè & ornatè, enucleatè loqui, & ineleganter causam, exiliter, inconsultè, incultè, ineptè, non ita citò Rhetorem, Odiosè, pereleganter, peritè, planè Oratorem, plurimum, pressè, ridiculè, sapienter, scienter, semel & iterum, similiter, Latine, solutè, suaviter, suspiciosius aut criminiosius, temperantiùs, de Clar. Accuratè sententiam, tutò sententiam, 4. Attic. Accuratè testimonium, arrogantè, coniunctè, de re vtraque, consultò, diserte & scribere, dolenter, facetius, fastidiosius, iocosè, probabiliter, propriè de vnoquoque, quasi stultè cum sale, sordidè, subridiculè, temerè, turpissimè, 2. de Orat. Accusatoriè, grauitè testimonia, paulò ampliùs, 4. Ver. Aceruatim reliqua, callidissimè, cautè, pedetentimque, contra, grauitè & diù, honestissimè, nusquam, palam, fortissimè, pro Cluent. Accuratè, plus minufve quàm sit necessarium, non longè causam, satis superque, timidè, pro Flac. Acritus, admirabiliter, planè vehementius, 4. Tusc. Acutius, pro Cor. Balbo. Aequaliter ius, 1. Q. Frat. Aliquando, contumeliosè de absentibus, maximè, quamquam quid, obsecrè, seuerè de absentibus, satisfere, 1. Offic. Ample, aptè, aptius, asperè multa, æsim, circumscriptè numerosèque, compositè & aptè, conclusè, copiosius de re, criminiosius, definitè, diligentius, dissolutè, excelcius, exquisitiùs, fortuito, conclusè, aptèque, horridè, icuine, latius, longius, magnificentiùs, melius quàm præcipere, minutè, ornatè satis, partitè, pressius, quantuluncunquè, rectè, incisè, sententiosè, subtiliter, submissè, summissius, temperatè, tranquille, versutè, veteratoriè, Orat. ad Brut. Amplius nihil eo quàm, pro Marcell. Timidiùs, pro Cec. Aniliter, facillè non, inurbanè, superstitiosè, 3. de Nat. Apertè, casu, impudenter, parum impudenter, planissimè, 2. de Diuin. Apertè flagitia aliena, pro Salust. Appositè ad persuasionem, breuiùs, contortè, deinceps, diuersè de eadem re, obscurè, negligenter, nuperrimè, perturbatè, posterius, planissimè, præclarissimè, prout nihil, singularim de veroque genere, 1. de Inuent. Apertissimè, artificiosè, ornatè, 3. de Finib. Arrogantiùs, improbè, publicè, 3. Verr. Articulatè salutem, 6. Attic. Asseuerantiùs, certius, constantissimè, eleganter, inuidiosè, paulò obscurius, paululum antè, syllabatim, 4. Acad. Atrociter in Senacu, iracundè, parcius de laude, verissimè, pro Mur. Audaciter, cupidè, cupidius, falsò in aliquem, pro Font. Audaciter, & apertè, perinde ac si, pro Q. R. Bellè, familiaris, palam pro Repu. pro Qu. Benè, diligentissimè, molliùs, stultè, tolerabiliùs, 4. de Finib. Benè alicui, certatim de salute, grauiùs de salute, male, ornatius, priuatim sententias, pro Sest. Breui, breuiter sententias, 1. Famil. Breuiter de vnoquoque, faceret, gratis, Tandiu, publicè, publicè testimonium, sortitò sententiam, 6. Verr. Breuiter magna, clariùs, grauitè, ac deploratè, liquidò, sigillatim de incommodo, 5. Ver. Breuissimè, crebrò, nimis, rectè, timidè de, & pauca, pro Pomp. Clariùs, leniter, pro Syll. Conciannè, 2. de Orat. Conscitum, Latine, 1. Acad. Conscientiùs de studiis honestis, paulò antè, pro Cæl. Constantè, conuenienter, vberius, liberè, 5. Tusc. Conscitè, occultè, distinctè, inconsultè, strigim, 1. de Natur. Contentè, dilucidè, inconsideratè, 1. Tusc. Libere causam, Quamuis diu, sæpenuerò, pro S. R. Coram, modicè, 2. contra Rull. Cupidissimè falsum testimonium, in Vat. Cursum aliena, impiè in aliquem, honestè non posse, tantum, breuiter, sensim, spurcè, 2. Phil. Diffusius, fortissimè, honestius, malè Latine, rectius, religiosè testimonium, studiosè contra aliquem, 3. Tusc. Diligentè, 1. Q. Fr. Distinctius de vtroque, dubitanter, diutius, 8. Famil. Durè, lenissimè, 12. Philipp. Elatè, integrè, parum de re, siccè & integrè, de Opt. Etiam atque etiam salutem, 14. Fa. Fideliter, 16. ad Brut. Ferociter, vltro, pro Planc. Ferociùs, 2. Qu. Fr. Fortiter, nominatim vitium prædij, 3. Offic. Generatim, in Pifo. Grauitè, seuerèque, rectè sine exceptione, saltem hoc, 7. Verr. Industrius apud populum, necessariò de se, sublatius de se, pro Do. Inhumanus, potissimum quid sentimus, de Amic. Inscitè, probè, vix satis constanter, 2. Tusc. Insolenter, infulsè, 5. Attic. Intemperanter, iracundè nimis hoc quidem, 1. Philipp. Libere sententias, 3. Philipp. Minaciùs quàm facere, 5. Philipp. Minus aliquantò quàm sentire, 12. Attic. Modestè, 2. Famil. Neque ita multò post, populariter multa, simpliciter, 2. Offic. Pedetentim cautèque, 2. Ver. Periculosè, 7. Phil. Prudentissimè, 1. de Leg. Pudentiùs, 6. Attic. Satis luculentè, 1. de Diu. Secleratè, in aliquem, pro Mil. Seditiosissimè, 2. Attic. Spurcè, 7. At. Summatim, verecundè, 5. de Fin. Temerè contra, obsceniùs, verè consulem, 9. Fam. Valdè, vehementer & liberè, 14. Att.

D I C O R. 4. Tusc. 21. Distinguunt illud etiam, vt sit libido earum rerum, quæ dicuntur de quodam, aut quibusdam, quæ *νεωτεροῦ* & *νεωτεροῦ* dialecticè appellant: vt, habere diuicias, capere honores, 6. V. 38. De hoc nomine Verri dicitur, habere eum perbona tereumatata. 3. de Nat. 45. Aristæus oliuæ inuentor dicitur. Ibid. 54. Solem Acantho Rhodi peperisse dicitur. ibidem. 55. Mercurius, qui Argum dicitur interemisse. 8. Famil. 9. Pompeius dicitur valdè laborare. 3. de Nat. 57. Æsculapius, qui primus vulnus obligauisse dicitur. Ibid. 91. Portenta & flagitia ab vtrisque dicuntur. 3. de Orat. 160. Vt dicitur, id est, vt auunt. 4. Tusc. De cuius excellentia, multa quidem dici, quàmuis fusè latèque possint, 4. P. Vt sententiæ de summa Reip. liberè dici possint, 1. de Fin. Quid ergo miserius dici aut fingi potest? 7. Fam. Dici non potest quàm valdè gaudeam. pro Qu. Dici vix potest quàm multa sint quæ respondeatis. 3. Tusc. Video enim ab eo dici multa seuerè, multa præclarè. 1. de Fin. Dici splendè quædam non conuersa de Græcis. 5. Famil. P. Vatinius eliens ad te venit, qui pro se causam dicit vult. pro Qu. 8. Quid hoc iniquius dici aut commemorari potest. * 1. Quint. Frat. 1. Parui refert, abs te ipso ius dici æquabiliter & diligenter. 2. de Natur. 275. Quæ à prudentibus, quasi per dissimulationem non intelligendi, subabsurdè falsèque dicuntur.

† **A D V E R B.** Amantiùs, honoroscentiùs, 2. Attic. Ample & explicari, dilucidè planèque, incisim, membratim, productè, propriè, in hoc

vistatè, Orat. ad Brut. Bellè quid in aliquem, 13. Attic. Commodè Latine, 1. Acad. Constantius, 5. Tusc. Du liciter, 4. Acad. Falso omninò, 1. de Inu. Frustra, temerè, in Arat. Fusc, Græcè, latè, 4. Tusc. Grauiùs, de Rep. Modestius de aliquo, ornatius pro causa, peritius, de se si sursum versus, retròque, de Part. Latine decorum, permisitè, quæ sentibus, studiosè detrahendi causa, 1. Offic. Legitimè procuratorem, pro Cluent. Obtusius, 1. de Nat. Omninò, 1. de Nat. Omninò procuratorem, 3. de Orat. Omninò nihil posse in vita, pro Mur. Opportunè, 7. Attic. simè, 2. de Nat. Physicè, 1. de Diuin. Piè, 2. de Inu. Præclarè à sapientibus, propriè actum, 1. Philipp. Rectissimè, 1. de Leg. Religiosius, de Arusp. Salsè subabsurdè, 2. de Or. Seuerè, 3. Tusc. Similiter omniadè Clar. Variè, 5. Verr. Vulgò, 9. Fam.

D I C T V R V S. 5. V. 68. Respòdebat se ad recuperatores esse dicturum. pro Quint. 8. Qui hoc iudicio partes accusatoris obtinet, contra me sit dicturus.

D I C T V S. 2. de Diu. 8. Dicendum est igitur mihi ad ea quæ sunt à te dicta. pro Flac. 86. Quæcunque sine tutore autore esse dicta dos, nulla est. * pro Q. Gal. Omnes logos, qui ludis dicti sunt, animaduertisse. Incer. De accusatore lege quinta dicta.

† **A D I V C N T.** Aliter ab alio, ambigè, directè, inconstanter, incredibiliter, de Part. Amicè, 2. Philip. Asperius, breuiter crimina, pro Cluent. Communiter, diu, esse, 2. de Inuent. Dialecticè, 1. Acad. Distè res, 1. de Inu. Familiarissimè, 11. Fam. Festinanter, 5. de Finib. Flagitiosè, 1. de Orat. Græcè Rhetor, Latine Orator, ad Brut. Grauiusimè, pro Mur. Honorificè, 5. Fam. Imperitiùs, pro Corn. Balbo. Languidius, 5. Tusc. Perfacerè, 3. Verr. Rotundè ac aptè, splendè, 4. de Fin. Sanctè, pro Font.

‡ **Syntaxis.** Dicitur, Dicere peruersè, inconsideratè, timorè, Latine, planè, ex ordine, acerbè. Diem dicere, testimonium, à scripto, ad voluntatem. Causam dicere apud Senatam, cõtra sensus. Dicere leges, minus, falsum testimonium, portenta, flagitia.

D I C R O T V M, genus nauigij, biremis. 5. Atti. 11. ἰσφαρτα Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habebam, aliquid ἐπιπρωτοῖ. 16. 4. Nam & ipse Domitius bona planè habet dicrota.

† **A D I V N C.** Bona, 16. Attic.

D I E T A M V S. 2. de N. 126. Herba, quæ dictamus vocatur, quæ gustata, sagittæ excidere dicuntur ex corpore.

D I C T A T O R, magister populi, vt Varro scribit. 3. de Fini. 75. 5. de Leg. 81. Regio imperio duo sunt. *ἢ ibi de dictatore, ἢ magistro equitum multa.* 2. A. 87. C. Cæsari dictatori perpetuo M. Antonius consul populi iussu regnum detulit. pro Mil. 27. Iter eodie Miloni erat Lanuuium ad Flaminem prodèdum, quòd erat dictator Lanuij Milo. 9. Attic. 18. Voleat Cæsar vt Coss. roget prator, vel dictatorem dicat. 15. 21. Quinto filio negotium dedit Antonius, vt eum dictatorem efficeret. pro Qu. Eniusti bona Sex. Alpheni L. Sylla dictatore vendente. 9. 18. Sylla potuit effere ab interre vt dictator diceretur. 3. Q. Fr. 8. Ad interregnum comitia adducta, rumor dictatoris iniucundus bonis.

† **A D I V N C.** Perpetuus, proximus, 2. cont. Rull. Perpicuus & inuidiosus, 3. cont. Rull.

D I C T A T O R I V S, vt dictatorius gladius. pro Cl. 123.

D I C T A T A, quæ magistris pueris dicunt. 3. Q. Fr. 11. Mea in illum pueri omnes tanquàm dictata perdiscant. 1. de Na. 72. Ista enim à vobis quasi dictata reduntur, quæ Epicurus oscitans hallucinatus est. 4. de Fin. 10. Quæ quidem res efficit, ne necesse sit inidem de rebus semper quasi dictata decantare, 2. Tusc. 26. Dionysius Stoicus multos verus admiscebat orationi: sed is quasi dictata nullo delectu, nulla elegatia. de Fin. Nam ista vestra, &c. dictata sunt.

‡ **Syntaxis.** Dictata reddere, decantare.

D I C T A T V R A, dictatoris munus. 1. A. 4. Is dictaturam, quæ vim iâ regis potestatis obfederat, funditus ex repub. sustulit. Off. 12. Quòd is paucos sibi dies ad dictaturam gerendū addidisset. 2. Q. Fr. 14. Erat aliqua suspicio dictature, nec ea quidè certa.

† **A D I V N C T.** Perpetua, 1. Phil.

* **D I C T E R I V M,** falsè dictum. Frag. epist. Quæ faceret & breuiter & acutè locuti essemus, ea proprio nomine appellari dictoria voluerunt.

D I C T I O, Oratio, dicendi genus, actio, non vocabulum, aut verbum vnum. 1. de Ora. 22. Græci seposuerunt à cæteris dictionibus. hanc partem dicèdi, quæ, &c. pro Quin. 35. Toram causæ meæ dictionem in certas partes diuidam. pro Sest. 40. Is mihi causæ dictionem denunciabat. 1. de Or. 64. Quæcunque res incidit, quæ sit dictione explicanda. Ibid. 152. Etiam si vehementissimè se in his subitis dictionibus exercuerit. *ibid.* 157. Eruenda deinde dictione est ex domestica exercitatione, & vmbatili, &c. 1. 271. Genus facietiarum cum oratoribus dictionibus, tum vrbans sermonibus accommodatum. 1. de Inu. 21. Aut ab aliqua firmissima ratione nostræ dictionis incipiemus. 1. de Orat. 52. Fateor in forensibus causis magis assidue versari hanc nostram dictionem.

† **A D I V N C T.** Attica, perpetua, popularis, subitè, de Cl. Forensis, 1. de Orat. Oratoricè, 2. de Orat. Reliqua, 1. de Diuin. Toræ, pro Qu.

D I C T I O, frequenter dico. 2. de Ora. 56. Ex numero eorum, qui causas dictitarunt. pro Dom. 15. Boni viri dictitabant.

ferre quodidē ac procrastinare aliquam rem. 13. At. 36. Differre rem in diem. 10. Fa. 16. Seruilius rogatus rem distulit. 4. de Finib. 5. Quarum cum vna sit, cum mores conformari putantur, differo eam partem, &c. I. Vat. 28. Quod promulgasti misericordiam nomine, ac crudelitatis tempus distulisti. 3. A. 20. Antonius diem edicti ante diem quartam Cal. Decemb. distulit, de Prou. 28. Alij tēpus differēbāt, alij, &c. pro Deiot. 21. In posterū, inquit, diem distulit. 3. V. 81. Differre vim doloris in posterum. 5. Disfo, discrepo, alius sum. Or. 66. Poētā quātionem attulerunt, quidnam esset illud, quo ipsi differrent ab Oratoribus. 2. de Inu. 92. Hoc genus causā a superiore hoc differt, quod in illo, &c. 1. Offi. 96. In eo quo natura hominis a reliquis animantibus differt. pro Cec. 39. Qui hoc ab illo differt, ut ille cogatur, &c. ille nō cogatur. ibid. Vt ista re aliquid cum aliqua ex parte differre videatur. pro Pomp. 13. Istorum aduentus in vrbes non multum ab hostili expugnatione differt. 3. de Orat. 195. Inter doctum & rudem non multum differt in iudicando. 1. de Natur. 81. Nihil inter deum & deum differt. 8. A. 32. Statui tamen a vobis in tanta atrocitate temporis non differre vestitu. de Fat. 7. Multaque alia sunt quae inter locum & locum non differunt. de Cla. 150. Aetates nostrae nihil, aut non ferē multum differunt, quod, &c. 2. cont. Rull. 84. Quasi vero paulum differat ager Campanus ac Stellatis. 2. Off. 30. Hæc est vna res profus: ut non multum differat inter summos & mediocres viros. Top. 30. Sed quid inter se differant dicendum est. Or. 114. Rhetorica & Dialectica hoc differunt inter se, quod hæc, &c. illa autem, &c. 2. de Orat. 94. Multi naturis differunt, voluntate autem similes sunt inter se. pro Cecin. 49. Quod etiam si verbo differre videatur, re tamen est vnum & idem, in omnibus causis valebit. de Opt. 3. A perfecto qui absunt, non genere differunt, ut ab Actio Terentius, sed in eodem non sunt pares. ibidem 6. Oratores non generibus inter se, sed facultatibus differunt. 4. Tusc. 24. Hæc quæ dico, cogitatione quidem inter se differunt, re vero copulata sunt. 1. Off. 99. Est autem quod differat in omni ratione habenda inter iustitiam & verecundiam. 1. V. 61. At vide, quid differat inter opinionem meam & tuam. 1. de Na. 16. Aliquas inter se magnitudinem, & quasi gradibus, non genere differre. 1. de Inu. 40. Cum genere idem sit, fit aliud, quod quadam parte, & specie differat. 4. de Finib. 5. Peripatetici Academicique, qui re consentientes, vocabulis differēbant. 4. de Fin. 4. Virtutes omnes similes artium reliquarum, materia tantum ad meliorem partem & tractatione differunt. ibid. 47. Atque Aristonis est explosa sententia, dicentis nihil differre aliud ab alio, nec esse res, yllas præter virtutes, inter quas quicquam omnino interesset, 3. 33. Sed eę definitiones paulum oppido inter se differunt. 2. de Inu. 15. Deinde, quid res cum re differat, demonstrabitur, ut non idem videatur de vtraque existimari oportere. 1. 40. Occasio cum tempore hoc differt, nam genere quidem vtrumque idem esse intelligitur, verum, &c. Hortens. Quantum inter se homines studiis, moribus, omni vitæ ratione differant.

† A D V E R B. Multum, plurimum, Top. Non ferē multum, de Clar. Paulum, 2. cont. Rul. Paulum oppido, 3. de Finib.

D I F F E R T, aliud est & aliud, distat, interest, abest, refert. 2. de Di. 76. Solebat ex me Deiotarus percontari auguri nostri disciplinam, & ego illius: dii immortales, quantum differēbat, ut quaedam etiam essent contraria. ibid. 96. Quid inter Æthiopes & Syros differēbat corporibus, animis, &c.

† Syntaxis. Rem differre & tempus Rem differre, & procrastinare. Ad tempus differre est in posterum. Hoc ab illo differt, & inter hoc & illud. Quid differant hæc, audias. Plurimum differre aliqua. Hæc igitur hoc differunt, quod. Quid res cum re differat, vide. Multum inter eos differre animis.

D I F F I C I L E, & **D I F F I C I L I M E**, difficulter. 2. de Inu. 169. Difficile fieri id dicimus, quod, &c. de Vniu. 33. Difficillimè factum est.

D I F F I C I L I S, laboriosus, operosus, habens multum difficultatis & laboris arduus, habens difficultatem, in quo multum est negotij vel operis, in labore multo positus, magnus. pro Plan. 5. Sed mihi in hac causa facili & explicata, perdifficilis & lubrica defensionis ratio proponitur. 3. de Leg. 33. Dicā, Attice, & verlabor in re difficili, ac multum & saepe quaesita. 1. V. 36. Intelligo quam scopuloso difficile loco verfer. de Natur. Difficile factu est, me id sentire quod tu velis. 1. Fam. 7. Quod scire vis qua quisque in te fide sit & voluntate, difficile dictu est de singulis: vnum illud audeo, &c. 3. de Nat. 94. Natura deorum obscura est, & difficiles explicari habet. 1. Offi. 64. Sed quod difficilissimum, hoc preclarissimum. ibid. 19. Res difficiles & obscurae. 2. de Inu. 163. Res arduae ac difficiles. 1. de Orat. 250. Contortas res & difficiles perdiscere. 2. de Inu. 130. Nec fuisse ei graue, nec difficile eam causam excipere, si, &c. 2. de Leg. 47. Quo plura & difficiliora scire videatur. 9. Att. 11. Res difficiles ad iudicandum. 1. Offi. 126. Hoc difficile est ad loquendum. Or. 104. Vsq; eò difficile & morosum sumus, ut, &c. 3. de Nat. 72. Parens illepidus, & in liberos difficilissimus. de Sen. 7. Senes moderati, nec difficiles, nec inhumani, tolerabilem agunt senectutem. 5. A. 36. D. Bruti opera difficillimo

reip. tempore esse subuentum. ibid. 46. Summo & difficillimo reipub. tempore. pro Pomp. 61. Exercitum difficili reip. tempore conficere. pro Cecin. 11. Temporibus illis difficillimis solatio nis. 7. pro C. Corn. 1. Quasi legem aliquam aut ad scribendum difficilem. Incer. Est causa difficilis laudare puerum.

† A D V E R B. Sanè, 2. Philipp. & de Sen. Valde oratio, 1. de Orat.

† Syntaxis. In re difficili versari. Difficile factis, & difficillime. Obseruans, & difficile explicatus habens. Arduum ac difficile. Contrarium ac difficile. Difficile ad loquendum, iudicandum. Difficilis ac morosus. Illepidus ac difficilis in aliquo. Summo & difficili reipub. tempore.

D I F F I C I L I T E R, difficulter. 4. Acad. 49. Vt difficulter a reo internoscatur. ibid. 50. Vt difficulter internosci possit.

D I F F I C I L T A S, labor, angustia, asperitas. Topic. 93. Quae fieri sine summa difficultate non possunt. 4. Fa. 2. Nihil constanter potest, quod non incurrat in magnam aliquam difficultatem. de Fat. 39. Dum verbis vitur suis, delabitur in eas difficultates, ut necessitatem fati confirmet inuitus. 1. de Diu. 106. Sed difficultas laborque descendit in negligentiam redditur. pro Cluen. 2. Res habens multum difficultatis & laboris. 1. Qu. Fr. 1. Atque huic tuæ voluntati ac diligentiae difficultatem afferunt publicani. 13. Att. 33. Sed si Plancus festinat, tum haberes difficultatem. de Clar. 25. Hæc ars magnam habet difficultatem. 1. de Orat. 120. Vt quique optime dicit, ita maxime dicendi difficultatem pertimescit. 1. de Orat. 16. Incredibilis rei magnitudo atque difficultas. 1. V. 40. Propter magnitudinem rerum ac difficultatem. 8. At. 3. In vtraque enim re summa difficultas erit, summus animi dolor. 2. de Nat. 4. Ea difficultas induxit imperitos ut errarent. pro Mur. 19. Seruius multorum difficultatem exorbuit. 1. de Inuent. 50. Non rei solum magna vitilitas est, sed præcipiendi quoque summa difficultas. pro Qu. 10. Tot tantisque difficultatibus affectus atque afflictus. 1. Cat. 14. Quae ad domesticam tuam difficultatem ac turpitudinem pertinent. Anteq. 11. Si eundem in ceterorum periculis habebimus animum, quem in nostris difficultatibus. 7. V. 50. Summa in difficultate nauium. ibid. Nullis populi Romani difficultatibus. 1. de Or. 82. Propter nauigandi difficultatem. 5. V. 190. Difficultas vecturæ. 4. V. 69. Et simul ostendi se in summa difficultate nummaria esse. ibid. Expositis suis difficultatibus, &c.

† A D I V N C T. Domestica, pro Rab. Incredibilis, 1. de Orat. Magna. 4. Fam. maiores. 7. Verr. Multa. 1. Phil. Nummaria, 2. Verr. Odiosa nauigandi. Part. Pecuniaria, 10. Attic. Publica, 7. Atti. Summa, de Clar. & 13. Fam. Tanta, 6. Verr. Tot tantaque, pro Quint.

D I F F I C I L T E R, difficulter, difficile, agere vis, tristis, durus. 2. de Inu. 169. Atque in his omnibus quid difficulter fieri, & quid facile fieri possit, oportet considerare.

† Syntaxis. In difficultates incurrere. Difficultas & labor, id habet difficultatis. Difficultatibus affectus & afflictus. Difficultas nauum, nummaria.

D I F F I D E N T E R, pro Cluent. 4. Timide & diffidenter aliquid facere.

D I F F I D E N T I A, (fidentia). 4. Tusc. 30. Metus est diffidentia expectati mali. 2. de Inu. 165. Fidentiae contrarium est diffidentia, & ea re vitium est.

† Syntaxis. Metus diffidentia expectati mali. Hic aduerso definitionem, cum sit potius diffidentia boni metus.

D I F F I D E N S, 2. de D. 8. Nihil affirmabo, quarum omnia, dubitans plerumque, & mihi ipse diffidens. 1. Pis. 88. Diffidens & desperans rebus suis. pro Pomp. 23. Aliquem fugientem excipere, diffidentem rebus suis confirmare, afflictum erigere, perditum recreare.

D I F F I D O, quasi despero. 1. Qu. Fr. 1. Tanta adhibeatur a nobis diligentia, ut rem posse confici non diffiderem. 1. de Diuin. 53. Eudemus ita grauer ager fuit, ut omnes medici diffiderent. Anteq. 12. Quis est, qui non sibi ac suis diffidat fortunis. pro Mur. 45. Videlicet tu illum tristem, demissum, iacet, diffidit, abiicit hostas. 2. de Fini. 86. Qui autem diffidit, perpetravit bonorum, timeat necesse est. pro Cluent. 63. Is certe potius qui sibi alia ratione diffideret, quam is qui omni ratione consideret. ad Brut. 16. Te horror, ne defatigere, nec diffidas semper in praesentibus malis prohibendis. pro Qu. 77. Diffido me posse in hac causa consistere. 4. Acad. 7. Inuenire se posse quod euperent, diffidi sunt. Orat. 3. Experire id nobis, quod te assequi posse diffidas. 1. Qu. Fr. 8. Si ille dictator sit factus, penè diffidit. Orat. 97. Elongantia, quam omnes se assequi posse diffiderent. 15. Attic. 20. Quo die audiu, &c. subdiffidere cepi. de Prou. 38. Diffidere sibi. 12. Att. 42. De Orhone diffido. 2. Fam. 10. Parthos times, quod diffidis copiis nostris. 5. Tusc. 3. Huic inepio sententia diffidere. 4. Fam. 5. Plura me ad te de hac re scribere pudet, ne videat prudentia tua diffidere. de Prou. 38. Sed homines diffidi sunt ipsi sibi. pro Mur. 63. Ego quoque diffidui ingenio meo quantum ad iumenta doctrina.

† A D V E R B. Penitus, 5. Fam. Valde, 1. Att. Summa, 4. Fam.

† Synt. Ita grauer ager ille fuit, ut medicus diffideret. Tibi me aduerso, iacens, diffidens. Subdiffidere. Diffidens ac desperans suis rebus.

DIFFUND o, *findo, diuido*. de Vniu. 21. Hanc igitur omnem con-
unctionem duplicem in longitudinem diffundit. 1. de Diu. 23.
Saxum diffusum.

DIFFIT O R, *nigo, inficior*. 10. Fa. 8. Itaque nunquam diffitebor
me, &c.

DIFFL V O, *liquefco, abundo, fluo*. 12. Offic. 106. Turpe est diffluere
luxuria. 3. de Orat. 129. Græci diffuentes otio. de Clar. 163. Flu-
uium extra ripas diffluentem coercere.

DIFFUG I O, *huc illic fugio, dilabor*. 2. A. 108. Omnes metu perter-
riti repente diffugiunt. 3. Off. 114. pro Dom. 6. Ministros partim
amissis gladiis, partim ereptis diffugisse. 1. 5. Fam. 1. Diffugiunt,
qui sunt, metu oblato.

DIFFUN D O, *dispergo, effundo*. 1. de Diu. 79. Dij vim suam
longè lateque diffundunt. de Sen. 51. Terra fœmen tepefactum
complexu suo diffundit.

DIFFUN D O R, de Natu. 138. Sanguis per venas in omne corpus
diffunditur. Ibid. 26. Glacies calore liquefacta & dilapsa dif-
funditur. de Amic. 48. Virtus ex bonis amicis quasi diffunditur,
& incommodis contrahitur.

† **ADVERB.** Latè, longè, 1. de Diu. 79.

DIFFUSE, *dispersè*. 1. de Inu. 98. Res dispersè & diffuse dictæ.

DIFFUS V S, 2. de Finib. 115. Error tam longè lateque diffusus. 2.

DIFFUS V S, 2. de Finib. 115. Error tam longè lateque diffusus. 2.
de Orat. 142. Ius civile, quod non diffusum & dissipatum est,
cogere, & ad artem redigere. 2. de Fin. 83. Quibus vinum diffu-
sum è pleno sit œnophoro. pro Sest. 97. Numerus optimatum
diffusa laus. 2. de Natur. 95. Sol diem efficit toto celo luce
diffusa. 3. de Orat. 197. Color diffusus sanguine. 1. 187. Quæ
ignota quondam omnibus & diffusa late videbantur. 3. 183. Di-
ghyranbi membra & pedes sunt in omni locupleti oratione dif-
fusa. 1. de Leg. 34. Hæc benevolentia tam longè lateque diffusa.
1. de Orat. 28. Platanus ad opacandum aliquem locum patulis
diffusa ramis.

† **ADVERB.** Latè, longè, 1. de Leg. Latè, variè numerus, pro Sest. Lon-
gè laus, pro Corn. Balbo.

† **Syntaxis.** *Deus vim suam longè lateque diffundit. Terra diffundit
semè. Diffusum ac dissipatum. Color sanguine diffusus. Glacies diffusa.
Platanus ramis patulis diffusa ad locum opacandum. Diffusè & dispersè.*

DIGAMMA, F, *litera*. 9. Att. 2. Deli tuum digamma videram: id
est, Formianum, villam, ut quidam intelligunt, quod ab F, litera id
nomè incipiat, quæ digamma Æolicum vocatur. Ego verò, Digram-
ma, lego, ut Digamma sit codex, in quem solet Atticus, fructus
agrorum & impensas referre.

DIGER O, *concoquo, mistifico*. 4. Att. 16. Stomachus concaluit, vt
digerat multa cruda facilius. *in vulg. lib. aliter legitur.*

† **Ordino, distinguo, instituo, distribuo, diuido**. 3. V. 60. Habeo istius
tabulas omnes, quas diligentissimè legi atque digessi. pro R. P.
23. Demetrius repub. Athenis optime digessit. 2. Q. Fr. 13. Fa-
cies scilicet, vt mea mandata digeras, persequare, conficias. 1. de
Orat. 190. Si quis omne ius civile in genera digerat, per pauca
sunt. 1. de Inu. 49. Quicquid cuique conueniat, ex hac copia di-
geremus.

† **ADVERB.** Diferetè & electè ex copia, 1. de Inu. Optimè rē, pro Rab.

† **Syntaxis.** *Digerit cruda stomachus. Digerimus libros, mandata,
republicam.*

DIGEST I O, *distributio*. 5. A. 19. Vt digestio potius, quàm decla-
matio videretur. 3. de Orat. 203. Digestio, quæ exornatio est, ea
est partitio.

DIGEST V S, 1. de Orat. 186. Nulli fuerunt, qui illa artificiosè di-
gesta generatim componerent. pro Quint. 9. Virum cætera no-
mina in codicem digesta habes?

† **ADVERB.** Artificiosè, 1. de Orat.

DIGIT V L V S, pro Mar. Scaur. Duobus digitulis gulam oblitit.

DIGIT V S, *pars in manu pedibus*. 3. Teres. pro Cæl. 28. Aliquid pri-
moribus labris gustare, & extremis (vt dicunt) digitis attingere.
7. Att. 3. Mihi certum est, ab honestissima sententia digitem
nūquam. 6. V. 33. Neque ab argento digitem discedere. 1. de Or.
203. Sed vt commonstrarem & digitem, vt fieri solet ad fontes
intenderem. 3. V. 241. Tollit digitem Iunius Patruus. Parad. 3.
Digitis peccata dimetiri. 4. Acad. 145. Nam cum extensis digitis
aduersam manum ostenderat, visum, inquebat, huiusmodi est.
Deinde cum paulum digites constrinxerat, assensus huiusmodi.
Tum cum planè compresserit, &c.

† **ADIVNC.** Extremus, pro Cæl. Transuersus, 1. Philip.

† **Syntaxis.** *Aliquid extremis digitis attingere. Neque discedere di-
gitum. Digitem intendere ad.*

DIGLADI O R, *decerto*. 1. Offic. 28. Philosophi ea quæ plerique
vehementer expellant, & de quibus inter se digladiari solent,
contemnant. 3. de Leg. 10. 4. Tuf. 46. Digladietur illi per me li-
cet, &c. * 1. Acad. Quid Antipater digladietur cum Carneade
tot voluminibus.

DIGNATI O, *dignitas*. 10. Att. 10. Esti meus quide n est fortior,
côque ipso vehementius commouet, nec quicquam nisi de di-

gnatione laborat.

DIGNE, *pro dignitate*. Postq. in Senat. 18. Quis de tali ciue satis di-
gnè vnquam loquetur. 12. Fa. 13. Is omnium iudicio dignè, ac
meretur, commendatus est. de Sen. 2. Philosophia nunquam sa-
tis dignè laudari potest.

† **Syntaxis.** *Insignularitas hæc est. Cõmendatur dignè ac meretur.*

DIGNI T A S, *honestas, honor, gradus, gradus dignitatis, honoris am-
plitudo, splendor*. 2. de Inu. 186. Dignitas est alicuius
honestæ autoritas, quæ & cultu, honore & verecundia digna est.

2. de Orat. 164. Maestas est amplitudo ac dignitas ciuitatis. 4.

C. 9. Sicut ipsius dignitas, & maiorum eius amplitudo postula-
bat. 3. Fam. 9. Tua dignitas atque amplitudo mihi cara est. pro

Flac. Apud quæ omnes gradus dignitatis tuæ retinisti. pro Syl.

5. Quorum ego opera illum in locum atque in hanc celsissi-
mam sedem dignitatis atque honoris ascendi. 10. At. 6. Adeptus

es amplissimos dignitatis gradus. pro Planç. 32. Tenere summū
gradum & dignitatis & gratiæ in aliquo loco. 10. Fa. 12. Digni-
tatem tuam & esse iam, & futuram amplissimam intelligo. 1.

Off. 124. Ciuitatis dignitatem & decus sustinere. pro Dom. 94.

Facti alicuius egregij splendorem verbis dignitatemq; retine-
re. Ibid. 3. Hi tales viri qui non solum consiliis suis, sed etiam

specie ipsa reipub. dignitatem sustinent. pro Flac. 28. In imperio
atque in publica dignitate omnia ad splendorem gloriãque

reuocanda sunt. Ibid. Summam video esse in te dignitatem ge-
neris, integritatis, industriæ, cæterorumq; ornamentorum om-
nium. pro Mur. 21. Summa est in vtroque honestas, summa di-
gnitas. 1. Qu. Fr. 1. Species tam gratiosi liberti, aut serui, dignita-
tem nullam habere potest. Orat. 144. At dignitatem docere non

habet. pro Mur. 23. Ars militaris admirabilem dignitatē habet.

Ibid. 55. Qui ex continuis maiorum suorum honoribus vnū
ascendere gradum dignitatis conatus est. de Ami. 12. Vt ex tam

alto dignitatis gradu ad superos videatur peruenisse. 2. de Ora.
334. In suadendo nihil optabilius quàm dignitas, id est, honestas.

1. Off. 67. Vt nihil à dignitate sapientis discedas. 2. de Orat. 138.

Ac si quid affert præterea hominis aut dignitas aut indignitas,
extra causam est. Ibid. 221. Seruare dignitatem suam parcendo

aduersariis. 4. Fam. 14. Ego, si dignitas est bene sentire de rep. &
bonis viris probare, quid sentias, obtineo pristinam dignitatem

meam: sin autem in eo dignitas est, quod sentias aut re efficere,
aut denique libera oratione defendere, ne vestigium quidem
vllum est reliquum nobis dignitatis. 5. Tufc. 45. Ergo etiam di-
gnitas ei attribuenda est. 8. At. 13. Tenendam hanc horam putò,
quæ dignitatem & opportunitatem habet de Ami. 72. Is qui di-
gnitati est. * pro C. Corn. 1. In quo suspicionem omnem tollit

C. Curionis virtus ac dignitas, & Qu. Metelli adolescentia,
contr. C. Anto. Hanc tu habes dignitatem, qua fretus me con-
temnis & despicias: an eam, quam reliqua vita es consecutus. pro

M. Scauro. Vt M. Æmilius cum sua dignitate omni fordissimæ
genti ac pellitis relictis condonetur. in L. Pison. Nec municipij
dignitas patitur. Frag. epist. Nec idcirco mihi desiderandam esse
dignitatem meam, quod eam multi impugnant: sed eo magis
recolendam, quod plures desiderant.

† **Decor, pulchritudo, ornamentum, decus, forma & liberalis species**. 1.

Off. 130. Venustatem muliebrem dicere debemus, dignitatem
virilem. 2. de Inu. 2. Quare qua sint illæ virgines dignitate præ-
ditæ, potes ex his suspicari. 1. de Orat. 141. Agere cum dignitate
& venustate. 1. Off. 107. In formis aliis dignitas inest, aliis ve-
nustas. 2. de Inu. 2. Pueri magna præditi dignitate. 1. Off. 141. Vt
ea quæ pertinent ad liberalem speciem & dignitatem, mode-
randa sint. Ibid. 30. Formæ dignitas coloris bonitate tuenda est,
color exercitationibus corporis. 4. ad Her. 19. Sententiarum
exornatio est, quæ non in verbis, sed in ipsis rebus quandam ha-
bet dignitatem. 3. 23. Dignitas est oratio, cum aliqua grauitate
& vocis remissione. 1. Off. 69. Tranquillitas animi affert digni-
tatem. 3. Qu. Fr. 1. Pajumenta porticus summam dignitatem ha-
bebât. de Ar. 41. Sed habet ea molestia quandam dignitatem. de
Prou. 28. Dignitas verborum & honos Cæsaris laudi concessu-
rus est.

† **ADIVNC.** Admirabilis, pro Mur. Admiranda consilij, 5. Phil. Amplif-
sima, 5. Tufc. Cara, 1. de Orat. Carissima, 3. Famil. Communis, verus, 1.

cont. Rull. Coniuncta cum vilitate communi, eximia, pro Dom. Iua.
Consularis, summa, de Clar. Excellēs, pro Corn. Familiaris, pro Syl. Im-
peratoria, pro Pomp. Lucundior, 6. Fam. Liberalis, tota, 2. Off. Magna, 6.

Verr. Maior, 12. Phil. Maxima, nefaria, ibid. Minor, pro Planç. Noua, 5.

Ver. Otiosa, pro Sest. Par. parua, 11. Phil. Præstantior, de Prou. Præstans,
postquam ad Quir. Præstantissima, 3. de Natu. Cum præsens tum etiam
insperata, 2. Fam. Pristina, 4. Fam. Publica, salua, pro Fla. Singularis, 3.

de Orat. Vera, in Vat. Virilis, Arat.

† **Syntaxis.** *Dignitas & amplitudo. Celsissima dignitatis & honoris
sedes. Dignitatem & decus ciuitatis sustinere. Splendor ac dignitas.
Hoc non habet in seruo dignitatem. Seruare suam dignitatem. Virgo
dignitate prædita. In formis inest dignitas, aut venustas. Forma di-
gnitas coloris bonitate defenditur.*

DIGNAN D V S, 4. Acad. 36. Quæ autem secundum naturam es-
sent, ea sumenda, & quadam æstimatione dignanda docebat.

DIGNO, *pro dignor*. in Arat.

Aeterno cunctas duo qui nomine dignant. 3. *modi dignitatis*
DIGNOR, dignus habeor, vel existimor. 2. de Inu. 2. 14. Qui ob egregiam virtutem tali honore dignati sunt. Ibid. 16. 1. Obseruantia est, per quam homines aliqua dignitate antecederes, cultu quodam & honore dignantur. 3. de Orat. 2. 5. Re dissimiles inter se, quæ tamen consimili laude dignantur. * Oecon. 1. Quid apud nos hoc nomine dignantur.

† **Syntaxis.** *Vir probus summa æstimatione dignandus.*

DIGNVS & DIGNISSIMVS, honestus, qui meretur, dignitate præditus, plenus dignitatis, habens dignitatem, qui cum dignitate est, idoneus, par, egregius, summum dignitatis gradum tenens. pro Arch. 5. Omnes eum cognitione & hospitio dignum putauerunt de Ar. 29. Deiotarus sæpe à Senatu reguli nomine dignus existimatus est. 8. At. 2. 4. Sulcipe curam & cogitationem dignissimam tuæ virtutis, vt, &c. de Ar. 5. 1. Et hunc vnum esse in hac ciuitate dignum huius imperij dicit. de Pet. 2. Non potest qui dignus habetur patronus Consularium, indignus Consulatu putari. pro Quint. 94. Qui moror dignus inueniri in calamitate potest? 7. At. 17. Quid docto homine & amico dignum fuerit, id est, quid docto homini conueniens fuerit. 1. de Diu. 11. 8. Quod non decorum est, nec diis dignum. 7. A. 5. Quo nomine dignus est nemo, nisi qui tanti honoris nomen potest sustinere. 8. Fa. 12. Posteaquam illum ne cui satisfaceret quidem, me dignum habere sensi. in Sal. 9. Res familiaris, quæ mihi multo minor est, quàm habere dignus sum. I. Pis. 3. Cum omnes te luce dignum non putarent. pro Dom. 13. 1. Præclara voluntas, atque omni laude digna. 4. Acad. 17. Res est idonea de qua queratur & homines digni quibuscum differatur. 3. A. 2. 5. Philippus vir auctore maiorebusque suis dignissimus. 1. de Finib. 62. Aliquem esse dignum vel indignum suis maioribus. 2. Famil. Præbere se dignum maioribus suis. Ibid. 11. Vel quia totum negotium non est dignum viribus nostris, quia maiora in republica onera sustinere & possim, & soleam. 10. 7. Vt dignum aliquid & Consulatu meo, & vestra expectatione efficerem. 3. de Leg. 5. Qui modestè paret, videtur, qui aliquando imperet, dignus esse. 2. de Leg. 4. 5. Dignissima autem bona habentur, & formæ ab vno pictore vno absolutæ die. 6. I. A. 19. Venit tempus, Quirites, serius omnino, quàm dignum populo Romano, fuit, sed tamen, &c. & 3. A. 2. 2. Dignus malo. * cont. C. Anton. Dignus Consulatu.

† **ADVERB.** Omnino laude, 2. de Orat. Maximè iusto homine, 1. Offic. Parum aliquo, 5. Fam.

† **Syntaxis.** *Hic moror non est dignus in tanta calamitate. Hoc te non est dignum. Negotium tuis viri us dignum.*

DIGREDIENS. 2. de Nat. 103. Luna tum congregiendi cum sole, tum digrediens.

DIGREDIOR, egredior. discedo, aberro ad alia, aberro à proposito, diuerto. 12. Famil. 18. Etsi periniquo patiebar animo te à me digredi. 4. 12. Cum ab eo digressus essem eo consilio, vt, &c. pro Syll. 34. Parens eius omnibus illis rebus interfuit, nunquam est à me digressus. 3. At. 9. Timebam, ne à me digredi non posset. de Ar. 3. Dolore efferris, & iracundia longius digredi, quàm sapientis hominis cogitata ratio postulabat. de Inuen. 97. Nobis de causa digredi, nisi per locum communem displicet. 2. de Orat. 3. 11. Digredi ab eo quod proposuerit. de Cl. 300. Sed iam ad id, vnde digressi sumus, reuertamur. 5. V. 163. Verùm huc longius quàm volūtas fuit, à proposito digressa est oratio mea. de Clar. 322. Delectandi causa digredi parumper à causa. 3. de Natu. 60. Sed eò iam, vnde huc digressi sumus, reuertamur. Par. 14 Paululum digredi de cursu. 3. V. 163. Verùm huc longius quàm volūtas fuit, ab epistola Timarchidis digressa est ratio mea.

† **ADVERB.** Longius, 5. Verr. Longius iracundia, de Arusp. Parumper à causa, de Clar. Paululum de cursu dicendi, Part.

† **Syntaxis.** *Luna digrediens à Sole. Digredi ab aliquo, de causa, à proposito. Inde huc digressus sum.*

DIGRESSIO, declinatio. (congressio. 1. Q. Fr. 3. Id minùs miserum fuit, quam fuisset tum congressio, tum verò digressio nostra. de Clar. 291. Digressio à propòsita oratione. 2. de Orat. 312. Causæ quæ plurimos exitus dant ad huiusmodi digressionem. 3. 200. Ab re non longa digressio, tum reditus ad rem. 1. de Inu. 97. Digressio aut sui laudem, aut aduersarij vituperationem continet: aut aliam causam deducit, ex qua conficiat aliquid confirmationis, aut reprehensionis, non argumentando, sed augendo per quandam amplificationem.

† **ADVERB.** Acerba & misera, 1. Q. Fr. Non longa à re superior, 3. de Orat. Pericunda, de Clar.

DIGRESSVS, digressio, discessus. 1. At. 4. Vt primùm à tuo digressu Romam veni, confeci. 1. Q. Fr. 3. Congressus nostri lamentationem pertinui, digressum verò non tulissim.

† **ADVERB.** Longinquus, de Senec. Longissimus, 2. de Nat.

DIIVDICATIO, disceptatio, iudicium, deliberatio. 1. de Leg. 56. Nam ista quidem magna diiudicatio est.

DIIVDICANDVS. Ibid. 45. Honestæ & turpia, natura, non opinione diiudicanda sunt.

DIIVDICO, discerno, distingo, discepto. 3. de Orat. 193. Omnes

tacito quodam sensu quæ recta ac praua diiudicant. 3. Offic. 67. Rectè diiudicare aliquid, aliàs, iudicare. pro Cecin. 49. Qui tam callidè verbis controuersias, non æquitate diiudicas. 3. Offic. 19. Vt sine vilo errore diiudicare possimus. Part. 139. Vera à falsis diiudicare & distinguere. 4. Acad. 107. Nec habent istam artem, quia vera & falsa diiudicant. 3. de Fin. 6. Attendes igitur artem, & eam controuersiam diiudicabis, quæ, &c.

DIIVDICO. 1. Tusc. 23. Vtrum igitur inter has sententias diiudicari malumus: an ad propositum redire. 2. de Orat. 110. Idè aut nunquam diiudicari poterit, aut ita diiudicabitur. de Pet. 30. Quibus rebus beneuolus & simulator diiudicari possint. 9. Fam. 16. Non facile diiudicatur amor verus & fictus. pro Quint. 43. De controuersis velut diiudicari. 1. de Leg. 56. Hoc iudicari nunquam poterit.

† **ADVERB.** Callidè controuersias, pro Cecin. Diligenter, Ibid. Serò, pro Quint.

† **Syntaxis.** *Verbis, non æquitate res diiudicare. Diiudicatum est inter hasce sententias. Sic beneuolus ac inimicus diiudicatur. De controuersia diiudicare.*

DIIVNGO, disungo. 7. At. 1. Diiungere me ab illo volo. 2. Diu. 77. Inuenta diiungere.

† **ADVERB.** Facilè, sæpe, Orat.

DIIVNCTOR, remotior. 12. At. 4. Totum est aliud, posteaquam sum à te diiunctor.

DILABOR, diffugio. 2. de Legib. 6. Fibrenus diuisus in duas partes, rapidèque dilapsus, citò in vnum confluit. 2. A. 66. Malè paratè malè dilabuntur. 2. Offic. 80. Præclarissimè constituta resp. dilapsa est. 2. de Natu. 26. Glaciem colore liquefactam & dilapsam diffundi. 4. ad Her. 25. Hi simul ac fortuna dilapsa est, deuolunt omnes. 1. Offic. 104. Ne elati voluptate in aliquam curpidinem dilabamur. 2. de Inu. 70. In relationem criminis dilabi. 4. Tusc. 10. Sed intento opus est animo, ne omnia dilabamur, si vnum aliquid effugerit. 13. A. 11. Sunt alij plures fortasse, sed mea memoria dilabuntur.

† **ADVERB.** Malè, 2. Phil. Rapidè, 2. de Leg.

† **Syntaxis.** *Fluuuius rapidè dilapsus. Glacies liquefacta & dilapsa. Fortuna dilapsa deuolunt assentatores.*

DILACEROR. 1. de Nat. 27. Distractione humanorum animorum discerpi & dilacerari deum.

DILANIANDVS. pro Mil. 34. Tu cadauer P. Clodij nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.

DILAPIDO, disperdo, decoquo, consumo. In epistola Octauij. M. Antonius publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat, minuebat vestigalia.

DILARGIOR, dono. 2. con. Rull. 80. L. Sylla, qui omnia sine vlla religione, quibus voluit, dilargitus est.

DILATATVS. de Clar. 309. Ista iusta eloquentia, quam dialecticam dilatatum esse putant. 3. de Leg. 32. Hæc lex dilatata in ordinem cunctum coangustari etiam potest. 1. Off. 76. Quorum rebus gestis imperium Lacedæmoniorum dilatatum putatur.

DILATIO, collatio, latè explico, propago. (coangusto, coarcto, angustè refercio. pro Fl. 12. Sed non dilatabo orationem meam: etenim posset esse infinita. Or. 113. Dilatate manum. de Cl. 259. Dilatate literas. 3. de Natu. 22. Isum enim locum illa verus Zenonis breuis cōclusio dilatavit. Part. 23. Ex verbo dilatate orationem. (ex verbo contrahere. Ibid. 1. Cato nullū sequitur florè orationis, neq; dilatatur argumentū, sed, &c. 4. Acad. 42. Sed ita dilatavit, &c.

DILATOR. de Somn. 16. Vestra gloria quantis in angustiis se dilatarit vult. 2. de Nat. 20. Hæc enim quæ dilatantur à nobis, Zeno, sic premebat. 3. de Fin. 49. Vtrunque eorum fundi quodammodò & quasi dilatarit putant. * Hortens. In continentibus terris vestrum nomen dilatarit potest.

† **Syntaxis.** *Lex in cunctum ordinem dilatata. Dilatatum imperium, oratio, argumentū. Fundi & dilatarit gloriam in angustiis orationem.*

DILATIO, prolatio, mora, retardatio, procrastinatio. 3. A. 2. Quæ est igitur expectatio? aut quæ vel minima dilatio temporis? pro Pomp. 2. Dilatio comitorum.

† **ADVERB.** Minima temporis, 13. Phil.

DILATVS. 3. de N. 18. Eodemque etiam illa differemus. Bru. 16. Vereor ne in breue tempus dilata sit abs te pernicies. Ibid. 1. Si ea, quo die dixi sententiam, perfecta essent, & non in diem ex die dilata. 2. de Orat. 14. Bonam sermonis partem in alium diem esse dilatam. 16. At. 18. Res ab iis à Calend. Iun. dilata est ad in. nonarum Iun. 1. 13. Comitia in vi. Calend. Sextilis dilata sunt. 4. V. 75. Transacto aut dilato iudicio. 4. de Fin. 1. Cum ego te hac noua lege videam eodem die accusatori respondere, & tribus horis perorare, in hac me causa tempus dilaturum putas? de Pro. 13. Néc toties dilata res esset. 10. Fam. 12. Itaque res dilata est in posterum. 2. Q. Fr. 3. Res in posterum dilata est, Clodius in Quirinalia produxit diem.

DILAVDO, pradiro. 6. At. 2. Libri, quos tu dilaudas.

DILIGENS, attentus, sedulus, diligentiam adhibens, assiduus. 3. V. 126. Qui in re aduentitia & hereditaria tam diligens & attentus esset. pro Pl. 2. M. Laterensis homo studiosissimus, & diligentissimus.

baria. 5. 65. Apparebat epigramma ex eis posterioribus partibus versiculorum, dimidiatis ferè.

D I M I D I V S. 13. Famil. 29. Hæres ex parte dimidia & tertia est Capito, in sextante alij. pro Dom. 38. Itaque pop. Rom. neque Salios habebit, neque ex parte dimidia reliquos sacerdotis. 2. de Nat. 103. Luna maior, quam dimidia pars terræ. pro D. 15. Is emit domum propè dimidio carius quam aestimabat. 9. At. 11. Rectè non credis de numero militum, dimidio plus scripsit Clodia. 5. V. 77. Addicitur medimnis M. M. dimidio ferè pluri quam anno superiore. 13. At. 29. Ambulatiuncula propè dimidio minoris constabit illo loco. pro Fl. 46. Habebar iste quosdam discipulos, quos dimidio redderet stultiores quam acceperat. pro Q. R. 32. Tu sine me cum Flauio decidisti, vtrum pro dimidia parte, an pro tota. 11. At. 2. Ex ea pecunia partem dimidiam ferè exegit. 5. V. 40. Emptores accederent ad dimidias partes emendas. *vs.* Ibid. 117. Cum ex eo agro dimidio plus abstulerit, quam pop. Rom. miserit. *ibid.* Si vt quæ dimidiæ essent, decumæ vocarentur, paruo vendidisti. 3. 123. Ex sua cuiusque parte ne minus dimidium ad fratrem perueniret. pro Fl. 32. Dimidium eius quo Pompeius erat vsus, imperauit. 2. de Or. 352. Dixit se dimidium eius ei, quo pactus esset, pro illo carmine daturum. 2. Q. Fr. 4. Redemptori tuo dimidium pecuniæ curauit.

Syntaxis. *Exesa posteriore parte: id est, postrema dimidiata ferè. Ex hoc minus dimidium ad te peruenit.*

D I M I N U E N D O. 1. Q. Fr. 2. Te rogo, vt procuratoribus Flauij remittas de diminuendo.

D I M I N U O, *imminuo, minuo, attenuo, detraho, exhauro, decerpo, de-rogo, remitto, leuo, ad pauciora redigo, diripio, diminutionem facio.* *Ibidem.* Ne quid de bonis L. Flauij diminuerent.

D I M I N U O R. 3. de Or. 187. Ne quid de hoc tam exiguo sermone tui tempore, verbo vno meo diminueretur. 1. ad Her. 27. Veruntamen maturabimus, & quod negotio diminutum fuerit, exequabimur industria. 1. Q. Fr. 2. Ne de bonis quæ Octauij fuissent, diminui paterentur.

D I M I N U T I O, *imminutio, accretio.* 4. Fam. 5. Imperio præterea tanta diminutio facta est, &c. de Ar. 40. 2. Off. 73. Ne que de bonis priuatorum publicè diminutio fiat. 1. cont. Rull. 21. Non queror diminutionem vectigalium. 1. Tusc. 68. Luna accretione & diminutione luminis quali fastorum notans dies. 2. cont. Rull. 16. Diminutio libertatis, & diminutio ciuium. 3. C. 24. Diminutio ciuium. de Pr. 38. Multari Imperatorem diminutione prouinciæ, contumeliosum est.

Exornatio, cum aliquid esse in nobis, aut in iis quos defendimus, aut natura, aut fortuna, dicemus egregium, quod ne qua significetur arrogans ostentatio, diminuitur, aut attenuatur oratione. 4. ad Her. 1.

D I M I N U T I V S. pro Syl. 2. Sed quantum de mea autoritate diripiisset, tantum se de huius prædiis diminutum sperauit.

D I M I N U T V S. pro Cec. 5. Pars aliqua iuris diminuta. Top. 29. Qui capite non sunt diminuti. de Arusp. 40. Ne patres auxilio diminuti deficiantur. pro Syll. 56. Prædiis diminutis. 3. de Orat. 130. Separatione partium, magnitudines sunt artium diminutæ. pro Cec. 38. Si sententia huius interdicti diminuta aut infirmata sit. de Clar. 1. Interitu talis auguris dignitatem nostri collegij diminutam dolebam. pro Planc. 91. Aliquid de libertate diminutum putat.

Syntaxis. *Remitto tibi de diminuendo. Diminuere de re, & res. Diminutio sit de. Diminutione prouincia multatus Imperator. Auxilio diminutus deficitur inops. Sententia diminuta & infirmata.*

D I M I S S I O. Parad. 6. Dimissiones libertorum ad fecerandas diripiendâsque prouincias. 7. V. 85. Dimissionem propugnatorum.

D I M I S S V R V S. 6. At. 8. Cæsar exercitum nullo modo dimissurus est.

D I M I S S V S. 4. Acad. 11. In ista philosophia, quæ nunc propè dimissa reuocatur. 1. 10. Hæc ego omnia vix iam cœtu vestro dimisso comperi. 4. V. 73. Dimisso atque ablegato consilio.

D I M I T T E N D V S. pro Arch. 29. Non cum vitæ tempore dimittendam esse commemorationem nominis nostri. pro Cor. 31. Sui quemque iuris & dimittendi & retinendi esse dominum.

D I M I T T O, *amitto, missum facio, remitto, depono, omitto.* pro Plan. 94. Libertatem meam neque dimissi vnquam, neque dimittam. 14. Attic. 11. Ego non dimittam istam curam. pro Qu. 25. Tum Næuius pueros circum amicos dimittit. 3. Off. 99. Sed dimittamus fabulas, &c. de Fat. 7. Sed Possidium, sicut æquum est, eum bona gratia dimittamus. 13. A. 2. Si aliquid de summa grauitate Pompeius, multum de cupiditate Cæsar dimississet. 2. de L. 31. Augures possunt concilia vel instituta dimittere, habita rescindere. 4. V. 79. Qui honestos homines ablegat, consiliisque dimittat. 1. de Or. 100. De reliquo iam nostra culpa erit, si te dimiserimus. 1. de Or. 19. Discedentem te non sine magno dolore dimittam. 1. de Or. 126. 13. Fam. 63. Dimittere aliquem à se. pro Syll. 57. Aliquem dimittere abs se, & mandare in vltimas terras. Or. 100. Dimittere eum, quem manu cõprehenderit. *Ibid.* 105. Quoniam Demosthenem totum cognouisti, nec eum dimittis à manibus. Orat. 34. Consequeris tamen, vt eos ipsos quos contra

statuas, æquos placabilisque dimittas. 1. P. 47. Dimittere exercitum. *ibid.* Dimittere familiam. 7. V. 101. Dimittere remigem. 1. Offic. 36. Cum Pompilio videretur vnã dimittere legionem, Catonis quoque filium, qui in eadem legione militabat, dimisit. 9. Famil. 1. Et si non idcirco eorum vium dimiseramus, quod iis succenserem. de Amic. 78. Dimittere amicitiam alicuius. 7. Attic. 12. Dimittere se penitus in causam. 4. Acad. 79. Epiminimè miror cœlum etiam & terras vim suam, si tibi ita est, veniat dimittere. * 7. At. 12. Dimittamne me penitus in causam. Demittam, legunt.

D I M I T T O R. 1. 11. Hoc cõcursum optimatum comitia dimittuntur. 4. V. 70. Res illo die non peroratur, dimittitur iudicium. 4. V. 146. Prator dimitti iubet Senatam. pro Cec. 75. Patrimonium vnus incommo dimittitur.

† A D V E R B. Amantissimè aliquem, 5. Attic. Continèd exercitum. pro Decior. Contumeliosè aliquem, 2. de Or. Libenter à se aliquem, 8. Attic. Multum de cupiditate, 12. Phil. Profus nunquam cogitatione, epi. ad Brut.

Syntaxis. *Dimissum & ablegatum consilium. Ius tuum dimittere, retinere. Dimittere libertatè: id est, negligere. De cupiditate multum dimittere. Consilio aliquem dimittere: id est, ex consilio. Dimittere abs se, & mandare in vltimas terras. Ne dimittas à manibus. Dimittere vsus. Dimittitur iudicium, miles.*

D I M O V E O, *depono, permoveo, remoueo, deicio.* 4. Attic. 15. Quod in oratoris libris personam desideres Scæuola, non ea temere dimouit. Anteq. 21. Expurgare suspicionem, dimouere. 2. de Inuen. 86. Dimouere intentionem facti in alium. 2. V. 52. Vt ne quis te de vera & certa possit sententia dimouere. 2. de Or. 208. Odium à nobis dimouere, & in alios struere. 2. cont. Rull. 80. Ex ea possessione rempub. dimouere, ex qua Syllæ dominatio non decisset. Para. 1. Voluptas mentem ex sua sede & statu dimouet. pro Cec. 42. Vis, quæ formidine animum perterriti loco saepe & certo de statu dimouet. pro Seft. 101. Dimouere aliquem de cursu suo. pro Plan. 53. Dimouere aliquem loco suo.

D I M O V E O R. 1. V. 4. Quo ego adiumento sperabam hanc à me molestiam posse dimoueri. pro Dom. 68. Similis à rep. labe in posterum dimouebatur. 4. A. 13. Virtus nunquam potest dimoueri loco. pro Cec. 49. Dimoueri & depelli de loco.

† A D V E R B. Temere, 4. Attic.

Syntaxis. *Suspicionem expurgare ac dimouere. Sic odium, ac facti intentionem. Dimouere, loco, de loco.*

D I N V M E R A N D V S. Orat. 147. De syllabis propemodum dinumerandis & dimetiendis loquamur.

D I N V M E R A T I O, *exornatio quadam verborum, frequentatio.* 3. de Orat. 205.

D I N V M E R O. 1. Offic. 154. Etiam si dinumerare se stellas, & metiri mundi magnitudinem posse putet. 16. Attic. 9. Octauis centurias Capuæ dinumerat, iam, iamque video bellum. 7. V. 119. Dinumerare pecuniam alicui.

† A D V E R B. Propemodum syllabas, Orat.

D I O C H A R I N A, locus. 13. Attic. 43.

D I O C E S I S, procuratio, vel gubernatio. || *hac voce (inquit Schorru) Græci nominabant procurationem & administrationem regionum, partium regni, aut prouinciæ alicuius, ea enim in diocæses distribuitur, hoc est, in vicos quosdam, qui communi iure sunt & videntur, & ab eo qui præstus dicitur certo aliquo loco & tempore, quod omnes eius diocæsis homines cõueniunt. Eadem ratio apud nos est, vt regnum distribuitur in certas regiones, quas nostra lingua vocamus Zeux, aut ein Lândgericht, Landuogtei, Gallico. Latine Balliuus vulgus nominat: vicos etiam nonnulli appellant, Latini nullo proprio nomine, sed cõmuni idem expriment, vt procuratio, administratio: qui præstus, diocætes dicebatur, procurator aut administrator Latine. Gallicè Baillif, &c. ab alio Satrapa aut Satrapes, quod Persicum est, hæcenus Scturus. 5. At. 21. Mirifica expectatio Asiae nostratum diocæsum.* 3. Famil. 8. Vt me omnium illarum diocæsum quæ eis Taurum sunt, omniumque earum ciuitatum magistratus legationeque conuenirent. 13. 53. Deinde si quid habebit cum aliquo Hællisponitino controuersia, vt illam diocæsim reiciat.

D I O C E T E S, qui procurationem & quasi dispensationem regum suscipit. pro R. P. 22. Rabirius diocætes fuit regius. *Ibid.* 28. Idemtem facere non poterat, nisi diocætes (hoc enim nomine virtus) qui à rege est constitutus.

† A D I V N C. Regius, pro Rab. Post.

D I O C L E S. 5. V. 129. Centuperinum Dioclem hominem locupletem, suspensisse se constat, quo die sit ei nunciatum, Aponiū decumas redemisse. 6. 35. Diocles est Pamphili gener, illius à quo hydria ablata est, Põpilius cognomine, ab hoc abaci vana omnia vt exposita fuerant abstulit. 5. 93. Diocles est Panormitanus, Phimes cognomine, homo illustis ac nobilis arator.

D I O D O R V S. 2. de Fin. 19. Diodorus ad eandem honestatem addidit vacuitatem doloris. 5. 9. Tusc. 85. Indolentiam uitam honestati Peripateticus Diodorus adiunxit. de Fat. 12. Vigilia

Chryſippe, ne tuam cauſam, in qua tibi cum Diodoro valente dialectico magna luſtatio eſt, deſeras. Ibidem 13. At Chryſippe minime vis, maximeque de hoc ipſo cum Diodoro certamen eſt. Ibidem 17. Sed ad illam Diodori contentionem, quam *πρὸς Διόδωρον* appellant, reuertamur, in qua quid valeat id quod fieri poſſit, inquirat. Placet igitur Diodoro id ſolum fieri poſſe, quod aut verum ſit, aut verum futurum ſit. 1. de Na. 6. Diodorus, Philo, Antiochus Poſſidonius, à quo nos inſtituti (*Cicero*) ſumus. 4. Acad. 115. Diodoro quid faciam (*Cicero*) Stoico, quem à puero audivi. 5. Tuſc. 113. Diodorus Stoicus, cæcus multos annos noſtræ domi vixit. 9. Fam. 14. Nunc vide, vtra te *νεῖος* magis deleſcet, *νεῖος* ne, an hæc quam noſter Diodorus non concoquebat. *Alij, Diodorum Ciceronis inſtitutorem dicunt, quem domi ſua cuſcum aluit.*

DIODOTVS, I. Qu. Fr. 2. Literas ad te parùm fraternè ſcripſeram: quas oratione Diodoti, Luculli liberti, commotus, de pactione ſtatim quod audieram, iracundiùs ſcripſeram, & reuocare cupiebam.

DIOGENES, I. de Nat. 29. Quid acè, quod Diogenes Apolloniates vtitur Deo, quem ſentum habere poteſt, aut quam formam Dei? 2. de Diu. 6. Quem (*Chryſippum*) ſubſequentem vnum librum Babylonius, Diogenes edidit. 1. de Na. 4. 1. Quem Diogenes Babylonius conſequentem in eo libro, qui inſcribitur de Minerua, partum Iouis ortumque virginis, ad Phyſiologiam traducens diſiungit à fabula. 3. Offic. 51. In euſmodi cauſis aliud Diogeni Babylonio videri ſolet, magno & graui Stoico, aliud Antipatro diſcipulo euſ, homini acutiſſimo. 2. de Orat. 157. Ex tribus clariffimis Philoſophis, quos Romam veniſſe dixiſti, videlicet Diogenem fuiſſe, qui diceret ſe artem tradere bene diſſerendi. Ibidem 155. Atque ex iſtis ſapè audiui, cum dicerent pergratum Athenienſes & ſibi feciſſe, & multis principibus ciuitatis, quod cum ad Senatam legatos de ſuis maximis rebus mitterent, tres illius ætatis nobiliſſimos Philoſophos miſiſſent, Carneadem, & Critolaum, & Diogenem. 1. Tuſc. 104. Durior Diogenes, & id quidem ſentiens, ſed vt Cynicus aſperius, proici ſe iuber inhumatum. 3. de Na. 88. Improbiorum igitur proſperitates, ſecundæque res redarguant (vt Diogenes dicebat) vim omnem deorum ac poteſtatem. Vide 3. de Nat. 82.

DIONE, Veneris mater. 3. de Nat. 59.

DIONYSIA, Bacchi feſta Bacchanalia. 1. V. 85.

DIONISIPOLITÆ, populi. 1. Qu. Fr. 2.

DIONYSIVS, Dionyſij multi fuerunt. 3. de N. 58. & 85. Dionyſius in Tympanidis rogum illatus. 7. At. 7. Tuſc. 57. Duodequadraginta annos tyrannus Syracuſanorum fuit, cum V. & XX. natus annos dominatum occuparet. Ibidem. Ne tonſori collum committeret tondere filias ſuas docuit. 3. de Natu. 83. Dionyſius cum ſanum Proſerpinæ locris expilauiſſet, nauigabat Syracuſas: iſque cum ſecundiſſimè curſum teneret, Videtiſne (inquit) amici, quam bona à diis immortalibus nauigatio ſacrilægis detur. 2. de D. 25. Quid enim cenſemus ſuperiorem illum Dionyſium? quo cruciatus timoris anguſſolium, qui cultros metuens tonſorios, candenti carbone ſibi adurebat capillum. 3. de Natu. 83. Dionyſius aureum Ioui detraxit amiculum. 3. Tuſc. 27. Dionyſius quidem Tyrannus Syracuſis expulſus, Corinthi pueros docebat: vſque cò imperio carere non poterat. 9. Fam. 18. 1. Diu. 34. Dionyſij mater eius qui Syracuſarum tyrannus fuit, vt ſcriptum apud Philoſtatum eſt, & doctum hominem, & diligentem, & æqualem temporum illorum, cum prægnans hunc ipſum Dionyſium alio contineret, ſomniauit ſe peperiſſe Saryriſcum. Huic interpretes portentorum, qui Galliotæ tum in Sicilia nominabantur, reſponderunt (vt ait Philoſtatus) eum quem illa peperiſſet, clariffimum Græciæ dæturna cum fortuna fore. Ibid. 73. & 2. 136. Facta coniectura etiam in Dionyſio eſt, paulò antequam regnare cœperit: qui cum per agrum Leontinum iter faciens equum ipſe dimiſiſſet in flumen: ſubmerſus equus voraginibus non exiſtit: quem cum maxime contentione non potuiſſet extrahere, diſceſſit ægrè ferens, cum autem aliquantulum progreſſus eſſet, ſubitò exaudiuit hinnitum, reſpexitque, & equum alacrem lætus aſpexit, cuius in iuba examen apum confederat: quod oſtentum habuit hanc vim, vt Dionyſius pauca poſt diebus regnare cœperit. 5. Tuſc. 59. Cumque duas vxores haberet (*Dionyſius*) Ariſtomachen, ciuem ſuam, Doridem autem Locrenſem, ſic noctu ad eas ventitabat, vt omnia perſcrutaretur & ſpecularetur antè: & cum foſſam latam cubiculari lecto circumdediſſet, euſque foſſæ tranſitum, ponticum ligneo coniunxiſſet: eum ipſum, cum fores cubiculi clauserat, detorquebat. Idemque cum in communibus ſuggeſtis conſiſtere non audeat, concionari ex turri alta ſolebat. Ibidem 58. Filij Dionyſij candentibus iuglandium putaminibus, barbam ſibi & capillos adurebant. Ibid. 63. *Dionyſium Muſicorum perſtudioſum accepimus, poetam etiam tragicum.* Ibidem 60. 61. 62. & 98. Dionyſius negauit ſe iure illo nigro, quod cornæ caput erat, delectatum. Tum is qui illa coxerat, minime mirum, inquit, condimenta enim deſuerunt: quæ tandem inquit ille? Labor in venatu. & 4. Acad. 71. *Dionyſius Heracleotes ex Stoico factus.* *Epi-*

curus. 5. de Finib. 94. Nobis Heracleotes Dionyſius flagitiôſè deſcendiſſe videtur à Stoicis propter oculorum dolorem. 4. Att. 10. Nos hic voramus literas cum homine mirifico (ita mehercule ſentio) Dionyſio. 9. 18. Ego autem illum (*Dionyſium*) malè ſanum ſemper putauit, nunc etiam impurum & ſceleratum puto. Ibidem 14. De Dionyſio ſum admiratus, qui apud me honorator fuit, quam apud Scipionem Panætius, à quo impuriſſimè hæc noſtra fortuna deſpectata eſt. 8. 4. Loquaciſſimus, & minime aptus ad docendum. 7. 4. Dionyſium flagrantem deſiderio tui miſi ad te. Ibid. 7. Dionyſius vir optimus. 6. 1. Dionyſius mihi quidem in amoribus eſt: pueri autem aiunt eum furenter irari. Sed homo nec doctior nec ſanctior fieri poteſt. de Clar. 316. Aſſiduiſſimè autem mecum fuit Dionyſius magnus. 8. Att. 10. Morem geſſi (*Dionyſio*) dimiſi à me, vt magiſtrum Ciceronum non libenter: vt hominem ingratum non inuitus.

DIOSCVR I. apud Græcos multi. 3. de N. 53.

DIPHHERA, I. 3. Att. 24. Quatuor diptheræ ſunt in tua poteſtate. Pat. *Victorius membranas, Paul. Leopard. libros Academicorum quaſtionum intelligit.*

ΔΙΠΛΗ, nota, qua veteres in margine ſcriptorum notabāt, ſi quid eſſet animaduerſione dignū. Duobus autè modis hæc dipla pingebatur: uno ſic L. altero huic aduerſo ſic 7. vtraque autè trigoni figura obliqua ſine baſi. 8. At. 2. Vibullij res geſtæ ſunt adhuc maxima: id ex Pöpeij literis cognoſces: in quibus animaduertito, illi locum, vbi erit *ΔΙΠΛΗ*: videbis de Cn. noſtro ipſe Vibullius quid exiſtmet.

DIPLOMA, principum & aliorum magiſtratum codicilli, literarum publicæ, ſigno regio munitæ, & ſanctæ. 10. At. 19. De diplomate admiraris, quaſi nescio cuius te flagitij inſimularem. Ibid. Ego autem quia ſcripſeras te proficiſci cogitare (etenim audieram nemini taliter licere) & eo te habere cenſebam, & quia à pueris diploma ſumſeras. I. P. 90. Mitto diplomata tota in prouincia data. 6. Fa. 12. Diploma ſtatim nō eſt datū, quod mirifica eſt improbitas in quibuſdā, qui tuſiſſent acerbis veniā tibi dari, quæ, & c.

† **ADIVNCT.** Tota, in Piſo.

DIRÆ, furia, criſtia ſigna, mina. 1. de D. 29. Etenim diræ, ſicut cætera auſpicia, vt omina, vt ſigna, non cauſas afferunt, cur quid eueniat, ſed enunciant euentura niſi prouideris. Ibid. M. Craſſo quid acciderit, videmus, dirarum obnuntiatione neglecta.

DIRECTE, DIRECTVS, directè. Par. 24. Directè dicere. (*Inverſo ordine dicere.* 4. Ac. 66. Phœnicæ eo directiùs gubernant, quod, & c.

DIRECTO, directè. 1. de Nat. 69. Directò deorſum ferri. Part. 46. Alterum ad fidem directò ſpectat.

DIRECTVS, rectus. pro Cecin. 28. Eius fundi extremam partem oleæ directò ordine definiunt. 1. de Na. 137. Viæ ab inſtinctis ad iecur ductæ ac directæ. 2. de D. 127. Iam verò quid opus eſt circuitione & anfractu, potiùs quàm directo: pro Cæl. 4. 1. Illud cum labore ad laudem directū iter probo. Ibid. 42. Non ſemper eſt vera illa & directa ratio. pro Q. R. 11. Quid eſt in iudicio: directum, aſperū, ſimplex. Part. 129. Ratio directi, & veri, & iuſti, & (vt dicitur) æqui & boni. Top. 22. Pariet directus. 1. de Fin. 57. O præclaram beatè viuendi, & apertam, & ſimplicem, & directam viam. de Sen. 59. Ordines arborum in quincuncem directi.

DIREPTVS, 3. Off. 119. Callipho & Dinomachus, qui ſe direptorū controuerſiam putauerunt, vide, **DIRIMO.**

DIREPTIO, 4. Fa. 1. Vrbis relicta direptioni atque incendiis. Ibid. 13. Vereor in eorum naufragiis & bonorum direptionibus, & c. pro Dom. 51. Direptiones bonorum alicuius. 1. C. 18. Vexatio direptioneque ſociorum. 6. 115. Vnius vrbis Syracuſarum direptionem commemorabo, & in medium proferam. pro Dom. 25. Impendebat fames, incendia, cædes, direptio.

† **ADIVNCT.** Acerba, atque indigna, fœda vini. 7. Verr. Impunita, ac libera ſociorum, 2. Catil. Tanta ſociorum, 2. Offic.

† **Syntaxis.** *Direptio loci, hominis, populorum. Vexatio, direptioq.*

DIREPTOR, 3. A. 27. Direptor & vexator vrbis. 2. C. 20. **LEGE, PRÆDATOR.**

DIREPTVS, pro Pomp. 22. Res, quas Mithridates ex tota Aſia direptas in ſuum regnum congeſſerat. 1. de Fi. 43. Sapientia omnium falſarum opinionum temeritate direpta, certiffimam ſe nobis ducem præbet, & c. 5. At. 10. Ibi quinque dies morati, direpto & vaſtato Amano, inde diſceſſimus. 9. 11. Quem tu locum Græciæ non direptum iri putas.

† **Syntaxis.** *Direpta ſapientia, mens.*

† **ADVERB.** Acerbè, impudenter, 4. Verr.

* **DIREPTVS, ſubſt.** 1. Tuſc. 71. Eſt enim interitus quaſi diſceſſus & ſecretio ac direptus earum partium, quæ ante interitum inſiſtione aliqua tenebantur.

DIRIBEOR, diſtribuo, dinumeror, diſcernor, ſeparor. I. P. 96. An expectas dum de te LXXV. tabellæ diribeantur? pro C. Corn. 1. Dum tabellæ diribeantur.

DIRIBITIO, diſtributio. pro Pl. 14. Nihil iam eſt, quod populo ſupplicetur, nihil quod diribitio, nihil quod ſupplicatio magiſtratum, renuntiatio ſuffragiorum expectetur, & c. *Significat, populi diſtributionem, qua fieri conſueuerat, in comitijs priuſquam ſuffragia rogarètur: vt populus in ſuas vel tribus, vel claſſes diſtribue-*

vetus sunt tamen quibus diremptio, pro diribitio, magis probetur.
DIRIBITOR, distributor. erant enim distributores, qui populum Romanum in sua classes & tribus distribuabant, ad suffragia ordine ferenda. Postquam in Sen. 27. Quando illa dignitate tot rogatores, diribitores, cultodes. I.P. 36. Vos rogatores, vos diribitores, vos cultodes fuisse tabularum.

¶ *Est etiam diribitor extra scopuli distributionem: uti dicuntur tabularum diribitores.*

DIRIGENDVS. 3. Offic. 83. Honestate dirigenda utilitas est. Ibid. Eadem utilitatis quæ honestatis est regula. *Lege. R. G. V. L. A. 3. de Or. 188.* Hanc ad legem dirigenda & formanda oratio est. Ibid. Nec sunt hæc rhythmicorum aut musicorum acerriima norma dirigenda.

DIRIGENS. pro Mur. 3. M. Cato vitam ad certam rationis normam dirigens, & diligentissime perpendens momenta officiorum omnium. 2. de Fin. 71. Epicurei voluptate omnia dirigentes.

DIRIGO, refero, metor, aestimo, constituo, ordino, dirigo, describo, disspino. de Cl. 140. Antonius nihil non ad rationem, & tanquam ad artem dirigebat. 4. Acad. 66. Et meas cogitationes sic dirigo, non ad illam paruam Cynosuram, &c. sed ad Helicem, &c. Orat. 9. Speciem aliquam intuens, in eamque defixus, ad illius similitudinem artem & manum dirigebat. 1. de D. 30. Lituo Romulus regiones direxit, tum urbem condidit. Brut. 16. Si flexerit aduersus alios iudicium suum, quod tanta firmitate ac magnitudine direxerat, in exturbando Antonio. 16. Fa. 11. Cum ipse iter ad Murinam dirigerem. 5. de Fin. 57. Fines bonorum, quos utilitate aut voluptate dirigunt. Topic. 89. Dirigere orationem ad animi bona. Or. 237. Nihil firmum teneo, quo iudicium meum dirigam. pro Sest. 98. Hoc est igitur propositum his Reipublicæ gubernatoribus, quod intueri, & quod cursum suum dirigere debeant. 1. de D. 25. Diuinationo fallit fortasse nonnunquam: sed tamen ad veritatem sæpissime dirigit. 14. Art. 14. Me sine ad hanc opinionem dirigere puerum. pro Mur. 77. Hæc omnia ad rationem ciuitatis si dirigas, recta sunt: si ad disciplinæ præcepta perpendas, reperuntur prauissima.

DIRIGOR. 2. de Leg. 13. Lex est iustorum, iniustorumque distinctio ad illa rerum omnium principem expressam naturam, ad quam leges hominum diriguntur. 3. Offic. 89. Sed tamen ad extremum utilitate puta officium dirigi magis quam honestate. 1. de Fin. 54. Ne ipsarum quidem virtutum laus reperire exitum potest, nisi dirigatur ad voluptatem. 2. de Nat. 13. Ab ætatis ventis maritimi cursum celeres & certi diriguntur.

† **ADVERB.** Sæpissime, 1. de Diu.

¶ *Synt. Dirigere, & formare orationem, iter suum. Dirigere omnia voluptate, cogitatione ad. Diuinationo aliquando ad veritatem dirigit. Dirigere aliquem ad opinionem virtutis. Ad rationem ciuitatis omnia dirigere.*

DIRIMO, diuido, dirubro. (conciho, contraho. pro Syll. 6. Cum ille tanto scelere commisso omnium officiorum societatem diremisset. 2. Q. Fr. 14. Actum est eo die nihil, nox diremit. pro Dom. 28. & 3. Offic. 23. Hanc nostram coniunctionem, hanc iucundissimam vitæ societatem certi homines fictis sermonibus & falsis criminibus diremerunt. 2. A. 2. Vtinam Cn. Pompei cum C. Cæsare societatem aut nunquam coisles aut nunquam diremisset. 3. Fam. 10. Ego autem cum eo citius veterem coniunctionem diremisset, quam nouam concilialem. pro Cæl. 34. Appius Claudius pacem Pyrrhi diremit. 1. de Leg. 54. Perparuam verò controuersiam dicit, & non eam quæ dirimat omnia. 2. de Leg. 3. Dirimere rem susceptam. 1. de D. 85. Cur pulmo incisus in extis dirimat tempus, & proferat diem.

DIRIMOR, diuidendum corpus, quod dirimi distrabi que non potest. ¶ *Syntaxis. Nox diremit. Coniunctionem dirimere. Dirimere pacem, rem susceptam.*

DIRIPIENDVS. de Pro. 13. Hos vos de prouinciis si non aliquando deducendi essent, diripiendos non putaretis. 8. At. 2. Patriam non seruandam ad reditum nostrum, sed diripiendam inflammandamque relinquimus.

DIRIPIO, prædor, aufero, rapio. pro Syl. 2. Sed quantum de auctoritate mea diripiisset, tantum se huius præsidij diminutum sperauit. pro Pomp. 57. Expilare socios, diripere prouincias. 11. A. 4. Omnia vexare & diripere cupient. 8. Fam. 10. Que diripiisset ipse, ut viderentur ab hoste vastata. * con. C. Anton. Ant. Diripuit socios. ¶ In Vat. 6. Diripere fortunas.

DIRIPIOR. 3. de Or. 3. Tanquam ab aliquo nefario prædone diriperetur patrimonium dignitatis. Postq. in Sen. 17. Domus mea diripiebatur. I. P. 96. An expectem, dum de te LXXV. tabellæ diripiuntur, ut diripiebantur.

¶ *Syntaxis. Diripere loca, de dignitate, patrimonium dignitatis.*

DIRITAS, crudelitas. in Vat. 9. Quanquam sis omni diritate atque immanitate teterrimus. 3. Tusc. 9. Ut si qua inuecta diritas casu foret, ne me imparatum cura laceraret repens.

¶ *Syntaxis. Terer diritate & immanitate.*

DIRUMPO. de Am. 87. Repente amicitias exorta aliqua offensione dirumpimus. 7. Fam. 1. Dirupi penè me in iudicio Galli familiaris tui.

DIRUMPOR. 12. 2. Itaque iam infinito fratris tui plausu dirumpitur.

DIRVPTVS. 3. Q. Fr. 4. Cato diruptis tabellis de circulo se subduxit. 13. A. 26. Homo diruptus dirutusque Qu. Cælius.

DIRVO, excido, excendo; uerbo. 1. de Inu. 73. Urbem igitur diruimus. pro Dom. 137. Diruere, ædificare.

DIRVS, ferus, crudelis, immans, infestus, insaufus. 2. de Leg. 21. Que augur iniusta, nefasta, vitiosa diræ dixerit, irrita infestæque sunt. 2. de Diu. 36. Cum tristissima exta sine capite fuerint, quibus nihil videtur esse dirius. 1. de D. 18. Itaque finistradum non exquirimus, in dira & in vitiosa incurrimus. Ibid. 18. Quod ferme dirum in tempus cecidere Latina.

¶ *Syntax. Nil dirius. Incurrere in dira. & in vitiosa: id est, insaufa.*

DIRVTVS, excisus, euersus. 1. Qu. Fr. 1. Complures dirutas ac pedes desertas vrbes per te esse recreatas. 13. A. 26. Homo diruptus dirutusque Qu. Cælius. Annaduerte.

DIS, & **DISISSIMVS**. *Lege. DITIOR*. diues, Dis pater. 1. de D. 78. Midam ditissimum fore prædictum est. 2. de Nat. 66. Terrena vis omnis atque natura Diti patri dedicata est, qui Dis est, apud Græcos *δῖος*. 6. V. 107. Spelunca, qua ferunt Ditem patrem repente cum curru extitisse.

DISCEDENDVM. de Cl. 314. Quod potius mihi periculum ad eundem, quam à sperata dicendi gloria discedendum putauit.

DISCEDITVR. 9. Fam. 16. Omnia sunt incerta, cum à iure disceditur.

DISCEDO, abeo, proficiscor, cedo, soluo, migro, demigro. (Remanen. 7. Atti. 2. Chrysiptus discessit à puero inciente me. Ibid. 20. Eo die Capua discessi, & mansi Calibus. 8. A. 21. Non modo ille Gallia non discessit, sed ne Murina quidem recessit. 2. Fam. 19. Verebar, ne antè quam tu in prouinciam venisses, ego de prouincia discederem. 6. 14. Hanc in opinionem discessi, ut mihi tua salus dubia non esset. 10. 12. Frequens eum Senatus reliquit, & in alia omnia discessit. 4. de Fin. 52. Discedere de sententia. de Som. 1. Itaque nunquam ex animo meo discedit illius optimi viri memoria. 6. V. 147. Itaque tum de foro, cum iam aduoluerat, discessimus. 8. A. 33. Qui ab armis discesserant. 1. Offic. 67. Ut nihil à natura statu discedas, nihil à dignitate sapientis. pro S. R. 8. Ut spoliis Sex. Roscij hoc iudicio aucti discedant. 2. de Orat. 44. Mihi certum est à iudicis causisque discedere. Orat. 109. Ipse nunquam ab illa acerriima contentione discederem. 1. Offic. 79. Is à fide iustitiæque discessit. 2. de Diu. 114. Is magnitudine timoris à constantia atque à mente, atque à seipso discessit. de Clar. 272. Cælius discessu meo discessit à sese. 6. V. 68. Si istius hæc tanta iniuria impunita discesserit. 8. Fa. 6. Vxor à Dabella discessit. id est, cum eo diuortium fecit. Orat. 65. Discedere à re, id est, digredi. 6. V. 33. Neque ab argento digium discedere. 1. Fam. 9. Sic enim te existimare velim, cum à vobis mea salutis autoribus discesserim, neminem esse, cuius officis me tam esse deuinctum confitear. 6. 12. Cæsaris familiares cum ab eo discesserint, me habent proximum, &c. 2. Offic. 6. Cum ab hoc dicendi genere discesseris. 1. Tusc. 84. Discedere à vita, id est, mori. 1. de D. 7. Cum cælum discessisse visum est, atque in eo animaduersi globi. Ibidem. 99. Marfico bello cælum discessit. 1. Tusc. 18. Qui discedere animum censent. Offic. 8. Qui cum terra discessisset magnis quibusdam imbris, in illum hiatum descendit. de Clar. 219. Is omnium qui aderant iudicio discessit probatus. pro Cec. 1. Superiorem discedere. pro Font. 1. Videte, quò descendam, iudices, quàm longè videar à consuetudine mea, à cautione & diligentia discedere. 8. Art. 6. Modò audiui quartanam à te discessisse.

¶ *Consequor, obtineo*. 2. Att. Si possum discedere ne causa optima in Senatu pereat, ego satisfactam publicanis.

† **ADVERB.** Aliquando, non libenter, pro Cluen. Commodum, 13. Fam. Ferè nonnunquam, in Pifo. Flagitiosissime, omnino non, Diu. Honeste, 2. ad Q. Tra. Impune, 4. Verr. Longe à consuetudine, pro Font. Longius, nusquam, 6. Verr. Longius ab vrbe, 4. Panil. Nec verò vsquam, 6. Phil. Nusquam ab aliquo, 1. de Orat. Parumper, 1. de Diuin. Proxime, 12. Att. Temere nunquam de præsidij, pro S. R.

¶ *Syntaxis. In opinionem discessit. A se discedere, ab armis. Vxor à viro discedit. id est, diuortium facit. A vita discedere. Terra discessit. id est, desinit. Si discedam ut venias.*

DISCEPTATIO, causa, controuersia, lites, iudicium. 132. Contentio disceptationibus tribuatur iudiciorum, concionum, Senatibus. pro Flac. 24. Disceptatio & cognitio veritatis. pro Milo. 23. Ipse lator legis cum esset, controuersia nulla facti iuris, tamen disceptationem esse voluit. pro Deiot. 5. Tanta causa, quanta nulla vnquam in disceptatione versata est. 1. Offic. 74. Duo genera decertandi sunt: vnum per disceptationem, alterum per vim. 2. contra Rul. 56. Nulla disceptatione, nullo consilio priuata publicare, publica liberare. Ibid. 40. Vtrum oratio ad eius rei disceptationem deierit. 2. de Or. 291. Res quæ in dicendi controuersia aut disceptatione vocatur. 1. 22. Forenses disceptationes iudiciorum aut deliberationum. 1. Offic. 64. Ex quo fit, ut neq. disceptatione vincit se, neq. vllò publico ac legitimo iure patiantur.

† **ADVERB.** Extrema, infinite, libera, Par. Forensis, simplex, de Nat. Forenses, 1. de Or. Legitima, de Clar.

¶ *Synt.*

Syntaxis. Causa in disceptatione versatur, venit in disceptationem. Vocari in controversiam & disceptationem.

DISCEPTATOR, iudex. 3. de Leg. 7. Iuris disceptator, qui priuata iudicat, iudicariue iubeat, pretor esto. pro Cec. 6. Quorum alterum per sepe disceptatore domestico iudicatur. 1. contra Rel. 23. Populo Rom. disceptatore uti volo. pro Fl. 97. Populum Rom. disceptatorem non modo non recuso, sed etiam deposco. pro Cal. 35. Vel seuerissimis disceptatoribus M. Celij vitam me probaturum esse confido. Part. 10. Disceptator, id est, rei sententiaque moderator.

† **ADIVNCT.** Domesticus, seuerissimus, pro Cec.

DISCEPTATRIX, 4. Acad. 9. 1. Dialectica veri & falsi quasi disceptatrix & iudex.

DISCEPTANDO, pro Planc. 87. Iure & legibus disceptando decertare.

DISCEPTANS, pro Deiot. 6. Si hanc causam in foro dicerem, eodem audiente & disceptante te.

DISCEPTATVS, 1. Acad. 3. 2. Qua de causa definitiones ad omnia, de quibus disceptabatur, habebant. 4. Fa. 14. Videbam quanto periculo de iure publico disceptaretur armis. 2. de Ora. 183. Rei sunt omnes quorum de re disceptatur. de Cla. 291. Cum de sapientia disceptatur.

DISCEPTO, *contendo, decerto, disputo, dijudico, cognosco*. pro Mil. 23. Et isti est praepositus quaestioni, qui haec iuste sapienterque disceptet. 6. Fa. 1. Non consiliis, nec autoritatibus nostris de iure publico disceptare. 4. Tusc. 6. Cum Academici Stoicorum controversias disceptarent. 2. de Leg. 2. 1. Feciales bella disceptant. pro Corn. 64. Qui non de suo facto, sed de publico iure disceptat. 4. V. 38. Ut sibi cum palaestritis equo iure disceptare liceat. 10. Fam. 10. In vno praelio fortuna Reip. disceptat.

† **ADVER.** Iuste, pro Mil. Larius, Orat. Sapienter, pro Mil.

Synt. Disceptatio decertare. Disceptare de iudicio, de iudicio, de controversiis disceptare. Cum aliquo disceptare. In praelio disceptare, & armis.

DISCERNO, *dijudico, distingo, dispicio, internosco, secerno, diuido*. de Ar. 39. Cum vxorem sororemque non discernis. de Vn. 24. Animus discernit, quid sit eiusdem generis, quid alterius, & caetera diiudicat, &c. quae distinctio sit inter ea quae gignantur, & ea quae sunt semper eadem. 5. Tuf. 114. Democritus alba & atra discernere non poterat.

DISCERNOR, Part. 77. Temperantia duobus modis in rebus commodis discernitur. 4. Acad. 25. Quo modo ea discerni non poterit a falso. pro Pont. 13. Quid est igitur, ubi discerni stultus auditor a sapienti iudice possit?

Syntaxis. Vxorem & sororem non discernere.

***DISCERPO**, *dilacero*. Acad. Quem incomptis vnguibus baccantes aspergo ore discernant.

DISCERPOR, *dilaceror, dilanior, dinellor, diuidor*. 1. de Nat. 27. Distractione humanorum animorum, discerpi & dilacerari Deum. 1. Tuf. 71. Animus nec discerpi, nec distrahi potest. Top. 28. Cum res quae proposita est, quasi in membra discerpitur.

DISCERPTVS, 3. de Ora. 24. Aliqua diuisa & quasi discerpta contrectate.

Syntax. Discerpere & dilacerare. Discerpere & distrahere. Diuisum & discerptum.

DISCESSIO, *remotio, recessus, profectio, abitus, abitio, digressus, abscissus*. (Accessio. 3. Offic. 12. Eorum neque accessione melior vita sit, neque discessione peior. 3. A. 24. Antonius effugere festinans senatusconsultum de supplicatione per discessionem fecit, cum id factum esset antea nunquam. 5. A. 3. Haec sententia sic per triduum valuit, ut tanquam discessio facta non esset, tamen omnes assensuri mihi videretur. 14. P. 2. Si in has sententias meas Consules designati discessionem facere voluissent.

† **ADIVNCT.** Matura, 1. ad Q. Fra.

DISCESVRVS, 1. de Or. 239. Cum hic iurifconsultus fuerit superior discessurus.

DISCESSVS, *abscissio*. 8. At. 3. Quid perturbatus hoc ab vrbe discessu, seu potius turpissima fuga? 5. A. 30. Post discessum latronis, vel potius desperatam fugam. 12. At. 49. Ut me leuarat tuus aduentus, sic discessus affixit. de Sen. 85. Sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore. 9. At. 12. Subitus discessus, & praecipuus profectio. 1. C. 7. Cum tu discessu caeterorum, nostra, qui remanemus, caetero contentus eras. 1. Fam. 9. Quod rogas, ut mea tibi scripta mittam, quae post discessum tuum scripserim, sunt orationes quaedam, &c. 1. de Diu. 47. O praclarum discessum, inquit. e vita. 2. de Nat. 19. Solis accessus, discessusque. 2. de Diu. 60. Caeli discessus.

† **ADIVNCT.** Acerbus, pro Mil. Calamitosissimus, misericordia dignior quam contumelia, perhonorificus, de Prouin. Diurnus, 11. Fam. Fœdus & perturbatus ab vrbe, fœdissimus, 10. Fam. Fructuosus Postquam in Senat. Fructuosissimus, 4. Fam. Longinquus, de Sen. Longus, 7. Fam. praclarus, 1. de Diu. Subitus, voluntarius, 9. Att. Summus, 1. Attic.

Syntaxis. Longinquus inter nos digressus & discessus. Subitus discessus, & praecipuus profectio (synonyma in copulatis.)

DISCIDIVM, *diuortium*. 3. de Or. 58. Hinc illud discidium extitit, quasi linguae & cordis alia, dissidium.

DISCINDENDVS, de Am. 78. Tales igitur amicitiae diffundae magis sunt, quam discindenda.

DISCINDO, *dilacero, dilorico*. pro Cel. 38. Discidit vestem, refarcietur. 2. de Orat. 195. Cum ista feci, quae tu, &c. vt discinderem tunicam, cicatrices ostenderem.

DISCVSSVS, 1. de D. 32. Ita cotem nouacula esse discissam.

DISCINGO, 2. Qu. Fr. 12. Caesar, mihi crede, in sinu est, neque ego discingor. id est, non reijcto, aut diffuere parior.

DISCIPLINA, *institutum, ratio, institutio, ars, mos, consuetudo*. pro Cel. 39. Dicit aliquis, haec igitur est tua disciplina: sic tu instituis adolecentes? ob hanc causam tibi hunc puerum parens commendauit & tradidit: pro Cel. 72. Cuius prima aetas debita disciplinis fuit, istaeque artibus, quibus instrumur ad hunc usum forensis. 1. de D. 92. Senatus decreuit, vt de principum filiis sex singulis Hetruriae populis in disciplinam traderentur. 3. V. 115. Adolecentes ei in disciplinam traditi. 2. A. 3. At enim te in disciplinam meam tradideras. Orat. 17. Alia intelligendi, alia discendi disciplina est. pro Pompei. 28. Pompeius est ludo atque pueritiae disciplina ad exercitum patris, atque in militiae disciplinam profectus est. Ibid. 54. Rhodiorum vsque ad memoriam disciplina naualis & gloria remansit. pro Mur. 23. Illud dico, nullam esse in ea disciplina munitam ad consulatum viam. 1. de Diu. 91. Nec quisquam Rex Perfarum potest esse, qui non ante disciplinam scientiamque magorum potest esse. 2. de Nat. 161. Vt exerceamur in venando ad similitudinem bellicae discipline. 5. V. 161. Erudire aliquem ad ciuitatis disciplinam. Ibidem. Educari in furis disciplina. Ibidem. 159. Non degenerare a disciplina patris. 3. de Nat. 91. Lacedaemoniorum disciplinam a Lycurgo datam. 1. 26. Anaxagoras, qui accepit ab Anaximene disciplinam. Ibid. 16. Trium enim disciplinarum principes conuenistis. 5. Tusc. 90. Omnes ferè Philosophi omnium disciplinarum. 4. Ac. 7. Restat vnum genus reprehensorum, quibus Academia ratio non probatur: quod grauius ferremus, si quisquam vllam disciplinam Philosophiae probaret, praeter eam quam ipse sequeretur. 3. de Nat. 85. Respiratione quadam & disciplina designata. 1. de Fin. 12. Non modo quid nobis probaretur, sed etiam quid a singulis Philosophiae disciplinis diceretur, persecti sumus. 4. Ac. 8. Et ad quamcunq; sunt disciplinam quasi tempestate delatam, ad eam tanquam ad saxum adhærescunt. de Clar. 236. M. Piso quicquid habuit a disciplina, maximeque ex omnibus Graecis doctis eruditus fuit. Ibid. 267. Quicquid habuit, id totum habuit a disciplina, instrumenta naturae deerrant. 1. de Orat. 180. Homo omnium disciplina iuris ciuili eruditissimus. de Clar. 94. Spurius doctus ex disciplina Stoicorum. Ibid. P. Craesus habuit quaedam etiam domesticae disciplinae. 117. Congruens cum ea disciplina quam colebat. 263. Hermagorae disciplina ad orandum inops. 163. Disciplina discendi. 1. de Or. 75. Summus ille doctor istius disciplinae Apollonius. Ibid. 222. Quarum rerum fateor magnam multiplicemque esse disciplinam. 117. Instructus erit magnarum artium disciplinis. 6. Fa. 6. Vt in nostra disciplina est. 2. de D. 10. Res quarum est disciplina, ut litera. 6. Fa. 6. Ratio vetustae discipline, quam a patre accepimas. 1. Q. Fr. 1. 6. Familia grauis & constans disciplina. 1. Off. 118. Quidam parentum disciplina meliores sunt. 2. de Fin. 33. Deprauari mala disciplina. pro S. R. 120. Hominis penè operarij ex Amerina disciplina patrisfamiliae rustici. pro Fl. 15. O morem praclarum, & disciplinam qua a maioribus accepimus. ad Br. 7. Virtutis disciplina melior nulla est. Or. 200. Exercitus bona disciplina. 1. Qu. Fr. 1. 16. Haec institutio atque disciplina potest, &c. pro Deio. 28. Imitari potius aui mores disciplinamque debeas. pro Fl. 11. Nisi nostri mores ac disciplina plus valerent. pro Rab. 28. Adeone ignarus est disciplinae, consuetudinisque nostrae. pro Qu. R. 28. Disciplina quae erat ab hoc tradita, locabat se non minus H. S. CCCLIII. pro Deiot. 20. Nihil factum est, nisi moderatè, nisi quietè, nisi ex hominis grauissimi & sanctissimi disciplina. 1. Fa. 7. Lentulum in primis imitatione tui fac erudias: nulla enim erit hac praestantior disciplina. 1. Q. Fr. 1. 22. Studia & artes quae sunt nobis Graeciae monumentis disciplinisque traditae. Hor. Vnde facilius quam ex annaliu monumentis aut res bellicae, aut omnis Reip. disciplina cognoscitur. 1. de Fin. 37. Ea quae voluptaria, delicata mollis habeatur disciplina, quam grauis, quam continens, quam seuera sit.

† **ADIVNCT.** Acerbissima & equestris, optima, seuerissima ad iudicandum, 2. Verr. Antiqua, bona Orat. ad Brut. Bellica, dialectica, noua, 1. Acad. Certa, 5. Tusc. Digna studiosis ingenuarum artium, tota, 4. de Finib. Clarissima, domestica, publica, varia, 1. Tusc. Consentanea sibi, 1. Offic. Domestica, inops ad orandum, sed ad inueniendum expedita, multa, praclarum illa quidem, sed nostris rebus non apta, de Clar. Equestris, vetus, meretricia, 5. Verr. Etrusca, vetusta, 6. Fam. Fortior contra dolorem, 2. Tusc. Grauis & constans, 1. ad Qu. Fr. 1. 6. Grauis, continens & seuera, mala, mollis, voluptaria, delicata, mollis, 1. de Fin. Grauissima, in oculis, nobilis, tota, perfectissima, 4. Acad. Ingenue, 2. de Finib. Magna multiplexque, vetus, 1. de Orat. Melior, ad Brut. Naualis, pro Pomp. Optima, Diu. Perfacilis cognitum, 4. Tusc. Praestans, Part. Pueriles, 1. de Nat. Sanctissima, 2. Phil. Seuera, 1. Verr. Vulgaris, 3. de Orat.

ante versari. Venire & versari in discrimine. Vocari in periculum & discrimen. Discrimen ac dimicatio. Fortuna. Obijcere se, adduci in discrimen. Habere discrimen in aliqua re. In discrimen est res. agnosce, esse in discrimen.

DISCRIMINO, *distinguo*. 12. A. 23. Hecruciam discriminat. *Callia, scilicet, via.*

DISCRUCIATVS. 13. Phil. 33. Et si posset, Brutum & Cassium discruciatos necaret.

DISCRUCIOR, *excarnificor*. 14. Att. 6. Discrucior Sestilij fundum à Verberone Curtilio possideri. pro Qu. R. 31. Quod enim ipse celeriter arripuit, id cum tardè percipi videt, discruciat.

DISCVMBO, *accumbo, cubo ad mensam, ad scnum*. 5. Att. 1. Discubimus omnes præter illam. 3. V. 66. Discumbitur, id est, cenandi causa. 2. de Inu. 14. Cenati discubuerunt.

DISCVPIO. 8. Fam. 15. Te videre, & omnia intima conferre discupio.

DISCVS, *vas est, quo cibi, ut carnes & huiusmodi alia, in mensam feruntur: & foris patina dici potest. Sed hic Cicero discum intelligit, molem quandam rotundam, ex saxo, ferro vel plumbo factam, cuius iactu certabant, ut vires corporis ostentarent & exercerent*. 2. de Or. 21. Philosophi, quorum auditores dicum audire quàm Philosophum maluit: qui simul vt increpuit, Philosophum disputantem relinquunt.

DISCVSSVS, *proiectus, fugatus*. 12. A. 5. Discussa est illa caligo, quam paulò antè dixi: diluxit, patet, videmus omnia.

DISCVTIENDVS. 3. de Or. 213. Discutienda sunt ea, quæ obsecrant, & ea quæ sunt eminentia & prompta, sumenda.

DISCVTIO, *dispallo, remoueo, tollo, perturbo*. || *Trans, ferè eleganter hoc verbu Cicero ad ea quæ pelluntur, aut deteguntur*. 1. At. 14. Modò eadem timueramus, quam oratio fortissimi senis. Qu. Confidij discusserat: ea quàm quotidie timere poteramus, exorta est. pro Dom. 54. Cum eorum aduocationem manibus, ferro, lapidibus discussisti. pro Mur. 84. Dij faciant, vt hoc periculum, quod, & c. discutiatur & comprimatur. 2. Q. Fr. 11. De Comageno rege, quòd rem discusseram, mirificè mihi blanditur Appius. 4. Acad. 46. Discutere capti ones alicuius. 10. Fa. 33. Si ad Lepidum venissem, omnem cunctationem eius discussissem.

Syntaxis. *Discutere caliginem, periculum, cunctationem, rem.*

DISERTÈ, *doctè, perite*. 1. de Or. 44. Denique vt prudentibus disertè, stultis etià verè dicere videare. 1. Acad. Disertè copiosèq; dicere. in Verr. Disertè scribere.

DISERTVS, *doctus, peritus*. 1. de Or. 36. Reliquas vtilitates à disertis & ornatè dicentibus esse constitutas. 1. de Or. 94. Disertos cognoui nonnullos, eloquentem adhuc neminem. Or. 18. Antonius disertos ait se vidisse multos, eloquentem verò neminem. 1. de Di. 106. Sed difficultas laborèq; discendi disertam negligentiam reddidit. 2. 83. Aliquem esse contra se copiosum & disertum. 2. A. 101. Quasi Rhetor ille te disertum facere posset. pro Cæl. 21. Homo disertus. 4. Att. 14. Disertus epilogus. 3. 11. Disertè literæ. 7. 2. Disertissima epistola. de Cl. 101. Oratio neque nimis infans, neque perfectè diserta. 1. de Or. 231. Sic orationem illam disertam sibi & oratoriam videri, frontem & virilem non videri. Orat. 13. Ita & doctis eloquentia popularis, & disertis elegans doctrina defuit.

DISIECTVS, *dispersus*. 8. Att. 18. Nos disiecta manu pares aduersariis esse non possumus. 4. ad Her. 3. Res dispersas & vagè disiectas eligere. Disiecta laxa. in Arat.

DISIICIO, *dispergo*. pro Cæl. 37. Dede, disice, per me licebit.

Syntaxis. *Dispersum & disiectum (synonyma pura)*

DISIUNCTIO. de Pro. 40. In disiunctione sententiæ, coniuncti tamen amicitia manemus. de Am. 78. Statim alienatio & disiunctio facienda est. 2. cont. Rul. 14. Animorum disiunctio disensionem facit. pro Sest. 47. In tanta disiunctione meorum.

Item enunciationis, seu argumentationis genus, cum vna baris ponitur, aut, vel. 1. de Nat. 70. In omnibus disiunctionibus, in quibus est aut non ponitur, alterutrum verum esse. Top. 56. In disiunctione plus vno verum esse non potest. 4. Acad. 97. Disiunctio è contrariis est. de Fat. 37. Epicurei dicunt veras esse ex contrariis disiunctiones.

Insuper exornatio Rhetorica, cum eorum, de quibus dicimus, aut vtrunque, aut vnumquodq; certo concluditur verbo, &c. ad Her. 32.

ADIVNCTA. Falsa, molestissima, vera. 4. Acad. Tanta, pro Sest. Verr. de Fato.

DISIUNCTVS, *procul remotus, distans, discrepans*. pro S. R. 39. Quæ vita est maximè disiuncta à cupiditate, & cù officio coniuncta. pro Sest. 141. Græci longè à nostrorum hominum gravitate disiuncti. pro Cæl. 53. Mores eius longissimè à tanti sceleris atrocitate sunt disiuncti. I. P. 5. Tamen ea quæ sunt longissimè disiuncta, comprehendam. I. P. 91. Aetiola procul à Barbaris disiuncta gentib. de Ar. 53. Quorum mentes longè à cõmuni salute disiectæ sunt. 6. V. 118. Fons munitione ac mole lapidum à mari disiunctus. 1. de Or. 12. Quod longissimè est ab imperitorum intelligentia, sensuq; disiunctum. de Am. 41. Videre iam videor pop. Rom. à Senatu disiunctum. pro Pomp. 9. Duo loca

disiunctissimè, maximèque diuersa. de Ar. 26. Quod est aliquo disiuncto diuersòque monstro significatum caueremus, id, & c. 1. Fam. 7. Quoniam interuallo locorum & temporum disiuncti sumus. 4. Ac. 66. Nihil est disiectius ab ea cogitatione, quæ, & c. Ibid. 97. Omne quod ita disiunctum sit, quasi aut etià aut non: non modò esse, sed etià necessarium. 7. V. 181. Quasi natura & genere disiuncti sunt, qui ita dissident à nobis, pro Q. Gall. Quorum ætates non annis, sed seculis, scimus esse disiunctas. 2. de Fin. 45. Quæ mens. & disiuncta coniungat.

ADVERB. Longè, Top. & pro Sest. Longissimè, in Piso. & pro Cæl. Maximè, 2. Phil. & pro S. R. Multum, 3. de Orat. Procul, in Piso.

DISIUNGO, *dijungo, separo, ab alieno, distrahò, dissidium vel disensionem, ab alienationem, disunctionemq; facio*. 1. Qu. Fr. 1. 2. 5. Ordinem de nobis optimè meritum, & à nobis, & à Republica disiungemus. 2. A. 23. Cæsar Pompeium à mea familiaritate disiunxit.

1. Fam. 9. Nam ab orationibus disjungo me ferè, referòque ad manufertiores Mulas. 1. de Nat. 16. Qui honesta à commodis non nomine, sed genere toto disiungerent. 2. de Orat. 141. Sin disiungent, hoc erunt inferiores, quod, & c. pro Syll. 60. Disiunxit, inquit, eos à colonis. 2. de Diu. 77. Disiungere iumenta.

Syntaxis. *Disiunctus populus, animus, vita, mores, mens, locus, Disiuncta regio, maximeq; diuersa. Natura, genere, locorum interuallo ac temporum disijungi.*

DISPAR, *disparilis, impar, dissimilis, diuersus, varius*. pro Mur. 43. Par dignitas, sed dispar fortuna in hoc & in illo fuit. de Pro. 16. Et in vtriusque pariscelere disparem conditionem facit. 1. Off. 109. Sunt his alij multum dispares. 2. de Diu. 90. Etenim geminorum formas esse similes, vitam atque fortunam plerunq; disparem. de Sen. 79. Animus simplex est, nec habet in se quicquam admistum dispar sui atque dissimile. pro Pla. 60. Honorum gradus summis hominibus & infimis sunt pares, gloriæ dispares. 2. Or. 185. Huic autem illa dispar adiuncta ratio orationis. 1. Offic. 139. O domus antiqua, heu quàm dispari dominari domino. 1. de Nat. 88. Disparibus temporibus eadem spatia consistere. Ibid. 98. At mores in vtroque dispares. de Am. 76. Dispares mores disparia studia sequuntur. 2. Offic. 61. Non vno modo in disparibus causis affecti esse debemus. 1. 122. Officia non eadem disparibus ætatibus tribuuntur. 7. V. 48. Varium ius ac dispar conditio. 1. de Inu. 33. Ex dispari genere culparum. 5. Tusc. 38. In dispari animantis vitam transire. 2. de Fin. 10. Varietas enim Latinum verbum est: idque propriè quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur ad multa disparia, & c. || 1. Fa. 7. Summa dissenso est, sed contentio dispar.

ADVERB. Multum, 1. Offic. Longè, pro Font.

Syntaxis. *Dispar sui, ac dissimile. Dispares colores.*

DISPARATVM, *quod contradietorium indisertè vocant. Est autem rem disparatum in negantibus positum*. 1. de Inu. 41. Disparatum est, quod ab aliqua re, per oppositionem negationis separatur: vt sapere, non sapere.

DISPARILIS, *dispar*. 1. de Diu. 79. Quæ omnia sunt ex cœli varietate, & ex disparili aspiratione terrarum.

DISPARTIO, *diuido*. 8. A. 8. Vt fortunas nostris dispartiat paricidis. 2. Offic. 40. Nisi æquabiliter prædam dispartiat. 4. Acad. 42. Dispartire aliquid in minima.

DISPARTIOR, *dispartior*. 2. de Leg. 47. Iureconsulti, quod partitum est in vna cognitione, id in infinita dispartiantur.

Patiendi modo. 3. de Nat. 93. A diis immortalibus hominibus dispartiri & diuidi somnia.

DISPELLO, *discurio*. 1. Tusc. 64. Eademque Philosophia ab animo tanquàm ab oculis caliginem dispulit.

DISPENSATIO, *procuratio, administratio*. in Vat. 36. Eripueras Senatui ærarij dispensationem. pro R. P. 8. Rabirius curationem & quasi dispensationem regiam suscepit. 15. At. 15. Professionem meam, vt video, Erotis dispensatio impedit.

ADIVNCTA. Regia, pro Rab.

DISPENSATOR. Hortens. Cùm rationem à dispensatore accipis.

DISPENSO, *dispono, procuro*. 11. At. 1. Qui nostras res domesticas dispensauit, neque adest istic, neque vbi terrarum sit, scio. 1. de Or. 142. Inuenta non solum ordine, sed etià momento quodam dispensare atque disponere.

Syntaxis. *Dispensare ac disponere.*

DISPERDITIO, *ruina*. 3. A. 31. Antonius ad disperditionem vrbs venire conatus.

DISPERDO, *disippo*. 1. contra Rull. 1. Disperdere ac dissipare possessiones à maioribus relictas. 5. Fam. 10. Tot ciues Romanos occidit, arripuit, disperdidit.

DISPEREO, *pereo*. 2. contra Rul. 79. An caput vestræ pecuniæ disperire pariemini?

DISPERGO, *inspergo, respergo, disicio, disippo*. 3. de Nat. 67. Puerum interea obruncat, membraque articulatim diuidit, perq; agros passim dispergit corpus. 4. Acad. 120. Cur deus mortiferam multa terra marique disperferit. 4. ad Her. 33. Exornationes in causa dispergemus. || 1. de Inu. 30. Quod cum acciderit membratim

bratim

bratim oportebit partes rei gestæ dispergere in causam. Ibid. 49. In præsentia tantummodo numeros & modos & partes argumentandi confusè & permittè dispersimus, post describere & electè in genus quodque causæ, quid cuique conueniat ex hac copia digeremus.

† A D V E R B. Confusè, membratim, permittè partes, 1. de Inuent. Pafsim, 3. de Nat.

D I S P E R S E, *diffusè*. 6. V. 116. Nunc illa omitto, quæ dispersè à multis locis dicentur. 1. de In. 98. Res dispersè & diffusè dictæ.

D I S P E R S I O, *disparatio*. 9. Att. 11. Dispersione enim Consulum actio de pace sublata est, quam quidem ego meditabar.

D I S P E R S V S, *disiectus, fusus*. pro Fl. 30. Prædones toto mari dispersi vagabantur. pro Pomp. 35. Bellum tam longè latèque dispersum. Ibid. 22. Membrorum collectio dispersa. pro Sest. 91. Quodam tempore homines fusi per agros ac dispersi vagabantur. Qui. de Pet. 1. Vt omnia quæ in re dispersa atque infinita viderentur esse, ratione & distributione sub vno aspectu ponerentur. 2. ad Her. 3. Narratio accusatoris suspiciones interiectas & dispersas habere debet. 1. de Orat. 187. Dum hæc quæ dispersa sunt, coguntur.

† A D V E R B. Latè, Arat. Longè latèque, pro Pomp.

† Syntaxis. *Dispersè ac diffusè dicere. Bellum longè latèq; dispersum. Dispersa collectio. Fusi ac dispersi milites.*

D I S P E R T I E N D V S, pro Clu. 69. Pecuniam illam iudicibus dispartendam esse. 4. V. 47. Bona verbo redigenda, re dispartienda.

D I S P E R T I O, *dispartio, diuidio, distributio, disinguo*. 3. de Orat. 112. Redeunt rursum ad coniecturam, eamque in quatuor genera dispartunt. de Cla. 62. Dispartire orationem in membra. pro Mur. 74. Romani homines, qui tempora voluptatis laborique dispartunt. 1. de Orat. 190. Deinde eorum generam quasi quædam membra dispartiat.

† A D V E R B. Aequaliter prædam, 2. Off. Valdè, 4. Att.

D I S P E R T I O R, 4. C. 7. Cæsar coniuatos municipiis dispartiri iubet.

D I S P E R T I V S, 5. Fa. 2. Mihi tecum ita dispartitum officium est, vt tu, & c. 9. Att. 12. Satius existimo vos dispartitos & in speculis esse. 7. V. 186. A quibus initia vitæ atque victus, legum, morum, mansuetudinis, humanitatis, exempla hominibus & ciuitatibus data ac dispartita esse dicuntur.

† Syntaxis. *Dispartire municipijs milites.*

D I S P I C E O, *video, nosco, intelligo*. 2. de D. 81. Imbecillus animus verum dispicere potest. 1. Att. 20. Si dispicere quid capero, scribam ad te. 8. Nunc velim dispicias res Romanas. 1. Qu. Fr. 3. Sed ego quid sperem, non despicio. 5. de Fini. 41. Cum dispicere caperimus, & lentire quid simus. 1. Tusc. 45. Tamen acie mentis dispicere cupiebāt. || 2. Qu. Fr. 2. Pompeius quid velit nō dispicio.

D I S P I C E O, *odiosus sum, inuicendus sum*. (carrido. o. 1. de Or. 157. Atque in ea exercitatione non sanè mihi displicet: adhibet, & c. 8. At. 1. Mihi quæ adhuc acta sunt, displicent. Ibid. Vereor, ne tibi mea consilia displiceant. 13. 21. Inhibere illud tuum, quod valdè mihi aruiferat, vehementer displicet. 1. Fa. 5. Est quiddam terrium, quod neque Silicio, neque mihi displicebat. de Clar. 287. Sed mihi placebat Atticus maxime, vel dicam minime displicebat. pro Dom. 53. Nōne fieri poterat, vt populo de Cyprio rege placeret; de exilibus Byzantiis displiceret?

† Syntaxis. *Displicet illud de illa re.*

D I S P O L I O R, *spolior. priuor*. Anteq. 13. Qui sunt assecuti summum gradum honoris, non dispoliabantur honore. 6. V. 43. Vt etiam cum cæteris Siculis dispoliaretur.

D I S P O N E N D O, ad Her. 4. Videndum est, cuiusmodi rationem in disponendo habere conueniat.

D I S P O N O, *dispenso, distribuo*. 1. de Orat. 142. Inuenta non solum ordine, sed etiam momento quodam atque iudicio dispensare atque disponere. 3. de Ora. 135. Pistratas Homerii libros antea confusos sic disposuit, vt nunc habemus. Orat. 65. Verba ita disponunt, vt pictores varietatem colorum. 4. Attic. 8. Postea verò quàm Tyrannio mihi libros disposuit, mēs addita videtur meis ædibus. * Oecon. 1. Suo quæque loco disposuimus.

D I S P O S I T E, *distinchtè*. 6. V. 87. Non possū dispositè istū accusare.

D I S P O S I T O, *distributio, ordo, collocatio*. 1. de Inu. 9. Dispositio est rerum inuentarum in ordinem distributio. 1. ad Her. 3. Dispositio, est ordo & distributio rerum, quæ demonstrat, quid quibus in locis sit collocandum. 3. 18. Hæc autem dispositio locorum tanquam instructio militum, faciliè in dicendo, sicut illa in pugnando parere poterit victoriam. 2. de Or. 179. Ordo ac dispositio argumentorum. Ibid. Ratio ordinis & disponendarum rerum. * Oecon. 1. Nihil esse pulchrius in omni ratione vitæ, dispositione atque ordine.

D I S P O S I T V S, 6. A. 9. Sic verò erant disposita præsidia, vt ab ingressione fori populus propulsaretur. 10. Fa. 31. Qui locis omnibus dispositi scrutabatur tabellarios. 3. V. 0. Signa ac columnas & omnibus intercolumniis disposita sub dio vidimus. 3. de Or. 9. Sed ita distinctum, vt sint quasi in ornatu disposita quædam insignia & lumina. Qu. de Pet. 17. Fac vt planè iis in rebus

descriptum ac dispositum suum cuique munus sit. pro Mur. 30. Nunc de studiis ad honorem dispositis loquor. pro S. R. 133. Aptam & ratione dispositam se habere existimant.

† Syntaxis. *Disponere ac dispensare: & contrà. Confusa dispenso. Dispositio est ordo ac distributio rerum. Ordo & dispositio.*

D I S P U L S V S, 7. At. 7. Pecudes, quæ dispulsa sui generis sequuntur greges.

D I S P U T A N D I, 1. de Fin. 31. Sed & argumentandum & accurate differendum, & rationibus conquisitis de voluptate & dolore disputandum putant. 3. 3. Subtile ac spinosum disputandi genus. Par. 78. Sunt autem alia quasi ministræ comitèque sapientia: quarum altera quæ sint in disputando vera arque falsa, quibusque positus quid sequatur, distinguit & iudicat, quæ virtus omnis in ratione scientiaque; disputandi sita est altera autem, & c. || Ibid. 139. Illius exercitationis & subtiliter disputandi & copiosè dicendi artis est.

* D I S P U T A N D V S, 3. de Nat. Non sunt ista vulgò disputanda. D I S P U T A N S, 5. Tuf. 28. Acute disputantis est, videre quid cuique dicendum sit.

D I S P U T A T I O, 1. Fam. 9. Scripti etiam Aristoteleo more tres libros, in disputatione & dialogo de Orato. 3. de Orat. 203. Disputatio, exornationis species. 4. Aca. 30. Disputatio copiosa, sed paulò abstrusior. Ibid. De hac vna re vnus diei disputatio. 5. Fin. 76. 2. 68. Disputatio splendida. Ibid. Disputatio interesse. 1. Fin. Negat opus esse ratione, neque disputatione. 4. Non quoque rationes eas quæ ex coniectura pendunt, quæ disputationibus huc & illuc trahuntur, nullam adhibent persuadendi dignitatem. 1. de Orat. 5. Solèque nonnunquam hac de re à me in disputationibus nostris dissentire. Ibid. 194. Infinitæ concertationumque plenæ disputationes. 2. Offic. 35. Alia est illa, cum veritas limatur in disputatione subtilius. * Horrenf. Omnis istorum disputatio quanquam vberimos fontes virtutis & sciètiæ contineat, tamen collata cum horum actis perfectisque rebus, vereor ne tantum videatur attulisse negotijs hominum quandam oblectationem otij. 3. de N. Ne susceptas publicè religiones disputationis talis extinguat. || 2. de Orat. 26. Nam hæc ipsa recalcitatio disputationis disputatio quædam fuit, mihi quidem periculanda. Top. 79. Illud primum intelligendum est, nec vllam esse disputationem in quam non aliquis locus incurrat. 3. Fam. 8. Si cuius aures ad hanc disputationem patent. 4. Att. 15. Hanc ego quam de rep. institui disputationem in Africam personam Philij & Lælij contuli.

† A D I V N C. Ancipites, angusta, concisa, longior, perpetua, periculanda, propensior, vniuersa, 2. de Orat. Communis, meditata, multa & varia, pue ilis, similis, ar, copiosa, copiosa illa quidem, sed paulò abstrusior, decora, 4. A. ad. Eruditissima, lata, eruditæque, noua, propria ac definita, de Clar. Exigua variè ac diuersè ac in omnem partem diffusa, voluptaria, 3. de Orat. Magis facilis quam necessaria, 3. Phil. Infinitæ, penè intima alicuius artificij, plenæ concertationum, 1. de Orat. Oculatoria, 4. Att. Longa, de Sen. Bene longa & satis litigiosa, 5. de Fin. Perpetua, de Pet. Consil. Probabilis & propè vera, 1. de Fin. Simplex, 3. de Fin. Splendida, 2. de Fin. Subtilis, pro Dom. sua. Tota, de Am. Vberior, ad similitudinem veritatis propensior, 3. de nat.

† Syntaxis. *Disputatio litigiosa. Concertationum plena disputatio. Latatur veritas in disputatione subtilibus.*

D I S P U T A T O R, *dulectoricus*. 1. Offic. 3. Demetrius Phalerius disputator subtilis, Orator parum vehemens.

D I S P U T A T V S, 7. Fam. 3. Quæ sunt à me in secundo libro per Antonij personam disputata.

† A D V E R B. Accuratè à Philosophis, 1. de Offic. Copiosè, 1. de Din. Latè, 2. de Fin. Multum, 1. de Orat. Supra satis, 3. Offic.

D I S P U T O, *Assero, iure & legibus disceptando decerto, dico*. 3. de N. 96. Quæ disputari, differere malui, quàm iudicare. 3. Attic. 12. Multa disputas huic sententia: conuenientia. 1. de Ora. 117. Neque hæc in eam sententiam dispuo, vt homines, & c. 13. A. 22. Eas literas dum recito, dumque de singulis sententiis breuiter dispuo, quæso attendite. 3. Fam. 8. Idque me arbitror pro tribunali multis verbis disputauisse. 3. Tusc. 18. Itaque non inicitè Dionysius ad ea disputat, quæ apud Homerum Achilles queritur, hoc (vt opinor) modo, 7. V. 7. Neque ego vllam in partem dispuo. 2. de Or. 200. Genus illud de quo antè disputauit. 1. 158. Disputare de omni re in contrarias partes. 2. 15. Disputare de

* aliqua re cum aliquo. || 3. Famil. 8. Iam non tam mihi videtur iniuriã facere ij qui hæc disputant, quàm si cuius aures ad hanc disputationem patent. Ibid. Disputabant, ego contrà differēbam. 11. 27. Quod mihi videtur de tuo officio in vtramque partem disputari posse. 2. de Orat. 25. Non modò non hortatur ad disputandum, sed etiam deterret. Ibidem. Si mihi iam sit disputandum de his nostris studiis.

D I S P U T O R, pro M. Scaur. Neque hoc à me nouum disputatum, sed quæsitum ab aliis est. 1. de Nat. 20.

† A D V E R B. Acute, diligenter, 1. de Nat. Accuratè, exquisitè, de criminè, subtilitèr, de Clar. Accuratius, Ora. Accuratissime, 3. Offic. Auitè, 1. Tusc. Amanter, prudenter, 1. Att. Argutissime, facetius de omni re, 2. de Orat. Audaciùs, pro Mur. Breuiter de sententiis, 13. Phil. & 1. Offic. Commodius in schola, 2. Offic. Contrà, pro Flac. Copiosè, 1. Tusc. curans

Syntaxis. *Dissidere ab aliquo studij genere. Inter se dissident illi. De re aliqua dissidere. Cum aliquo dissidere. Dissidere atque discordare. Variæ opinionis, & inter se dissidentes.*

DISSIDIUM, *dissensio, diuortium.* pro Cl. 190. Sæpe fieri diuortia, atque affinitatum dissidia vidimus. pro Syl. 60. Vt hoc dissidio ac dissensione facta, oppidum in potestate posset habere. 1. Att. 14. Non dissensione ac dissidio vestro, sed voluntate ac iudicio tuo. pro Cæl. 31. Magnum odium video cum crudelissimo dissidio exitisse. pro Cor. 30. Odio quodam atque dissidio dissidere ab aliquo. de Am. 80. Ne qua amicorum dissidia fiant. 1. Acad. 42. Doce quod & qua de causa dissidium factum sit: vt videamus, satine ista sit iusta defectio. 1. de Fin. 44. Odiâ, dissidia, discordiâ, &c. de At. 45. Dissidium optimatum. pro Dom. 96. De flexi coniugis miserâ dissidium. 2. A. 45. Is desiderium tui dissidij ferre non poterat. 15. Att. 28. Iulia non vult amplius ferre: constitutum enim est dissidium.

† **ADIVNCT.** Crudelissimum, pro Cæl. Iusta & magna, de Amic.

Syntaxis. *Diuortia, & affinitatum dissidia. Dissidium & dissensio. Odio & dissidio dissidere ab aliquo.*

DISSIMILIS, *dispar ab aliquo, cum aliquo dissimilitudinem habens.* 2. de Ora. 83. Existimant artificum esse hoc quoddam non dissimile cæterorum. de Cl. 28. P. Crassus dissimilis cæterorum. Crassorum. 2. de Orat. 208. Tum excitatum, si non tam acerbum odium, attamen aut odij, aut inuidiæ non dissimilis offensio. 5. de Fin. 39. Stiprium educatio quædam & perfectio est, non dissimilis animantium. 2. A. 19. Antonius saturauit se sanguine dissimiliorum sui cuium. pro Dom. 120. Aliquis mei dissimilis. 10. Fam. 6. Qui te ab impiorum cuium tui dissimiliorum societate sciungas. 4. de Fin. 15. Hoc sic expositum, dissimile est superiori. 7. Att. 15. Nulla vis est naturæ, vt sui dissimilia possit effingere. de Clar. 204. Quid tam dissimile, quam Corra Sulpitiorum. pro Syl. 90. Et erat huic iudicio longè dissimilis illa contentio. 5. de Fin. 62. In his verò ætatibus, quis est tam dissimilis homini, qui non, &c. de Cla. 284. Quid est tam dissimile, quam Demosthenes & Lyfias. Ibid. 286. Qui sunt inter se dissimiles, & aliorum. 3. de Ora. 25. Res dissimiles inter se, quæ tamen consimili laude dignentur. 2. 126. Cum inter vos in dicendo dissimillimi sitis. Postquam ad Quir. 23. In officio perfoluendo dissimilis ratio pecuniæ debita est. pro Planc. 68. Dissimilis est pecuniæ debito & gratiæ. 2. de Diu. 93. Eos qui nascuntur eodem tempore posse in dissimiles incidere naturas propter cæli dissimilitudinem. 1. Fa. 7. Gaudeo tuam dissimilem fuisse fortunam. 2. C. 9. Diuersa Catilinæ studia in dissimili ratione. pro Mur. 49. Quam turbam dissimillimo ex genere distinguebant homines percussii Syllani temporis calamitate. pro C. Cor. Homo illorum & vita & prudentia longè dissimilis. 3. de Orat. 23. Sed ita tamen vt neminem sui velis esse dissimilem. Ibid. Vna est ars, ratioque picturæ, dissimillimi tamen Zucis, Aglaophon, Apelles. de Clar. 285. Equidem duo fuerunt per idem tempus dissimiles inter sese. Ibid. 284. Cum sint ipsi dissimillimi inter sese. 2. cont. Rul. 31. Id quod dissimillima ratione factum est. 2. de Fin. 9. Res tam dissimiles eodem nomine appellas. Ibid. 10.

Syntaxis. *Dissimile istud, & istius (id est spiritus.) Quid tam dissimile quam impius pro? vel, quam pius & impius? In dicendo dissimiles, inter se dissimiles. In dissimiles incidere naturas.*

DISSIMILITER, *dissimili ratione.* 2. cont. Rul. 31. & 2. ad Her. 20. Res dissimiliter iudicatur. 2. de Fin. 10.

DISSIMILITUDO, *varietas, distantia, differentia.* de Am. 76. Morum dissimilitudo dissociat amicitias. pro Corn. 31. Dissimilitudo ciuitatum varietatem iuris habet maximam. 2. de Di. 96. Dissimilitudo locorum dissimiles hominum procreationes habet. 1. de Orat. 252. Ius ciuile hanc habet ab illis rebus dissimilitudinem, quod vox & gestus, & ciuis autem utilitas, &c. 2. Fam. 13. Genus institutorum meorum dissimilitudinem habet cum illius administratione. 2. de Diu. 94. Quarum rerum tantæ dissimilitudines sunt, vt alia Romæ, alia Tusculi eueniat sæpe tempestas. 5. de Fin. 19. Est etiam alia cum ipsis artibus sapientiæ dissimilitudo de Fat. 8. Quoniam tantum natura à natura distat, quid mirum est has dissimilitudines ex differetibus causis esse factas? 1. Offic. 107. Vt enim in corporibus magnæ dissimilitudines sunt, sic in animis existunt maiores varietates. Ibid. 109. Innumerabiles aliæ dissimilitudines sunt naturæ, morumque minime vituperandorum. 1. de Leg. 30. Nulla dissimilitudo est genere. de Cla. 284. Videat, ne ignoret & gradus, & dissimilitudines, & vim, & varietatem Atticorum. 3. de Orat. 23. Quanto admirabilius in oratione atque lingua quæ cum in iisdem verbis sententiisque versetur, summas habet dissimilitudines. 2. de Diu. 93. Constitendum sit illis qui nascuntur eodem tempore posse in dissimiles incidere naturas, propter cæli dissimilitudinem.

† **ADIVNCT.** Incredibilis, tantæ, 2. de Diu. Innumerabiles, magnæ, 1. Offic. Probabiles, 4. Acad. Summæ, tantæ, 3. de Orat.

Syntaxis. *Ab aliquo dissimilitudine habere. Vt in corporibus magna dissimilitudines, sic in animis maiores varietates.*

DISSIMVLANTER, *obscure.* (Aperit. 2. de Or. 149. Id eadem dissimulanter facere, prudentia est. de Cl. 273. Numeri non aperte & eodem modo, sed variè dissimulanterque coadunantur. 1. Fam. 5. Cæteri sunt partim obscurius iniqui, partim non dissimulanter iraci.

DISSIMVLANTIA, *ironia, dissimulatio.* 2. de Or. 270. Socratem opinor in hac ironia dissimulantiaque longè lepore & humanitate omnibus præstitisse.

Syntaxis. *Ironia & dissimulantia.*

DISSIMVLATIO, *mala, & non mala dissimulantia, ironia.* 2. de Or. 269. Dissimulatio est, cum alia dicitur ac sentias. Ibid. 350. Aliquando euolutus es illis integumentis dissimulationis tuæ. 3. 201. Tum illa, quæ maximè quasi irrepit in hominum mentes, alia dicentis ac significantis dissimulatio. 3. Offic. 60. Ex omni vita simulatio dissimulatioque tollenda est. 4. Ac. 17. Socrates autem de se ipso detrahens in disputatione, plurimum tribuebat iis, quos volebat refellere: ita cum aliud diceret atque sentiret, libenter vt solitus est ea dissimulatione, quam Græci *gavreia* vocant: quam ait etiam in Africano fuisse Fannius. 1. de Or. 275. Quæ à prudentibus, quasi per dissimulationem non intelligendi, subabsturdè falsèque dicuntur. 3. 201.

† **ADIVNCT.** Periucunda, 3. de Orat. Urbana, 2. de Orat.

Syntaxis. *Ex omni vita simulatio & dissimulatio tollenda.*

DISSIMVLATOR, 2. de Orat. Dissimulatores studiorum.

DISSIMVLO, *occulto, commisso.* 8. Att. 1. Dissimulare enim non potero, mihi quæ adhuc acta sunt, displicere. pro Cl. 54. Nequid obscure ferebat, nec dissimulare poterat. pro Dom. 121. Non dissimulo me nescire ea, quæ etiam si scirem, dissimularem. pro Pl. 75. Cæteri vera beneficia etiam minora dissimulant, ne oblitari esse videantur. 10. Fam. 8. Multa & simulavi inuitus, & dissimulavi cum dolore. 1. C. 30. Nonnulli sunt, qui ea quæ vident, dissimulant. pro Mur. 40. Etiam illos qui dissimulant, non solum eos qui fatentur. 1. Offic. 105. Si quis est paulo erectior, occultat & dissimulat appetitum voluptatis. 1. At. 15. Fingere, dissimulare, & obtegere. ad Oct. Vt ista dissimulare possit.

DISSIMVLORE, pro S. R. 86. Tenuitas hominis dissimulari non potest. 3. pro Sest. 35. Aut silentio Coss. dissimularentur.

Syntaxis. *Fingere, dissimulare, obtegere. Dissimulare simpliciter, & aliquid, & silentio.*

DISSIPABILIS, *qui facillè dissipatur.* 3. de Natu. 31. Aer natura cedens est maximè & dissipabilis.

DISSIPATIO, *dissolutio.* 1. de Nat. 71. Epicurus corporum concretionem fugit, ne interitus & dissipatio consequatur. 13. P. 10. Tantam ei pecuniam decreuistis, quantam ex bonis patris in prædæ dissipacione inimicus victor redegisset. 13. A. 11. Sed hanc mihi dissipacionem pro paterna necessitudine depolico.

† *aliam, dispensacionem.*

DISSIPATVS, *dispersus, dissolutus.* pro Sest. 91. 1. Tusc. 62. Homines dissipatos vnum in locum congregare. pro Dom. 15. Depulsis ac dissipatis copiis hostium. 15. Att. 11. Prorsus dissolutum offendi nauigium, vel potius dissipatum. de Cla. 216. Cario cum tardius in cogitando, tum instruendo dissipatus fuit. Postquam in Senat. 23. Aliquis fractus & propè dissipatus. 1. de Or. 36. Genus hominum in montibus & syluis dissipatum. 2. 141. Ius ciuile, quod nunc fufum & dissipatum est, in certa genera cogere, & ad artem facillè redigere. Orat. 235. Facilius est apta dissoluere, quam dissipata connectere. pro Fl. 14. Distributis partibus sermo est tota. Asia dissipatus, Cn. Pompeium, &c. 1. de Or. 187. Omnia, quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt. pro Sest. 145. Euerfa domus est, dissipati liberi, rapta coniunx. 2. cont. Rul. 88. Effusus ac dissipatis fluctibus vestris.

DISSIPO, *dispergo, disperdo, dissoluo, diffundo, consumo, conficio, destrabo.* 2. de Natu. 41. Ignis quocumque inuasit, cuncta disturbat ac dissipat. 2. de Or. 226. Nihil superest, libidines totum dissipauerunt. 14. A. 15. Dissipare famam vel rumorem. 3. V. 17. Cum istius amici sermones huiusmodi dissipauissent, me, &c. 4. Fam. 13. Dissipare fortunas. 3. de Natur. 73. Postremò à parco patre quod sumas, quanto dissipas libentius. de Amic. 24. Amicitia omnia contrahit, discordia dissipat. 1. cont. Rul. 1. Disperdere ac dissipare patrimonium. 1. de Diu. 76. Simia omnia, quæ erant ad sortem parata, disturbauit, & aliud aliò dissipauit, in Vat. 34. Subsellia dissipauit, vnas deleuit. 2. de Diu. 69. Simia vnum euertit, sortes dissipauit. pro Pom. 22. Medeam prædicant in fuga fratris sui membra in iis locis, quæ se parens persequeretur, dissipauisse. 2. Fam. 10. Capere, occidere, & dissipare hostes. 14. 14. Dissipare classem. I. P. 93. Illi statuam istius deturbant, affingunt, comminuunt, dissipant. Postquam ad Quir. 19. Mili quod potuit sceleratorum furor detrahere, eripuit, abstrulit, dissipauit.

DISSIPOR, 1. Tusc. 18. Qui discedere animum censent, alij dissipari statim, alij diu permanere, alij, &c. pro Planc. 57. Maleficio nihil facilius emittitur, nihil latius dissipatur. 4. Fam. 7. Habemus etiam rationem rei familiaris tuæ, quam dissipari nolumus.

mas. 1. Tusc. 24. Si anima fortaſſe diſſipabitur.

TADVERB. Fruſtra pecuniam, 3. Fam. Latius, pro Planc.
Syntax. Interitus & diſſipatio corporum. Pecunia, prada diſſipatio.
 De pulſe & diſſipata copia. Nauigium diſſolutum & diſſipatum. Ho-
 mo in inſtituendo diſſipatus. Homo fractus & diſſipatus (in arum-
 inquam.) Fuſum ac diſſipatum. Diſperſum & diſſipatum. Diſſipati li-
 beri. Cuncta ignis diſturbat & diſſipat. Diſſipare rurorem. Statuam
 comminueret, diſſipare. Anima non diſſoluitur, non diſſipatur.

DISSOCIATVS, 3. de Orat. 69. Poſtea diſſociati à Socrate, de-
 ferti à doctis. 4. At. 16. Diſſociatis animis ciuium.

DISSOCIATIO, diſiungo. de Am. 76. Morum diſſimilitudo diſſociat
 amicitias.

DISSOLUBILIS, diſſipabilis. (Indiſſolubilis. 3. de N. 29. Animal
 mortale diſſolubile, & diuiduum eſt. 1. 20. Coagmentatio diſſo-
 lubilis.

DISSOLVENDVS, pro Mur. 65. Miſericordia commorus ne ſis,
 ciam in diſſoluenda ſeueritate.

DISSOLVO, are alieno me libero. ¶ Satisfacio, hæc tamen ſignificatio-
 nem raro uſurpant imperiti. pro Syl. 56. Diſſoluere æs alienum.

¶ nem raro uſurpant imperiti. pro Syl. 56. Diſſoluere æs alienum.
 pro Qu. 17. Per te C. Aquili decidit Quintius, quod liberis Sca-
 pulæ diſſolueret. 5. V. 174. Pecuniam tenere, nec quicquam vlli
 diſſoluere. 14. At. 21. Tibi aſſentior maiorem eius ꝓꝓꝓ fore, ſi
 mihi quod debet, diſſoluerit. 16. 14. Illi turpe erit eo nomine,
 quod ſatisfacere debeat, procuratores eius non diſſoluere. 1. Tuf.
 100. Ego verò Lycurgoꝝ maximam gratiam habeo, qui me à
 pœna multauerit, quàm ſine mutatione, & ſine ventura poſſum
 diſſoluere.

¶ Reſoluo. pro Dom. 50. His verbis ſcripta eſt iſta proſcriptio,
 vt ſeiſa diſſoluatur. 4. Acad. 75. Chryſippus multa contra ſenſus,
 quæ in conſuetudine probantur, diſſoluit. 3. de N. 29. Illa autem
 quæ Carneades aſſerebat, quemadmodum diſſolutis? &c. 2. de
 Ora. 158. Dialectici multa inueniunt, quæ non poſſunt ipſi diſ-
 ſoluere. 2. de Diu. 11. Quomodo autem mentientem diſſoluas,
 quem pſeudomenum vocant, dialectici dicent. 2. con. Rul. 34. In-
 terea diſſoluant iudicia publica, de conſiliis abducant quos ve-
 lint. 7. V. 52. Pecuniãque ex S.C. & ex lege diſſoluerant. Orat.
 235. Facilius eſt apta diſſoluere, quàm diſſipata cõnectere. Ibid.
 232. Compoſiti Oratoris bene ſtructuram collocationem diſſo-
 luere permutatione verborum. Ibid. 235. Iſti, vt eſt in proverbio,
 ſcopas (vt ita dicam) mihi videntur diſſoluere. de Sen. 72. Opus,
 ipſa ſuum eadem quæ coagmetauit, natura diſſoluit. 3. Off. 113.
 Fraus conſtringit, non diſſoluit periurium. pro S.R. 112. Diſſo-
 luere amicitiam. pro Qu. R. 38. Diſſoluere ſocietatem.

DISSOLVO, euaneſco, abrogor. 3. Off. 26. Quam ſi ad ſe quiſque
 rapit, diſſoluetur omnis humana conſociatio. de Vn. 35. In diſ-
 ſolubiles quidem eſſe non poteſtis, non tamen diſſoluemini. 1.
 A. 19. Ea lege omnes iudicariæ leges Cæſaris diſſoluntur.
 Ibid. 18. In maximis rebus, id eſt, in legibus, acta Cæſaris diſſol-
 ui, ferendum non puto. pro Cec. 40. Periculolum eſt diſſolui
 hoc interdictum. 1. Tufc. 24. Si anima eſt, fortaſſe diſſipabitur:
 ſi ignis, extinguetur: ſi eſt Ariſtoxi harmonia, diſſoluetur.

† **ADVERB.** Feſtiue, 2. de Diu. Separatim, pro Q. Roſc.

DISSOLVTVS, nimium remiſſus, negligens, effeminatus. Brut. ep.
 prid. in. 7. Nec diſſolutum à te quicquam homines expectant,
 nec crudele. 7. V. 7. Crudelis in animaduertendo, diſſolutus in
 permittendo. 5. 162. Verres negligens ac diſſolutus. Ibid. 129.
 Vir omnium diſſolutiſſimus. pro Qu. 38. Diſſolutus in re fami-
 liari ac negligens. Ibid. 40. Diſſolutus, profuſus, perditus nepos.
 4. Tufc. 55. Adoleſcens perditus & diſſolutus. ad Bru. 3. Ne tua li-
 beralitas diſſoluitur videatur. 1. Off. 99. Negligere quid de ſe
 quiſque ſentiat, non ſolum arrogantis, ſed omnino diſſoluti. pro
 S.R. 32. Diſſoluto animo eſſe. pro Flac. 20. Diſſoluta Græcorum
 conſuetudo, & impudens licentia. 2. cont. Rull. 54. O conſilia
 diſſoluta & perdita. 5. V. 131. Iudicium diſſolutum, perditum,
 nummarium. 1. At. 16. Nihil populare ac diſſolutum. 7. V. 103. Po-
 terone in eos eſſe vehemens, &c. in eum diſſolutus?

¶ **Infirmatus, afflictuſ, fractus, diſſipatus.** 2. de Leg. 29. Quod inſti-
 tutum perit à Numa poſteriorum pontificum negligentia diſ-
 ſolutum eſt. 1. de Or. 88. Ars quæ rem diſſolutam & diuulſam
 conglutinaret, & ratione quadam conſtringeret. pro Cec. 7. Id
 iam mala conſuetudine diſſolutum eſt. 15. Atti. 11. Diſſolutum
 offendi nauigium, vel potiùs diſſipatur. pro Cec. 11. Diſſoluta
 argentaria. 2. de Fin. 100. Quod diſſolutum ſit, id eſſe ſine ſenſu.

† **ADVERB.** Omnino, 6. Phil. & 1. Off. Meliùs æs alienum, 2. Off.
 Profuſus nauigium, 15. Att.

DISSOLVTE, remiſſe, indulgenter, negligentè, ignauè. 14. At. 12. Ei
 nec crudeliter quicquam eripui, nec diſſolute quicquam remi-
 ſi. pro Cec. 103. Ius ſuum diſſolute relinquere. 6. A. 1. Res confe-
 cta eſt minus quidem illa ſeuerè, quàm decuit, non tamen om-
 ninò diſſolute. 5. V. 90. Diſſolute vendere.

DISSOLVTIO, reſolutio, inſfirmatio, conſutatio, reiſectio. 1. de Leg.
 31. Mors eſt diſſolutio naturæ. 6. V. 133. Hi qui poſt iudiciorum
 diſſolutiones ædiles facti ſunt. 2. de Fin. 101. Quæro autem, quid
 ſit, quod cum diſſolutione, id eſt morte, ſenſus omnis extingua-

tur. 1. A. 21. Hæc vtrum tandem lex eſt, an legum omnium diſ-
 ſolutio? pro Cl. 3. Diſſolutio criminum ab Oratore quaeritur. 1.
 ad Her. 4. Conſutatio, eſt contrariorum locorum diſſolutio. 5.
 Fa. 2. Si humanitas appellanda eſt, in acerbiffima iniuria remiſ-
 ſio animi & diſſolutio. Part. 21. Diſſolutionibus relaxare con-
 ſtructionem.

¶ **Eſt etiam diſſolutio & diſſolutum, exornatio, qua cõiunctionib. ver-
 borum è medio ſublatis, ſeparatis partibus efferitur.** &c. 4. ad Her. 42.
DISSOLVTVM, diſſolutio, de qua proxime, 3. de Orat. 205.

¶ **Syntax.** Diſſoluere debitum, pecuniam, æs alienum. Coniuratio
 improborum ſe ipſa diſſoluet. Diſſoluere amicitiam. Nil à te diſſolutum
 expecto. Negligens ac diſſolutus. In re familiari diſſolutus. Diſſoluta ne-
 gligentia, conſilia. Iudicia diſſoluta, perditia, nummaria. Animi remiſ-
 ſio & diſſolutio in acerbiffima iniuria.

DISSONVS, Oecon. 1. Diſſonum quiddam ac tumultuoſum au-
 dientibus canere videtur chorus.

DISSVADENS, Part. 95. Diſſuadentibus aut vtilitas labefactan-
 da eſt, aut efficiendi difficultates efferenda: neque aliis ex præ-
 ceptis, ſed iisdem ex ſuaſionis locis.

DISSVADEO, deterreo. 2. cont. Rul. 100. Quis vnquam tam ſe-
 cunda concioe legem Agrariam ſuaſit, quàm ego diſſuaſi: ſi
 hoc diſſuadere eſt, ac non diſturbare ac peruertere. 3. Off. 101.
 Non modo non cenſuit captiuos remittendos, verum etiam diſ-
 ſuaſit. Ibid. 110. Cum præteritum de captiuis diſſuaſurus eſſet.

DISSVASIO, (Suaſio. pro Cl. 140. Diſſuaſio rogationis eius,
 quæ contra coloniã Narbonenſe ferebatur. 1. ad Her. 2. Delibe-
 ratium genus eſt, quod habet in ſe ſuaſionem & diſſuaſionem.

DISSVASOR, 2. de Orat. 261. Diſſuaſor legis. (Autor legi. ad
 Brut. 15. Auſter quaſi diſſuaſor conſilij mei.

DISSVAVIOR, ſuauior, oſculator. 16. Fa. 27. Ego vos videbo, tuòſq;
 oculos, etiam ſi te veniens in medio foro videro, diſſuauiabor.

DISSVO, ſenſim paulatimq; diſſoluo. de Amic. 78. Tales igitur ami-
 citiæ diſſuadæ magis ſunt, quàm diſcendæ. 1. Off. 120. Ami-
 citiam magis decet ſenſim diſſuere, quàm repente præcidere.

DISTANS, diſſunctus, diuerſus. Ora. 52. Naturæ variæ & volunta-
 tes multum inter ſe diſtancia effecerunt genera dicendi, 2. A.
 67. Tot res, tam diſſipatæ, tam diſtantes in locis poſitæ. Or. 34.
 Quid enim tam diſtans, quàm à ſeueritate comitas? 2. de Natu.
 164. Terræ ab huiuſce regionis, quam nos incolimus continua-
 tione, diſtantes. 5. Tufc. 69. Sidera inter ſe & altitudine & humi-
 litate diſtancia.

DIſTANTIA, differentia, diſcrimen. de Amic. 76. Tanta eſt in-
 ter eos, quanta maxima eſſe poteſt, morum ſtudioſumque di-
 ſtancia.

† **ADIVNCT.** Maxima, tanta, de Amic.

DIſTENTVS, DIſTENTISSIMVS, occupatus, impeditus.
 15. At. 18. Intellego te diſtentiſſimum eſſe, quæ de Buthrociis, quæ
 de Bruto, 3. de Na. 94. Diuina providentia diſtenta, coram ver-
 ſans, terras tuens, maria moderans. 9. Att. 16. Breuitate epistolæ
 ſcire poteris eum valde eſſe diſtentum. 3. Qu. Fr. 8. Et ſi diſten-
 tus tum opera, tum animoſum multò magis. pro S.R. 22. Sylla
 tot tantique negotiis diſtentus eſt, vt respirare liberè non
 poſſit.

† **ADVERB.** Valdè, 9. Att.

DIſTERTINO, ſeparo, diſiungo. in Arato.
 Quas intervalum binas diſtinet unum.

DIſTINCTE, & DIſTINCTIVS, diſpoſitè, diſtributè. 3. de Or.
 50. Diſtinctè, explicatè, abundanter & illuminatè dicere. 2. Tuf.
 7. Qui profitentur ſe neque diſtinctè, neque diſtributè, neque
 eleganter, neque ornate dicere. 1. de Leg. 36. Articulatim diſtinctè
 que dicere. Or. 99. Partitè definitè, diſtinctè que dicere. 2. A.
 32. Num conturbo te? non enim fortaſſe ſatis quæ diſtinctius
 dicuntur, intelligis.

DIſTINCTIO, diſcrimen, diſtributio, interpunctio, diſſimilitudo. 2.
 de Leg. 13. Lex eſt diſtinctio iuſtorum & iniuſtorum. de Vn. 6. De
 his igitur quæ diximus, hæc ſit prima diſtinctio. Ibid. 24. Ani-
 mus diiudicat, quæ diſtinctio ſit inter ea quas gignuntur, & ea
 quæ ſunt ſemper eadem. 1. Off. 104. Facilis eſt diſtinctio inge-
 nui & illiberalis ioci. 1. de Fin. 33. Facilis & expedita diſtinctio.
 3. de Orat. 184. Numerus in continuatione nullus eſt: nam diſ-
 tinctio numerum conſicit. Ibid. 104. Eiuſdem verbi crebriùs
 poſiti quædam diſtinctio. 1. de Fin. 64. Diſtinctio veri & falſi. 2.
 de Diu. 127. Quæ eſt tandem iſta diſtinctio, quæ vera, quæ falſa
 habet de Fat. 43. Cauſarum diſtinctio ac diſſimilitudo. ad Brut.
 2. Sed illam diſtinctionem tuã nullo pacto probò; ſcribis enim,
 &c. 2. de Nat. 15. Diſtinctio omnium ſiderum.

† **ADVERB.** Facillè, 1. Off. Facillè, & expedita, 1. de Fin. Iniucunda, in
 Part. Tenuis & acuta, 4. Acad.

DIſTINCTVS, apertus. Or. 53. Diſtincta alios & interpuncta, in-
 terualla, moræ, reſpirationeſque delectant.

¶ **Ornatus**, de Som. 12. Illi autem octo curſus ſeptem efficiunt
 diſtinctos interuallus ſonos. 1. de Orat. 50. Oratio artificio quo-
 dam & expolitione diſtincta. pro Flac. 27. Regio, quæ mari
 cinctæ & portibus diſtincta eſt. 2. de Natu. 95. Cælum aſtris

distinctum & ornatum. Ibid. 99. Littora distincta testis & vibribus. 6. Ver. 62. Pocula gemmis clarissimis distincta. de Pro. 4. Via illa nostra castris Thracis distincta est & notata. 2. de Ora. 328. Narratio distincta personis, interpruncta sermonibus. 3. 184. Oratio articulis membrisque distincta.

DISTINGVENDVS. de Fat. 25. Rursus autem distinguendum, est, & ita dicendum, ipsius individui hanc esse naturam, vt, &c. Or. 65. Sophistarum distinguenda similitudo.

DISTINGVO, separo, disjungo, secerno, diserno, interpugo, vario. Parad. 4. An tu ciuem ab hoste natura ac loco, non animo factisque distinguis? Ibid. 3. Causa igitur hæc, non natura distinguit.

6. V. 88. Sed ea quo pacto distinguere ac separare possim, nescio. ¶ 2. de Orat. 2. 44. Qui igitur distinguemus à Crasso, à Catulo, à cæteris familiaribus vestrum Granium aut Vargulam? Part. 139.

Vera à falsis diiudicare atque distinguere. 2. de Or. 36. Oratoris est formare orationem, eamque variare & distinguere, quasi quibusdam verborum sententiarumque insignibus. 4. ad Heren. 19. Distingue orationem varietate. 2. de Or. 54. Distingue historiam varietate locorum. 2. de Inu. 49. Distingue & illustrare orationem. pro Mur. 76. Populus Romanus distinguit rationem officiorum & temporum, vicissitudinem laboris & voluptatis.

Ibid. 49. Quam turbam dissimillimo ex genere distinguebant homines percussii Syllani temporis calamitate. de Cl. 152. Orat. 16. 1. de Fin. 22. Distingue rem ambiguum. Top. 31. Secernenda distinguere. 4. Acad. 22. Artem si subtraxeris, qui distingues artificem ab inficio? pro Cæcili. 56. Seruos non numero distinguunt, sed appellant vno familiaris nomine. de Clar. 74. Oratorum genera distinguere atque variare. I. P. 69. Græcus primò distinguere atque diuidere illa quemadmodum dicerentur.

DISTINGVOR. 1. de Leg. 23. Agnationibus familiarum distinguuntur status. 2. de Natur. 10. Aer nocte ac die distinguitur. Ibid. 26. Quid inter naturam & rationem interfit, non distinguitur. Ibid. 98. Quorum omnium multitudo infatiabili varietate distinguitur. 1. de Finib. 38. Omni priuatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem, vt postea variari voluptas distinguere possit, augeri amplificarique non possit. 8. At. 9. Signa conturbantur, quibus voluntas à simulatione distingui possit. 3. de Orat. 18. Numerum in guttis cadentibus, quod interuallis distinguuntur, notare possumus. pro Flac. 36. Hæc oratio describi ac distingui potest, vt Flacco, &c. Lælio autem, &c. 1. Off. 95. Decorum quidem totum cum virtute confusum est, sed mente & cogitatione distinguitur. 2. de Diu. 146. Quomodo autem distingui possunt vera somnia à falsis.

† **ADVERB.** Acute, in Top. Dilucidè argumentationem, in Part. Melius, 3. de Orat. Seuerè cogitatione, 2. Offic.

¶ **Syntaxis.** *Distinctio numerum conficit. Distincta me delectant. Pocula gemmis distincta distincta varietate oratio.*

DISTINEOR, impediior, impediicus teneor. 7. Fam. 2. Nos hic multitudine & celebritate iudiciorum ita distinemur, vt quotidie vota faciamus, ne intercaletur. 2. At. 23. Ex eo colligere poteris, quanta occupatione distinear. 12. Fam. 30. Nam antea distinebat maximis occupationibus, ¶ propterea quod omnibus curis temp. mihi tuendam putabam: tum hoc tempore multo distineor vehementius. 12. A. 28. Meruendum est, ne imperita multitudo per me pacem distineri putet. pro Planc. 79. Distineor tamen & diuellor dolere.

† **ADVERB.** Vehementius occupationibus, 12. Fam.

¶ **Syntaxis.** *Occupationibus distineri. Pacem distinere.*

DISTO, absium, differo, diuersum sum, interese. 1. de Orat. 215. Multum inter se distant iste facultates, longèque sunt diuersæ atque seiunctæ. 2. Offic. 15. Hominum vita plurimum distat à victu cultuque bestiarum. 2. de Orat. 263. A quo genere ne illud quidem plurimum distat. pro S. R. 44. Multum distat argumentatio tua ab te ipsa atque à varietate. Topic. 34. Quanquam enim vocabula propè idem valere videantur, tamen quia res differant, nomina reum distare voluerunt. 4. Acad. 59. Cum à veris falsa non distent. 1. de In. 42. Contrarium est, quod positum in genere diuerso, ab eodem cui contrarium est, plurimum distat: vt frigus calori, vitæ mors.

¶ **Syntaxis.** *Hæc multum inter se distant, longèque sunt diuersa, atque seiuncta. (hic aduerte ferè de batologiam.)*

DISTORTIO, vel DISTORSIO. 5. de Fin. 35. Distortione & deprauatione membrorum. 4. Tusc. 29. Distortio membrorum.

DISTORTVS, contortus. pro Mur. 61. Solos sapientes esse, si distortissimi sint, formosos. de Fat. 16. Multa sunt genera enunciandi, sed nullus est distortius, quàm hoc, &c. 2. de Or. 266. Gallus pictus in Mariano scuto sub nodis distortus, ciecta lingua, &c.

DISTRACTIO, disunctio. 3. Offic. 32. Nulla est nobis societas cum tyrannis, sed potius summa distractio. 1. de Nat. 27. Distractio humanorum animorum, discerpi & dilacerari deum.

† **ADIVNC.** Summa, 3. Offic.

DISTRACTVS, disunctus, alienatus. pro Dom. 67. Vis oriens & congregata. (tam distracta & extincta. 4. Fam. 7. Qui non idem

consilium, quod tu, secuti sunt, eos video in duo genera esse distractos. 3. de Or. 7. Ambitionis labore vita distracta. pro Pom. 9. Vos ancipiti contentione distracti de imperio dimicacitis. 8. At. 24. Vt Cæsarem & Pompeium perfidia hominū distractos, rursus in pristinam concordiam reducas. Ibid. 19. Sed diligenter est videndum, ne distracti pares aduersariis esse non possimus.

DISTRAHENDVS. pro Qu. 50. Ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas, pro Cec. 6. Omnia iudicia aut distrahendarum controuersiarum, aut puniendorum maleficiorum causa reperiuntur.

DISTRARO, diuello, disjungo, dissipio, deduco. pro Planc. 102. Nemmo eum ac me diuellat ac distrahat. 2. A. 23. Postea verò quàm Pompeius se totum Cæsari tradidit, quid ego illum ab eo distrahere coner? 8. At. 18. Antequàm copiam illius nos à nobis distraherent. 4. Fam. 13. Quos aut mors eripuit nobis, aut distraxit fuga. 3. Offic. 11. Qui hac natura coherentia opinione distractissent. Or. 152. Distrahere voces.

DISTRAROR. 1. de Finib. 50. Vt ab ea nullo modo nec diuellis, nec distrahi possint. 1. Q. Fr. 3. Metuebam, ne à me distrahi non posses. pro Dom. 98. Distrahi à complexu suorum. 3. de Nat. 29. Individuum corpus est, quod dirimi distrahi que non potest. 1. de Orat. 250. Oratoris industriam in plura studia distrahi nolum. 1. Offic. 9. In deliberando sæpe animi in contrarias partes distrahantur. 4. Acad. 134. Distrahor, tum hoc, tum illud videtur. 1. Offic. 9. Fit, vt distrahatur in deliberando animus, affectusque ancipitem curam cogitandi. pro Syll. 59. Vt ab his membra diuelli citius & distrahi posse diceret. 5. Tusc. 60. Distrahi in contrarias partes.

† **ADVERB.** Citius, pro Syll. Sæpe, 1. Offic.

¶ **Syntax.** *Cum tyrannis nobis est summa distractio. Vis distracta & extincta. Distracti animi: id est, alienati. Distractum & laceratum. Diuellere se ab aliquo, & distrahere. Individuum diuini distrahi que non potest. Distractum studium in plures artes. In deliberando distrahitur animus. Mens in contrarias partes distracta.*

DISTRIBVENS. pro Rab. 20. Ex armamentis publicis arma pop. Rom. C. Mario consule distribuente dantur.

DISTRIBVO, diuido, partior, tribuo. 7. Artic. 14. Sanè commode Pompeius distribuit binos singulis patribus familiarum. 7. V. 63. Nonnullus scribis suis, filio cohortique distribuere. id est, seruos. 1. C. 9. Fuisi igitur apud M. Leccam ea nocte Carilina, distribuisti partes Italiae, statuisti quo quemque loco proficisci placeret. * Oecon. 1. Tum etiam itinera & labores pacis ac belli, id est, rusticationis & militarium stipendiorum, distribuere natura. Ibid. Instrumentum & supellestem distribuere.

DISTRIBVOR. 12. Fam. 1. Pecunia maxima distribuuntur.

† **ADVERB.** Aequaliter, 5. in Ver. Bifariam, 3. Tusc. Bipartito classem, centuriatim partes, tribuim, pro Flac. Breuiter dispositionem, commodissime, 1. de Inu. Commodè, 7. Att. Perite, 2. de Or. Tripartito, Top.

DISTRIBVTE, distinde. 2. Tusc. 7. Qui profitentur se neque distinde, neque distribuere, neque eleganter, neque ornate scribere. 2. de In. 177. Distributus tractare.

DISTRIBVTO, diuisio, partitio, descriptio. pro Cl. 1. Mihi certum est, hanc tandem distributionem inuidiæ & criminum seruare. Part. 6. Nam aut temporum seruantur gradus, aut generum distributiones. 2. de Diu. 45. Cæli distributio, & certarum rerum notatio docet, vnde fulmen venerit. Qu. de Pet. 38. Aberare à distributione. 3. de Orat. 202. Deinde dubitatio, tum distributio. 1. ad Heren. 17. Distributio diuiditur in enumerationem & expositionem.

DISTRIBVTOR. I. P. 36. Vos rogatores, vos distributores, vos custodes fuistis tabularum, aliam, diribitores. Lege, DISTRIBVTO.

DISTRIBVTVS. Qu. de Pet. 24. Postea totam Italiam fac vt in animo ac memoria distributam, comprehensamque habeas. pro Dom. 32. Oratio quæ est in ius religionis, & in ius resp. distributa. 2. Tusc. 47. Est enim animus in partes distributus duas: quarum, &c. 2. de Fin. 17. Omnem vim loquendi in duas distributam esse partes. 1. ad Her. 19. Causarum diuisio in duas partes distributa est. Ibid. In tres partes à plerisque distributa sapientia est. pro Cl. 74. H. S. quadraginta millia nummum in singulos iudices distributa, eum sententiarum numerum conficere debebant. 3. C. 8. Vt vrbem omnibus ex partibus, quemadmodum descriptum distributumque erat, incenderent. pro Il. 62. Athenienses vnde fruges & leges ortæ, & in omnes terras distribute putantur. 4. Fam. 2. Orbem terrarum distributis imperiis ardere bello. ¶ 1. de Orat. 109. Verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt.

¶ **Syntax.** *Distinctè ac distributè scribere. Distributam habere prouinciam animo & memoria. Describere ac distribuere vrbem.*

DISTRICTVS, strictus, occupatus, distentus. de Ar. 60. Suffragia districta tenentur à paucis. 3. de Orat. 7. Quandiu Crassi sum ambitionis labore vita districta. aliam, distracta. 2. Q. Fr. 11. Sic habeo, nunquam me à causis & iudiciis districtiorem facio.

¶ **Eductus è vagina.** 3. C. 2. Districtos in remp. gladios reuulsumus. 2. V. 24. Videbam me hoc iudicio districtum & obligatum fore.

consilium, quod tu, secuti sunt, eos video in duo genera esse distractos. 3. de Or. 7. Ambitionis labore vita distracta. pro Pom. 9. Vos ancipiti contentione distracti de imperio dimicacitis. 8. At. 24. Vt Cæsarem & Pompeium perfidia hominū distractos, rursus in pristinam concordiam reducas. Ibid. 19. Sed diligenter est videndum, ne distracti pares aduersariis esse non possimus.

DISTRAHENDVS. pro Qu. 50. Ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas, pro Cec. 6. Omnia iudicia aut distrahendarum controuersiarum, aut puniendorum maleficiorum causa reperiuntur.

DISTRARO, diuello, disjungo, dissipio, deduco. pro Planc. 102. Nemmo eum ac me diuellat ac distrahat. 2. A. 23. Postea verò quàm Pompeius se totum Cæsari tradidit, quid ego illum ab eo distrahere coner? 8. At. 18. Antequàm copiam illius nos à nobis distraherent. 4. Fam. 13. Quos aut mors eripuit nobis, aut distraxit fuga. 3. Offic. 11. Qui hac natura coherentia opinione distractissent. Or. 152. Distrahere voces.

DISTRAROR. 1. de Finib. 50. Vt ab ea nullo modo nec diuellis, nec distrahi possint. 1. Q. Fr. 3. Metuebam, ne à me distrahi non posses. pro Dom. 98. Distrahi à complexu suorum. 3. de Nat. 29. Individuum corpus est, quod dirimi distrahi que non potest. 1. de Orat. 250. Oratoris industriam in plura studia distrahi nolum. 1. Offic. 9. In deliberando sæpe animi in contrarias partes distrahantur. 4. Acad. 134. Distrahor, tum hoc, tum illud videtur. 1. Offic. 9. Fit, vt distrahatur in deliberando animus, affectusque ancipitem curam cogitandi. pro Syll. 59. Vt ab his membra diuelli citius & distrahi posse diceret. 5. Tusc. 60. Distrahi in contrarias partes.

† **ADVERB.** Citius, pro Syll. Sæpe, 1. Offic.

¶ **Syntax.** *Cum tyrannis nobis est summa distractio. Vis distracta & extincta. Distracti animi: id est, alienati. Distractum & laceratum. Diuellere se ab aliquo, & distrahere. Individuum diuini distrahi que non potest. Distractum studium in plures artes. In deliberando distrahitur animus. Mens in contrarias partes distracta.*

DISTRIBVENS. pro Rab. 20. Ex armamentis publicis arma pop. Rom. C. Mario consule distribuente dantur.

DISTRIBVO, diuido, partior, tribuo. 7. Artic. 14. Sanè commode Pompeius distribuit binos singulis patribus familiarum. 7. V. 63. Nonnullus scribis suis, filio cohortique distribuere. id est, seruos. 1. C. 9. Fuisi igitur apud M. Leccam ea nocte Carilina, distribuisti partes Italiae, statuisti quo quemque loco proficisci placeret. * Oecon. 1. Tum etiam itinera & labores pacis ac belli, id est, rusticationis & militarium stipendiorum, distribuere natura. Ibid. Instrumentum & supellestem distribuere.

DISTRIBVOR. 12. Fam. 1. Pecunia maxima distribuuntur.

† **ADVERB.** Aequaliter, 5. in Ver. Bifariam, 3. Tusc. Bipartito classem, centuriatim partes, tribuim, pro Flac. Breuiter dispositionem, commodissime, 1. de Inu. Commodè, 7. Att. Perite, 2. de Or. Tripartito, Top.

DISTRIBVTE, distinde. 2. Tusc. 7. Qui profitentur se neque distinde, neque distribuere, neque eleganter, neque ornate scribere. 2. de In. 177. Distributus tractare.

DISTRIBVTO, diuisio, partitio, descriptio. pro Cl. 1. Mihi certum est, hanc tandem distributionem inuidiæ & criminum seruare. Part. 6. Nam aut temporum seruantur gradus, aut generum distributiones. 2. de Diu. 45. Cæli distributio, & certarum rerum notatio docet, vnde fulmen venerit. Qu. de Pet. 38. Aberare à distributione. 3. de Orat. 202. Deinde dubitatio, tum distributio. 1. ad Heren. 17. Distributio diuiditur in enumerationem & expositionem.

DISTRIBVTOR. I. P. 36. Vos rogatores, vos distributores, vos custodes fuistis tabularum, aliam, diribitores. Lege, DISTRIBVTO.

DISTRIBVTVS. Qu. de Pet. 24. Postea totam Italiam fac vt in animo ac memoria distributam, comprehensamque habeas. pro Dom. 32. Oratio quæ est in ius religionis, & in ius resp. distributa. 2. Tusc. 47. Est enim animus in partes distributus duas: quarum, &c. 2. de Fin. 17. Omnem vim loquendi in duas distributam esse partes. 1. ad Her. 19. Causarum diuisio in duas partes distributa est. Ibid. In tres partes à plerisque distributa sapientia est. pro Cl. 74. H. S. quadraginta millia nummum in singulos iudices distributa, eum sententiarum numerum conficere debebant. 3. C. 8. Vt vrbem omnibus ex partibus, quemadmodum descriptum distributumque erat, incenderent. pro Il. 62. Athenienses vnde fruges & leges ortæ, & in omnes terras distribute putantur. 4. Fam. 2. Orbem terrarum distributis imperiis ardere bello. ¶ 1. de Orat. 109. Verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt.

¶ **Syntax.** *Distinctè ac distributè scribere. Distributam habere prouinciam animo & memoria. Describere ac distribuere vrbem.*

DISTRICTVS, strictus, occupatus, distentus. de Ar. 60. Suffragia districta tenentur à paucis. 3. de Orat. 7. Quandiu Crassi sum ambitionis labore vita districta. aliam, distracta. 2. Q. Fr. 11. Sic habeo, nunquam me à causis & iudiciis districtiorem facio.

¶ **Eductus è vagina.** 3. C. 2. Districtos in remp. gladios reuulsumus. 2. V. 24. Videbam me hoc iudicio districtum & obligatum fore.

consilium, quod tu, secuti sunt, eos video in duo genera esse distractos. 3. de Or. 7. Ambitionis labore vita distracta. pro Pom. 9. Vos ancipiti contentione distracti de imperio dimicacitis. 8. At. 24. Vt Cæsarem & Pompeium perfidia hominū distractos, rursus in pristinam concordiam reducas. Ibid. 19. Sed diligenter est videndum, ne distracti pares aduersariis esse non possimus.

DISTRAHENDVS. pro Qu. 50. Ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas, pro Cec. 6. Omnia iudicia aut distrahendarum controuersiarum, aut puniendorum maleficiorum causa reperiuntur.

DISTRARO, diuello, disjungo, dissipio, deduco. pro Planc. 102. Nemmo eum ac me diuellat ac distrahat. 2. A. 23. Postea verò quàm Pompeius se totum Cæsari tradidit, quid ego illum ab eo distrahere coner? 8. At. 18. Antequàm copiam illius nos à nobis distraherent. 4. Fam. 13. Quos aut mors eripuit nobis, aut distraxit fuga. 3. Offic. 11. Qui hac natura coherentia opinione distractissent. Or. 152. Distrahere voces.

DISTRAROR. 1. de Finib. 50. Vt ab ea nullo modo nec diuellis, nec distrahi possint. 1. Q. Fr. 3. Metuebam, ne à me distrahi non posses. pro Dom. 98. Distrahi à complexu suorum. 3. de Nat. 29. Individuum corpus est, quod dirimi distrahi que non potest. 1. de Orat. 250. Oratoris industriam in plura studia distrahi nolum. 1. Offic. 9. In deliberando sæpe animi in contrarias partes distrahantur. 4. Acad. 134. Distrahor, tum hoc, tum illud videtur. 1. Offic. 9. Fit, vt distrahatur in deliberando animus, affectusque ancipitem curam cogitandi. pro Syll. 59. Vt ab his membra diuelli citius & distrahi posse diceret. 5. Tusc. 60. Distrahi in contrarias partes.

† **ADVERB.** Citius, pro Syll. Sæpe, 1. Offic.

¶ **Syntax.** *Cum tyrannis nobis est summa distractio. Vis distracta & extincta. Distracti animi: id est, alienati. Distractum & laceratum. Diuellere se ab aliquo, & distrahere. Individuum diuini distrahi que non potest. Distractum studium in plures artes. In deliberando distrahitur animus. Mens in contrarias partes distracta.*

DISTRIBVENS. pro Rab. 20. Ex armamentis publicis arma pop. Rom. C. Mario consule distribuente dantur.

DISTRIBVO, diuido, partior, tribuo. 7. Artic. 14. Sanè commode Pompeius distribuit binos singulis patribus familiarum. 7. V. 63. Nonnullus scribis suis, filio cohortique distribuere. id est, seruos. 1. C. 9. Fuisi igitur apud M. Leccam ea nocte Carilina, distribuisti partes Italiae, statuisti quo quemque loco proficisci placeret. * Oecon. 1. Tum etiam itinera & labores pacis ac belli, id est, rusticationis & militarium stipendiorum, distribuere natura. Ibid. Instrumentum & supellestem distribuere.

DISTRIBVOR. 12. Fam. 1. Pecunia maxima distribuuntur.

† **ADVERB.** Aequaliter, 5. in Ver. Bifariam, 3. Tusc. Bipartito classem, centuriatim partes, tribuim, pro Flac. Breuiter dispositionem, commodissime, 1. de Inu. Commodè, 7. Att. Perite, 2. de Or. Tripartito, Top.

DISTRIBVTE, distinde. 2. Tusc. 7. Qui profitentur se neque distinde, neque distribuere, neque eleganter, neque ornate scribere. 2. de In. 177. Distributus tractare.

DISTRIBVTO, diuisio, partitio, descriptio. pro Cl. 1. Mihi certum est, hanc tandem distributionem inuidiæ & criminum seruare. Part. 6. Nam aut temporum seruantur gradus, aut generum distributiones. 2. de Diu. 45. Cæli distributio, & certarum rerum notatio docet, vnde fulmen venerit. Qu. de Pet. 38. Aberare à distributione. 3. de Orat. 202. Deinde dubitatio, tum distributio. 1. ad Heren. 17. Distributio diuiditur in enumerationem & expositionem.

DISTRIBVTOR. I. P. 36. Vos rogatores, vos distributores, vos custodes fuistis tabularum, aliam, diribitores. Lege, DISTRIBVTO.

DISTRIBVTVS. Qu. de Pet. 24. Postea totam Italiam fac vt in animo ac memoria distributam, comprehensamque habeas. pro Dom. 32. Oratio quæ est in ius religionis, & in ius resp. distributa. 2. Tusc. 47. Est enim animus in partes distributus duas: quarum, &c. 2. de Fin. 17. Omnem vim loquendi in duas distributam esse partes. 1. ad Her. 19. Causarum diuisio in duas partes distributa est. Ibid. In tres partes à plerisque distributa sapientia est. pro Cl. 74. H. S. quadraginta millia nummum in singulos iudices distributa, eum sententiarum numerum conficere debebant. 3. C. 8. Vt vrbem omnibus ex partibus, quemadmodum descriptum distributumque erat, incenderent. pro Il. 62. Athenienses vnde fruges & leges ortæ, & in omnes terras distribute putantur. 4. Fam. 2. Orbem terrarum distributis imperiis ardere bello. ¶ 1. de Orat. 109. Verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt.

¶ **Syntax.** *Distinctè ac distributè scribere. Distributam habere prouinciam animo & memoria. Describere ac distribuere vrbem.*

DISTRICTVS, strictus, occupatus, distentus. de Ar. 60. Suffragia districta tenentur à paucis. 3. de Orat. 7. Quandiu Crassi sum ambitionis labore vita districta. aliam, distracta. 2. Q. Fr. 11. Sic habeo, nunquam me à causis & iudiciis districtiorem facio.

¶ **Eductus è vagina.** 3. C. 2. Districtos in remp. gladios reuulsumus. 2. V. 24. Videbam me hoc iudicio districtum & obligatum fore.

fore. Fa. 4. Reip. nihil est carius, in qua tu non valde te iactas: dicitur enim mihi videris esse. id est, angere & cruciari.

DISTRINGO, *constringo*. 3. Offi. 113. Fraus enim distringit, non dissolvit periculum.

Apno, nudo è vagina. 3. Offi. 112. At ille vt ingressus est, confestim gladium distinxit, iuravitque, &c. * con. C. Anto. Duas vno tempore conantur in Rempub.licas distringere.

† **ADVERB.** Confestim, 3. Offi.

* **DISTRUBANDVS**, pro C. Corn. 1. Qui aliquod institui exemplum disturbatorum iudiciorum perniciosissimum cupierunt.

DISTRUBATIO, *uersio*. 3. Offi. 46. Vt in disturbance Corinthis, &c.

DISTRUBATURVS, 5. A. 19. Huc etiam nisi venirem, fabros se missurum, & domum meam disturbaturum esse dixit.

DISTRUBATVS, 4. At. 3. Disturbata porticus Catuli, quæ reficiebatur, & ad rectum iam penè peruenerat.

DISTRUBO, *deicio, demolior, dissipio, peruerto*. || *Quod Galli, mettre par terre. Quod cum Latine vulgus reddere non potest, absurda multa usurpat. Sic ergo Cicero* 2. de Nat. 41. Ignis quocumque inuasit, cuncta disturbat & dissipat. pro S. R. 111. Qui fidem lædit, quantum in ipso est, disturbat vitæ societatem. 2. con. Rul. 100. Si hoc dissuadere est, ac non disturbare atque peruicere. pro Syl. 15. Ille ambitus iudicium tollere ac disturbare voluit. Ibidem 71. Vi & armis disturbare iudicia. pro Dom. 103. Disturbare porticum. 1. ad Her. 21. Pontes disturbat, cistas deiicit. 1. Fa. 21. Cum quidam agrariam curationem ligurirent, disturbauit rem, totamque integram vobis referuauit. 1. de Diu. 76. Simia & fortes ipsas, & cetera quæ erant ad sortem parata, disturbauit, & aliud alio dissipauit.

DISTRUBOR, pro Dom. 114. Quibus spectantibus, domus mea disturbaretur, diriperetur. pro Dom. 98. Disturbari tecta, diripi fortunas.

† **Syntaxis.** *Disturbare domos, tecta, iudicia, amicitiam. Disturbant opera, & ignis.*

DITHYRAMBICVS, de Optim. 1. Dithyrambici poetæ.

DITHYRAMBVS, *versus genus: qui versus, quod Baccho caneretur (qui & ipse Dithyrambus dictus est) id retinuit nomen: quo versus vsus est Pindarus*. 3. de Or. 183. Inde ille licentior & diutior fluxit dithyrambus, cuius membra & pedes sunt in omni locupletiori oratione diffusa.

DITIO, *imperium, potestas*. || *varios tamen loquendi modos nostris hominibus non satis cognitos ex sequentibus agnosces*. 3. V. 66. Nationes, quæ in amicitiam pop. Rom. ditionemque essent. 6. 60. Que in eorum regno ac ditione sunt. de Prou. 32. Cæsar totam Galliam in nostram ditionem redegit. 3. V. 55. Urbesque Achaia multas sub imperium pop. Rom. ditionemque subiunxit. pro Q. 6. In ditione ac potestate alicuius esse. Ibid. 9. Si fas est respirare, Quintium contra nutum ditionemque Næuij. 2. con. Rul. 73. Redigere aliquem in suam ditionem & potestatem. Anteq. 24. Iupiter Opt. Max. cuius nutu ac ditione sola terrarum gubernantur. 3. V. 97. Tenere aliquem in sua potestate & ditione.

† **ADIVNCT.** Decemuiralis, 2. con. Rul.

† **Syntaxis.** *In ditionem & amicitiam alicuius esse: in ditione, ac regno, in ditionem redire. Sub imperium, ditionemque, subiungere. Ditione & potestate. Nutu ac ditione alicuius gubernari. Tenere in ditione.*

DITIOR, **DITISSIMVS**, *diutior*. de Am. 58. Ditor mihi & affluenter videtur esse vera amicitia. Parad. 6. Vt quisque, quod plurimum est, possidet, ita ditissimus habendus est.

† **Syntaxis.** *Diutor & affluentior.*

DITIOR, *locupletior*. 1. Offi. 153. Si contigerit ea vita sapienti, vt omnium rerum affluentibus copiis ditetur.

DITATAVS, 4. ad Her. 67. Urbs triamphis ditata.

DIU, *per diu, multos annos, multos dies*. de Sen. 68. Quamquam (ô diu boni) quid est in hominis vita diu? pro Mar. 28. Quid est. n. omnino hoc ipsum diu, in quo aliquid extremum est? 1. de Di. 104. Neque diu vox illa extitit. Atti. * Aiebant illum primum sanè diu multa contra. 13. A. 10. Sed hæc satis diu multumque defleat. 1. de Orat. 152. Nec ea quisquam, nisi diu multumque scripserit, consequetur. Ibid. 136. Omnia iam ex eo, quæ diu cupio, cognoscam. pro Dom. 63. Vis improborum diu collecta & inueterata, tacito odio iam erumpebat in actum. pro Syll. 73. Hæc diu, multum & multo labore quæ sita, vna eripuit hora. 1. V. 71. Quæ singulariter ac diu collecta sunt, vno tempore vniuersa perdere. 2. con. Rul. 87. De Capua multum est ac diu confulcum pro Cl. 202. Hic satis diu in miseris fuit, satis multos annos ex inuidia laborauit. 3. At. 22. Per diu nihil de te audiui. 4. 12. Libri oratorij diu ac multum in manibus fuerunt. pro Qu. 96. Sæpe ac diu iacuit, &c. Ora. 1. Vtrum difficilior esset, &c. diu multumque dubitauit. 11. Fam. 13. Qui quidem eas copias, quas diu simulatione reipub. comparabant, subito ad patriæ periculum conuerterunt.

† **Syntaxis.** *Quid hoc in vita diu? satis diu, multumque. Hoc diu, multum, & in multo labore quæris. Per diu agrotare. Sæpe ac diu multumque.*

DIVARICOR, *crucibus distrahor*. 6. V. 86. In ea statua Soparum diuaricari ac deligari iubet.

DIVELLOR, *distraho, separo*. pro Pl. 102. Nem o cum à me diuellat ac distrahat. 3. Offi. 75. Res à natura copulata errore diuellere. 2. 83. Commoda ciuium defendere non diuellere.

DIVELLOR, 1. de Fin. 50. Vt ab ea nullo modo nec diuelli nec distrahi possint. pro Pla. 79. Distineor tamen & diuellor dolore. pro Syl. 59. Vt ab his membra diuelli citius & distrahi posse diceret. pro Dom. 98. A quibus cum summo dolore diuellitur. pro Qu. 26. Affinitas filij istius viuis diuelli non poterat. 6. V. Cum tot rerum tanta varietate diuelleret. 2. C. 22. Neque diuelli ab eo possunt. pro Mil. 100. Magno dolore à te diuellor.

† **ADVERB.** Agrè, de Sen.

DIVENDORI, con. Rul. 7. Hic permittit sua lege, vt Decemuiri bona pop. Rom. possint diuendere.

DIVERSI, *uarii*. 1. de In. 93.

DIVERSOR, *apud hospitem sum, versor*. 3. V. 64. Ver res Rubrium delicias suas parum lautè diuersari dicit. 3. 69. Domus in qua iste diuersabatur. Ibid. Lyso apud quem diuersatus es. 6. At. 1. Vedius diuersatus est Laodiceæ apud Pompeium. 2. A. 68. Hac te in domo tandiu diuersari non pudet. 5. Tusc. 22. Nuper cum Athenis Imperator apud Aristonem diuersarer. 13. At. 2. Inuito eum per literas, vt apud me diuersetur.

† **ADVERB.** Lautè parum, 3. Ver. Tandiu in domo, 6. Phil.

DIVERSOR, *hospes, quæ recipitur*. 2. de In. 15. Caupo cum quibusdam diuersoribus illum qui antè exierat, consequitur.

DIVERSORIOLVM, 14. At. 8. Accepi V. I. calendarum in diuersorolo tuas literas. 12. Fam. 10. Gratæ mihi tuæ literæ, nisi quod Sinueslanum diuersorolum contempisti.

DIVERSORIUM, *hospitium*. 2. A. 104. M. Varro voluit villam illam, esse studiorum suorum, non libidinum diuersorium. 2. de Orat. 234. Requiescam in Cæsar's fermone, tanquam in aliquo per opportuno diuersorio. Ibid. 290. Qui hoc diuersorio sermonis tam libenter acquieturum te esse dicebas. 6. Fa. 19. Nam & villa, & amenitas illa commorationis est, non diuersorij, de Sen. 84. Ex vita ista discedo tanquam ex hospicio, non tanquam ex domo: commorandi enim natura diuersorium nobis, non habitandi dedit. 4. At. 11. Cogito in hortis Crassipedis, quasi in diuersorio carnare. 7. Fa. 23. Næ ego multo libentius emerim diuersorium Tarracinae, ne semper hospiti molestus sim. pro S. R. 134. Officina nequitia, diuersorium flagitiorum omnium.

† **ADIVNET.** Apta, 11. Att. Per opportuno, 2. de Orat.

† **Syntaxis.** *Lautè diuersari. In domo, apud aliquem diuersari. Acquiescere sermonis diuersorio.*

DIVERSVS, *dispar, distans, varius, dissimilis, disunctus, contrarius, ferè, totus, alius, disparis*. 2. de In. 12. Separatim sunt alia cuiusque generis & diuersæ præceptiones. pro Pomp. 9. Duo loca disunctissima, maximèque diuersa. de Som. 15. Duo aliqua inter se maximè diuersa. pro Pom. 46. Ex tam longinquis & tam diuersis locis. 2. con. Rul. 86. Corinthus duo maria maximè navigationi diuersa penè coniungit. 1. Qu. Fr. 1. 28. Difficile est ea, quæ utilitate & propè natura diuersa sunt, voluntate coniungere. 1. de Orat. 262. Cætera quæ constant ex variis & diuersis studiis. de Cl. 307. Hæc videntur esse à proposita ratione diuersa. 4. Aca. 101. Epicurus, qui à te totus diuersus est. de Opt. 1. Hoc est diuersum à reliquis. 3. de Orat. 58. Varia & diuersa, & in omnem partem diffusa disputationes. de Cl. 258. Confluxerunt in hanc urbem multi ex diuersis locis. 2. C. 9. Diuersa Catilinae studia in dissimili ratione. de Ar. 26. Quod ex aliquo disuncto diuersoque monstro significatum caueremus. 2. A. 93. Quæ ex diuersis, emebantur. id est, à diuersis hominibus. 1. de Inu. 33. Hoc igitur vitandum est, ne cuius genus posueris, eius secum aliquam, sicuti diuersam & dissimilem partem ponas, in eadem partitione. 6. V. 117. Portus qui diuersos inter se aditus habent. 5. A. 49. Cæsar's autem longissimè diuersa ratio. pro Pom. 28. Varia & diuersa genera bellorum.

† **ADVERB.** Longè locus, Top. Longè facultates, & seiuncta, 2. de Or. Lógissimè, 5. Phi. Maximè inter se, 5. V. Maximè navigationi, 2. con. Rul.

† **Syntaxis.** *Alia & diuersa genera. Disunctum ac diuersum. Longinqua ac diuersa loca. Varii & diuersum. A proposito diuersum. Homo ab aliquo totus diuersus. A diuersis hæc dicitur (scilicet hominibus).*

DIVERTICVLVM, *flexio via, anfractus*. I. P. 53. Quos tu Meandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diuerticula flexionisque quæstisti? pro Qu. 51. Staturius aliud fraudis, & insidiarum in eodem vestigio diuerticulum reperit. Part. 136. Ne diuerticula peccatis darentur.

† **Syntaxis.** *Peccatorum diuerticula & flexiones.*

DIVERTOR, *de via decedo*. 1. de D. 57. Cum duo quidam iter vna facerent, alter ad cauponem diuertit, alter ad hospitem. pro Deiot. 17. Cum domum regis hospitis tui diuertisses. 10. Att. 18. Hortensius ad Terentiam saluatum diuertit. 3. V. 16. Diuertere ad amicos. 5. de Finib. 4. Diuertere ad hospitem. 14. Att. 1. Diuertit ad illum, de quo tecum manè. 2. Offi. 64. Gimon

imperavit villicis suis, ut omnia praeberentur, quatenusque Laciades in villam suam diuertisset. pro Milo, 52. Clodius Aricia rediens diuertit ad Albanum ibid. Suspiciari debuit Clodium ad villam suam diuerturum. 13. Au. 13. Nuntiant se Pompeij conueniendi causa diuertisse Maffiliam. 12. Fam. 25. Sed redeamus ad illud, vnde diuertimus.

DIVERTOR, diuerto. 3. Att. 7. Sed itineris causa ut diuertat, primum est deuium. pro Fon. 9. Qui Cobiacho diuertentur, neque Tholosam ire vellent.

Syntaxis. ad amicum salutatam, diuertere, domum, in villam, ad villam.

DIVES, DIVITIOR, locuples, copiosus, affluens, opulentus, pecuniosus, omnibus copiis circumfluens, opibus & copiis praeditus, omni copiarum genere abundans, diuitijs affluens, cui amplissima fortuna sunt, pecunia princeps, bene nummatus. Parad. 6. Animus hominis diues, non arca appellari solet, quamuis illa sit plena: dum te inanem video, diuitem non putabo. 3. de Or. 183. Inde ille diuitior & licentior fluxit dithyrambus. Parad. 6. Diues est, cui tanta possessio est, ut ad liberaliter viuendum facile contentus sit. pro Mur. 61. Solos sapientes esse, si mendicissimi sint, diuites. 2. Offi. 57. P. Crassus cum cognouit diues, tum copiis. 2. Offi. 70. Diues, fortunatus, opulentus. (Pauper, humilis. 3. de Finib. 75. Rectius enim appellabitur diues, quam Crassus, qui nisi eguisset, nunquam Euphratem nulla belli causa transire voluisset. in Vat. 30. Ex pauperrimo diues factus est. 8. A. 10. Ex mendicis fieri repente diues. Parad. 6. Neminem esse diuitem qui non exercitum alere possit suis fructibus. ibid. Hic non modo non copiosus & diues, sed etiam inops & pauper aestimandus est. * Incer. An vero multorum in terris praediorum dominos diuites appellamus? 7. Famil. 16. Balbus mihi confirmauit te diuitem futurum: id verum Romano more locutus sit, bene nummatum te futurum: an quomodo Stoici dicunt, omnes esse diuites, qui coelo & terra frui possunt, postea videro.

Syntaxis. Diues animus. Diues, fortunatus, opulentus. Copiosus & diues. Ex paupere factus diues.

DIVEXO, vario. 11. A. 4. Omnia diuexare & diripere cupiens. 13. Phil. 21. Diuexat agros, &c.

ADVERB. Fæde, 1. Tuscul.

DIVIDENDO, 1. de Fin. 22. Epicurus nihil de diuidendo & partiendo docet.

DIVIDO, partior, dispartior, distribuo, dispartio, partibus distribuo, seco, digero, distingo, discrimino, distorbo, segrego, exciudo. 5. Attic. 20. Amanus Syriam à Cilicia aquarum diuortio diuidit. pro Syll. 42. Diuisi illas tabulas toti Italij, diuisi in omnes prouincias. 1. de Leg. 44. Nos legem bonam à mala nulla alia nisi naturali norma diuidere possumus. Ora. 115. Ambigüe dicta diuidere & explanare oportet. Ibid. 137. Diuidere in partes. 2. de Orat. 80. Post diuidere causam, aut proponere. Ora. 117. Partiri ac diuidere genus vniuersum in species certas, ut nulla neque praetermittatur, neque redundet. 2. de Fin. 16. quomodo autem Philosophus loquitur: tria genera cupiditatum, naturales & necessarias, naturales non necessarias, nec naturales nec necessarias. primum diuisit ineleganter: duo enim genera, quæ erant, fecit tria: hoc est non diuidere, sed frangere rem, qui si diceret cupiditatum esse duo genera, naturales & inanes, naturalium quoque duo, necessarias & non necessarias, confecta res esset. vitiosum est enim, in diuidendo partem in genere numerare. 5. Tuscul. 40. Aristoteles bona diuisit tripartito. Part. 29.

ADVERB. Acute, viritum, de Clar. Aequaliter, 2. de Leg. Articulatim membra, 3. de Natur. Ineleganter, 2. de Fin. Insuper, 1. Acad. Subtiliter, tripartito, villiciter, 5. Tuscul. Tribusim nummos, 4. Attic. Viritum bona, 5. Tuscul. Viritum ciuibus, 2. de Repub.

DIVIDOR, dissecor. 3. de Nat. 6. Omne corpus secari ac diuidi potest. Part. 33. Quæ ad faciendam fidem pertinent, ea in confirmationem & in confutationem diuiduntur. I. P. 4. Ego agrum Campanum, si diuidi non oportuit, conferuauit.

ADVERB. Passim, pro Syll. vltro, citroque, 1. Acad.

Syntaxis. Ambigua diuidere, & explanare. Partiri ac diuidere, in diuidendo vitiosum est, &c.

DIVIDVVS, qui recipit sectionem. de Vn. 19. Idque interiecit inter indiuiduum, & id quod diuiduum esset in corpore. ibid. Materia quæ diuidua gignitur. 3. de Nat. 29. Dissolubile & diuiduum est omne animal mortale.

DIVIANS, praedicens futura, hariolus. 1. de Diuin. 47. Est quiddam in nobis praesentens atque diuians, 2. 48. Quædam casu eueniunt, ut praedicta sunt à diuiantibus.

DIVINATIO, varicatio, augurium, praedictio, praesensio, scientia rerum futurarum, auguratio, ariolatio, oraculum, coniectura. 3. Famil. 12. Quod tamen ipsum, nescio qua permotus animi diuinatione, non despero. 6. 6. Quare, quando ut augures & astrologi solent, ego quoque augur publicus ex meis superioribus praedictis constitui apud te auctoritatem augurij & diuinationis mee, debet habere fidem nostra praedictio. 2. de Diu. 130. Chryssippus diuinationem definit his verbis vim cognoscentem & viden-

tem, & explicantem signa, quæ à diis hominibus portendantur officium autem eius esse, praenoscere Dei erga homines mente quæ sint, quidque significant, &c. 2. de L. 32. Diuinationem quam Graeci *μηντιω* appellant, esse censet, & huius hanc ipsam partem, quæ est in aibus, cæterisque signis disciplina nostræ. 2. de D. 13. Diuinatione est earum rerum, quæ fortuitæ putantur, praedictio atque praesensio. 1. Diuinatione quam Graeci *μηντιω* appellant: id est, praesensio & scientia rerum futurarum. Ibid. 7. Potest autem quis cum diuinationem habeat, errare aliquando. Ibidem. 78. Fiunt certæ diuinationum coniecturae à peritijs. Ibid. 5. Xenophanes diuinationem funditis sustulit. 1. de N. 55. Sequitur *μηντιω* vestra, quæ Latine diuinatione dicitur. pro Cl. 97. Iam ista diuinatione est: quæ si licet uti, vide ne mea coniectura multo sit verior. 2. de Nat. 166. Multa diuinationis usus ita notam, ut artem diuinationis efficeret. pro S. R. 96. Eo rem addidit, ut nihil diuinatione opus sit.

Est quoque genus causa, cum de constituendo accusatore queritur, unde Diuinitio. Cic. in Verr. 3. Q. Fr. 2. Apud Catonem erat diuinatione in Gabinium futura inter Memmium, & T. Neronem & C. Antonium: putabamus fore ut Gabinio daretur. 8. Fam. 8. De diuinatione Appius cum calumniâ iurasset, contendere ausus non est, Pylioque cessit.

ADVERB. Artificiose, naturalis, opinabilis, vera, 1. de Diu.

Syntaxis. Animi diuinatione permoueri, Augurium & diuinatione alicuius. Diuinatione est praedictio, atque praesensio. (hic habes & synonyma, & duo genera diuinationis.) Habere diuinationem. De diuinatione calumniâ iurare.

DIVINATVS, coniectus, praedictus. 1. de Diu. 123. Quæ mirabiliter à Socrate diuinata sunt.

DIVINE, diuinitus. 10. At. 4. Nūquam de republica nisi diuine cogitauit. 1. de Diu. 124. Multa diuine praesensia & praedicta reperiri.

DIVINITAS, Deorum maiestas, summa praesentia. 2. de Or. 86. Quorum alterum diuinitatis mihi cuiusdam videretur, alterum humanitatis. 2. Diu. 81. Placet igitur humanitatis expertes habere diuinitatis auctores. Ora. 62. Theophrastus diuinitate loquendi nomen inuenit. 1. de N. 33. Aristoteles menti tribuit omnem diuinitatem. 2. de D. 26. Diuinitas, vnde animos haustos, aut acceptos, aut libatos habemus. 1. Natu. 27. Diuinitatem dedit Soli & Lunæ, reliquisque sideribus, animoque praeterea. Ibid. 34. Diuinitatem tribui putat stellis errantibus Heraclides Ponticus. Ibid. 7. Diuinitatem omnem tribuit astris Cleanthes. de Vn. 23. 2. de Or. 298. Ex diuinitate sua animus genuit Deus.

Syntaxis. Loquendi diuinitas. Ex diuinitate sua genuit animus Deus.

DIVINITVS, diuine, diuino, numine. 1. Attic. 13. Ille locus inductus est à me diuinitus, id est, diuina quadam solertia. 2. Varro satis mihi facit, Pompeius loquitur diuinitus. pro Syll. 43. Multa prouidit diuinitus. Part. 82. Quæ diuinitus accidunt. 2. de Orat. Diuinitus à Platone disputata. pro Dom. Diuinitus inuenta & instituta. 1. de Orat. 202. Ut & ipsum, quod erat hominis proprium, non parum per nos, sed diuinitus ad nos delatum videatur. Postq. in Sen. 29. Homines de me diuinitus meriti. 1. Fam. 9.

Quæ sunt apud Platonem nostrum scripta diuinitus. 1. de Or. 26. Multa diuinitus à tribus illis consularibus, C. Cotta deplorata. 1. de D. 66. Inest igitur in animis praesagatio extrinsecus iniecta atque inclusa diuinitus.

Syntaxis. Diuinitus loquitur, id est, diuine. Diuinitus accidit, id est, à Deo. Diuinitus de aliquo mereris, id est, honores diuinos.

DIVINO, vaticinor, auguror, conijcio, futura significo, in posterum praesensio, praesagio, ariolor, oraculum edo, coniectura, praesensio. 16. Att. 8. Non equidem hoc diuinaui, sed aliquid tale putauit fore. pro Q. 60. Nemo diuinare poterat te postulatorem. 2. Q. Fr. 2. Quod futurum est latrocinio Tribunorum, non diuino. 1. de Diu. 89. Veteres ut sapere, sic diuinare regale ducebant. 3. Fam. 13. Quasi diuinarem tali in officio fore mihi aliquando expectandum studium tuum, sic, &c. 6. 1. Diuinare futura: ad Brut. 18. Diuinare de aliqua re. 1. de Diu. 64. Morientes diuinare.

ADVERB. Mirabiliter, naturaliter, 1. de Diu. Profusus, 2. de Leg.

Syntaxis. Diuinare aliquid, & de aliqua re.

DIVINOR, Incer. Ne quid certi sit, diuinari potest.

DIVINVS, celestis, diuinans, magnus. 2. de Fin. 39. Homo diuinus atque celestis animal, &c. 1. de Orat. 40. Homo diuinus in dicendo. 2. Q. Fr. 7. Idem. Maius Senatus frequens diuinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda. 1. de Or. 131. Hac in te Sulpitij diuina sunt. Postq. ad Q. 7. Cn. Pisonis diuina quædam & inaudita auctoritas, atque virtus, 5. A. 28. Illæ celestes diuinae legiones Martia & quarta. pro Mil. 84. Nisi qui nullam vim celestem existimat numerum diuinum. 6. V. 18. Res illum diuinus apud eos deos in suo sacratio propè quotidie facere vidisti. 3. A. 26. Sors diuina. 1. de D. 81. Melancholicos habere aliquid in animo praesagiens atq; diuinum, existimat Aristoteles. Ibid. 11. Nec Pherecydes potius diuinus habebitur quam Physicus. de Fac. 11. Hoc loco Chryssippus æstus, falli sperat Chaldaeos cæterolque diuinos. 7. V. 40. O diuina Senatus ad murmuratione. 1. de Orat. 40. Homo diuinus in dicendo. 1. de Natur. 33. Diuinus ille cæli

ille cœli sensus in celeritate tanta conseruari quomodo potest. 2.60. Diuina bonitas erga homines. 1. Fa. 9. Diuina illius in me liberalitas. 4. Acad. 2. Diuina memoria. 1. de Nat. 53. Diuina solertia pro L. Man. 10. Consilium diuinum. 7. Fam. 5. Diuinum & fortuitum opponuntur. 1. Qu. Fr. 1. 2. 5. Diuine cuiusdam virtutis esse videtur. 1. de Natu. 22. Cum numini diuino omnes naturæ, cœlum, ignes, terræ, maria parerent. 1. Qu. Fr. 1. 6. Quendam è cœlo diuinum hominem esse in prouinciâ delapsum putent. 1. de Nat. 39. Diuinam vim in ratione esse positam ait Chrysi- pus. 2. 166. Sine aliquo afflatu diuino nemo vnquam fuit vir magnus. pro Mil. 92. Homo diuina & incredibili fide. 12. Fa. 14. Diuina tua mente prospexisti. 2. de Nat. 30. Omnis mundi vis, diuina natura continetur. 13. Fam. 4. Quasi diuino consilio isti negotio præpositum esse. 4. Acad. 117. Diuino ingenio esse. de Amic. 13. Diuini animi hominum. 14. At. 15. Diuini viri. de Vn. 52. Diuina animantia infixâ cœlo sidera. 1. de Nat. 29. Diuinas esse quatuor naturas censet Empedocles, ex quibus omnia constare vult. 11. Fa. 6. Nefas esse duxi, & c. vt de tuis diuinis in Rem- pub. meritis siletur. 2. Fa. 15. Diuinis laudibus ornauit res no- pub. 1. de Diu. Itaque appropinquante morte anima multo est diuiniore. 1. 58. Quid hoc somnio dici diuinius potest? 2. de Leg. 45. Diuinissima dona habent formæ, ab vno pictore, vno abso- lute die.

Syntaxis. *Diuinum ac cœleste. Diuinum in oratione. Diuinum & inauditum. Cœlestis, diuinæ, legio. In animo aliquid præfagiens, & di- uinitate habere. Chaldei ceteriq; diuini. Numen diuinum. Diuina laudes.*

DIVISIO, *partitio, distributio, diuortium, dissidium, sectio.* 3. de N. 6. Quadrupartita fuit diuifio tua: primum, vt velles docere deos esse, deinde quales essent, tum ab iis mundum regi, postremò consulere eos rebus humanis, hæc, si rectè memini, partitio tua fuit. 3. Offic. 9. Qui è diuisione tripartita duas partes absoluerit, huic necesse est restare tertiâ. 2. de N. 66. Diuifio trium regno- rum, cœli maris, & inferorum. 1. ad Her. 17. Caularum diuifio in duas partes distributa est. **Lege, INTERCAPEDO.**

Ad hæc exornatio, qua rem seruouens à re, utramq; absoluit ratio- ne subiecta. 4. ad Her. 55.

DIVISORII, A. 13. Nucula & Lento Italiæ diuifores lege ea, quam Senatus per vim latam iudicauit. 5. P. 20. Tantum quis- que habebat possessor, quantum diuifor reliquerat Antonius.

Item pecuniarum redemptor, qua tributum diuidebantur à candi- datis ad suffragia corrupenda. pro Pl. 48. Doce, per quem seque- stem, quo diuifore tribus corrupta sit. 2. V. 22. Diuifores om- nium tribuum noctu ad istum vocati. 5. 16. In furis ac diuiforis disciplina educatus. 9. Fa. 22. Num honestum verbum est Diuifor? at inest obscœnum, cui responderet Intercapedo. *pro C. Cor- nel. 1. Nisi pœna accessisset in diuifores. || de Arusp. 42. Vir elem- ens diuifores omnium tribuum domi ipse suæ crudelissima morte mactaret. 6. V. 45. Hoc ipsum conferam quo tu superio- rem fingis, quod H-S-L X X X. millia diuiforibus, vt prætor ren-unciare dedisti.

DIVISVS, 3. de N. 5. Religio in sacra auspicia diuifa est, tertium adiunctum est, & c. 2. de L. 6. Fluuius diuifus æqualiter in duas partes, latera hæc infulæ alluit.

ADVERB. Latè, & disperfim, pro Pomp.

DIVITIÆ, *opulentiâ, ampla fortuna, magna fortuna atq; copia, sum- ma copia, opes & copia, omnium rerum abundantia.* (Summa ino- pia. 1. At. 3. Quod si assequar, supero Crassum diuitiis. de Amic. 22. Diuitiæ opportuna sunt vt vtare, opes vt colare, honores vt laudare. 1. Off. 2. 5. Expetuntur diuitiæ, tum ad vsus vitæ necessa- rios, tum ad perfuendas voluptates. 2. cont. Rull. 67. Diuitiis augere aliquem, & fortunis locupletare. de Amic. 52. Homines diuitiis affluentibus. 1. de Orat. 161. Diuitiæ atque ornamenta in- genij alicuius.

ADVERB. Quasi duces ad voluptatem, & valetudinem bonam, 3. de Finib. Inanes, 2. con. Rul. Ingentes, 2. Ver. Libidinosæ, parabiles, ter- minatæ, 1. de Finib. Maximæ, certissimæque, Parad. 6. Naturales, para- biles, 2. de Fin. Opportunæ, de Ami. Veteres, illibatæque, pro Sest.

Syntaxis. *Diuitijs augere aliquem, & fortunis locupletare. Ingenij diuitia.*

DIVITIOR, 3. de Orat. 183. Hinc ille diuitior & licentior fluxit dithyrambus.

DIVORTIVM, *affinitatis dissidium, dissidium, dissidium.* Top. 19. Si viri culpa factum est diuortium, pro liberis manere nihil oportet. 13. At. 7. Lentulus cum Metella facit diuortium. 8. Fam. 7. Valeria diuortium sine causa fecit, nuptura est D. Bruto, non- dum retulerat. 3. de Orat. 157. Nam si res suum nomen & pro- prium vocabulum non habet, & c. vt in vxore diuortium, neces- sitas cogit, quod non habeas, aliunde sumere. pro Cl. 190. Sape fieri diuortia atque affinitatum dissidia videmus. 12. At. 51. Sed quid est, quod audio Spinterem fecisse diuortium. 1. de Orat. 183. Mater, quæ si iudicaretur certis quibusdam verbis fieri cum superiore diuortium, in concubinæ locum duceretur. 2. A. 69. Antonius cum Mima fecit diuortium. pro Clu. 14. Ecce autem subitum diuortium, discedit à Melino Cluentia. 3. de Or.

66. Sic ex communi sapientiarum iugo sunt doctrinarum facta diuortia. 5. Att. 20. Amanus Syriam à Cilicia aquarum diuortio diuidit. 2. Fa. 10. Qui mons mihi cum Bibulo communis est, di- uifus aquarum diuortii.

ADVERB. Subitum, pro Cl.

Syntaxis. *Facere cum aliqua diuortium. Diuortia, & affinitatum dissidia. Doctrinarum, aquarum diuortia.*

DIVRVS, *ad diem pertinens, aut quod fit de die.* 2. cont. Rull. 5. Quæ mihi nullam partem neque diurnæ, neque nocturnæ quietis impatiunt. 3. Off. 84. Diurni nocturnique metus. de Sen. 82. Diurni nocturnique labores. 1. de In. 39. Annuum, mensurum, diurnum, nocturnum spatium.

DIVTIVS, *diuturnus.* 1. Off. 112. Multa passus est Vlyfles in il- lo errore diutino. aliter, diuturno. 11. Fa. 8. Libertatis desiderio, & odio diutina seruitutis.

DIVTIVS, *longissimo tempore.* 1. Qu. Fr. 1. 1. Vt te quàm di- utissime iucunda opinione oblectarem. I. P. 90. Quod te quàm diutissime torfit. || de Amic. 4. Qui & diutissime senex fuisse.

DIVTIVITAS, *longinquitas temporis vel temporum, magnus numerus dierum.* 2. de Leg. 24. Nam illud vel asperione aquæ, vel dierum numero tollitur: animi labes diuturnitate vanescere non potest. 2. de N. 5. Non stabilis opinio permaneret, nec confirmaretur diuturnitate temporis. 1. de Orat. 129. Diuturnitas memoriæ. Ibid. 14. Diuturnitas pacis otium confirmauit. 7. Att. 21. Nihil Cæsari minus expedit ad diuturnitatem gloriæ. pro Pom. 26. Quod imperij diuturnitati modum statuendum veteri exemplo putauistis. 5. Fa. 16. Diuturnitas maximos luctus vetu- state tollit. 2. de Fin. 87. Negat Epicurus diuturnitatem tempo- ris ad beatè viuendum aliquid afferre. 1. 40. Dolor in longin- quitate lenis, in grauitate breuis esse solet: vt eius magnitudi- nem celeritas, diuturnitatem alleuatio consoletur.

Syntaxis. *Animi labes diuturnitate non euanescit. Diuturnitas luctum vetustate tollit.*

DIVTIVVS, *longus, diutinus, longinqui temporis, longinquus.* 2. Off. 43. Nec simulatum quicquam potest esse diuturnum. de Sen. 69. Nihil mihi diuturnum viderur, in quo est aliquid extre- mum. 2. de D. 28. Et quàm diuturna ista obseruatio fuit: aut quàm longinquo tempore obseruari potuit: de Sen. 26. Diuturnam si- tim expleui. 2. de In. 163. Diuturna perperio rerum difficilium. 3. de Ora. 98. Hoc non potest in delectatione esse diuturna. pro Mar. Diuturnum silentium. pro Syl. 76. Diuturnus morbus. pro Pom. Diuturna pax. || pro Pom. 35. Ita tantum bellum tam diu- turnum, tam longè latèque dispersum, & c. Cn. Pompeius extre- ma hyeme apparuit, ineunte vere suscepit, pacem æstate con- fecit. de Prouin. 5. Vt vix se possit diuturna mediâ recreare.

DIVS, 3. V. 50. Sub dio, id est, sub aère. Oecon. 1. Foris & sub dio esse.

DIVVLGANDVS, *edendus.* 2. A. 7. Hæc nullo pacto diuulganda sunt. Br. ep. pr. in. 6. Non supprimenda res erat, sed diuulganda. 6. Fam. 12. Quare visum est occultis agendum, neque vilo modo diuulgandum, de te iam esse confectum.

DIVVLGATVS, *peruulgatus, peruagatus, celebratus, sermone tri- tus, sermonibus celebratus, manans, qui multis in ore est, agitur, ia- ctatus, commemoratus, clarus, patefactus, cognitus, in medium prola- tus, in publicum propositus.* 10. Fa. 26. Te adipiscendi magistratus leuissimi & diuulgatissimi, si ita adipiscere, vt plerique, præpro- pera festinatio abducat à tantis laudibus. Postquam in Sen. 10. Cuius primum tempus ætatis palam fuisset ad omnes libidines diuulgatum.

Syntaxis. *Diuulgatum, tritum, ac celebratum. Palam diuulgatus ac omnes libidines.*

DIVVLGO, *foras do, edo, in medium profero, in vulgus indico, in aper- tum refero, celebros, peruulgo, palam recito.* || Multi veram huius ver- bi vim ignorant, & vsus. Itaque à Cicerone discant, qui hoc verbo significauit, quod Barbari volunt, cum dicunt, aliquid inter homines dispergere, omnibus in ore dare, aut copiam facere. 13. At. 21. Hermo- dorus qui solitus est Platonis libros diuulgare. pro Fon. 10. Inimici hanc rem sermonibus diuulgare voluerunt.

DIVVLGOR, Ora. 112. Hunc librum etiam si minui vestra com- mendatione, tuo tamen nomine diuulgari necesse est. 12. At. 39. Volo cum librum diuulgari.

DIVVLVS, *distractus, disunctus, disceptus, dissolutus.* 1. de Orat. 188. Ars quæ rem dissolutam diuulsamque conglutinaret, & ratio- ne quadam constringeret. 3. de Orat. 24. Aliqua diuulsa & quasi discepta contrectare. de Arusp. 60. Consensus ordinum est diuulsus.

Syntaxis. *Dissolutus & diuulsus. Diuulsus, & quasi disceptus, de aqua, de consensu.*

DIVVS, *Deus, homo diuinus.* 2. de Leg. 19. Ad diuos adeunto castè. 2. de N. 6. Præsentiam sæpe diui suam declarant. 2. A. 110. Est ergo flamen diuo Iulio M. Antonius. 2. de Leg. 19. Diuos eos, qui cœlestes semper habiti, colunt. || 1. de D. 21. Præcipuè ingenti coluerunt numine diuos. Poëta.

DO, *das. impertio, largior, desero, præbeo, exhibeo, trado, tribuo, dono.* de Vn. 16. Ad hæc conuersionem quæ pedibus & gradu non ege-

ret, ingrediendi membra non dedit Deus. 2. con. Rull. 19. Domitius quod per ceremonias populi fieri non poterat, ratione affectus est, ut id quoad liceret, populi ad partes daret. 3. de N. 75. Si rationem hominibus dii dederunt, & malitiam dederunt. 7. V. 82. pro Domo sua. Dare potestatem, honorem, auctoritatem & ornamenta alicui. 3. de N. 66. Dare perniciem; merces luctum, exitum, exilium alicui in versu. 1. de Ora. 118. Hæc turba & barbaria forensis dat locum vel virtuosissimis oratoribus. Parat. 4. Iniuria tua dedit mihi reditum gloriofum, non exitum calamitosum. 1. Fa. 1. Is se acerrimū tui defensorē fore ostendit, quod dat accipimus. 2. de Fin. 82. Hoc erit multis modis reprehendi potest, tamen accipio quod dat. 5. Att. 11. Dare literas. Ibid. Huic totiesne me literas dedisse Romam, cum ad te nullas darem: at verò posthac frustra potius dabo, quam si rectè dari potuerint, committam vt non dem. Ibid. 4. Fessulanus mihi literas tuas dedit. *id est, reddidit*. 113. 48. Vestorius ad me scripsit vt iuberem mancipio dari seruo suo pro mea parte. Hetercio cuidam fundum Brinnianum vt ipse ei Putolis rectè mancipio dare posset. 3. C. 12. Dare literas alicui ad aliquem. 5. Tusc. 80. Dare se in tormenta. 2. de Ofat. 280. Dare patronum alicui. 16. Ar. 18. Consules Plancum dederunt. *id est, iudicem vel arbitrum*. de Clar. 306. L. Scæuola nemini se ad docendum dabat. 2. cont. Rull. 12. Quum familiariter me in eorum sermonem insinua- rem ac darem. 4. V. 169. Is bene penitus in istius familiaritatem sese dedit; 1. P. 68. Is dedit se in consuetudinem, &c. Quin. de Pet. 12. Qui ad meam gloriam augendam tanto studio te dedi- sti. 13. Attic. 2. 5. Da te in sermonem. 13. Fam. 1. Dare se ad lenita- tem. 4. 5. Da hoc illi mortuæ, da cæteris amicis. 2. de Fin. 86. At- que hoc dabit, vt opinor. 1. Atti. 9. Ne me dem incertæ & peri- culosæ fugæ. 7. V. 27. Dare se labori atq; itineribus. pro S. R. 18. Dare se rei familiarit, vitæq; rusticæ. 2. Att. 8. Ego me do histo- riæ. 5. 14. Dare æstiuos menses rei militari, hybernos iurisdic- tionis. 1. 13. Dare operam alicui. Ibid. 4. Dare aures alicui. 4. 15. Dare dies alicui. 11. A. 24. Dare tempus alicui rei. 9. Atti. 4. Video, vt se huic dent, vt daturū sunt. 7. 12. An iis me dem, qui potiuntur. 2. Famil. 8. Da te homini. de Somn. 18. Neque sermonibus vulgi te dederis. 1. Academ. 12. Da quæso te huic etiam generi literarum. 15. Attic. 15. His literis scriptis me ad *omnes* dedi. 1. de L. 12. Si te ad ius respondendum dedisses. Ibidem. Cicero se ad dicendum dedit. 5. Attic. 15. Tu autem sæpè dare tabellariis publicanorum poteris per magistros scri- pturæ. Ibidem. Tardè tibi reddituro dabam familiari homini ac domestico. Ibidem. 14. Dederam Epheso pridie, has dedi Trallibus. 8. 15. & 19. Dare mandata alicui ad aliquem in Vat. Dare gladiatores. 3. Qu. Frat. 9. Dare munus populo. 1. V. 3. 1. *¶* 2. de Inuent. 73. & 91. Dare aliquid crimini. 3. Ver. 12. Ver- itus est ne sibi crimini daretur, eos, &c. 11. Famil. 28. Dare aliquid vitio. 4. de Finib. 40. Obluiscemurque quæ virtuti ipsi principia dederimus. 1. Acad. 10. Da, pro, sic. Sed da mi nunc, satine probas? 14. Attic. 14. Do hoc naturæ meæ. *in hac re natura mea obsequor*. 5. V. 218. Sed do hoc vobis & concedo, esse multos, &c. 4. Acad. 68. Quod tu mihi das, hoc est, concedis, vt sit in disputando. 16. At. de Arusp. resp. Cognitionem consulibus dat lex. 1. Att. 8. Tulliola tibi diem dat, sponsorem appellat. 2. P. 15. Hodie non descendit Antonius: cur? dat natalitia in hortis. 4. V. 173. Dat amico suo cuidam negotium, qui tum magister erat eius societatis, vt diligenter caueret. 13. Fam. 61. Operas in scri- ptura pro magistra dat. At. lib. 2. & 7. Sibi enim bene gesta, mihi conseruata Recip. dat testimonium. 1. de N. 90. Id quoque da- mus, & libenter quidem. 1. de N. 123. Vos autem quid mali datis. 5. de Fin. 48. Videamus partes, quarū est aspectus illustrior: quæ quò sunt excelsiores, eo dant clariora iudicia naturæ. 7. A. 12. Re & veritate nobis milites sine vlla reculatione, summo etiam cum studio, nomina dant. *hoc est, seipos scribendos offerunt, & cur- rant nomina sua inscribenda*. 2. de Ora. 187. Si se dant, &c. accipio, quod datur, & ad id vnde aliquis flatus ostenditur, vela do. 6. V. 95. Dant sese in fugam istius præclari Imperatoris nocturni mil- lites. 4. Atti. 16. Vnum omnia posse, disrumpuntur ij qui me ali- quid posse doluerunt, multa mihi dant solatia. 2. de Diu. 123. Nullas dant vias nobis ad significationum scientiam. pro Sest. 22. Deniq; etiam sermonis anfas dabat, quibus reconditos eius sensus tenere possemus. 6. V. 48. Is cœnā isti dabat apud villam in Tyndaritano. 9. Famil. 20. Sed vide audaciam, etiam Hircio cœnam dedi sine paoune. 4. Acad. 12. Dedi Antiocho operam diligentius, vt causam ex eo totam cognoscerem. Ibid. 17. Iam Clitomacho Philo vester operam multos annos dedit. 4. V. 19. Dedit operam, vt Halesinus ad se Dio continuò veniret, &c. 1. Tusc. 7. In quam exercitationem ita nos studiosè operam dedi- mus, vt, &c. 10. Attic. 13. Non reddit quæ dedi eius filio mutuo, & vitur ex culatione temporis. 16. 3. Sapienter igitur, quod ma- nus dedisti, quòdque etiam vltro gratias egisti. pro Deiot. 40. pro Pla. & pro Ligar. 1. de Or. Sed maximè eorum incolumita- tes, quibus salutè dedisti. pro Cl. 181. Mulieri crudelissimæ ser- uum fidelissimum non in quæstionem tulit, sed planè ad sup- plicium dedit. 1. de Nat. 27. Dedit diuinitatem Soli & Lunæ, &c.

7. At. 13. Qui, vt aliud nihil, hoc tamen profecit; dedit illi do- nam. 1. Tusc. 3. de Clar. 72. Annis enim ferè ccc cx. post Ro- mam conditam Linius fabulam dedit. pro Mil. 15. Nam qui non pœnam confessionis, sed defensionem deditis, &c. 3. de Ora. 220. Oculos autè natura nobis, vt equo & leoni setas, caudam, aures ad motus animorum declarandos dedit. 4. V. 27. Cohors hortis fugitiuorum fuissent. 3. 7. Quo tempore quidem signi- ficatis dedit, si quid esset quod posset dicere, se tacere non posse. 11. At. 3. Cui magnam dedimus pecuniam mutuum. 7. V. 74. Ipsis verba dedimus, decepimus, ignorabat legio Martia quarta, ne- sciebant veterani quid ageretur. 12. 24. Itaque ipsi (ne dicam mihi populo Romano pœnas dederunt: me saluum adhuc Respub. conseruauit. 8. Attic. 9. Sed me illorum sententiæ mi- nus mouebant, minus multa dederant illi Reipub. pignora. 14. Quare quoniam hoc à me si petis, vt quæ tua potestas est, ca- neges te inuito vsurum, puero quoq; hoc à me dabis, si tibi vi- debitur. 11. 7. Sed si quid res dabit tibi facultatis, id me maximè consolari poterit. 1. 9. Dabimus hoc Pompeio. *hoc est, Pompeij causa faciemus*. 1. Acad. 24. Dabitur enim profectò. *pro, permittit- tis, concedetis*. 4. Fam. 5. Da hoc illi mortuæ, da cæteris amicis ac familiaribus, qui tuo dolore mœrēt: da patriæ, vt si qua re opus sit, opera & consilio tuo vti possit. 2. Tusc. 33. Sanè si nudus es, da iugulum. pro Milo. 31. Certè optabilis Miloni fuit dare iugulum S. Clodio. 16. At. 13. Da melius. 5. V. 180. Vnum, inquam, da mihi ex illis aratoribus, qui vel ad statuā, &c. 2. Fa. 4. Quare da te homini: complectetur, mihi crede. *2. insinua te in eius ami- citiam*. 5. 20. Non habui cui potius id negotij darem, quam tibi. 10. At. 8. post Red. in Sen. pro Rab. Polth. pro Syll. Offi. 2. Fa. 6. & 13. Qui tibi vt beneficium daret, prius iniuriam fecit. 2. de Leg. Agra. 19. Domitius, quod per ceremonias populi fieri non poterat, ratione affectus est, vt id, &c. quo ad liceret, populi ad partes daret. pro Corn. Balbo 16. Cuius igitur audita virtus du- bitationis locum nō daret. pro Sylla. 39. Qui negare noluit esse in eodem numero Syllam, quo plus spei Gallis daret. 5. V. 69. Quærebant quæ in verba Recuperatores daret. 2. de Orat. 233. Non committam, vt, si defugerim, tibi causam aliquam dem re- culandi. 4. Acad. 12. 1. 1. P. 3. Negas sine deo posse quicquam esse tibi è tranferuo Lampacenus Strato, qui det isti deo immuni- tatem magni cuiusdā muneris. 16. At. 11. Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis verbis suauis des. 14. Fa. 12. In viam quod te des hoc tempore, nihil est. de Amic. 60. Quinetiam. necesse erit cupere, & optare, vt quàm sapissimè peccet amicus, quo plures det sibi tanquam anfas ad reprehen- dendum. de Am. 99. Ad extremum det manus, vinciq; paratur: vt is qui illulus sit, plus illuisse videatur. 2. de Leg. 1. Sermoni reliquo demus operam sedentes. pro Arch. 3. Quæso à vobis, vt in hac causa mihi detis hanc veniam, accommodatam huic reo, &c. *1. indulgeatis, concedatisque mihi hoc: si forè peccauero*. 1. de Nat. 9. Ea verò ipsa nulla ratione melius frui potui, quam si me ad totam Philosphiam pertractandam dedissem. 1. C. 29. Ego si hoc optimum factu iudicarem, P. C. Catilinam morte multari, vnius vsuram horæ gladiatori isti ad viuendū non dedissem. de Clar. 276. Quinetiam memini, quū in accusatione sua. Q. Gal- lio crimini dedisset, sibi eum venenū parauisse, &c. 3. de Ora. 56. Eloquentia varietate, copia, quam se cunq; in partem dedisset, omnium fuit facillè princeps. pro Clu. 30. Qui vxori suæ Clu- entia quam ipse poculum dedisset. 5. Tusc. Lælius si digito quem attigisset, pœnas dedisset. Somn. Scip. 18. Neq; sermonibus vulgi dederis te, neque, &c. pro Cæl. 42. Postremo quum, &c. dederit aliquid temporis ad ludum ætatis, atq; ad inanes hæc adole- scentia cupiditates, reuocet se aliquando, &c. 7. At. 13. Qui tantis de rebus huic mādara dedit. de Vniu. 38. Qui dederit se motu- bus animi, iniuste vixerit. 4. Aca. 50. Quis enim tibi dederit aut deum omnia posse, aut ita factū esse si possit? 3. At. 23. Tu ad me velim proximis literis, vt se initia dederint, perferbas. 5. Ver. 96. Dare aliquem ad alterius iniurias. 15. Attic. 8. Sed aliquid craftinus dies ad cogitandum nobis dare pollicetur. 6. Ver. 12. Ad salutem comunem aliquid dare. 2. Attic. 8. Dare animum suum mœrori. 3. Offic. 66. Arbitrum illum adegit, qui sibi dare facere oporteret ex fide bona. 3. Phil. 14. 88. 4. Dare auctori- tatem alicui. pro Ligar. Audaciam. 12. Famil. 16. Noli putare, mi Cicero, me hoc auribus tuis dare. *id est, in hoc tibi assen- ri, vel hoc assentationis causa tibi dicere*. 11. Philip. 20. Dare bel- lum. 1. Offic. 48. Dare beneficium necne, in nostra potestate est. de Arusp. resp. 10. Causam dicendi iustam & necessariam. pro Rosc. Amer. 30. pro Sest. 89. 12. Philip. 15. Cernices. 3. de Fimib. 40. Itaque mihi videris, Latine docere Philosphiam, & ei quasi ciuitatem dare: quæ quidem adhuc peregrinari Romæ videbatur. 4. Ar. 2. pro Flac. 17. Concionem alicui. 14. Att. 15. Co- gitandum alicui. 16. 18. Cognitionem rei alicuius. 2. ad Herc. 20. Cognitionem. 1. Offic. 52. Consilium fidele deliberanti. de Amic. 44. Consilium verum dare gaudeamus liberè. pro Mur. 1. Con- sultatum. in Vatin. 28. Contentionem reiectionis. 11. Philip. 21. Crimen

Crimes suspitioni pro Mil. 15. Dare defensionem. 1. V. 49. Delationem. Topic. 2. 5. Demonstrationem. pro Mil. 22. Documenta. 1. At. 10. Dare epistolam de phaselo. 6. V. 12. 5. Exculationem. 2. At. 8. Expectationem. pro. mouere expectationem. 2. Diu. 39. 5. P. 6. Dare alicui facultatem sui irridendi. in Pis. 63. Gloriam. 3. V. 117. Dare hereditatem. 5. P. 45. & 11. 20. Dare imperium. 7. 68. in Catil. & 3. P. Dare in custodiam. pro Rosc. Amer. 120. In quationem. 1. V. 34. & pro Cec. 8. 13. Fam. 7. Iudicium alicui. hoc est. iurisdictionem. pro Planc. 103. Dare latitiam alicui. 1. Offic. 71. pro Clu. 51. Laudi vitio, contraria. 3. de Leg. 10. Legem & disciplinam viuendi populis. 2. Attic. 1. Librum perferendam ad aliquem. 1. Offic. 103. pro Domo sua. 47. Licentiam. pro Rosc. Com. 3. Litem. 2. Attic. Is quarit ex me, num confucissem Siculis locum gladiatoribus dare. 2. de Nat. 83. Quacunque enim imus, quacunque mouemur, videtur quasi locum dare, & cedere. 13. Att. 48. Dare mancipio. 8. Attic. 19. 6. A. 6. Mandata alicui ad aliquem. 11. P. 21. Materiam inuidia. 2. Qu. Fr. 2. Materiam sermonis. 3. Offic. 92. Alicui medicamentum. pro Dom. sua, Mercedem. pro. dare pœnas. pro Milo. 89. Mentem, id est, in animum immittere. Lxl. 26. Merita. pro Sest. 124. Munus gladiatorum alicui, id est, in eius memoriam. 15. Att. 1. Dare operam funeri. 1. Offic. 128. Liberis dare operam, re honestum est, nomine obscœnum. hoc est, libro procreandis. 2. de Leg. 26. Operam rebus diuinis. 1. de Orat. 26. Operam valetudini. 4. Acad. 19. Optionem. pro Rab. Posth. 4. Dare partes. 4. Att. 1. 3. Qu. Fr. 1. Alicui plautum multiplicem. 3. 36. Potestatem & fortunam aliquid faciendi. 3. Attic. 17. Potestatem vt quid fiat. in Pis. 59. Præcepta. 11. P. 20. Præsidium. 3. de Orat. 211. & 8. A. 13. Primas, secundas, tertias alicui rei. 2. Offic. 66. Principatum alicui, in dō dō dō dō. 1. de Finib. 20. Primum erit hoc quasi provincias a romis dare, quæ recte, quæ oblique feruntur. 3. V. 92. Dare rationem. 4. ad Her. 1. Rationem sui consilij. pro Rab. Posth. 6. Reditum regis Consuli. 5. Famil. 13. Recordationes. 1. V. 4. Se ad defendendos homines. 1. de Nat. 9. Se ad legendos libros. 2. Tuscul. 57. Se gemitui lamentabili, imbecillo, abiecto, flebili. 7. V. 85. Se in conspectum alicuius. 5. Tuscul. 80. Se in tormenta. 1. Offic. 122. Se iucunditati. 13. Fam. 10. Se petitioni. 4. Tuscul. 84. Se Philosophiæ excolendum. 5. Verr. 49. Se populo ad coronam, de Arusp. resp. 42. Se provinciam, vel rei militari, atque ibi piratarum contumelias perpeti. 7. Fam. 18. Se amicorum salutationi. 1. Tuscul. 113. Se fomno. 2. Fin. 79. Se vadem ad mortem pro amico. de Sen. 43. Se voluptatibus. 9. Fam. 3. Sermonem alicui. 3. P. 34. Signum, pro ostendere vel probare. 3. de Fin. 9. Addo etiam illud, multa iam mihi dare signa puerum & pudoris & ingenij. Topic. 2. 5. Significationem. 1. V. 27. Virtutis specimen. 4. Fam. 3. Studium suum artibus. pro Flac. 99. Dare tabellam de aliquo. pro Cælio. 28. Tempus ad ludum ætatis. pro Quint. 75. 6. V. 48. & 7. 163. Testes. pro Plan. 50. Testimonium dignitati alicuius. in Piso. 98. Dare veniam ad ignoscendum. pro Clu. 47. Alicui venenum. 15. Fam. 6. Veritati vel amicitia. 10. P. 19. Vestitum & arma. 12. P. 3. Vicarium. 2. P. 5. Vitam. pro Rosc. Ameri. 48. Vitio, vel culpa. 14. Fam. 14. Urbem deripiendam. 2. Diu. 57. Deos gallis signum dedisse cantandi. pro L. Varen. Ea cædes si porissimum crimini datur, detur ei, cui interfuit. pro C. Corn. 1. Legem de libertinorum suffragiis Cornelius cum Manilio dedit. Quid est hoc? Dedit, an tulit, an rogauit, an hortatus est? Ibid. Bonorum possessionem ex edicto suo P. Scipioni dedit. 1. de Glor. Oppidorum appellationem vsurpatione appellatam esse existimo, quod opem darent. de Clar. 23. Qui eloquentiæ veræ dat operam, dat prudentiæ. 5. Att. 21. Quod enim prætori dare cõsulerent, quoniam ego non acceperam, se à me quodammodo dare. pro C. Cor. 2. Non silentio, fauentem nobilitate, nullo intercessore comparato, populo Ro. dedit coopandorum sacerdotum potestatem. pro S. R. 18. Cùmque se voluntate patris rei familiari vitæque rusticæ dedisset. 2. V. 55. Dare testes in singulas res. pro Quint. 75. In hanc sponsonem testes dare oportebat. Frag. epi. Quod mihi vacationem das ibid. Cùm constet Cæsarem Lupercis id vectigal dedisse. Incer. Philosophiam Dij pacis quibusdam veram dederunt.

D A N D V S, donandus, exhibendus. de Amic. Virtuti opera danda est. 3. de Or. 141. Dada palma docto oratori. 1. Tuscul. 109. Quantum autem consuetudini famæque dandum sit, & c. 8. P. 33. Cæteris autem, si errorem suum deposuerint, & in Reip. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto. 2. Off. 63. Conuenit autem cùm in dando munificum esse, tum in exigendo non acerbum. 4. At. Vestitio dandi sunt dies. Or. 75. Ingridentibus considerandum fuit, quid ageremus: nunc quidem iam quocunque feremur, danda nimirum vela sunt. de Amic. 26. Vt in dandis recipiendisque meritis, quod quisque minus per se possit, id acciperet ab alio, viciissimum redderet.

D A R I S, datur. 2. At. 20. Si dabitur quies. 3. de Nat. 90. Quænam vnquam ob mortem Myrtili pœnis luèdis dabitur satietas suppli-

atum & principatum dari. 2. de Fin. 21. Et tamen quid attinet luxuriosis vllam exceptionem dari, aut fingere aliquos, & c. pro Rosc. Amer. 119. Is se in cruciatum dari cupit, dum hac de re quærat. ad Octau. Dari in seruitutem. 1. At. 13. Neque iis à Senatu responsum dari patitur. 13. Att. 22. Sed tum dari foras scripta, cùm vtrique nostrum videbitur. de Amic. 62. Est enim, quatenus amicitia dari venia possit. 2. Offic. 60. Quamquam enim quod præfens tanquam in manu datur, iucundius est tamen hæc in posterum gratiora. 10. Att. 17. Datur opera de illo. 2. de Fin. 84. ad eas enim res ab Epicuro præcepta dantur. 6. V. 100. Is accusatur, ficti testes in eum dantur. Part. 126. Ea litera de accusatore solet dari iudici. id est, transferri in iudicem. 2. de Or. 187. Si se dant, & sua sponte, accipio quod datur. pro S. R. 131. Commoda quibus vrimur, à deo nobis dari atque impertiri videmus. * pro L. Varen. Optio vobis datur, vtrum velitis. Horrenf. Dari mihi iubeas indicem Tragicorum. Incer. Ad malitiam euntibus dari solebant custodes, quibus primo anno regerentur.

D A T V S, 8. At. 6. Epistola quàm de nocte daturus eram. 4. V. 66. Si quis cum pulsasset, edixit se iudicium iniuriarum non daturum, & c. 12. Fa. 14. Spero celeriter eum pœnas daturum. Ibid. 15. Quamobrem opinione confido sceleratissimum latronem pœnas daturum. 5. de Fin. 50. Non intelligunt idcirco esse ea propter se experenda, quò nulla vitilitate obiecta delectentur animi atque ipsa scientia etiam incommoda durata sit, gaudeant. pro Sest. 28. Equites Ro. daturus illius diei pœnas.

D A T V S, pro Pom. 49. Hoc tantum boni quod à diis immortalibus oblatum & datum est. 1. Attic. 11. Et tamen ab illo apertè, rectè, quicquid est datum libenter accipi. 6. V. 36. Apud amicos multa deposita, multa aliis data atque donata. 4. Fam. 14. Accepi literas tuas Corcyræ datas. 3. C. 4. Itaque vt comperi legatos, & c. atque huic esse ad Catilinam datas literas, & c. 2. Qu. Fr. Accepi literas tuas datas Placentiæ. de Sen. 63. Quibus cùm à cuncto consensu plausus esset multiplex datus, dixisse ex eis quendam, Athenienses scire quæ recta essent, sed facere nolle. 2. Offic. Huic quoque ergo à maioribus nostris est in tota dignitate principatus datus. 2. Qu. Fr. Eodem igitur die Tyriis est Senatus datus, frequens de Ami. 85. Virtutum amicitia adiutrix à natura data est, non vitiorum comes. 1. de Fin. 72. Dara est mihi facultas vt meo arbitratu facerem. 4. Fa. 5. Quod non prius quàm datum ademptum sit. pro Leg. Manil. 49. Tantum boni à diis immortalibus oblatum & datum. 1. At. 11. Et tamen ab illo apertè, rectè, quicquid est datū, libenter accipi. pro Cl. 89. Ne legi quicquam per tribunalum plebis laxamenti datum est, 1. de Leg. 53. Ego planè vellem me arbitrum inter antiqua. Academiam & Zenonem datum. de Sene. 75. Non M. Attilium, qui ad supplicium est profectus, vt fidem hosti datum conseruaret. 6. V. 51. Ferebat grauer illam sibi ab isto provinciam datam. 14. Fam. 7. Datum III. Iunij. 16. 11. Datum pridie idus Iunij. 14. 2. Datum ad III. Non Octob. Thessalonica. 2. Offic. 58. Ne Marco quidem Scio vitio datum est, quod in caritate asse modicum populo dedit. 2. P. 17. Ad sepulchrum corpus vitrici sui negat à me datum. 7. Att. 17. Alterum Consulatum à Rep. ne data quidem occasione repulimus. 8. Fa. 1. Data opera parauit. 2. A. 32. Cur provinciam Cassio & Bruto data? Hort. Vt calculum reducas, si te alicuius dari pœnit.

¶ Syntaxis. Dare ad populi partes. Dare luctum, mœrores, perniciem alicui. Dare literas alicuius: id est, reddere. In alicuius sermonem se insinuare, ac dare, & in familiaritatem bene penitus se dare. Dare se ad alicuius gloriam augendam. Ad lenitatem se dare. Dare se labori, irimeri. Dare operam alicui, historia. Dare dies totos literis, studijs. Ad ius respondendi, se dare. Dare alicui (sive literas.) Natura alicuius dare. Tibi hoc do, & concedo. Natalitia dare. Dare alicui negotium. Dare alicui solatia, cœnam. Dare operam alicui, vt ex eo aliquid noscamus. In rem aliquam dare operam: Salutem afflictis dare. Dolorem alicui dare. Verba dare, decipere. Hoc tibi dabo, i. tua causa faciam. Hoc mihi dai: permitte, cõcede. Dare se pijs, id est, se credere. In viam se dare. Scribe, vt se initia dederint. Dare alicui alicuius auribus. Alicui homini & rei ciuitatem dare. Dare expectationem, iudicium: id est, iurisdictionem. Litem alicui dare. Aer locū dat, & cedit. Mercedem prauit dant: id est, pœnas. Veritati dare mentem. Dare operam liberis, rei diuina. Potestatem & fortunam faciendi dare, recordationes. Dare se in conspectum alicuius, in tormenta, iucunditati. Se pro amico vadem dare ad mortem. Dare alicui sermonem. Dare tempus ad ludum, testimonium dignitati alicuius: veniam ad ignoscendum. Dare vitam. Alicui signum dare. Veniam & impunitatem dare. In dando munificus. Dantur scripta foras. Præfens in manu datur. Datur de illo opera. Dari & impartiri ab aliquo. Virtus incommoda dat. Bonum à Deo oblatum & datum. Dare & donare. Dare plausum. In tota dignitate principatus datus. Datus alicui frequens Senatus.

D O C E N D V S, 2. de Orat. 71. Cùm docendus iudex est, aut dedocendus. 2. de Leg. 47. Iureconsulti ignoracione docendi (nam non solum scire aliquid artis est, sed quædam etiam ars docendi) quod positum est in vna cognitione, id in infinita dispartitur. de Cl. 316. Vir instituedo docendosque prudens. 3. de Fin. 65. Natura impellimur, vt prodesse velimus quamplurimis, in

primisque docendo, rationibusque prudentia tradendis. itaque non facile est inuenire, qui quod ipse sciat non tradat alteri: ita non solum ad discendum propensi sumus, verum etiam ad docendum.

D O C E O, *instituo, erudio, edoceo, praecepta do, vias trado, infirmo, disciplinam trado*. pro Qu. R. 28. 2. de Or. 2. 16. Aut si qua est ars salis, eam nos tu potissimum docebis. I. P. 73. Quid nunc te Asine literas doceam? non opus est verbis, sed fustibus. 2. de Orat. 197. Quamobrem hoc vos doceo Sulpiti, ut in dicendo irasci, ut dolere possitis. pro Quin. 79. Docet me eiusmodi rem & factum simul Sex. Nani, quod si solum proferretur, satis esse deberet. pro Pom. 19. Deinde nos idem iste Mithridates docuit, id quod certe calamitate docti memoria retinere debemus. de Op. 3. Docere, delectare, permouere animos audientium. 2. de Or. 121. Conciliare, docere, mouere. 5. Fam. 3. De rationibus prouinciae quid vellem fieri, ut is vos doceret & commonefaceret. Or. 40. In quo cum doceret eos, qui, &c. domus eius officina habita eloquentiae est. 3. con. Rull. 4. Ut doceam te in his tacere rebus. 2. de Ora. 82. Docilem, non cum polliceor me demonstraturum, sed cum doceo, & explano. 1. Offi. 101. Altera qua docet & explanat, quid faciendum fugiendumque sit. Ibid. 156. Erudire atque docere aliquem. 2. de D. 5. Docere atque erudire inueniunt. 1. de Ora. 126. Docere mercede. 2. A. 8. Iam in uideo magistro tuo, qui te tanta mercede nihil sapere docuit. 2. Qu. Fr. 4. Tyrannio docet apud me. pro Flac. 42. Tradere artem docendi. 9. Fam. 22. Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen. 8. Att. 2. Nihil arbitror fore, quod reprehendas: si qua erunt, doce me. 16. Att. 8. Docui literis, hoc fieri non posse. 3. Fa. 6. Cum interea ne literas quidem vllas accepi, quae me docerent quid ageres. pro Do. 33. Docere pontificum collegium de rebus diuinis. 2. de Orat. 102. Equidem soleo dare operam, ut de sua quisque re me ipse doceat. 6. V. 113. Docere iudicem de iniuriis suis. de Sen. 129. Senectus adolentes docet, instituit, ad omne officij munus instruit.

D O C E R E de Clar. 200. Doceri de aliqua re. pro S. R. 127. Aliquid doceri ab aliquo de aliqua re. pro S. R. 26. Ut mori mallet, quam de his rebus Syllam doceri.

† **A D V E R B**, Diligenter, 3. ad Q. Fr. Dilucide, 4. Acad. Fideliter, 3. de Orat. Ineptè, Minerarum, 1. Acad. Iracundiùs, laboriosius, pro Q. Rosc. Latine, 3. de Finib. Potissimum artem salis, 2. de Orat. Serò, 7. Ver.

† **Syntaxis**, Ignoratio docendi. Instituerè docereq. Docere de aliqua re aliquem, Docere & erudire, Docere, tradere, inculcare. Docere aliquem quid agat, Docere, instituerè, instruere.

D O C H I M V S, pes oratoris. — O. Ora. 218. ut, Amicos tenes.

D O C I L I S, qui facile libenterq. docetur & intelligit, aptus ad disciplinam. (Indocilis. 2. de Orat. 80. Iubent enim exordiri, ita, ut eum qui audiat, beneuolum nobis faciamus, & docilem, & attetum. Ibid. 82. Docilem autem facio, non tum cum polliceor me demonstraturum, sed tum cum doceo & explano. 1. ad He. 7. Docilis est, qui attentè vult audire. 2. Tusc. 15. Præbere se docilem ad aliquam sententiam. 7. Fam. 20. O medicum suauem, meque docilem ad hanc disciplinam. || 2. de Orat. 323. Nam & attentum component Græci, ut principio faciamus iudicem docilem quæ sunt vtilia, sed non principij magis propria, &c. ibid. Et dociles magis initiis esse possunt.

† **A D V E R B**, Magis, 2. de Or. Maximè, 1. de Inuent.

† **Syntaxis**, Docilis est, qui attentè audit (ergo quodnam discrimen inter docilem & attentum?) Ad pietatem docilis.

D O D I L I T A S, discendi facilitas. pro Sest. 9. Ij perfecto genere humanæ docilitatis atque ingenij dissipatos vnum in locum congregauerunt. 5. de Fin. 46. Prioris generis est docilitas, memoria: quas virtutes qui habent, ingeniosi vocantur.

† **A D I V N C T**, Humana, pro Sest.

D O C T E, peritè, literatè. in Sal. 9. Satis doctè ac peritè fecisti.

D O C T O R, magister, praeceptor, interpret. 1. de Orat. 23. Ea quæ Græci dicendi artifices & doctores reliquerunt. Ibid. 126. Summus ille doctor istius disciplinae Apollonius. Ora. 117. Iudicem me esse, non doctorem volo. 1. de D. 6. Panætius Possidonij doctor, discipulus Antipatri. 3. de Ora. 54. Neque disuncti doctores, sed iidem erant viuendi praeceptores atq. dicendi. 3. de Or. 56. 1. Offi. Doctor sapientiae. 7. Fam. 19. Libri iuris ciuilibus quam plurimi sunt, doctorem tamen lumenq. desiderant. 2. de Or. 2. Ab his doctoribus, quibus ille vteretur, erudiremur. Ibid. Doctoribus nostris ea ponere in percunctando.

† **A D I V N C T**, Disuncti. (iidem, singularis, summi dicendi, veteres, 3. de Orat. Intelligens, de Clar. Nobilis, 5. de Fin. Rhetorici, summus, 1. de Orat.

† **Syntaxis**, Doctè & peritè facere. Liber doctorem ac lumen desiderans. Theologia doctor.

D O C T R I N A, eruditio, litera. 5. V. 204. Homo omni doctrina & virtute ornatissimas. 1. de Or. 11. Qui in artium studiis liberalissimis sunt doctrinisque versati. Ora. 34. In maximis occupationibus nunquam intermittis studia doctrinae. pro Cæl. 24. Studium doctrinae atque humanitatis. 3. de Or. 120. Nostra est omnis ista prudentiae doctrinaeque professio. de Clar. 236. M. Piso

quicquid habuit ex disciplina maximèq. ex omnibus qui fuerunt, Græcis doctrinis eruditus fuit. 4. Fam. 3. Is autem summus doctrina aliqua continetur. 4. Fam. 4. Me omnis ars & doctrina liberalis, & maximè Philosophia delectat. pro Arch. 12. Relatae animum doctrina. ibidem. Excollere animum doctrina. 4. Act. 1. Magnum optimarum artium studium, & omnis liberalis & digna homine nobili à Lucullo percepta doctrina. 2. de Orat. 256. Ambigui genera, de quibus est doctrina quadam subtilior. Ora. 17. Ab aliis verborum doctrina quaeritur. Part. 3. Doctrina dicendi in tres partes distributa est. Orat. 161. Quod si indocta consuetudo tam est opifex suauitatis, quid ab ipsa tandem arte & doctrina postulari putamus? pro Mur. 63. Ego quoque in adolecentia diffusio ingenio meo, quaesui adiumenta doctrinae. Ar. 15. Saepius ad laudem atq. virtutum naturam sine doctrinae quam sine natura valuisse doctrinam. 2. de Leg. 39. Ciuitatis malis studiis malisq. doctrinis eueriti. 2. de Orat. 109. Eiusmodi definitio genere ipso doctrinam redolet, exercitationeque perniciosa. 3. 123. Institutus liberaliter educatione doctrinaeque puerili. 1. 208. Hæc non aliqua mihi doctrina tradita sunt. Ibid. 252. Ius ciuile summam percipi sine doctrina potest. 1. Offi. Doctrina rerum honestarum, id est, ipsum docere res honestas. 1. de Or. 208. Hæc non aliqua mihi doctrina tradita sunt, sed, &c. de Iur. ciuile. Nec verò scientia iuris maioribus suis. Q. Elius Tubero defuit, doctrina etiam superfuit. Hortensius. Literis talibus doctrinis antè excoli animos, & ad sapientiam concipiendam imbui & preparari decet. pro S. R. 46. Eo accessit studium doctrinae, ut ne à literis quidem alienus esses.

† **A D I V N C T**, Abundans, facilis, liberalissima, reliqua, vetus, puerilis, 1. de Ora. Elegans, exquisita, de Cla. Eximia, liberalis, atque ingenua, magistra vetus rectè faciendi, & bene dicendi, mediocris, peritioris, politissima, singularis, transmarina atque aduentitia, vulgaris, 3. de Or. Fidelis, 14. Fam. Liberalis, 13. Fam. Liberalis & digna homine nobilissimi Salust. Non Moderata, nec mitis, sed paulò asperior & durior, pro Mur. Malæ, 2. de Leg. Multa, 3. Famil. Optima, subtilior, 2. de Orato. Puerilis, pro Cæl. Summa, 2. Fam. Vberior, de Senec.

† **Syntaxis**, Studium artium, & doctrina. Doctrina professio, Educatio, doctrinaeque puerilis. Doctrina tradere alicui.

D O C T V S, literatus, doctrina excultus, eruditus, intelligens, literis politus, homo abundanti doctrina, doctrina atque optimarum artium studiis eruditus, vir praeclara eruditione atque doctrina ornatus. 1. de Orat. 102. Quid mihi tanquam Græculo otioso & loquaci fortasse docto & erudito, quaestiuiculam ponitis? 2. 177. Hæc apud doctos semidoctus ipse percurro. Ibid. 25. Ea quæ scribo, neque ab indoctissimis, neque ab doctissimis legi vellem. 1. de N. 60. Simonides non solum poeta suauis, sed etiam doctus fuisse traditur. Ora. 13. Ita & doctis eloquentia popularis, & disertis elegantis doctrina defuit. de Cl. 185. In quo nunquam fuit populo cum doctis intelligentibusque dissensio. 1. Tusc. 3. Antiquissimum è doctis genus Poëtarum. 1. de Diu. 2. Gens humana atque docta. (Immanis atque barbara. pro Cæl. 24. Adolenscens humanissimus & doctissimus rectissimis studiis atque artibus præditus. T. Coponius. de Clar. 169. M. Gratiudius doctus Græcis literis. ibid. Doctus & Græcis literis & Latinis. 1. Offi. 1. Ut non modo Græcarum literarum rudes, sed etiam docti aliquantum se arbitrentur adeptos. de Clar. 94. Vir doctus ex disciplina Stoicorum. Ibid. 114. Doctus vir, & Græcis literis eruditus. 2. de Or. 299. Quidam doctus homo, & in primis eruditus. Ibid. 72. Dicam enim tibi Catule non tam doctus, quam (id quod est maius) expertus. pro Planc. 81. Locus ille mutus, vbi quisque alius, aut doctus est, pro Mil. 10. Ad hanc legem non docti, sed facti non instituti, sed imbuti sumus. 3. Offi. 15. Itaque cum sunt docti à peritis, defistunt facile à sententia.

† **Syntaxis**, Doctus & eruditus. Doctus & intelligens. Græcis literis doctus. Ex disciplina Stoicorum doctus. Doctus homo, & imprimit eruditus.

D O C V M E N T V M, admonitio, praeceptum, exemplum, monumentum. pro R. P. 27. P. Rutilius, qui documentum fuit hominibus nostris virtutis, antiquitatis, prudentiae. 1. 1. A. 5. Ex quo nimirum documentum nos capere fortuna voluit, quid esset victis extimescendum. pro Do. 126. Homo omnium scelerum flagitiorumque documentum. Brut. 15. Ut in posterum documentum statuerent, ne quis, &c. pro Milo. 22. Iam ab adolescentia dederas, documenta maxima, quam contemneres populares infamias. 1. con. Rull. 27. Habere aliquem sibi documento.

† **A D I V N C T**, Maxima, pro Mil.

† **Syntaxis**, Is fuit nobis documentum. Homo flagitiorum documentum. Capere documentum. Habere aliquem sibi documento. Documenta dare: id est, argumenta, signa, indicia.

D O D O N A, Epiri vrbs. 1. de Diu. 95. Aut à Dodona oraculū petebant.

D O D O N A V S, Ibid. 76. Cum oraculum à Ioue Dodonæo petisset. Ibid. 3. Dodonæum oraculum. 2. At. 4. Quærcus Dodonæa.

D O D R A N S, nouem uncia, quasi de asse dempto quadrante. & significat totius integra rei tres partes. 1. Att. 11. Qu. Fr. qui Argiletum ædificij reliquum dodrantem emit, &c.

† **A D I V N C T**

semperne sint seruanda, quæ nec vi nec dolo malo, vt prætores dicere solent, facta sint. 3. de N. 74. Iudicia de fide mala, & iudicium de dolo malo. 3. Off. 6. 1. Aquilius protulit formulas de dolo malo. Ibid. Iste dulus legib. erat vindicatus. 3. de N. 74. Iudicium de dolo malo, quod Aquilius protulit, quem dolum idem Aquilius tum teneri putat, cum, &c. 3. ad Here. 3. Dolus confumitur in pecuniam, pollicitationes dissimulationes, maturationes, mentiones, &c. 4. 6. 7. Dolis maliciofa Carthago. 3. 8. Nam quod in dicendo rei dilucidanda causa dolum appellauimus, id in dicendo honestius consilium appellabimus. 1. Att. 1. Agere cæpit cum eius fratre de iis rebus, quas cum dolo malo accepisse de Vario diceret. pro Flacc. 74. Adductus est in iudicium Polemocrates de dolo malo, & de fraude à Dione huius ipsius tutelæ nomine. pro Dom. 36. Illud in primis ne qua calumnia, ne qua fraus, ne quis dulus adhibeatur.

✠ Syntaxis. *Doli machina, fallacia. Dolus malus. Dolus maliciosus. Dolo malo agere.* (bona fide).

DOMESTICVS, *familiaris, intestinus, vernaculus, priuatus, intimus.* (Externus, alienus. in Vat. 3. 1. Quis vnquam in luctu domestico, in funere familiari cœnauit cum toga pulla. 2. Off. 2. 6. Externa libentius in tali re, quam domestica recordor. 5. Fam. 2. Ego vrbem à domesticis insidiis, & ab intestino scelere defendi. 5. V. 1. 4. 1. Domesticum atque venaculum crimen. i. Roma. non in prouincia paratum. 3. 39. Occultum, intestinum ac domesticum malum. 4. ad Her. 2. Domesticum & sui ipsius testimonio abuti. 2. de Orat. 86. Stultitiæ suæ quam plurimos testes domestico præconio colligere. de Ar. 19. Huius gentis ac terræ domesticus natiuusque sensus. 1. Tuf. 2. Res domesticæ & familiares. pro Sect. 97. Domesticis malis impediri. Difficultate domestica laborare. Lege. DIFFICULTAS. 1. At. 14. Domesticus amor. de Aruf. resp. 43. Domesticus sanguis. pro Rosc. Amer. 15. Domesticus vsus & consuetudo. Ibid. 154. Domestica crudelitas. 1. Ac. 9. Domestica disciplina. 8. Fa. 14. Domestica dissensio. i. ciuiles discordia. pro Dei. 32. Domestica inhumanitas. Postq. in Sena. 10. & 5. V. 6. Domesticum lenocinium. 7. Fa. 14. Valdè iam lautus es, qui grauer literas ad me dare homini præsertim propè domestico. 16. At. 12. Domesticum consilium capere. 4. Fam. 8. Domestica sede iucundior locus. pro Fontcio. 22. Domestici & alienigenæ. ad Brut. Domestica epistolæ. i. domo missæ, & de rebus domesticis scripta. 1. Att. 14. Domestica res & forenses; publicæ & priuatæ, opponuntur. 10. 7. Domestica trix. 1. de Fin. 10. Vnde hoc tam insolens domesticarum rerum fastidium. pro Deiot. 5. Intra domesticos parietes dicere. 2. Fa. Paucis enim diebus eram misfurus domesticos tabellarios. i. priuatis, & meo nomine. 2. Off. 26. Externa libentius in tali re, quam domestica, recordor. 5. Fam. 13. Ergo & domestica feremus vt censes; & publica paulò etiam fortius, quam tu ipse qui præcipis. 2. de Natu. 7. Ne domesticis quidem exemplis docti. 6. Fa. 6. Domestici rebus & cupiditatis suis peropportuna victoriam fore putabant.

✠ Syntaxis. *Domestica insidia. Domesticum & vernaculum crimen: id est, in patriis. Intestinum ac domesticum, domesticus natiuusque generis sensus. Domestica dissensio, id est, ciuilis.*

✠ DOMUS, *adverb. 1. At. 9. Clodius deprehensus domi Cæsaris. 7. V. 72. Domi esse apud aliquem. 1. Tusc. 5. 1. pro Dom. 105. 5. Tusc. 55. de Sen. 82. 5. Tusc. 113. 16. At. 3. Vide. DOMVS.*

DOMICILIUM, *domus, habitatio, sedes, lectus. 2. de N. 95. Si essent qui sub terra habitarent bonis & illustribus domiciliis. 2. contra Rub. 87. Vt aratores cultu agrorum defessi vrbis domiciliis vterentur. pro Arch. 7. Cum hic domiciliū Romæ multos iam annos haberet. 2. con. Rul. 96. Coloni Capuæ in domicilio superbiæ atq; in sedibus luxuriæ collocati Postquam in Senat. 16. In qua vrbe domiciliū quoddam superbiæ fuit. 1. Tusc. 2. 4. In cœlum quasi in domiciliū suum peruenire. pro Arch. 9. At domiciliū Romæ habuit. pro Cor. 13. Pompeij gloria domiciliū communis imperij finibus terminatur. I. P. 76. Qui familiaritatis licentia suorum improbissimorum sermonum domiciliū in auribus vestris eius impulsu collocauerunt. 1. de Nat. 76. Humanam figuram domiciliū mentis esse. 16. Fa. 17. Cui verbo domiciliū est proprium in officio. pro Do. 127. Consecrantur ædes, non priuatorum domicilia. pro Ar. 7. Si in Italia domiciliū habuissent. 4. V. 6. Sedes ac domiciliū collocare. de Sen. 63. Lacedæmone esse honestissimū domiciliū senectutis. Ibid. 77. Est enim animus cœlestis ex altissima domicilio depressus in terram. pro Rab. 15. Quem celsior leges vrbis domicilio carere voluerunt. 7. Fam. 2. 8. Erat enim multò domiciliū huius vrbis apertius humanitati tuæ. de Cl. 257. Firma tecta in domiciliis habere. 1. de Or. 105. In hoc domicilio imperij & gloriæ.*

✠ ADIVNCT. Altissimum, honestissimum, de Sen. Aptum alicui, 2. Fam. Bona & illustria, 2. de Na. Diuinum, 7. Ve. Ornata atq; referta omnibus rebus, pro Pomp. Pristinum, 1. de Leg. Proprium, 15. Fa. Sacrum, 2. de Leg. Stabile, & certum, pro Mur. Terrestre, 6. Ver. Vniuersum, 4. Cati.

✠ Syntaxis. *Bonis & illustribus domiciliis habitare. Vti domicilio. Habere domiciliū. Gloria domiciliū. Sedes & domiciliū collocare.*

DOMINA, *princeps, regina. 3. Off. 28. Hæc. n. virtus est domina & regina virtutum. 2. 37. Voluptates blandissimæ dominæ. pro*

Marc. - Fortuna domina rerū humanarū. I. P. 5. Sit sanè fors domina capi. Par. 5. Cupiditas honoris quam est impetiosa domina. 2. de Leg. 5. 8. Et in ea lamina scriptum, Domina honoris.

✠ ADIVNCT. Blandissima, 2. Offic. Dura, improuisa, vehemens, iungiosa, Parad. 5.

DOMINANS, *pro Milon. 79. Dominante homine furiosa. 2. Offic. 5. 1. Vt nos adolentes contra L. Syllæ dominantis oper fecimus. pro Clu. 67. Bestiæ fame dominante, plerumq; ad eum locum, vbi aliquando pastæ sunt, reuertuntur. de Sen. 40. Libido dominante temperatæ locus non est. 1. Tusc. 74. Vtcat enim dominans ille in nobis Deus.*

DOMINATIO, *dominatus, tyrannis, regnum. || Idem valet quod ratione aut dominatu, dicitur apud Ciceronem. pro dominatu, & imitatio nō inueniuntur. hæc Schori sunt. 8. At 3. Idem fecero, quod in Cimonis crudelis & superba dominatio nobis, sed ignominiosa misera est. 4. ad Her. 28. Ne fortuna magnam in nos habeat dominationem. 1. con. Rul. 19. Nouam dominationem tibi comparare. 8. Att. 2. 1. Nihil Cæsari minus expedit ad diuturnitatem victoriæ & dominationis. Ibid. 1. 1. Dominatio quæstia ab vtrouque est. 2. V. 35. Dominatio regnumq; iudiciorum. 2. de In. 163. Rationis in libidinem dominatio. * pro C. Corn. 1. Propter nimiam dominationem potentium secederent.*

✠ ADIVNCT. Accommodatissima ad aliquid, 3. con. Rul. Aliena, ep. ad Brut. Non modò crudelis, & superba, sed ignominiosa etiam & flagitiosa, 3. Phil. Firma, & moderata, 2. de Inuent. Iucunda multitudini, bonis honesta, 2. Attic. Misera, 5. Fam. Noua, 1. con. Rul. 2. con. Rul. Regia, 7. Ver.

✠ Syntaxis. *Habere dominationem. Rationis in libidinem dominatio.*

DOMINATRIX, *domina. 1. de In. 2. Dominatrix animi cupiditas.*

✠ ADIVNCT. Cæca, & temeraria, 2. de In.

DOMINATVS, *dominatio, principatus.* (Seruius. || Hoc nomen cum in vitio, tum in laude, à Cicerone vsurpat elegantissime, quod vix nostris hominibus notum: exempla ipse facile distinguit. 2. de Na. 152. Terrenorum commodorum omnis est in homine dominatus. Ibid. 29. Dignissimus potestate & dominatu omnium rerum. pro Deio. 30. In dominatu seruitus fit, in seruitute dominatus. 1. de D. 53. Vrbis ab Alexandro tyrannia crudeli dominatu premebatur. 1. 1. P. 36. Cassio mea sententia dominatu & principatum dedi. Parad. 5. Dominatus cupiditatum. Ibidem. Iudex verò quatum habet dominatum. 2. Off. 2. Cum dominatu vniuersa omnia tenerentur. pro R. P. 39. Dominatus est, inquit, Alexandria: imò verò in superbissimo dominatu fuit. pro Dom. 68. Aliquem nouo dominatu pulsum esse. 2. de Or. 225. L. Brutus populū Romanum dominatu regio liberauit. 4. de Fin. 38. Cum autem assumpta ratio est, tanto in dominatu locutus, vt omnia illa prima naturæ, huius tutelæ subiiciantur. 5. Tusc. 57. Occupare dominatum. || pro Dom. Quæ domus erat ipsa iudicio tui crudelissimi dominatus, & miserimæ populi Rom. seruitutis. Ibid. 141.

✠ ADIVNCT. Crudelis, 1. de Diu. Crudelissimus, nouus, pro Dom. Impotentissimus, 1. Fam. Perpetuus, de Cla. Regius, 10. Fa. Superbissimus, pro Rab. Tereterrimus, crudelissimisque, 3. Phil. Tancus, 4. de Fin.

✠ Syntaxis. *Potestas & dominatus, Dare alicui principatum & dominatum. Esse in superbissimo dominatu pelli.*

DOMINOR, *verum potior regno teneo, dominatum teneo, dominatum teneo, dominatu premo, imperium ab aliquo teneo. 4. Acad. 126. Cleanthes solem dominari & rerum potiri putat. pro R. P. 39. Dominatus est, inquit, Alexandria: imò verò in superbissimo dominatu fuit. in hoc exemplo, Alexandria vrbs, genitius est, non harruius, ac si dicas, Cæsar dominatus est Roma: id est, in vrbe Roma. Or. 2. 19. Vbi libido dominatur, innocentia leue præsidium est. 1. de Ora. 33. Vfus dicendi in omni pacata & libera ciuitate dominatur. pro Qu. 94. Improbos in capite fortunatq; hominum honestissimorum dominari. Ibid. 98. Dominari in bonis alicuius. 1. Q. Fr. 1. 3. Neque cuiusmodi partem Reip. geris, in qua fortuna dominetur. 4. Fam. 12. Casus & fortuna in bonis dominatur. pro Cec. 71. Nimia potentia in ciuitate dominatur. de Sen. 37. Senectus honesta est, si nemini mancipata est, si vlcq; ad extremū spiritam dominatur in suos. 1. de Or. 30. Hæc vna res in ciuitate vniuersæ semper floruit, semperq; dominata est. 1. V. 24. Dominari in iudiciis. Orat. 79. Atque hæc in oratore dominabuntur. || 2. V. 136. Verum etiam in his fartis tectis dominata est.*

✠ Regor, gubernor. 1. Offic. 139. O domus antiqua, heu quam dispari dominaris domino.

✠ ADIVNCT. Audaciùs, ep. ad Brut. 16.

✠ Syntaxis. *Dominatur & rerum potitur Sol. Dominari in capite bonorum in suos. Dominans in nobis Deus.*

DOMINVS, *rex, princeps, tyrannus, imperator. 3. Offic. 83. Ecce tibi qui rex pro Rom. dominusq; omnium gèrium esse concupierit. 3. de L. 28. Senatus est dominus publici consilij. pro Do. 90. Populus dominus regum, victor atque imperator omnium gentium.*

nata est ad ornatum. ad Bru. 6. Dyrrachini sibi donatum æs alienum à Cæsare dicunt.

† **ADVERB.** Consultò, i. de Leg.

DONEC, dum, quoad, usque eo dum, tandiu dum, usque ad eum finem dum, usque eo, quoad. 5. Fam. 12. Ad properationem meam quidam interest, non te expectare, donec ad locum venias.

DONO, condono, largior, munere afficio, munus do, munus affero, donum affero, stipendio afficio, muneribus amplissimis orno. 5. V. 185. Qui Rubrum corona, & phaleris, & torque donati. i. C. 22. Vinam tibi istam mentem dii immortales donarent. pro S. R. 23. Is non pauca suis adiutoribus largè effusèque donabat. 3. Qu. Fr. 1. Minuebat vectigalia, donabat ciuitates ex commentario I. P. 7. Mihi pop. Roman. non vnus dici gratulationem, sed æternitatem immortalitatemque donauit. pro Ar. 5. Itaque eum Tarenti ciuitate cæterisque præmiis donauerunt. i. de N. 158. Nisi forte dubium est, quin hominibus hæc omnia natura donauerit. 5. V. 185. Donare aliquem annulo aureo. 5. Tusc. 90. Munera ista ciuibus tuis dona. 5. Fam. 4. Tu tuas inimicitias, vt Reip. donares, te vicisti. id est, permitteres.

† **ADVERB.** Effusè, largè, pro S. R. Sigillatim ciuitate, pro Cor. Bal.

DONOR, de Op. 19. Corona aurea donari. i. de Orat. 114. Hæc quidem inferi & donari ab arte non possunt. pro S. R. 108. Donari ab aliquo maximis præmiis. 5. Fam. 12. Cum ipsi corona donarentur. 2. de Legib. 41. Vir nemo bonus ab improbo se donari vult.

† **ADVERB.** Publicè libertate, pro Corn.

DONVM, annus. 3. de Leg. 11. Donum ne capiunt, nève danto, nève petenda, nève gerenda, nève gesta potestate. 2. de Or. 286. L. Cincius legem de donis & muneribus tulit. pro Clu. 66. Tantum donis datis muneribusque perfecerat, vt, &c. i. de Or. 114. Omnia sunt enim illa dona naturæ. i. Tusc. 64. Philosophia donum deorum. 3. de Na. 75. Donum hoc diuinum rationis & consilij. pro Ar. 18. Poëtæ quasi deorum aliquo dono atque munere commendati nobis esse videntur. i. A. 32. Non intermittit quasi donum aliquod quotidie afferre Reip. pro Cl. 28. Dona nuptialia. 7. V. 183. Donum regale. 5. Tusc. 20. Quasi dona fortunæ. 2. de Legib. 22. Donis placare deorum iram impius ne audeto. **DIVINVS**, Leg. E. B. V. R. Frag. cp. Vt à te fictis aggredere donis.

† **ADIVNCT.** Castum, diuinissima, 2. de Leg. Dignum regio munere, 7. Ver. Diuinum, 5. de Nat. Eximium atque pulcherimum, Regale, 7. Ver. Magnificentissima, pro Deiot. Militaria, pro Mur. Muliebria, nuptialia, pro Cl.

† **Syntaxis.** Diuino munere donatus, vir ipsi Rei. Vocatione donatus à Senatu. Aeternitate immortalitateque donatus. Donare suas inimicitias alicui. i. alicuius gratia inimicitias omittit. Dona & munera. Dono & munere commendatus. Afferre donum Reipub. (Sæpe Tullius iungit donum & munus.)

DORES, tertium genus ferè Græcorum. pro Fla. 64.

DORMIENS, i. de D. 63. Iacet. n. corpus dormientis vt mortui. 1. Qu. Fr. 35. Dormientem excitare. 2. de D. 122. Si ea dormientes gerent quæ omniarent, alligandi essent omnes, qui cubitum irent. 2. de D. 140. Dormientis animus imbecillus remissus.

DORMIO, somnum capio, sopitus sum, quieti me trado, cubo. 2. de D. 119. Contrahi autem animum Zeno, & quasi labi putat atque concidere, & ipsum esse dormire. 7. Fa. 24. Capius (opinor) olim, Non omnibus dormio: sic ego nõ omnibus, mi Galle, serui. 2. de In. 14. Postquam illos arctius, vt fit, iã ex lassitudine dormire sensit, &c. i. de D. 59. Arctè & grauitè dormire. 10. Attic. 15. Puella eius mane primùm dormit ad horas treis.

† **ADVERB.** Arctè, grauitè, i. de Diu. Arctius, 2. de Inuent.

† **Syntaxis.** Arctè & grauitè dormire. Dormire ad horam mane.

DORMITANS, 2. de Orat. 144. Et istam oscitantem dormitantem; sapientiam, Scauolarum & reliquorum beatorum otio concedamus. 2. Att. 16. Cænatò mihi etiam dormitanti pridie Calend. Maias epistola est illa reddita, in qua de agro Campano scribis.

† **Syntaxis.** Oscitans & dormitans sapientia. Cænatò mihi etiam dormitanti. id est, ferèque.

DORYLENSES, populi. pro Flac. 41.

DORYPHORVS, militaris Polycleti statua, significat autem satellitem, vel armigerum. de Cl. 296. Polycleti Doryphorum sibi Lysippus aiebat magistrum fuisse. Orat. 5.

DOS, ornamentum. 2. de Leg. 40. Clithenes Iunoni Samiæ filiarum dotes credidit. 14. Attic. 12. Quintus torquetur debitione dotis. pro Qu. 98. Ipsæ filix nubili dotem conficere non potest. 11. A. 12. His quasi præter dotem, quam in ciuilibus malis acceperant, agrum Campanum est largitus Antonius. pro Fl. 86. Quæcunque sine tutore auctore est dicta dos, nulla est. Ibidem. Doti Valeria pecuniam omnem suam dixerat. 1. de Orat. 234. Cuius artem cum indotatam atque incomitatam & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornaisti.

† **Syntaxis.** Dotis debitione torqueri. Dotem conficere filia. Dotem verborum ornare.

DOTALIS, 15. Att. 20. Mercedis dotalium prædiorum ad Oct. Dotale matrimonium.

DOTATVS, dote donatus, ornatus. (Indotatus. 14. Att. 12. Villanus introducatur dotata Aquilia.

DRACHMA, vicia pars octaua, denarius. Lege, DENARIUS pro Fl. 34. Dixit publicè datum drachmarum CC. & sex milia. 1. de Diu. 33. Quibus diuitias pollicetur, ab his drachmas petunt. 12. Fa. 13. Ternis tetradrachmis triticu penes Dolabellam est. 12. 17. De drachmis C C C L I I. nihil est quod iam genere cuiquam possim commodare.

DRACO, serpentis genus immane. 2. de Diu. 63. Vidimus immani specie, tortuque draconem Terribilem, &c. — Ibid. 135. Draco is quem mater Olympia alebat. 13. A. 12. Seruus domini patrimonium complectens tanquam iubatus draco serpit.

† **ADIVNCT.** Lapidèus, terribilis, tortus, 2. de Diu. Toruus, Arat.

DREPANTANVS, ex Drepano montorio. 4. V. 140.

DRIDES, sacerdotes, vates, & sapientes quondam Gallorum de quibus Cæsar de bello Gallico lib. 6. i. de Diu. 90. Et in Gallia Drides sunt.

* **DVA**, duo. Orat. 156. Sepulchra dua. ex Accio.

DVBARI, de D. 124. Potest accidere vt aliquod signum dubietur, pro certo sit acceptum.

DVBITANS, pro D. 140. Identidem se ipse reuocando, dubitans, timens, hæsitans. 2. de D. 8. Nihil affirmando quæram omnino dubitans, plerunque mihi ipse diffidens.

† **ADVERB.** Multùm, in Pison.

DVBITANTER, timidè, diffidentèr. (Fidenter, non dubitauerit. de In. 10. Sine vlla affirmatione quærentes, dubitantes vnusquodque dicemus. de Clar. 87. Verècundè dubitantèrque facere aliquid. ad Oct. Spes posteritatis, qua sublata non dubitant occidam.

DVBITATIO, exornatio est, cum quarere videtur Orator, vtrum de duobus potius, aut quid de pluribus potissimum dicat, &c. 4. ad Her. 41. & 3. de Or. 202.

† **Hæsitatio**, scrupulus, aporia. 2. Famil. 5. Itinerum meorum ratione nonnullam in dubitationem videtur adducere. pro Cl. 22. Nec in causa vlla dubitatio esse potest. 4. C. 5. Illi sine dubitatione damnati esse videantur. 3. de Or. 186. Pro his omnibus sine vlla dubitatione respondeo. 16. Atti. 16. Consules probauerunt causas sine vlla dubitatione, pro Cec. 4. Vestra in iudicando dubitatio. Ibid. 9. Iuris dubitatio tardiores me facit ad iudicandum. pro Cl. 73. In ea obscuritate & dubitatione omnium Canutio placuit pronunciare. 1. contra Rull. 11. Si factus illud habet aliquam dubitationem. 2. Offi. 17. Nihil hic locus habet dubitationis, quin, &c. 3. 9. De quo alterum potest habere dubitationem, an, &c. 1. 147. Ad ea eligenda quæ dubitationem afferunt, adhibere homines vsu peritos. i. de N. 63. Cum poenam ne dubitatio quidem effugere potuisset. 2. de Orat. 202. Quis mor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio, tractusque verborum? 4. Fam. 7. Hoc mihi affert dubitationem. 2. de N. 158. Nisi forte illud dubitationem affert, quin, &c. 12. Atti. 7. Tollere omnem dubitationem alicui. de Aruf. 10. Primum explicabo, &c. si id facere verè & sine cuiusquam dubitatione poterò: sin scrupulus tenuissimus residere aliquis videbitur, religioni parebo. Ibid. 4. Aliquis sine vlla dubitatione deterrimus. 3. Offi. 18. Si quando dubitatio accidit, quale sit id de quo consideretur. 5. de Fin. 7. Quod quanquam dubitationem non habet, est enim infirmum in natura comprehenditur suis cuiusque sensibus, sic vt contrari si quis dicere velit, non audiat: tamen, &c. pro Clar. 76. Hic tum iniectus est hominibus scrupulus & dubitatio, quidnam esset actum. * 9. Fam. 15. Nec tibi sollicitudinem ex dubitatione mea, nec spem ex affirmatione afferre volui.

† **ADIVNCT.** Ignota, 7. Famil. Infinita, 2. de Orat. Indigna, de Amic. Minor, 13. Fam. Tenuissima, 4. Verr.

DVBITATVR, pro Cec. 38. Non de armis dubitatur sed de verbis quaritur.

DVBITATVRVS, pro Mil. 64. Arbitror eum non dubitatum, quin cum suo periculo salutem patriæ afferat.

DVBITO, addubito, hæreo, ambigo, quærò, timeo, mihi in dubium venio, dubium mihi est, dubium habeo, pendeo animi, mihi ipse diffidit, ambiguum habeo, in dubium venio. 1. de Nat. 18. Tum ille fidenter sanè nihil tam verens, quam ne dubitare de aliqua re videretur. 2. 98. Nemo de diuina ratione dubitaret. pro Sylla. 12. Cornelius etiam de iudicando dubitat. 1. Tusc. 73. Nec vero de hoc quisquam dubitare possit, nisi idem, &c. 3. Offic. 77. Turpe est dubitare Philosophos, quæ ne rustici quidem dubitant. 5. Fam. 20. Illud caue dubites, quod ego, &c. 4. C. 10. Itaque homo mitissimum non dubitat. P. Lentulum æternis vinculis mandatum. Acad. 52. Dubitant, hæsitant, reuocant se interdum. 16. Attic. 1. Non dubito, quin mirere, qui tecum de eadem re sepius agam. 6. 1. Dio

61. Dionysius non dubitabat, quin ei crederemus. pro Mar. 17. Non dubito, quin multos, si fieri posset, & Cæsar ab inferis excitarer. 10. Fa. 8. Non dubito, quid præsentis sentient. 10. Att. 1. Non dubito, quid nobis agendum putes. 1. de Or. 18. 1. Marcus in Senatum introire non dubitavit. pro Cæ. 16. Aut tum quisquam fuerit qui dubitavit, quin emeretur Cæcennæ. 5. de Fin. 29. Itaque dicunt, nec dubitant.

† **A D V E R B.** Dii, multumque, Orat. Diutius, pro Font. Diutius de iure pro Cec. Planè, 3. Fam. Planè non adire periculum, 10. Fam. Rectè, 2. de Dia. Sanè, 1. de Or. Omnino nunquam, pro Cornel.

† **Syntaxis.** Se reuocando, dubitans, timens, hesitans. Omnia dubitanter dicere, facere. Omnium obscuritas & dubitatio. Id habet, affert dubitationem. Tollere alicui dubitationem. Inijcere alicui scrupulum ac dubitationem. Delegendo dubito aliquid, de aliqua re. Non dubito, quin & quid credas.

D V B I V S, incertus, anceps, controuersus, lubricus, suspiciosus, varius, habens aliquid questionis, habens dubitationem, dubitationem afferens, habens deliberationem, ancipiti cogitatione distractus. 3. de Nat. 10. Rem minimè dubiam argumentando dubiam facis. pro Fla. 48. Res minimè dubia. de Ar. 20. Ne plura de re minimè loquar dubia. 2. de D. 106. Tum ille confirmabat ita se rem habere, nec dubium esse posse. 4. de Fin. 67. Dubium est, equaniam fieri possit accessio. 8. At. 15. Cum nobis nō dubiam esset, quin Brundisium contenderemus. 13. 43. Prorsus ex his literis non videbatur esse dubium, quin, &c. 2. de Orat. 32. Non est dubium, quin si quis hoc animaduertit, id possit notare. Part. 41. Non dubium est id quidem, quin definitio, &c. 8. Att. 20. Mihi dubium non est, quin, &c. 11. 6. De hac re mihi dubium non est. pro Cec. 18. De ciuitate in dubium venire. 11. At. 15. Alij non veniunt in dubium de voluntate. pro Quin. 5. Non eō dico, quod mihi veniat in dubium tua fides. pro Qu. 67. Res in dubium venire non potest. pro Pomp. 27. Quæ res est, quæ cuiusquam animum in hac causa dubium facere possit. 4. Acad. 29. Hæc autem habere dubia, abhorre ad sapientia est. pro Cec. 31. An in coacta multitudine, in armis, in telis, &c. dubium vobis fuit, an esse vis aliqui videretur, necne? 1. Fa. 7. Si dubium tibi est, posse te illius regno potiri, non est conandum: si exploratum, non est cunctandum. 4. 15. Cognoui autem id quod mihi dubium non fuit. 2. de Inu. 84. Vocare aliquid in dubium. 10. Fa. 31. Nemo vocabit in dubium, prouinciam me nulli, nisi qui à Senatu missus venisset, traditurum. 5. de Fin. 28. Necessè est quidem si quis sibi ipsi inimicus est, eum quæ bona sunt mala putare, bona contra quæ mala, &c. quæ sine dubio vitæ sunt cunctis. 2. de Or. 145. Quæ in dubium vocarentur, &c. 16. At. 17. Acta Cæsar in dubium ventura videntur. pro Cec. 38. Omnia in dubium incertumque reuocari. pro Cl. 58. Dubij & varij casus. 3. de N. 25. Et Chrysiptus tibi acutè dicere videbatur homo sine dubio versutus & callidus. 1. At. 16. Heluetij sine dubio sunt in armis. 2. Fa. 18. Et herclè sine dubio erit ignominia.

† **Syntaxis.** Dubium & controuersum. Non id opinione dubium est, sed ante oculos proposito periculo. In dubium id mihi venit: & venio de hac re. Vocari, vocare in dubium, & reuocare. Dubij & varij casus. Herclè sine dubio. Non est dubium, quin, &c.

D V C E N D V S, estimandus. pro Sest. 23. Officij rationem in omni vita, non commodi esse ducendam. pro Arch. 14. Pericula mortis parui esse ducenda.

† **Hauriendi.** Anteq. 27. Vti liberum spiritum ducendi nullam habeat potestatem.

D V C E N S, gubernans, ductor, dux. 7. At. 22. Cohortes ex Piceno Lætulo & Thermo ducētibz cum Domitij exercitu iunctas esse.

D V C E N T I. 2. cont. Rul. 32. **Lege, S T I P A T O R.**

D V C E N T I E S. 2. A. 40. Ego etiam amplius H-S. ducenties acceptum hæreditatis retuli.

D V C O. Multis & variis rebus hoc verbum tribuitur: qua tamen à vulgari consuetudine discedunt, paucis hic annotauimus: significatur enim hoc verbo, origo, & initiū tēporis, rationē alicuius rei ducere, pro habere. Duci in aliqua re, pro commoueri, & delectari, animū, vitam ducere. Ducere tēpus, quod vulgus prolongare aut extendere, quorum illud barbarum est: exempla videro in promiscuis viribus huius verbi.

† **Deducō, sumo.** 2. A. 20. Viri fortissimi, qui ordines duxerūt. pro Mur. 20. Qua legatione duxit exercitum, signa cōtulit. pro Fla. 45. Heraclides, quem iudicatum hic duxit Hermippus.

† **Abduco, induco.** 2. Tul. 42. Ita me ad credendū tua ducit oratio.

† **Iudico, existimo.** 7. V. 63. Ducere aliquos in hostium numero. 1. Fa. 6. Quæ ne tu quidem vnquam timenda duxisti. 4. 7. Quæ non aliena esse ducerem à dignitate tua. in Sal. 7. Nunc ea re-

prehendis, quæ antea gloria mihi ducebas. de Clar. 298. Nec in hoc ironiam dixeris esse. 2. de Finib. 24. Lælius eō dictus est sapiens, non quod intelligeret quid suauissimum esset, sed quia parui id duceret. Ibid. 29. Ducere omnia humana infra se. 4. ad Her. 29. Et tamen cum ita viuit, neminem præ se ducit hominem.

† **Produco, profero, protraho, traho.** pro Milo. 76. Ducere parietem per vestibulum alicuius. 6. At. 2. Vt scenus quaternis centesimis ducant. 3. V. 30. Ducere tempus.

† **Deriuo.** 3. Q. Fr. 1. Ducere aquam per fundum alterius. 6. Fa. 6. Quarum alteram ducere è Cælare ipso, alteram, &c.

† **Concipio.** 2. de In. 29. Ducere, trahere, sumere suspicionem in aliqua re, & elicere.

† **Obtineo, assequor.** pro Deiot. 2. Qui commendationem incunctis ætatis à scelere duxerit. Ora. 9. Aliquis è quo similitudinem ducet.

† **Abeo, cum me, te, se.** 10. Fa. 32. Balbus quaestor magno pondere auri, maiore argenti coacto de publicis exactionibus ne stipendio quidem militibus reddito duxit se à Gadibus. id est, abduxit, latenter abiit.

† **Promiscua vires.** pro Sest. 6. P. Sestius duxit C. Albinam filiam. 2. de Or. 316. Neque attendit eos ipsos, vnde hoc simile ducit aliter facere. 1. Aca. 40. Ex quo etiam nomen hoc duxerat. Brut. 8. C. Nisennius Cretenfi bello Metello Imperatore octauū principem duxit. 10. Fa. 1. Vt optandum sit, vt postulum ad id tempus reip. spiritum ducere. Orat. 135. Ab eodem verbo ducere sæpe orationem: id est, incipere. In Vat. 14. & 2. de N. 57. Ducere principium ab aliquo, vel ab aliqua re. pro Pomp. 33. Atque eos portus, quibus vitam & spiritum ducitis. 4. ad Her. 45. Ducere spiritum præ cura. 2. de Nat. 18. Aër ille quem spiritu ducimus. 8. At. 5. Duxi meam mecum rationem. 3. V. 126. Debere eum aiebat suam quoque rationem ducere, multa sibi opus esse, &c. pro S. R. 128. Nonnullius rationem sui commodi ducit. 5. de Fi. 18. A quo totius vitæ ducatur exordium. 2. contr. Rull. 17. Tunc quæro quam ob causam initium rerum ac legum suarum hinc duxerit, vt pop. Rom. suffragio priuaretur. * Acad. Ipsam honestatem suo splendore in se animos ducere.

† **A D V E R B.** Extrinsecus spiritum. 2. de Nat. Omnino in, 2. de Ora. Publicè testes, pro Flac. Rectè expetendum, 5. de Finib.

D V C O R, habentur in precedenti verbo Homonyma. 1. de Diuin. 34. Oracula, quæ æquatis fortibus ducuntur. Ibidem. Sortes duci. pro Fl. 65. Si quis despiciatui ducitur. pro Qu. 53. Officij rationem atque existimationis duci conuenit. 4. V. 100. Hanc damnationem duci non oportet. 7. 124. Ipsi in hostium loco numeroque ducemini. pro Qu. 50. Huic acerbissimum viuo videntique funus ducitur. Par. 1. Tanquam in gyru rationis duci oportet. Or. 115. Qui eloquentiæ laude ducitur. pro Rab. 29. Qui in periculis cum laude & virtute versantur, spe posteritatis fructuque ducuntur. 5. Tusc. 9. Alij emendi quaestu & lucro ducuntur. 4. V. 143. Qui statuarum honore & gloria ducitur. pro S. R. 120. Ita, credo, literis eorum Chryfologon ducitur. 1. de Or. 183. Mulier, quæ in concubina locum duceretur. 1. de Offic. 148. Nec quenquam hoc errore duci oportet. 2. de Nat. 50. Ex quatuor temporum mutationibus omnium, quæ in terra marique gi-gnuntur, initia causæque ducuntur. 9. At. 11. Belli initium ducitur à fame. 1. Off. 60. Ab iis rebus quemadmodum ducatur honestum, satis ferè diximus. Ibidem 152. Sed ab iis partibus, quæ sunt honestatis, quemadmodum officia ducerentur, satis expositum videretur. de Arusp. 54. Ad quem metum, si deorum monitis non duceremur, tamen ipsi nostro sensu coniecturæque rapemur. Br. 18. Bellum ducetur. id est, producetur.

† **A D V E R B.** Bipertitè equitatum, 10. Philip. Maxime ex autoritate, Top. Niumium diu, 12. Famil.

D V C T O R, dux, qui ordinem ducit. 1. Tusc. 89. Quoties ductores nostri ad non dubiam mortem concurrerunt?

D V C T V R V S. 2. C. 23. Non suas secum mulierculas sunt in castra ducturi?

D V C T V S, adiect. Orat. 11. Ac video hanc primū ingressionem meam non ex Oratoris disputationibus ductam, sed à media Philosophia reperitam. 3. de Fin. 16. Ex quo intelligi debet, principium ductum esse à se diligendi sui. pro Flac. 48. Heraclides cum iudicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est, & postea missus, &c. 6. At. 1. Soluere centesimis ductis cum renouatione singulorum annorum. Ibid. 2. Centesimis ductis non perpetuis, sed renouatis quotannis. de Cl. 190. Is beneuolentia ductus mihi tribuebat omnia. pro Mur. 62. Non re ductus es, sed opinione. 2. de N. 135. Aspera arteria excipit animam meam eam, quæ ducta est spiritu, caedemque à pulmonibus respirat. 3. At. 14. Mæque temporis non longinqua spe ductum esse, moleste feram. 2. Nat. 137. Vitæ ab intestinis ad iecur ductæ ac directæ. 1. Tusc. 71. Contumacia à magnitudine animi ducta, non à superbia. in Arat.

Huic spatio simili ductum latus extat vtrumque, pro Qu. R. 48. Vnde hoc totum ductum & cōflatum iudicium

est. de Cl. 1. Hinc Pomponij ductus est sermo. 5. de Finib. 2. Vt non sine causa ex his memoria ducta sit disciplina. de Cl. 118. Omnis ille sermo ductus est percunctatione suij.

† A D V E R B. Longè, 3. de Orat.

† Syntaxis. *spiritum ducere. Aër quem spiritu ducimus. Tua oratio me ducit ad credendum. infra se ducere cuncta. Ducere opinionem ex aliqua re. Ducere commendationem & nomen à scelere. Ducere suam rationem secum. Ducere aliquem despiciat. Ducere rationem officij: id est, habere. In hostium loco ducere aliquem. A fame belli ducitur initium. Ad metum duci. Ductum & conflatum inde iudicium.*

D V C T V S, subst. 3. Fam. 11. Omnes vires ciuitatis se ad Pompeij ductum applicauerunt. pro Pomp. 61. Pompeius rem optimè ductu suo gessit. de Ar. 3. Qui suo ductu & imperio cruento non potuerunt, &c. 2. Offic. 14. Adde ductus aquarum deriuationes numinum. 2. de Leg. 2. Ductus aquarum. || 5. de Fin. 47. Qui ductus oris, qui vultus in quoque fit.

D V D V M. *tam de breui tempore serè dicitur, quandoque etiam de longiore.* 4. At. 5. Dudum enim circumrodo, quod deuorandum est. 2. de Or. 263. Dixi dudum, materiam aliam esse iocij, aliam feruitatis. de Fat. 42. Ratio quam dudum diximus. de Clar. 138. Cum vix vt dudum ad Demosthenem, sic nunc ad Crassum peruenimus. 11. Attic. 22. Quæ dudum ad me, & quæ etiam ante ad Tulliam scripsisti, ea sentio esse vera. 14. 12. Id erat quondam quasi necesse, nunc quoquo modo res se habet, non est item quàm dudum. || de Clar. 252. Vt dudum de Læliorum & Mutiorum familiis audiebamus.

D V E L L I V S. Orat. 153. Duellius, qui Pœnos classe deuicit, &c. Alij, Duilius, dicitur.

D V E L L V M, bellum Or. 153. Antiqui nomina contrahebant, quo essent aptiora: vt duellum bellum, dvis bis. 2. de Leg. 45. Iam æs atque ferrum duelli instrumenta, non fani. Ibid. 21. Quiq; agent rem duelli, quique populare auspiciam, præmonento.

† A D I V N C T. Graue, iusta, 3. de Leg.

D V L C E D O, dulcedo. Brut. 16. Vos quibus virtutis aliena dulcedinem viuendi minuere non potuerit. pro Ar. 24. Milites dulcedine quadam gloriæ commoti, magno illud clamore approbauerunt. Anteq. 1. Si liberum conceptam dulcedinem animo inclusam contineris. 1. de Leg. 47. Quæ natura bona sunt, quia dulcedine voluptatis & scabie carent, non cernimus satis. 2. 38. Mores hac dulcedine corruptelaque deprauati. 2. de Fin. 39. Voluptas quæ maxima dulcedine sensum mouet. Ibid. 114. Cum omnes sensus dulcedine omni quasi perfusi mouerentur. 11. Fa. 28. Neque pecuniæ dulcedine captus sum. 1. Q. Fr. 2. Quasi dulcedo iracundiæ. 3. de Or. 159. Dulcedo. orationis. 4. ad Her. 30. Animum dulcedo ducit ad Animum.

† A D I V N C. Concepta, & animo inclusa, Anteq. Maxima, 2. de Fin.

† Syntaxis. *Viuenti dulcedo gloriæ, voluptatis. Dulcedo & corruptela. Pecuniæ, iracundiæ, orationis, animi dulcedo.*

D V L C E S C O, de Sen. 53. Vna primò est peracerba gustatu, deinde dematurata dulcescit.

D V L C I C V L V S, *dimin. à dulcis.* 3. Tusc. 45. Demus scutellam dulciculæ potionis.

D V L C I S, *suauis, chovus, incundus.* (Amarus. 1. Offic. 3. Demetrius Phalereus, Orator parum vehemens, dulcis tamen, vt Theophrasti discipulum possis agnoscere. 3. de N. 32. Omne enim animal sensus habet. Sentit igitur & calida & frigida, & dulcia & amara. de Clar. Oratione Lælij nihil esse dulcius. 15. Attic. 13. Nunc epistolæ tuæ quid respondeam, nisi eam fuisse dulcissimam? 6. 2. Nihil inquam in isto, Brutum amalti dulcissimi Attic. 3. de Leg. 25. Dulcissime frater. de Clar. 77. * Historia quadam Græca scripta dulcissimè. Horrenf. Alterius ingenium sic dulce, vt acetum Ægyptium dicimus.

Quicquid come loquens, ac omnia dulcia dicens.

† A D V E R B. Valdè, 3. de Orat.

† Syntaxis. *Dulcis Demetrius, frater, litera. Dulcissimè scribere.*

D V L C I T E R, *suauiter, incundè.* 2. de Fini. 18. Voluptas, qua sensus dupliciter ac incundè mouetur.

D V L C I T V D O, dulcedo. 3. de Orat. 97. Gustatus præter cæteros sensus dulcitudine commouetur. Ibid. 159. Dulcitudine orationis.

D V M, dummodo, donec, quandiu, vt. || *Hæc particula (inquit Cardinallus) à perfectis illis Oratoribus coniungitur cum verbo expecto, mira cum elegantia, & pari propemodum auctorum concordia. Nihil dum eleganter etiam Cicero pro, nondum, usurpat. 2. de D. 78. Virtus, quæ vetat spectare fortunam, dum præstetur fides. Anteq. 29. Si mea pericula neglexi, dum timorem à patria propulsarem. 1. de Or. 101. Ista concione, dum mihi liceat fateri nescire quod nesciam. 6. Al. 1. Quot vis præfecturas sume, dum ne hic negotieris. 6. V. 39. Nihil ei longius videbatur, quàm dum illud videret argentum. pro Qu. 28. Hæc dum Romæ geruntur, Quintius intereà, &c. 6. V. Nihil dum etiam istiusmodi suspicabat. 9. At. 2. Brundisio nihil dum erat allatum. 5. V. 122. Num expectatis, dum L. Metellus, &c. Tusc. 6. * Expectas fortasse dum dicat, patietur? Brut. 6. Noli expectare dum tibi gratias agam. 2. de N. 129. Vsq;*

ad eum finem dum possint se ipsa defendere. 10. Fam. 12. Nihil dum enim sciebat. 12. 7. Nihil dum audieramus vbi esses. pro Militor locus, dum neque muta solitudo indicasset, neque cæca aëro ostendisset Milonem. 6. V. 6. Vti aliqua re tamdiu dum velis, pro Flac. 41. Qui valuit tamdiu, dum hic prodiret. 1. Att. 1. De Antiduo non puto te expectare dum scribam. * 5. de Legib. Nequè dum satis ab his nouellis arboribus omnis hic locus opacatur. † Syntaxis. *Dum ne hic sis, Nihil dum etiam audiebatur. Non expecto, dum gratias agat. Vsq; ad eum finem, dum. Nihil dum enim scribam. Tandiu dum velis. Expecta dum scribam.*

D V M E T V M, locus spinis abundans enatis. 5. Tusc. 64. Septum videlicet & vestitum veribus & dumetis indagari sepulchrum. † *Acida, & spinosa dispositio.* 4. Acad. 112. Stoicorum dumeta.

D V M M O D O, modò, vt si modò, dum tamen, dum vt. 7. At. 7. Quod nunquam dummodo otiosum essent, recusarunt. 12. 44. Dummodo ne iisdè verbis. 3. de Or. 183. Dummodo ne continuū sit. 3. Of. 82. Quod omnia honesta negligunt, dummodo potentiam consequantur.

D V M V S, spina. 5. Tusc. 65. Animaduerti columellam non multum è dumis eminentem.

D V N T A X A T, tantum, solum, saltem. I. P. 32. Atque ille discensus, dolor meus duntaxat, vestrum quidem scelus ac dedecus haberetur. 2. de Orat. 119. Hæc artem quidem & præcepta duntaxat requirunt. de Amic. 53. Coluntur autem simulationes amicitiæ duntaxat ad tempus. 4. At. 3. Nos animo duntaxat vigemus, pro Deiot. 1. Quod ipsum etsi non iniustum est in tuo duntaxat periculo, tamen, &c. || 2. de Finib. 2. 1. Eo nomine duntaxat, cæcæ cauerent.

D V O, gemini, bini, duplices. Octauio, Duo Decij. 4. V. 25. Horum pater abhinc duo & viginti annos est mortuus. Virg.

Si duo præterea tales Idæa tulisset

Terra viros. — duo, pro, duos.

3. Fam. 4. Duos duarum ætatem plurimi facio Cn. Pompeium, & M. Brutum. Orat. 156. Video sepulchra duo duorum corporum. ex Accio aliàs, dua, legitur. Ibid. Mulier vna dum virum aduerte, duum. de Cl. 162. Oratio, qua anno duodequingagesimo vsus est.

D V O D E C I E S. in Sallustium. Sestertio duodecies cum Cæsare pacificatur. 4. V. 185. Furta Prætoris quæ essent H. S. duodecies.

D V O D E C I M. 2. de Leg. 59. Dicebamus enim pueri duodecim, vt carmen necessarium. Ibid. 58. Quid? qui post duodecim in urbe sepulti sunt. 2. de Leg. 1. Orat. Duodecim tabula. * Horre. Quod in duodecim scriptis solemus. Herod. Volsius serapis, legit.

D V O D E N V S. 2. in Rul. 84. Et in eo duodena describit in singulos homines iugera.

D V O D E T R I C I E S. 5. V. 163. H. S. duo detricies in annos singulos Verri decernebantur.

D V O D E Q V I N Q V A G E S I M V S annus. de Cl. or. 162.

D V O D E V I G I N T I, & D V O D E Q V A D R A G I N T A. Leg. V N D E V I G I N T I.

D V P L E X, geminus. Lege, C O A G M E N T A V S. 3. ad Heren. 33. Duplices similitudines esse debent: vna rerum, altera personarum. 1. Tusc. 72. Itaque diseruit duas esse vias, duplicesque cursus animorum è corpore excedentium. Orato. 193. Par, duplex, sesquipleus. * Incert. Quæ, fixmina, duplices pupillas habent.

† Syntaxis. *Via dua, duplicesque cursus.*

D V P L I C A T V S. 5. Att. 18. Exercitum Deiotari aduentu omnibus suis copiis duplicatur eramus.

D V P L I C A T V S. Part. 20. Verba duplicata & idem significantia. Ibid. 5. Verba iterata, duplicata. Ibid. 21. Verba geminata & duplicata, vel sapius iterata. pro Dom. 95. At id nec propositum vllum fuit, & si fuisset, duplicata gloria discensisset.

† Syntaxis. *Duplicare nouis copiis exercitum. Duplicata, & idem significantia verba. Verba geminata, duplicata, iterata. Duplicata gloria discedere.*

D V P L I C I T E R, bis, bipertitè. Brut. 17. Is se maledictis non abinet, iis quidem, quæ in ipsum dupliciter recidunt. 9. Fa. 20. Dupliciter delectatus tuis literis: & quod, &c. 16. Qua culpa mihi videor dupliciter carere. 4. Acad. 104. Quæ cum exposuit, adiungit, dupliciter dici assensus sustinere sapientem; vno modo, cum, &c. altero cum, &c.

D V P L I C O, gemino, itero. 2. de D. 42. Facile fuit, quas nos habemus duplicare.

D V P L I C O R. 5. Fam. 14. Duplicari sollicitudines. Orat. 155. Cum duplicantur iteranturque verba. * Incert. Si mihi vitæ spatium duplicetur.

D V P L V S, altero, tanto. de Vniu. 20. Vnam principio partem detrahit ex toto, secundam autem, primæ partis duplam, deinde tertiam, quæ esset secundæ sesquialtera, deinde quartam, quæ secundæ dupla esset, quintam inde, quæ tertix tripla, tum sextam octuplam primæ, postremo septimam, quæ septem & viginti partibus antecederet primæ. pro Fl. 49. Prætor iudicauit, vna iudicatum negaret, in duplum iter. 3. Offic. 65. Subire partem dupli. de Vn. 20. Duplum & triplum interuallum.

† Syntaxis. *Ire in duplum, id est, dupli poena multari.*

cuerunt, quoad populo prestare voluerunt. de Vniu. 35. Dij catenus nobis declarantur quo ipsi volunt.

Syntaxis. *Eatenus seram, quoad. Eatenus, vt. Eatenus id spero facies, quo p. ffs.*

E B L A N D I O R, blanditiis: quasi extorqueo. 16. Att. 18. Enitere, elabora, vel potius, eblandire, effice, vt Plancus, &c.

E B L A N D I F V S, perpetendi ratione. pro Planc. 10. Comitii adilitiis studium esse populi, non iudicium: eblandita illa, non enucleata esse suffragia.

E B R I E T A S, 4. Tul. 17. Inter ebrietatem & ebriositatem interest: aliudque est esse amatorem, aliud amantem.

E B R I O S I T A S, aff. *Etio vel habitus, cum quis & cito & facile ebrius fit.* 4. Tul. 2. 4. *Lege.* **E B R I E T A S,** proxime supra.

E B R I O S V S, facilius ad ebrietatem. de Fat. 10. Stilponem ferunt & ebriosum & mulierosum fuisse. 4. Acad. 53. Vtuntur exemplis furiosorum, ebriosorum, &c.

E B R I V S, remolentus, vinolentus, vino languidus, vino obrutus, vino confectus. *(Sobrius, sicus pro Mil. 66. Seruos Milonis apud se ebrios factos dixit. 2. A. 105. Personabant omnia vocibus ebriorum. 2. de D. 120. Quid dicam infans? quid ebrius? quam multa falsa videntur.*

E B V L L I O, proprius effereus: *metapho. quasi iacto, vel ostento.* 3. Tul. 42. *Qui si virtutes ebullire volent & sapientias, nihil aliud dicent, nisi, &c. de Fin. 180. Dixerit hoc Epicurus, semper beatum esse sapientem: quod quidem solet ebullire nonnunquam.*

E B V R, dens elephantis. 2. de Leg. 45. Ebur ex inani corpore extrahunt, haud satis castu donu deo. Part. 1. Marmorea testa ebore, & auro fulgentia. de Clar. 157. Minerua signum ex ebore pulcherrimum Phidiaz. 6. V. 8. Ebur gemmas, aurum coemere.

† **A D I V N C T.** Non inutile, pro Cluent.

E B V R N E V S, & **E B V R N E O L V S,** ex ebore. 6. V. 1. Signum æneum, marmoreum, eburneum. 3. de Ora. 223. Eburneola fistula. * *Gallus tamen lib. 1. cap. 11. Eburnea, legit.*

E C, num vel an, in compositione. 4. V. 67. & 152. *Ecquis ecqui, ecquæ. 2. At. 2. Sed heus tu ecquid vides Cal. venire: de Ar. 34. Ecquid scis, &c. 7. Fa. 16. Ecquid in Italiam venturi sitis, fac sciam. 8. Attic. 16. Deinde fingas quem me esse deceat: & vbi me plurimum prodesse reip. sentias, ecquæ pacifica persona desideretur, an in bellatore sint omnia. 4. de Fin. 67. Dubium est, ecquænam fieri possit accessio. 2. de Inue. 42. Ecquæ lex, ecquod artificium, &c. ecquod ab alio fieri potuerit. 1. Acad. 2. Percunctantibus nobis ec siquid Roma forte noui. Part. 48. Quid illa, ecquonam modo, ecquonam loco artis indigent? Ibid. 64. Vt cum queritur, ecquifnam, &c. pro Mur. 68. Ecqui autem non proditur reuerenti? In A. 166. Ecqui potestas in forum introcundi fuit. 4. V. 44. Ecquando te rationem factorum tuorum redditurum putasti? ecquando de his rebus tales viros adiutores existimasti? 13. At. Brutus ecquid agit? ecquando. 13. A. 24. Ecquod te tua virtus prouexisset? ecquod genus, &c. 8. Fam. 15. Ecquem Cæsare nostro acriorem.*

Syntaxis. *Ecquid venturus est? Ecqua persona hic adstet nescio. Ecquo ab alio sperus. Ecquid istic est noui. Scribe. Ecquod nam modò? Ecqui dicis? Ecquando venies? Ecquod vadis?*

E C B A T A N A, pro Pomp. 9. *Quæ tamen lectio nonnullis hominibus doctus minus probatur: neque enim Mithridatos Media, sed Ponto Cappadociaq. imperauit.*

E C C E, aduerb. *rem improvisam subitâque demonstrans.* 1. Atti. 14. Ecce alia delicia equitum vix ferendæ. 13. 16. Ecce tuæ literæ de Varrone. pro Cluent. 14. Ecce autem subitum diuortium. de Pro. 43. Ecce illa tempestas, &c. 6. V. 148. Ecce autem noua turba atque rixa. 6. At. 1. Ecce autem alia pnsilla epistola. 8. 3. Sed ecce nunciij scribente me hæc ipsa noctu in Caleno. ibid. Ecce literæ Cæsaris ad Cornifium. Ibid. 8. Ecce subito literæ Domitij ad illum. 7. 23. Ecce postridi Cassij literæ. de Ar. 46. Ecce iisdem autoribus restituri sumus. 15. At. 4. Ecce autem de transuerso, L. Cæsar, vt veniam ad se rogat. 3. Offi. 83. Ecce tibi qui rex pop. Rom. esse concupierit. 2. At. 14. Ecce ex altera parte Sebofus, &c. 2. V. 17. Ecce autem repente, &c. pro Cæc. 30. Cum subito ecce idem, &c. pro Cl. 75. Ecce tibi cuiusmodi fortitio, vt in primis Bulbo esset iudicandum. 4. ad Her. 15. Ecce tibi iste, &c. 2. de Or. 94. Ecce tibi exortus est Isocrates. 2. de Finib. 96. Ecce miserum hominem, si dolor summum malum est, dici aliter non potest.

Syntaxis. *Cum subito ecce. Ecce tibi iste. Ecce miserum hominem.*

E C D I C V S, *Ecdici dicuntur municipiorum tribuni, vel questores, qui eos persequuntur qui reip. pecuniam debent.* 13. Famil. 56. Dixerat mihi Euthydemus se euratium, vt Ecdici milasij Roman mitterentur, ter vsurpatum est.

E C H I N E I S, insula in Aegeo. in Arat.

E C L I P S I S, defectio, obscuratio. 3. ad Her. 36. Eclipsi solis & lunæ.

E C L O G A R I I, 16. At. 2. Sed notentur Eclogarij, quos, &c. id est, nomina eorum qui in libris de gloria loquentes inducuntur, notentur minio, aut simili colore, vt internoſcantur.

E C O N T R A R I O, 5. de Finib. 35. Econtrariò moderati habitus, &c.

E C V L E V S, genus tormenti, vt rota. 11. A. 17. Ponite ante oculos vincula, verbera, eculeum, carnificem, tortorémque Samaritanum. 3. pro Mil. 58. Facti in eculeo quæstio, iuris in iudicio. 3. pro Deiot. 3. Exortus est seruus, qui cum in eculeo appellare non potest esse, quam illa ratio eorum, qui dolorem in malis ponunt, non posse sapientem beatum esse, cum eculeo, torquetur. 5. Tulcul. 12. Hæc etiam in eculeum coniciuntur, quo vita non aspirat beata. Ibid. 13. Velut iste chorus virtutum, in eculeum impositus, imagines constituit ante oculos, cum amplissima dignitate, vt ad eas cursim porrectura, nec eas beata vita a se deserta passura videatur. Ibid. 14. Conantem ire in eculeum retinet ipsa prudentia. *Lege, E C V L E V S.*

E D A C I T A S, vitium ventris & gutturis. 3. Q. Fr. 9. Sine matre edacitatem pueri pertimesco. 7. Famil. 26. Epicurei duobus modis morbum edacitatis putant.

E D A X, vorax. 9. Fam. 20. Cum homine edaci tibi res est. pro Flac. 41. Edacem hospitem amisisti.

E D E N D V S, 1. Fam. 9. Quos iam pridem ad te misissem, si edendos putassem.

E D E R A, 3. Q. Fr. 1. Topiarium laudauit, ita omnia conuestiuit edera. bis.

E D I C E N D V M, 2. de Fin. 74. Est enim tibi edicendum, quæ obseruaturus sis in iure dicendo. 1. At. 15. Ne absens censere, curabo edicendum & proponendum locis omnibus.

E D I C O, *indico, proscribo, expono. Edicere non solum Prætoris est, sed etiam Consulis. Si hoc verbum diuulgatum esset, non dicerent indocti, mandare, pro edicere. Nam illud (inquit Schornus) priuatorum tantum est, hoc magistratus, aut, vt Barbari, mandamenta publicare, affigere mandamenta, pro quo Latine Edicta. 4. V. 66. Si quis eum pulsasset, edixit sese iudicium iniuriarum non daturum. 3. Offi. 80. Edictum quod communiter compositum fuerat, solus edixit. pro Qu. 84. Quid est causa, quin si longè aliter possedit quam prætor edixit, iste ex edicto non possederit. I. P. 17. Consul edicit, vt Senatus senatusconsulto ne obtemperet. 3. de Nat. 84. Edixit vt quisque, &c. 1. Q. Fr. 1. 21. Prætorum edicere, ne fiat aliquid. 2. de Leg. 24. Suade igitur istam ipsam legem, vt ego possim edicere, &c. 2. de Inu. 67. Quæ Prætores edicere conlucuerunt. de Amic. 60. Alius igitur finis amicitia constitutus est, si prius quid Scipio reprehendere solitus sit, edixerit. 11. At. 7. Antonius edixit, ita vt me & Lælium exciperet.*

E D I C O R, de Ora. 136. Nullus locus ferè ab eo sine confirmatione sententiæ edicitur, aliter, inducitur. 6. A. 2. Iustitium edici, sagga sumi, dixi placere.

† **A D V E R B.** In Posterum. 3. Verr.

E D I C T V S, 2. Q. Fr. 2. Comitia edicta sunt ad x. 1. Calend. Febr. 2. V. 141. Iste locare incipit non proscripita: neque edicta die.

E D I C T V M, *interdictum.* 3. V. 93. Hi qui decretis edictisque tuis in te concitati sunt. Ibid. 109. Qui plurimum tribuunt edicto Prætoris, edictum legem annuum dicant esse. 4. 119. Qui Romæ totum edictum & omnia decreta vendidit. 3. Offi. 80. Edictum quod communiter compositum fuerat solus edixit. 6. A. 17. Senatum censere, Aediles curules edictum quod de funeribus habeant, Seruij Sulpitij funeri remittere. pro Quin. 60. Quod Prætor non fieri, sed ex edicto suo fieri iubet. 13. Fam. 56. Pecuniam neque ex edicto, neque ex decreto depositam habui. pro Qu. 73. Si ex edicto possedisti, quæro, cur bona non venierint. Ibid. 84. Qui ex edicto meo in possessionem venerit. pro Flac. 67. Flaccus sanxit edicto, ne frumentum ex Asia exportari liceret. pro Pomp. 58. Edictum & intercessio tribunorum. 7. V. 7. Edictum, vt ne quis cum telo seruus esset. 5. V. 4. Cum illud edictum repente vberimum, & quæstuosissimum nascitur. Ibid. 37. Nam eos superioribus quidem edictis satis perdiderat, atq. affligerat. Ibid. Attendite cuiusmodi edicta sint.

† **A D I V N C T.** Acerba, iucunda, molesta, 2. Attic. Aequum, improbum, & inhumanum, nouum, provinciale, vetus, translaticiumq. vrbani, 3. Verr. Atrox, verum, recens, 3. Phil. Noua, peculiare, præclarum, prætoriam, repentinum, seuerum, superiora, vberimum, & quæstuosissimum, 5. Verr. Inimicum, nimium, pro Pomp. Noua, & inaudita, pro Pla. Totum, 4. Verr. Translatitium, 5. Attic.

Syntaxis. *Edicta & decreta ex edicto facere. Sancire edicta. Edictum & intercessio Tribunorum.*

E D I C E N D V S, 1. de Orat. 157. Exercenda est etiam memoria ediscendis ad verbum quam plurimis & nostris scriptis & alienis. pro Mur. 25. Qui singulis diebus ediscendos factos populo proposuerit. 4. Acad. 135. Est enim non magnus, sed aureolus, & ad verbum ediscendus libellus.

E D I S C O, *memoria mando. Admonendi sunt hîd rudiores, ne pro hoc verbo dicat, memoriter discere aliquid, id enim Edisco significat. Illud verò Barbarum est, & Ciceronis acati incognitum. 1. de Fin. 20. Quis vestrum non edidit Epicuri verba de deo? 6. Fa. 18. Lepta iustissimus ediscat Hesiodum, & habeat in ore, &c. 1. de Orat. 46. Qui istam artem facillimum non ediscunt. Ibidem. 231.*

E D I S C O R, 2. Tul. 27. Non leguntur modò, sed ediscuntur.

E D I S S A, urbs, & portus. 7. V. 86.

EFFECTURVS. I. de Nat. 53. Ut innumerabiles mundos natura effectura sit, efficiat, effecerit. 5. Tusc. 95.

EFFECTVS. VI. locus ab effectis rebus. I. Off. 16. Quare hoc quidem effectum sit in officiis diligendis, hoc genus officiorum excellere, quod, &c. Top. 67. Quod effectum est, quæ fuerit causa, demonstrat. Orat. 110. Nam in me quidem tampridem effectum, quod futurum fuit. 2. de Diu. 98. In latere & cemento, ex quibus vrbs effecta est. * de Nat. Materiam terram, vnde orta sunt omnia, esse diuina prouidentia effectam. Top. 23. Ab effectis rebus hoc modo.

EFFECTVS. quod effectum est, euentus quandoque. 3. de Fin. 32. Sic in libidine peccatum est etiam sine effectu. ibid. Nam vt peccatum est patriam prodere, parentes violare, quæ sunt in effectu: sic timere, sic in libidine esse, peccatum est, etiam sine effectu. 2. de Diu. 47. Radicum, quarum causam ignoramus, vim & effectum videmus. 2. Tusc. 3. Effectus eloquentiæ est audientium approbatio.

Syntaxis. Violare, vitium est in effectu timere, sine effectu. Causarum vim & effectum videre.

EFFERATVS. immanis. I. de Nat. 62. Multas esse gentes sic immanitate efferatas, vt, &c. 4. Tusc. 32. Sunt enim multa efferata & immania * Incert. In hominis figura animo esse efferato.

EFFERENS. Par. 1. Aliquis se gloria & prædicatione efferens.

EFFEROR. 2. de Nat. 99. Homines non patiuntur terram immanitate belluarum efferari.

EFFERO. Verbi huius significata, quæ vulgò ignorantur, hæc ferè sunt: efferre fructus, alij enim proferre dicunt, efferre, pro eo quod Barbari dicunt, ad sepulchram ferre funus, efferre, pro extollere, efferre aliquid, aliquem, aut efferri, pro commoueri, concitari, affici. Exempla cuiusque ordine digesta inuenies. de Clar. 16. Ager qui multos annos quieuit, vberiores efferre fruges. 5. Ver. 113. Cum ager id quod perraro euenit, cum decimo extulisset. Ibid. 198. Id perdere aratore, quod agri segetisque extulissent. 2. de Nat. 86. Quæ efferunt aliquid ex se, perfectiora sunt, quàm ea quæ ex his efferuntur.

Promo, pronuncio. I. de Orat. 111. Peto à vobis, inquit, ne has meas ineptias efferatis. Or. 110. Efferre sententiam grauem inconditis verbis. 2. de Or. 88. Volo enim se efferat in adolescente fecunditas. Lim.

Tu quoque qui solus lecto sermone Terenti, Conuersum expressumque Latina voce Menandrum, In medio populi sedatis uocibus efferis.

Profero, educo. 6. Att. 8. Bibulus pedem forma non plus extulit quàm domo sua. pro Quint. 99. Vt quam existimatione & honestatem in iudicium tuum attulit, eam liceat ei secum ex hoc loco efferre. 3. C. 8. Qui ex adibus eius, si quid telorum effecit, efferret. ibid. Maximum sicarum numerum extulit. 7. Fam. 18. Iam ista tua culpa est, qui verecundiam tecum extuleris, & non hic nobiscum reliqueris. 2. C. 2. Quod verò non eruentium mucronem, vt voluit, extulit, quanto tandem, &c. 3. de Nat. 86.

Maximus filij extulit consularem. Ad est, ad funus tulit. || 7. Att. 2. Qui pedem porta quò ad hostis cis Euphratè fuit, non extulit.

Extollo, celebro. 15. 1. Cn. Lucullus matrem efferbat pro Mur. 15. Contempsisti. L. Muranæ genus extulisti tuum. 3. de Orat. 49. Efferre aliquem verbis. 9. Fam. 14. Efferre aliquem summis laudibus in celum. 1. de Finib. 42. Si vincunt, efferunt se lætitia: victi debilitantur, animosque demittunt. 3. Tusc. 39. Efferre se insolenter. pro Dom. 141. Efferre animos. de Prou. 34. Quæ quamquam sunt abscissa, tamen efferent se aliquando, & ad renouandum bellum renitescunt. 1. de Orat. 228. Cum pupillum filium ipse penè in humeros suos extulisset. pro Syl. 87. Patriam demersam extulit. 1. C. 28. Populus Romanus, qui per te omnes honorum gradus ad summum imperium extulit. pro Q. R. 31. Quæ res extulit eum? vna commendatio huius. Antequàm. 14. Quem paulò antè fortuna crexerat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, eundem Tribuni furo r depulit ad calamitatem. pro Cor. 18. Hi quos fortuna extulit, aut, &c. de Ar. 17. Si me efferret aliquando ad gloriam in refutandis maledictis improborum animi quidam dolor, quis non ignosceret?

Affio. 2. Famil. 10. Comitia ista præclara, quæ me lætitia extulerunt.

ADVERB. Aliquando se, de Prou. Altius, insolenter. 4. Tusc. Insolentius, ibid.

EFFEROR, homonyma in actiuo sunt. 1. At. 6. Efferri studio in aliqua re. Lege. ELATVS. de Sen. 83. Efferor studio te videndi. in Sal. 13. Cupiditatibus infinitis efferri, pro Deior. 26. Efferri lætitia. 2. contra Rull. 96. Sed certò non continebuntur, progredientur longius, efferentur. de Ar. 3. Dolor efferri, & iracundia longius digredi quàm deceat. pro Cæl. 21. Læsi dolent, irati efferuntur. 2. de Leg. 36. Efferri ante lucem, id est, ad sepulchram. 2. de Ora. 125. Cum casu in eadem causa cum funere efferretur anus Iunia. 4. ad Her. 29. Verba quæ similiter iisdem casibus efferuntur. 4. Tusc. 47. Et efferri ira. || pro Flac. 41. Gum Dorylenis efferretur.

ADVERB. Ampliusimè supremo die, 9. Phil. Foras, 10. Philip. Incisim,

membratum, Orat. Longissimè, 1. Tusc. 1.

Syntax. Ager cum decimo efferit. Parum ager & seges extulit. Efferre ex se aliquid. In calum laudibus efferre, & simpliciter Efferre. Animos efferre. Se lætitia efferre & efferri. Animi dolor ad gloriam illum extulit. Efferor studio in literis, in Philosophia, Cupiditatibus efferri. Ille cum funere efferitur.

EFFERVESCENS. de Clar. 246. Pontidius efferuescens in dicendo. 2. de Orat. 88. Verba efferuescentia. de Prouin. 6. Totus Pontus armatus efferuescens in Asiam jatque erumpens.

EFFERVESCO. || Significat, quod Barbari dicunt effiuo, ebullio, quo Cicero in hoc sensu non est usus. 2. de N. 27. Aquæ, quæ efferuescit subditis ignibus. 9. Fam. 2. Censeo latendum tantisper ibidem, dum efferuescat hæc gratulatio. || alij legunt, deferuescat, & fortasse rectius. pro Cæl. 77. Si nimium efferbuisse videtur huius in gerendis inimicitis vis, ferocitas, pertinacia. pro Planc. 15. Sic campus atq; illæ vndæ comitorum, vt mare profundum & immensum, sic efferuescat quodâ quasi æstu, vt, &c.

ADVERB. Vehementius stomacho iracundia, de Cl. Nimitium, pro Cæl.

Syntaxis. Efferuescit prouincia armata, aqua, lætitia, comitorum vnda. Efferuescens in aliquem & erumpens.

EFFICACITAS, virtus efficiendi, efficiendi facilitas. 4. Tusc. 31. Itemque viribus corporis & neruis, & efficacitatis similes, similibusque verbis animi vires nominantur. Qu. de Pet. 8. Qui tantum habet in libidine artis & efficacitatis, vt, &c.

EFFICAX, qui multum habet efficacitatis. 8. Fa. 10. Nosti Marcellum quàm tardus & parum efficax sit, itemque Seruius quàm cunctator.

EFFICIENTI. 1. de Leg. 16. Cuius muneris colendi efficiendi que causa natalium.

EFFICIENTS, consiciens, quod efficit. || Monendi sunt indoctiores ne effectiuus dicant. Barbari etiam id plane est. Cicero semper efficiens, aut consiciens. Sic in Scholis vsitatum est efficiaciter, pro quo Cicero efficienter. & efficacia dicit, cum dicendum est efficiacitas. hæc Schori. 1. de D. 125. Nihil est futurum, cuius non causas idipsum efficiens natura contineat de Fat. 33. Sed causas id efficientes ne habebat. 1. Offic. 67. Causa autem & ratio efficiens magnos viros est in priore. 3. 116. Cyrenaci virtutem censuerunt esse laudandam, quòd efficiens esset voluptatis. 1. Acad. 24. Philosophi virtutem diuidebant in res duas, vt altera esset efficiens, altera autem quasi huic se præbens: eaque efficeretur aliquid, in eo quod efficeret vim esse censebant, in eo quod efficeretur, materiam quandam. efficiens hinc pro forma vsurpauit. Topic. 58. Res effectiæ ab efficientibus causis. ibid. Res efficientes, quæ causa appellatur. Partit. 93. Efficiens causa. aliter, Consiciens. 3. Fin. 55. Bonorum alia ad illud vltimum pertinentia: sic enim appello, quæ plura dicuntur, alia efficiens, quæ Græcè ποιητικῆ, alia vtrumque. 3. Off. 12. Si virtus efficiens vilitatis esset. || 2. de Fin. 21. Si ea quæ luxuriosis efficiens sunt voluptatum liberarent eos deorum, mortis & doloris metu.

EFFICIENTER. de Fat. 34. Quod cuique efficienter antecedit.

EFFICIENTIA, vni efficiendi. ibid. 19. Interest inter causas fortuito antegressas, & inter causas continentes in se efficientiam naturalem. 2. de Natur. 95. Cum apexissent solem, eiuque tum magnitudinem pulchritudinemque, tum etiam efficientiam cognouissent, quòd is diem efficeret toto cælo luce diffusa.

ADVERB. Naturalis, de Fat.

EFFICIO, facio, re ipsa facio, efficiens sum, effector sum, persequor, concludo, consilio, efferro. 13. Att. 1. De pecunia verò, video à te omnem diligentiam adhiberi, vel potius iam adhibitam esse: efficit enim: à te hortos habeo. Top. 62. Causa quæ sine vlla appellatione animi, sine voluntate suam quasi opus efficiunt. 7. Attic. 1. Feci igitur atque effeci, vt neuter quemquam omnium pluris quàm me faceret. 2. de Orat. 121. Hoc ille in nostros mores induxit, solus auxit, solus effecit. 1. 120. Qui nihil posuit dignum hominum auribus efficere atque edere. de Amic. 59. Sed potius debet eniti & efficere, vt excitet, &c. 16. Att. 18. Enitere, elabora, vel potius eblandite, effice. 13. 27. Heri effeci epistolam ad Cæsarem: tibi enim placebat. 8. Fam. 5. Nec adhuc frequentem Senatui efficerere potuit. 6. Attic. 1. Ea vix in senus Pompeij, quod satis sit, efficerent. 1. de Fin. 22. Efficere & concludere rationem. 1. Q. Fr. 10. Caucamus quantum efficere & consequi possimus, ne, &c. 1. Att. 11. Tu mandata effice, quæ recepisti. 2. A. 109. Statimque illa mirabilia facinora effecit. Part. 1. Cato minutis interrogatiunculis quasi punctis, quod proposuit, effecit. 1. de N. 65. Hinc omnia estringis atque effcis. 14. A. 9. Quæ L. Antonius in Parmensium vxoris effecerit. 1. de Finib. 37. Doloris amotio, successione effecit voluptatis. 1. Famil. 1. Ego quia non idem in tua causa efficio, vitium mihi acerbum puto. 4. 14. Quod sentias, aut re efficere, aut denique libera oratione defendere. 5. de Fin. Vnus progrediens familiaritatem efficit. * de Clar. 271. Itaque tantos processus efficiebat, vt. Hortens. Solertia efficit, vt. ibid. Vt eandem tenebras efficiat, quas effecit in interitu Romuli.

ADVERB. Aequabiliter contentus, funditus, 6. de Rep. Artificiosè, facilius, mirabiliter, 2. de Natur. Caucius, pro Deior. Difficilius in

ctiosissimo negotio maledictum omne, non modò crimen effugit. 2. de Or. 147. Nihil te effugiet, atque omne quod erit in te, occurret atque incidet. * in Clod. Quo ex iudicio, velut ex incendio, nudus effugit. de Consolat. Mori, & tanquam ex incendio effugere fortuna. || de Cl. 32. Ilocratem primum intellexit, etiam in soluta oratione, dum verum effugeres, modum tamen, & numerum oportere seruari.

† A D V E R B. Facilius, 2. de Nat. Honeste, 9. Fam.

✠ Syntaxis. *Vitare atque effugere offensionem negligentia, vituperationem. Nihil te effugiet, atque omne (id est, imò) quod erit in re, occurret atque incidet: animaduertere repetit a sensu. Nihil effugiet, imò occurret ac incidet.*

E F F U G I V M, *refugium, profugium, verè euasio.* 2. de N. 121. Quasdam animantes habere effugia pennarum. 7. V. 165. Non modò effugium, sed ne moram quidem mortis assequi potuit.

✠ E F F U N D O, *profundo. emitto.* || pro dico omnia quæ in animo habeo, aut copiosè de aliqua re dico, utitur Cicero. 1. de Or. 159. Effudi vobis omnia quæ habebam. pro Fl. 41. Testis effudit, quæ voluit omnia. de Clar. 36. Hæc enim ætas effudit hanc copiam. Or. 48. Segetes fecundæ effundunt herbas inimicas frugibus. 1. Fa. 9.

Quòd ego odium effudisse me omne arbitrabar. Brut. 3. Magno timore perculsa ciuitas tota ad te se cum coniugibus & liberis effundebat. 12. Fa. 25. Effundere furorem in aliquem. de Ar. 34. Qui omnes iudices Tribunos è carcere in forum effudit. in Pl. 16. Quod in me carcerem effudit. ad Brut. 15. Per eos ipsos dies effudi (si ita vis) honores in mortuos. pro Planc. 101. Effudi plurimas lacrymas. 3. A. 3. C. Cæsar patrimonium suum effudit: quanquam non sumus vsi eo verbo, quo decuit: non enim effudit, sed in salutem reipublicæ collocavit. 2. Offic. 54. Effundere patrimonium. pro S. R. 6. Per luxuriam effundere & consumere omnes fortunas. 3. Tusc. 48. C. Gracchus cum largitiones maximas fecisset, & effudisset ararium, verbis tamen defendebat ararium. || 1. cont. Rull. 15. Effundere ararium.

✠ *Eloguor.* 16. At. 7. Brutus effudit illa omnia, quæ tacuerat.

✠ *Mergo.* Par. 3. An temperantem cum dices, qui se in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit?

E F F U N D O R. 2. de Nat. 116. Mare, medium terræ locum expetens conflabatur vndique æqualiter, neque redundat vsquam, neque effunditur. pro Fl. 68. Vox in coronam, turbam, effunditur.

E F F V S *es large, prolixè* pro S. R. 23. Large effusè donare alicui. 4. Tusc. 13. Cum & inaniter & effusè animus exulat, tum illa læritia gestiens, vel nimia dici potest. I. P. 10. Id nemo tam effusè petulans conatus est || pro Cæ. 38. Si diues effusè viuieret.

E F F V S I O, *largitio, corruptela.* 2. Offic. 56. Effusiones puerurum. pro S. R. In hac vita iudices, quos sumtus quotidianos, quas effusiones fieri putatis: Parr. 81. Liberalitatem effusio imitatur. 7. At. 3. Pro ipsius in alios effusione.

✠ *Dispario populi in occursum obuiatio.* 4. Tusc. 66. Eodem vitio est effusio animi in læritia, quo in dolore contractio. 2. de Nat. 26. Aquæ effusio. I. P. 51. Quid dicam aduentus meos? quid effusiones hominum ex oppidis: quid concursus ex agris?

E F F V S V S, *prodigus, profusus.* pro Cæ. 13. Quis in largitione effusio? pro S. R. 68. Sumptus effusi cum dedecore.

✠ *Diffusus, dissipatus.* pro Deiot. 11. Consules ex Italia profugisse, cunctum Senatum, totam Italiam esse effusam. 2. cont. Rull. 88. Effusus ac dissipatis fructibus vestris.

✠ *Apertus.* 4. At. 9. Pompeius in nos suauissimè est effusus.

✠ Syntaxis. *Segetes fecunda effundunt herbas. (hic seges pro agro.) Effundit se ad te tota vrbis. In aliquè effundere carcerem. Honores in mortuos effundere. Effundere, pro eloqui. In libidine se effundere. Per luxuriam patrimonium effundere & consumere. Non redundat mare, neque effunditur. Vox in coronam, turbamque effunditur. Inaniter & effusè exulatur. Animi, & hominum obuiam prodeuntium certatim effusio.*

E F F V T I E N S. 1. de Nat. 85. Quam bellum erat confiteri potius nescire quod nescires, quam ista effutientem nauicare.

E F F V T I O, *inaniter fundo.* 2. de N. 94. Quidam temerè de mundo effutunt. 5. Tusc. 88. Nec hoc sic agit, vt ex tempore quasi effutire videatur.

† A D V E R B. Temerè, 2. de Nat.

E F F V T I V S. 2. de D. 113. Quorum partim facta sunt aperte partim effutita temerè.

H E M O N I K O N, *Lege, Principatus.*

E G E N S, *indigens, qui eget, qui in egestate est, cui quæsitio opus est.* (locuples. 6. At. 1. Nihil illo regno spoliatus, nihil rege egeus. 14. 10. Serui & egestes in tecta nostra cum sacibus immissi. pro S. R. 23. Qui in sua re fuisset egestissimus, erat (vt sit) insolens in aliena. pro Flac. 35. Asclepiades fortuna egens. 6. Fa. 22. Ipse egens rebus omnibus. 4. ad Her. 25. Egens æquè est is qui non satis habet, vt is cui nihil satis potest esse. 9. At. 16. Egestates tot egestissimorum hominum. 8. 2. Vagantur egestes cum coniugibus & liberis. de Ami. 23. Amici egestes abundant. || pro Sest. 111. Plura quam dicendum fuit in egestissimum ganeonem.

E G E O, *mibi opus est, mibi quæsitio opus est, indigeo.* (quam plurimum habeo, abundo. 2. de Nat. 115. Quæ vt fieret, ratione egerunt. Ibid.

143. Cum oculis ad cernendum non egerimus, Topic. 70. Quæ se ipsis contenta sunt, meliora quam quæ egent aliis. de Clar. 23. C. Macer autoritate semper eguit. 1. Offic. 49. Eriam illi his non eget. 2. Tusc. 6. Ne bibliothecis quidem Græcis egeamus. 1. de Diu. 5. Vt Græcis de Philosophia literis, non egeamus. 3. Qu. Fr. 5. Incredibile est quam egeam tempore. 10. Fa. 16. Tu quamquam consilio non eges, vel abundas potius, & c. 2. Offic. 13. Earum rerum quibus abundaremus exportatio, & earum quibus egeremus inuectio. 2. Fa. 17. Egere auxilio alicuius. 5. 16. Egere consolatione. 7. At. 21. Recte sic censo, cedendum deopidis iis, egeo consilij quod optimum factu videbitur deop. Fam. 3. Grauitas morbi facit, vt medicina egeamus. 4. ad Her. 69. Egent longæ orationis. pro Qu. R. 22. Egebat, imò locuples erat. Br. 15. Themistoclis liberi egerunt. Anteq. 16. Quondam felix, & c. nunc ab amicis circumuentus, eget indigne. 1. Offic. 11. Eorum qui egent, infinita est multitudo. 4. ad Her. 2. Ne exemplum egeat ipsum confirmationis. pro M. Scäu. Pecunia superabatur at egebas. Hor. Ne prudentia quidem egeremus. 2. Ac. Non egeremus perpendicularis, non norais, non regulis.

† A D V E R B. Indignè, Anteq. Magnoperè, 1. Tusc. Vehementè, 1. ep. ad Br. ✠ Syntaxis. *Nihil hoc loco egentius, nihil spoliatus. Serui & egestes concurrunt. Ille fortuna egens. Egentium egestas. Consilio, & consilij egeo. Absolutè, Egeo. Egere indignè.*

E G E S T A S, *inopia, indigentia, mendicitas domestica, difficultas, abundantia, copia.* Par. 6. Ita paupertas, vel potius egestas, & mendicitas tua. 9. At. 6. Egestates tot egestissimorum hominum. Postquam in Senat. 10. Qui egestatem & luxuriam domestico latrocinio sustentavit. pro S. R. 144. Degere vitam in egestate. 2. C. 25. Copiæ cum egestate confligunt. 1. de Inu. 88. Si propter inopiam in egestate estis, pecunias non habetis I. P. 24. Non capiunt angustia pectoris tui, non egestas animi recipit tantam personam. pro S. R. 86. Sed eò perpicuum crimen & suspitionem potius ad prædam adiungerent, quam ad egestatem.

† A D V E R B. Domestica, pro Clu. Indignissima, pro S. R. Samma, 1. cont. Rull.

✠ Synt. *Paupertas, imò potius egestas & mendicitas. Esse in egestate propter inopiam. Animi egestas, angustia pectoris, vis eadè duplicata.*

E G I A L E V S, *virum nomen apud Pacuuium comicum.* 3. de Nat. 28. E G Y N A S, *ciuitas.* 5. V. 103.

E G K E A E Y M A T A. *vide, COHORTATIO.*

E G O, *ipse.* 4. C. 2. Ego sum ille consul, qui, & c. pro Syl. 20. Atque idem ego, neque, & c. 1. C. 5. Si ego idem in Senatu, & c.

E G R E D I E N S. de Atulp. 2. Cum egredientem insequi cepissem.

E G R E D I O R, *exeo, prode.* pro Quint. 35. Certos mihi fines terminosque constituam, extra quos egredi non possim. Ibid. 36. Si extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipse circuedidi. I. Pl. 52. Cum Senatum egressum vidi ad complectendum conservatorem suum. 1. Tusc. 13. An tu egressus porta Capenæ, putas, & c. 6. At. 8. Tarquinius simul è portu egressus est, & c. 13. 16. Nos pedem è villa adhuc egressi non sumus. 2. C. 2. Egredi vrbe. pro Lig. 4. Domo est egressus ad bellum. pro Quint. 24. Romæ egreditur Quintus, & c. 15. Fam. 2. Ex prouincia egredi. 1. Vat. 12. Egredi è nauis. de Cl. 82. Egredi à proposito ornandi causa.

† A D V E R B. Tardè, pro Mil.

✠ Syntaxis. *Neque pedem è villa egredi. A proposito egredi.*

E G R E G I E, *benè, valdè, præclare, bellè.* 2. de Orat. 268. P. Cornelius egregiè fortis & bonus Imperator. 1. Q. Fr. 1. 14. Seruus egregiè fidelis. de Clar. 35. Egregiè subtilis scriptor. 14. At. 22. Dolabelam valdè tibi placere video, mihi quidem egregiè. de Clar. 257. Pauci possunt egregiè pingere. 2. At. 22. Egregiè gratum. 1. de Or. 198. Egregiè cordatus homo Catus Ælius Sextus.

✠ Syntaxis. *Egregiè fortis, fidelis, subtilis, scriptor, gratus, cordatus.*

E G R E G I V S, *excellens, præstans, præclarus.* 1. A. 2. Præclara tum oratio Antonij, egregia etiam voluntas. 1. de Ora. 131. Egregia & præclara indoles. Ibid. 11. Minimam copiam poetarum egregiorum extitisse. de Clar. 84. Lælius in laude bellica egregius. 1. de Orat. 215. Vir in procuratione ciuitatis egregius. 1. de N. 101. Egregium opus. 3. ad Heren. 37. Egregia pulchritudo. 1. de Fin. 64. Egregius color, integra valetudo. 2. Fam. 8. Cuius egregius. || de Clar. 95. Popilius cum cuius egregius, tum non indifferens. pro Sest. 113. Egregius animus.

† A D V E R B. Medius fidius ciuis, pro Dom. Omnino vir, de Clar.

✠ Syntaxis. *Egregia & præclara indoles, oratio, poeta. Egregius in laude bellica.*

E G R E S S V S, *profectio.* I. P. 31. Qui frequentia sua egressum vestrum in prouinciam ornauerunt & celebrauerunt.

E H E V, *doloris nota.* Antequam 30. Eheu conditionem huius temporis. alid, en.

E H O, *admonitio vox.* Or. 157. Eho tu cognatum tuum non notas. 2. ad Her. 39. & 1. de Inu. 91. Ennij.

E I E C T I O, 2. At. 18. Tenemur vndique, neque iam quo minus seruiamus, recusamus: sed mortem & eiectionem, quasi maiora timemus, quæ multò sunt minora.

E I E C T V S, *proiectus.* I. P. 19. Lege, C A D A V E R. pro S. R. 6. Damna-

tus &

rus & eiectus, id est, in flumen proiectus. pro Quint. 62. Eiectum hominem. 2. C. 12. A me in exilium eiectus est Catilina. 2. de Or. 2. 66. Gallus pectus eiecta lingua, buccis fluentibus. 3. de Or. 1. C. Corta eiectus est e ciuitate. * pro C. Cor. 2. Contentissimū nomen eiectum esse ex iis, qui tribuni plebis fuerunt. || pro Qu. 2. 8. Expulsus & eiectus e praedio. Or. 107. Cōmune litus eiectis. **E I C I E N D V S.** 13. A. 1. Eūmq; ex numero hominum eiiciendū, ex finibus humanæ naturæ exterminandum puto.

E I C I O, expello, exturbo, detruo, deicio, extermino, effundo, profundo. 2. de Or. 2. 34. Non nimium liberale hospitium meum dices, nam te in viam statim extrudā & eiiciam. pro S. R. 53. Amorem illum penitus insitum eiicere ex animo. 14. Fam. 3. Eiicere nos, magnum fuit: excludere, facile est. 2. Qu. Fr. 5. Furium Flaccum Capitolini & Mercuriales de collegio eiecerunt. 1. C. 30. Quid si se eiicerit, secūq; suos eduxerit. || de Sen. 42. Eiicere e Senatū.

† A D V E R B. Nominatim, pro Sest. Tandem aliquando, 2. C. Funditiū, 1. Tusc.

E I C I O R. Or. 107. Ita postremō eiiciuntur, vt ne ad saxa quidē mortui conqueſcant, pro Mil. 102. Ex vrbe expelli, exterminari, eiici. * pro C. Cor. 1. Circuitis rostris eiicerentur lapidibus homines. pro Sest. 118. Cantorum vocibus eiiciebatur.

† A D V E R B. Funditū, Cont. Rull.

E I E R O, eiuuro. 2. de Or. 185. Non ego mihi illum iniquum eiero, verū omnibus, id est, restor, reuoco.

E I M A P M E N H. vide, F A T V M.

E I P O N. Lege, S I M V L A T O R.

E I V L A N S, plorans. 2. Tusc. 19. Aspice Philoctetam magnitudinem dolorum eiulantem.

E I V L A T I O, eiulatio. 2. de Legib. 59. Lessus, quasi lugubris eiulatio.

† A D I V C N T. Lugubris, 2. de Leg.

E I V L A T V S, eiulatio. de Ar. 39. Non sunt illi gemitus & eiulatus Philoctetam miseri, qm, &c. 2. Tusc. 55. Eiulatus ne mulieri quidem concessus est.

† A D I V N T. Acerbi, miseri, de Arusp.

E I V R O, eiero, iuro, detestor. 5. V. 138. Negotiatores putant esse turpe, id forum sibi iniquum eiuurare, vbi negotientur: prator provinciam suam totam sibi iniquam eiuurat. 12. A. 18. Itaq; vt alaceres illi inter se quasi vicissent, gratulabantur: sic me iniquum eiuurabant, de me querebantur. 9. Fa. 76. Tu autem, quod mihi bonam copiam eiuures, nihil est.

E I V S D E M M O D I, eiusdem generis. 4. V. 31. Eiusdemmodi totum ius pratorium, eiusdemmodi omnes res iudiciaria fuit. 4. Aca. 77. Vt doceret nullum tale esse visum a vero, vt non eiusdemmodi etiam a falso posse esse. * pro Sest. Eiusdemmodi furias.

E I V S M O D I, talis, eius generis. pro Pom. 6. Genus belli est eiusmodi, quod maxime vestros animos excitare debet. 4. Acad. 77. Si id tale esset ab eo quod est, vt eiusmodi ab eo quod nō est posset esse. 4. Fa. 11. Reliqua sunt eiusmodi, vt, &c. 1. 5. Sed tamen in eiusmodi rerum perturbatione, quanquam omnia metuenda sunt, nihil magis quam perfidiam timemus. Or. 113. Nam cum compresserat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse.

† A d e o t a m. pro Caelio Quod quamquam nec sapienter, & me inuito facit, tamē est eiusmodi cupidus, vt magis insectari, &c.

E L A B O R, excido, etudo. 2. de Or. 102. Nihil vnquam vidi, quod tam e manus elaboraretur, quam mihi tum elapsa est illa causa. pro Dom. 59. Frater meus ex vestro ferro ac manibus est elapsus. 11. Fam. 9. Dabo operam ne Ventidius elaboratur. 3. Qu. Fr. 3. Quid essem, si me agente esset elapsus? 1. C. 16. Quoties tibi si ea excidit casu aliquo, & elapsa est. pro Dom. 104. Ex ore isto religionis verbū excidere atque elabi potest? 2. de N. 128. Cum animal ex vtero elapsum excidit. 1. de Diu. 46. Cum se conuolens sol elaberetur & abiret de Somn. 22. Eorum animi corporibus elapsi circū terram ipsam volutantur. 4. V. 142. Ex tot tantisq; criminibus elapsus est. 1. At. 13. Statum illū, quem, &c. Elaplum scitō esse de maribus. 3. ad Her. 35. V sitare res e memoria elaborantur. 1. Tusc. 25. Cum posui librum, assensio omnis illa elabitur. || de Sen. 42. Flaminius Tito fratre suo censore elapsus est.

† S y n t a x i s. Ex manibus elabi. Ex ferro & manibus elabi. Sica excidit, & elapsa est. Sol elabitur, & abit. Simpliciter, Et abi

E L A B O R A N D V M, emittendum, contendendum. 1. Tusc. 6. In quo eō magis est elaborandum, quod, &c. pro Mar. 28. In hoc tibi elaborandum est, remp. vt constituas. 2. Fa. 6. Mihi est in petitione Milonis, non modō contentione, sed etiam dimicatione elaborandum. || Ibid. 4. Quibus artibus ex laudes comparantur ia iis esse elaborandum. 1. de Or. 33. Summēque in eo elaborandum esse arbitrat.

E L A B O R A T I O, labor, nimia cura. 4. ad Her. 33. Hæc non videntur reperiri posse sine elaboratione, & operæ consumptione.

E L A B O R A T V R. Or. 38. De industriāq; non ex insidiis elaboratur, aut verba verbis quasi demensa & paria conspiciant. 9. Fa. 16. Sic habeto quicquid arte effici poterit (non iā satis) &c. sed tamē quicquid elaborari, aut effici poterit, ad istorum be-

nevolentiam cōciliandam, summo studio me consecutum esse. 5. At. 10. Quod superest, elaboratur in hoc a me, sicut tibi sensū placere.

E L A B O R A T V S, exornatus, excultus, politus. de Cl. 3. 12. Diligēter elaborata, etiam quā elucubrata oratio. pro Cael. 45. Oratio & cura & vigiliis elaborata. Ora. 36. Ornati elaboratiq; versus. Ibid. 84. Elaborata concinnitas. pro Pomp. 1. Perfectum ingenio, elaboratum industria. de Cl. 26. Græcia omnes artes veltiores habet, quā hæc est a Græcis elaborata dicendi vis. 7. A. 7. Omne curriculum industria nostræ in foro elaboratum est.

† A D V E R B. Diligenter causa, de Cl. Negligentiū, Or.

E L A B O R O, laboro, euro, operam do, contendo, enitor, elucubro, excudo. 2. de Or. 295. Nō tam vt profim, elaborare soleo, quā vt ne quid obſim. 1. 9. Qui non aliqua in re vna separatim elaborauerunt. Ibid. 22. Neq; in vniuerso genere singulos elaborasse, sed, &c. 2. con. Rul. 66. Nullum est tam asperū laxetum, in quo agriculturalium cultus nō elaboret. 1. de Or. 19. Ex illis rebus vniuersis eloquentia constat: quibus in singulis elaborare permagnū est. de Sen. 38. Desudare & elaborare in aliqua re. Or. 53. Elaborant alij lenitate & æquabilitate, & puto quasi quodā genere dicendi. Ibid. 98. Qui in illo subtili elaborauit. de Sen. 26. In literis elaborauit. Qu. de Pet. 20. Elaborare & eniti causā alicuius. Brut. 15. Sacerdotum comitia mea summa contentione in alterum annum sunt reiecta: quod ego cum Ciceronis causa elaborauit, tum Domitij, &c. 16. At. 18. Enitere, elabora, vel potius elandire, effice, vt Plancus, &c. 1. Qu. Fr. 1. 33. Contende quæso atque elabora, vt, &c. 1. Tusc. 103. Qui se ostenderit de hoc toto genere nihil elaborare. || 2. Fa. 19. Quæcunque a me ornamenta in te proficiscuntur, elaborabo vt omnes intelligant, a me habitam rationem tuæ, tuorumque maiorem dignitatis. 13. 77. Peto a te maiorem in modum pro nostra amicitia & pro tuo perpetuo in me studio, vt in hac re etiam labores. de Cl. 253. Nonnulli studio & vsu elaborauerunt.

E L A B O R O R. 3. Fa. 13. Hæc mihi ampliora multo sunt, quā illa propter quæ elaborantur.

† A D V E R B. Apertē, ac palām, Orat. Magnoperē, 1. de Inu. Separatim in re vna, 1. de Or.

† S y n t a x i s. Non modō contentione, sed etiam dimicatione elaborandum. Ornati, elaboratiq; versus. Elaborare in aliqua re vna. Cultus agricola in saxeto etiam elaborat. Elaborare pura oratione. Elaboro & enitor. Enitere, elabora, blandire, effice (animaduerte congestam vniuersam synonymorum.) De hac re non elaboro.

E L A P S V R V S. 3. V. 102. Et cum extraordinaria pecunia crimen subterfugere velles, satis te elapsurum omni suspitione arbitrabare.

E L A X I S T O N, Lege, M I M I M V S.

E L A P S V S. pro Mur. 85. Si hæc elapsa de manibus nostris in eum annum, qui consequitur, redundānt. || 1. Tusc. 104. In corpore autem perspicuum est vel extincto, vel elapso animo nullum residere sensum.

E L A R G I O R, largior. 1. Fa. 5. Ex iis rebus, quas tibi fortuna elargita est.

E L A T E. 5. Tusc. 24. Elatē & amplē loqui. (. Humiliter demisseq; sentire. de Opt. 10. Elatē dicere.) (. Submissē.

E L A T I O, præstantia. (. Submissio. Topic. 71. Parium comparatio nec elationē habet, nec submissiōnem. 3. de Fin. 35. Letitia quasi gestationis animi elatio voluptaria. 1. Offic. 64. In hac elatione & magnitudine animi facillimē pertinacia & nimia cupiditas principatus innascitur. de Cl. 66. Horū sententiis officit Theopompus elatione atque a. titudine orationis suæ.

† A D I V N C T. Voluptaria, 3. de Fin.

E L A T I V S, nomen de Cl. orat. Nihil tam ornatum aut verborum grauitate, aut sententiarum, quo quicquam esset elatius.

E L A T V S. 2. contr. Rull. 96. Quibus illi rebus elati & inflati non continebuntur. 1. Off. 61. Quod animo magno & elato factū sit. Or. 124. Principia verecūda non elatis intensis verbis. 1. de Diu. 49. Ille autem elatus cupiditate respexit. 5. Tusc. 16. Elatus inani lætitia exultans remerē gestiens. 1. de Nat. 56. Sed clarus studio vereor ne longior fuerim. Or. 72. Res alio atq; alio elata verbo. pro Mur. 65. At te ipsum Cato & nunc animi quodam impetu concitatum, & vi naturæ atque ingenij elatum, iam ætas mitigabit. 14. At. 10. Si Cæsar funere elatus esset. 10. Fa. 12. Et gaudium elatus. pro Do. 42. Dū tua rogatione funere elata Resp. est.

† S y n t a x i s. Elata & ampla locutio. Elatio & magnitudo animi. Elatio & altitudo orationis. Elatus & inflatus. Animus magnus & elatus. Studio elatus: in bonam partem. Elatus cupiditate. Elata Respublica funere.

E L E C T E, distinctē, disertē. (. Permissē. 1. de Inu. 49. Electe gerere.

E L E C T I O, lectio, selectio, delectio. Orat. 68. Iudicium electioque verborum. 4. de Fin. 46. Initia quorum ex electione virtus possit existere.

E L E C T O R. 4. ad Her. 7. Postremō in eorum artificij consummāt, vt ipsi ab aliis potius eligendi, quā aliorum boni electores existimentur.

E L E C T V S.

ELECTIVS, lectus pro Quint. 5. Vir electissimus nostræ civitatis. 3. V. 94. Prudentissima electissimaque femina. 1. conr. Rull. 96. Isti ab Rullo conquesti atque electi coloni.

† Syntaxis. Vir electissimus, Prudentissima electissima, femina.

ELEGANS, luculentus, concinnus, politus. 2. de Orat. 241. Perspicit hoc genus quam sit facetum, quam elegans, quam oratorii. de Clar. 91. Faceta & elegas ironia. 1. de Div. 62. Epicurus sentit nihil vniquam elegans, nihil decorum. 1. Tusc. 62. A quibus manufacti & exculi ad elegantiora defluximus. 7. Fa. 23. Homo in omni iudicio elegantissimus. 2. de Fin. 13. Vir mundus & elegans. de Clar. 248. Politus, urbanus, elegans. de Clar. 35. Lyfias subtilis scriptor atque elegans. Ibid. 63. Acurus, elegans, facetus, brevis. Orat. 83. Ut in epularum apparatus à magnificentia recedens, non se parum solum, sed etiam elegantem videri vollet, eliget quibus utatur. pro S. R. 120. Pueri ex tot elegantissimis familiis lecti. pro Plane. 58. Perelegans & persubtilis oratio. de Clar. 239. Torquatus elegans in dicendo. 16. Art. 13. Elegantissima epistola. Lige. P. A. R. C. V. S. || 1. Offi. 104. Duplex omnino est iudicandi genus, vnum illibetale, petulans, flagitiosum, obscenum: alterum elegans, urbanum, ingeniosum, facerum. de Clar. 148. Scæuola parcorum elegantissimas.

† Syntaxis. Politus, urbanus, elegans. Elegans familia: id est, egregia. In iudicio elegans homo.

ELEGANTER, ornate, politè, enucleatè. Ineleganter. 2. Tusc. 7. Qui profitentur se neque distinctè, neque distributè, neque elegantè, neque ornate dicere. de Clar. 86. Causam pro aliquo accurate, elegantèque dicere. 3. At. 50. Liberti lautiores elegantè accipi. de Cla. 252. Cæsarem omnium ferè oratorum Latine loqui elegantissime. 31. Fam. 131. Quæ elegantè copioseque collegisti.

† Syntaxis. Neque elegantè, neque ornate. Causam dicere politè ac elegantè. Latine loqui elegantè.

ELEGANTIA, munditia, lautitia, Latinitas. Atticissima. 3. Att. 3. Terentius, cuius fabulæ propter elegantiam sermonis putantur à Lælio scribi. 2. de Orat. 28. Catulus, cui Græci ipsi solent suæ linguæ subtilitatem elegantiamque concedere. de Cl. 261. Itaque ad hanc elegantiam verborum Latinorum adiungit illa oratoria ornamenta dicendi. 1. de Orat. 5. Tu autem eloquentiam ab elegantia doctrinæ segregandam putas? Orat. 79. Elegantia & munditia orationis. de Clar. 157. Loquendi elegantia. 3. de Finib. 4. Politior elegantia. 4. Fa. 4. Scriptorum tuorum subtilitas & elegantia. 2. de Fin. 27. Epicurus contemnit elegantiam differendi, confusè loquitur. ibid. In hac diuisione rem ipsam probo, elegantiam desidero. 4. ad Her. 18. Elegantia est, que facit, vt vniquodque purè & apertè dici videatur: eius partes sunt, Latinitas & explanatio. 9. Fa. 20. Verius tuus & Camillus qua munditia homines? qua elegantia? 3. de Legib. 1. Quid enim elegantia tua dignius? pro Syll. 79. Vos qui cum summa elegantia atque integritate vixistis.

† ADIVNCT. Accurata, & sine molestia diligens, Latine loquendi, necessaria, pro Cl. Inanis sermo. 53. de Or. Politior. 3. de Fis. 1. mas pro Syl.

† Syntaxis. Elegantia & munditia orationis. Politior elegantia. Vniere cum summa elegantia & integritate.

ELEI, populi. 2. de Diu. 28.

ELEMENTVM, nitium. 1. Acad. 16. Ergo illa initia, & vt è Græco verum, elementa dicuntur: è quibus ær & ignis mouendi vim habent, & efficiendi, reliquæ partes accipiendi & quasi parienti, aquam dico & terram. 1. de Or. 163. Hæc quæ isti forsitan in puerorum elementa videntur. 4. At. Quod in domètis dialectici docent. Ibid. 91. Dialectica, que primo progressu tradit elementa loquendi, &c. || 2. de Or. 47. Licet etiam laudationem ornare, neque illa elementa desiderare.

† ADIVNCT. Prima natura. 5. de Fin.

ELEPHANTVS, & ELEPHAS, 1. de N. 98. Elephantò belluarum nulla prudentior. 2. de N. 123. Manus etiam data elephantis, quia propter magnitudinè corporis difficiles aditus habebant ad pastum. 9. A. 4. Romani nepotem Antiochi elephantos alere prohibuerunt. 5. 46. Equites, sagittarios, elephantos in suam profectarem redegit. de Sen. 27. Nec adolescens vires tauri aut elephantis desiderabam.

ELEVANDVS, 2. de Or. 230. Quod est ab aduersario obiectum: lepore magis eleuandum, quam contentione frangendum videtur.

ELEVO, luo, subleuo, muiuo. de Amic. 90. Suspicionis & offensionis in amicitia tum euitate, tum eleuare, tum ferre, sapietis est. 3. Tusc. 34. Nihil est, quod tam obtundat eleuetq; ægritudinem, quam, &c. 5. Fa. 14. Non intelligis duplicari sollicitudines, quas eleuare tua te prudentia postulat. 2. de Or. 236. Mouere risum Oratoris est, quod frangit aduersarium, quod impedit, quod eleuat, quod refutat, &c.

ELEVOR, 1. de Inu. 78. Reprehensio est, per quam argumentando aduersariorum conformatio diluitur, aut infirmatur, aut eleuatur: alias, alleuatur.

† Syntaxis. Hic summo perè animaduertas hoc dictum. Infirmitur, aut eleuatur: etenim non distinguuntur, quæ synonyma sunt.

ELEVSEM, ciuitas in Atrion provincia, non longe ab Atræia. 6. Attic. 6. & 1. de Nat.

† ADIVNCT. Sancta, & Augusta. 1. de Or.

ELEVTHËROCILICËS, populi. 5. At. 20. 15. Fa. 5.

ELICIENDVS, eligendus. 1. de Or. 158. Et quicquid erit in vna, quæque re probabile, eliciendum atque dicendum. 1. de Inu. 14. Si tacebitur, elicienda est responsio. 2. de Nat. 150. Manus apertæ ad neruorum eliciendos sonos.

ELICIO, educo, extraho, allicio, adduco. 1. de Or. 97. Verbum ex eo nunquam elicere potui de ratione dicendi. in Vat. 14. Elicere animas inferorum. 2. de Orat. 13. Tu quem ego toties omni ratione tentans ad disputandum elicere nunquam potui. 1. Qu. Fr. 4. Elicere aliquem blanditiis ad iudicium. 4. Acad. 7. Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi vt in vtramque partem dicendo & audiendo eliceant, & tanquam expriment aliquid, quod aut verum sit, aut ad id quæ proxime accedat. 1. de Inu. 2. Si quis opportunitatem, quæ in animis inest hominum, posset elicere, & præcipiendo meliorem reddere. 1. de Inu. 13. Quis igitur elicere causas præfensionem potest? pro Corn. 22. Propositis præmiis elicere ex ciuitatibus sociorum optimum quæque ad subeunda pericula pro nobis. 5. Tusc. 20. Elicere aliquem præmio, vt agat aliquid. 7. Attic. 7. Tamen dabunt operam, vt eliciant sententiam meam. de Clar. 279. Dolor & ardor animi, qui etiam ex infantium ingenis elicere voces & querelas solet. 9. At. 2. Vt aliquas abs te literas eliciam. 7. 12. Tuas volo elicere literas. 2. de Nat. 151. Nos è terræ caernis ferrum elicimus. pro Cor. 17. Ad eam retinendam, Gaditanos præmiis elicere non possumus.

† Emito, profundo de Sen. 51. Terra semen tepefactum cõplexu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem. pro Cels. 60. Nonne ipsam domum metuet, ne quam vocem eliciat?

ELICIOR, 2. de Inu. 42. Ex quibus elicitur aliquid suspitionis. 2. de Natu. 25. Lapidum conflictu atque tritu elici ignem videmus. 2. At. 21. Multa ab ipso Publio elici, multa cognosci poterunt. 1. Tusc. 116. Vt hostium sanguis eliciatur suo. Top. 35. Cum ex vi nominis argumentum elicitur. Horrens. Quæ confectio est valetudinis, quæ deformatio coloris & corporis, quod turpe damnum, quod dedecus, quod non euocetur atque eliciatur voluptate? Top. 36. Multa disputando notatione eliciuntur.

† ADVERB. Curiosus quid ex aliquo, de Clar.

† Syntaxis. Elicere blanditiis aliquem ad disputandum. Vocem elicere, id est, emitte. Terra viriditatem elicit herbescentem.

ELIDENDVS, perdendus. 3. Tusc. 84. Hæc sunt illa fibræ stirpium, quas initio dixi, persequenda & omnes elidenda, ne vlla vquam possit existere. 3. Tusc. 83. Stirpes ægritudinis trunco euerso omnes elidenda sunt.

ELIDOR, frango, incido. 2. Tusc. 127. Poetæ neruos omnes virtutis elidunt.

ELIDOR, conficior. 5. Tusc. 16. Qui rebus his fractus ægritudine eliditur.

ELIGENDVS, de Ami. 63. Sunt igitur constantes eligendi amici.

ELIGO, lego, delego, carpo, excerpo, opio, adopto. 9. At. 13. Aliquot enim sunt anni, cum vos duos elegit, quos præcipue colerem. Or. 190. Elegit ex omnibus Ifoeratis libris versus fortasse xxx. Hieronymus Peripateticus. 1. V. 45. Facere alicui potestatem optionem, que vt eligat vtrum velit. 2. de Inu. 5. Eligere à multis commo- dissimum quodque. 10. A. 5. Ac permuto, vt de trib. Antonis eligas, quem velis. pro Dom. 2. Eligere amplissimos viros ad sacerdotia. 3. Offic. 3. Non solum ex malis eligere minima oportet, sed etiam excerpere ex his ipsis, si quid inest boni.

† ADVERB. Diligenter, 10. Att. Parum diligenter, 8. Fam.

† Syntaxis. Eligere, & à. Ex malis eligere minima.

ELIMATVS, 4. Ac. 66. Sed ad Helicem & clarissimos sepelietiones, id est, rationes has nõ latiore specie non ad tenuè elimatas.

ELIMO, perpolio, limo. 16. Attic. 7. Velim, & 10. aliquid elimas ad me.

† Syntaxis. Ad aliquem aliquid elimare.

ELINGVIS, mutus, indifferens. de Cla. 100. Fannius nunquam è habitus elinguis. pro Flac. 22. Conuicit, elinguem reddidit. Lige.

MYRVS.

ELIS, urbs Peloponnesi. 1. de Div. 91.

ELOCATVS, locatus. 5. V. 55. Xenon fundum elocatum esse dicebat. pro Flac. 69. Nunc verò hoc magis, quod illa gens est victa, quod elocata, quod seruata.

ELOCATIO, explicatio exornata & elaborata. 1. de Inu. 9. Elocutio est idoneorum verborum & sententiarum ad inuentionem accommodatio. 4. ad Her. 24. Circuitio est oratio, rem simplicem assumptam circumscribens elocutione. Ibidem. 18. Elocutio commoda & perfecta tres res in se habere debet, elegantiam, compositionem, dignitatem.

† Simplex dictio. 1. de Or. 20. Oratio, quæ nisi subest res ab Oratore percepta & cognita, inanem quandam habet elocutionem, & penè puerilem.

† ADIVNCT. Inanis, & penè puerilis, 1. de Orat.

ELOGIUM, dictum, siue sententia, laudem alicuius vel vituperationem, vel aliquid aliud declarans. de Sen. 61. Attilius Catilinus, in quem illud elogium, Vnicum plurimæ consentiunt gentes, potuli primarium fuisse virum. 2. de Fin. 116. Neminem videbis ita laudatum, vt artifex callidus comparandarum voluptatum hoc ad portam, vno ore, cui plurimæ consentiunt gentes, populi primarium fuisse virum. 1. Tusc. 31. Quid ipsa sepulchrorum monumenta, quid elogia significant: nisi nos futura etiam cogitatione. P. 72. At hoc nunquam opinor scriptum fuisse in illo elogio, quod te Consule in sepulchro reip. incisum est, velitis, iubeatis, &c. in Sal. 16. Si illud censorum elogium Appij Claudij & L. Pisonis, quo vsus est quisq; eorum, pro lege palam vniuersis recitationem, nonne tibi videret æternas inurere maculas: pro Clu. 135. Quod elogium recitasti de testamento Cn. Egnatij, idcirco te exheredasti filij, quod is ad Oppianici damnatione pecunia accipisset. de Sen. 73. Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat velle suam mortem dolore amicorum lamentisque vacare.

† **ADVNCTA**. Censorium, in Salust. Vnicum, de Senec.

† **Syntaxis**. Monumentorum elogia, scripta in bonam partem.

ELOQUENDI. Qu. Fr. 5. Qui omnes isto eloquendi & exprimi genere superasti. 1. de Orat. 90. Exercitatio eloquendi celeritatem incitat. Orat. 61. Græcæ ab eloquendo rhetor. Latine eloquens dictus est. 2. de Nat. 148. Eloquendi vis. id est, eloquentia.

ELOQUENS, rhetor, copiosus ad dicendum, copiose sapienterq; dicens, in dicendo suavis, ornatus, non insans. Orat. 100. Is est eloquens, qui humilia subtiliter, & magna grauitate, & mediocria temperate, potest dicere. Ibid. 102. Erit igitur eloquens is qui in foro causisque ciuilibus ita dicet, vt probeat, vt delectet, vt flectat: probare necessitatis est, delectare suauitatis, flectere victoriæ. Orator. 123. Is erit eloquens, qui ad id quodcumq; docebit, poterit accommodare orationem. Ora. 18. Antonius disertus ait se vidisse multos eloquentem verò neminem. 1. de Or. 94. Disertus cognoui nonnullos, eloquentem adhuc neminem. Ora. 61. Perfectus orator, & Græcæ ab eloquendo rhetor, & Latine eloquens dictus est. 1. de Or. 63. Socrates dicere solebat, omnes in eo quod scirent, satis esse eloquentes. Ibid. 49. Peripaterici, qui eloquentes & in dicendo suaves, & ornati fuerunt. 2. de Nat. 1. Nec timuissent sine ista Philofophia rhetorem quauis eloquentem. 9. Attic. 2. Posthumus ad me venit: nihil nisi classes eloquens & exercitus.

† **Loquens simpliciter**. Or. 138. Muta quædam eloquentia inducere. 4. ad Her. 67. Cum res muta aut informis sit eloquens & formata.

† **ADVERB**. Perfecte, Or. Longe, de claris. Orat.

ELOQUENTIA, eloquendi vis, dicendi ratio, dicendi grauitas & copia. Summa copia & singularis facultas dicendi, diuinum atque incredibile genus orationis. (i. insantia. Part. 79. Nihil aliud est eloquentia, quam copiose loquens sapientia. 3. de Or. 52. Est enim eloquentia vna de summis virtutibus. Ibid. 62. Stoici eloquentiam, virtutem ac sapientiam esse dixerunt. de Clar. 25. Eloquentiam rem vnam esse omnium difficillimam: quibus enim ex quinque partibus constare dicitur, earum vnaquæq; est ars ipsa per se. 1. de Orat. 19. Ex illis rebus vniuersis eloquentia constat, quibus in singulis elaborare permagnum est. Ibid. 146. Non esse eloquentiam ex artificio, sed artificium ex eloquentia natum. de Cl. 59. Vt hominis decus est ingenium, sic ingenij lumen eloquentia. Ibid. 282. Multitudo & forum, cui nata eloquentia est. Ibid. 45. Pacis est comes, ortiue sociæ, & iam penè constituta ciuitatis quasi alumna quædam eloquentia. Ora. 141. Eloquentia primas tenuit semper vrbis pacatisq; rebus, secundas iuris scientia. Ibid. 145. Eloquentia illi ipsi qui consecuti sunt, tamen se valere dissimulant, propterea quod prudentia hominibus grata, lingua suspecta. de Op. 4. Eloquentia constat ex verbis & sententiis. 2. Tusc. 3. Popularis enim est illa facultas, & effectus eloquentiæ est audientium approbatio. 1. 64. Eloquentiam non sine vi quadam maiore fluere, abundantem sonantibus verbis, vberibusq; sententiis. 1. de Inu. 2. Hæc ars quæ vocatur eloquentia, siue ars, siue studium, siue exercitatio, siue facultas à natura profecta. 1. Off. 156. Eloqui copiose, modo prudenter, melius est, quam vel acutissime sine eloquentia cogitare. 2. 48. Cōtentio orationis maiorem vim habet ad gloriam: ea est enim quam eloquentiam dicimus. Ibid. 51. Quid tam inhumanum, quam eloquentiam à natura ad salutem hominum & ad conseruationem datam, ad bonorum pestem perniciemque conuertere. Ibid. 66. Quid enim eloquentia laudabilis & præstabilis, vel admiratione audientium, vel spe indigentium, vel eorum qui defensi sunt gratia. 1. Tusc. 7. Aristoteles prudentiam cum eloquentia iungebat. 1. de Orat. 5. Tu autem eloquentiam ab elegantia doctrinæ segregadam putas. Ibid. 13. Athenis studia eloquentiæ viguerunt. id. de Fin. 3. Et tamen à Philofopho, si asferat eloquentiam, non asperneris: si non habeat, non admodum

flagitem. 1. de Nat. 15. De quo dum disputarem, tuam mihi dari velim eloquentiam. de Clar. 23. Qui eloquentia verè dar operam, dat prudentiæ. pro L. Varen. ad L. Craffi eloquentiam grauis & vehemens & volubilis est Septimius. Fragm. ep. Eloquentiam, quæ admirationem non habet, nullam iudico. Horrenf. Eloquentiam tueri, quam tu in cœlum, Hortensi, credo, vt ipse cum ea simul ascenderes, sustulisses.

† **ADVNCTA**. Accommodatio ad motus animorum, sapientia loquendi, vberior, atque latior, Par. Admirabilis, excellens, forensis, laudabilis, popularis, similis palma, Orat. Artificiofa, 1. de Diu. Breuis, comes, pacis, sociæque ortij, & quasi alumna quædam constituta ciuitatis, iusta, orba, perfecta, vera, & absoluta, vniuersa, de Clar. Inanis quædam, & puerilis, mediocris, 1. de Or. Incredibilis, pro Corn. Magna, 1. Tusc. Maior, pro Planc. Præclara, 2. Ph. Præstabilis, 1. Off.

ELOQUOR, dico, effero, enuncio, exprimo. Part. 3. In rebus inuenire, in verbis eloqui dicitur. 1. Tusc. 6. Fieri autem potest, vt recte quis sentiat, & id quod sentit, politè eloqui non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere, nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis. de Clar. 253. Præclare eloqui cogitata mentis. 1. de Orat. 48. Oratoris est compositè, ornate, copiose eloqui. 2. 158. Omne quod eloquimur, sit vt id aut esse dicamus, aut non esse. 9. Fa. 22. Memini in Senatu disertum consularem ita eloqui: hanc culpam maiorem an illam dicam? 2. de Fin. 47. Vereturq; quicquam aut facere, aut eloqui, quod parū virile videatur. 1. Off. 156. Eloqui copiose modò prudenter, melius est, quam vel acutissime sine eloquentia cogitare, quod cogitatio in seipla vertitur. 1. de Or. 209. Nullum est periculum, ne quid eloquare nisi prudenter. 4. ad Her. 28. Eloqui rem aliquam per continuationem.

† **ADVERB**. Compositè, copiose, ornate, prudenter, 1. de Or. Politè, 1. Tusc. Præclare cogitata, Or.

† **Syntaxis**. In eo quod scimus, eloquentes sumus. Eloquens, & in dicendo suavis, & ornatus. (agnosce synonyma tria.) Rem suam eloquentem facere.

ELORINVS, ex Eloro Sicilia vrbe. 5. V. 103.

ELVENSIS. de Somn. Scip. 8. Inter flamas circulus elucens splendidissimo candore.

ELVCEO, apparo, exto, emineo, excello, vigeo. de Amic. 101. Amicitia magis elucet inter aequales. 1. Offic. 17. Excellentia magnitudoque in vtilitatibus despiciendis elucet. 2. de Ora. 55. Nemo studet eloquentiæ nostrorum hominum, nisi vt in causis & in foro eluceat. Orat. 139. Hoc in genere eluceat oportet omnis eloquentiæ magnitudo. pro Font. 13. Quid est igitur, vbi eluceat possit prudentia. 1. Offic. 101. Ex quo eluceat omnis constantia. Par. 41. Ex quibus proprium quid sit eluceat. 4. Fam. 3. Existimant quasi lumen aliquod elucere sanctitatem tuam. 10. 10. Quare sit modò aliqua respub. in qua honos elucere possit, omnibus (mihi crede) honoribus abundabis. pro S. R. 86. Tenuitas huius eò magis elucet, quò magis occultatur. 1. Off. 103. In ipso ioco aliquod probi ingenij lumen eluceat. pro Cel. 45. Atque in eo ingenium eius elucere videbatur. de Amic. 49. Si qua significatio virtutis eluceat.

† **ADVERB**. Densius, rariùs apud aliquos, Or. ad Brut.

† **Syntaxis**. Elucet amicitia, virtus, homo, lumen.

ELVYBRATVS, elaboratus, politus. de Cl. 312. Diligenter etiam quam elucubrata oratio,

ELVYBROR, elaboro, excudo. 7. Att. 18. Epistolam quam eram elucubratus, ad te non dedi.

ELVDENSIS. 2. Diu. 145. Quæ est ista ars coniectoris eludentis ingenio.

† **ELVDO**, irrideo, fallo. || Notandum non solum hoc verbum accusatio iunctum, apud Ciceronem, sed etiam datiuo inueniri. 4. Acad. 123. Sed vos ab illo irridemini, & ipsi illum vicissim eludit. 2. V. 30. Ita magnas accusatoris minas magnamque iudicij expectationem ad nostrum arbitrium libidinemq; eludemus. 1. 24.

† **Pueri quos adhuc eludit**. || ibidem. 45. Te verò, Cæcili, quem admodum sit elusus, quam omni ratione iactaturus, videre iam videor. po Mil. 32. Sperasset se posse reipub. eludere in illis, suis cogitatis furoribus. de Optim. 17. Et quasi rudibus Hocratis eludit oratio. 1. C. 1. Diu no etiam furor iste tuus eludet. 2. de Leg. 52. Sed quod idem iuris ciuilibus est, spernitis, & scientia illa eludit.

† **Euaigor**. Top. 32. Solebat Aquilius litrus ita definire, qua fluctus eluderet.

† **ADVERB**. Impunè, 3. Verr.

ELVDOR, irrideor. pro S. R. 128. Nos ab isto nebulone facere eludimur.

† **ADVERB**. Faciliùs à nebulone, pro S. Roc.

ELVGEOR, lugeo, desleo. 9. Fa. 20. Inde corpori omne tempus datur: patriam eluxi iam & grauius & diutius, quam vlla mater vnicum filium.

† **ADVERB**. Grauiùs, & diutius patriam, 9. Fam.

ELVIO, diluo, doleo, abstergeo. 1. A. 20. Sordes eluere. pro Sest. 63.

Macula quam nemo iam posset eluere. || 7. V. 120. Errabas, cum te maculas furtorum, &c. sociorum innocetium sanguine eluere arbitrabare.

ELVOR. 12. A. 12. Vt centurionum profusus sanguis eluatur, num elui crudelitatis prædicatione poterit. 2. 79. Dolabella qui tum est impulsus, elusus, inductus. || 2. de Leg. 2. 4. *Lege, VANESCO.* 3. V. 8. Multorum innocentium sanguis istius supplicio eluendus est. *alij, luendus, legendum censent.*

ELVIE S. *labes, macula, contagio.* pro Dom. 53. Labes atque eluuius ciuitatis.

ELVIO, *terra hiatus, vorago aquarum vi facta.* de Somn. 16. Eluiones exustionisque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est. 2. Offic. 16. Causæ eluionis, pestilentia, &c.

EMANATVRVS. 3. At. 12. Orationem ita compresseram, vt nunquam emanatam putarem.

EMANGIPATVS. 2. contra Ant. 51. Tum iste venditum, atque emancipatum tribunatum consilii vestris opposuit, *alij, mancipatum, legere malunt.*

EMANGIPO, *patria potestate libero.* 1. de Fin. 24. Cùm illam seueritatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Silano emancipauerat.

EMANGIPOR, *quasi manu mittor, à patria potestate liberor.* pro Dom. 37. Adoptatum emancipari statim, ne sit eius filius qui adoptari, cur ergo adoptatur? Liberos proprie emancipari, seruos manumitti dicemus.

EMANDANDVS, *mitiendus.* 7. At. 13. De Ciceronibus nostris dubito quid agam: nam mihi interdum emandandi videntur in Græciam. *Alias, Amandandi.*

EMANO, *exeo, effluo.* || *Emanare pro oriri ex aliquo, notum satis, pro divulgari, non item: utramque usum ex Cicerone discit.* 2. de Inu. 7. Alij ex alio fonte præceptores dicendi emanauerunt. pro Cæl. 19. Quæro ex quo iste fonte Senator emanet. 3. de Orat. 65. Ab Arcefila recentior Academia emanauit. pro S. R. 3. Oratio mea nequamquam similiter exire atque in vulgus emanare poterit. 1. de Leg. 41. Metuo ne hoc emanet. 7. Att. 20. Mala nostra istinc emanant. 1. de Orat. 189. Partes autem sunt, quæ generibus, ex quibus emanant, subiiciuntur. 1. de Inu. 67. Ex quo omnis vis emanat argumentationis. Or. 47. Ex quo emanant qui communes appellatur loci. Qu. de Pet. 14. Nam ferè omnis sermo ad forensam famam ab iis emanat autoribus. de Clar. 231. Vereri te arbitror, ne per hos hic sermo tuus emanet. 3. V. 1. Quæ fama non idcirco solum emanat. 8. Fam. 6. Denique inuidiosum tibi sit si emanat. 2. de Diu. 63.

Sub platano umbri fera fons unde emanat aqua.

Syntaxis. *Orator non emanat (ex compressa scilicet oratione.) Exire, & in vulgus emanare librum. Per te id emanare.*

EMATHIVM, *Attrici villa.* 2. de Leg. 7.

EMAX, *qui libenter & sepius emit, emendi cupidus.* Parad. 6. Non esse emacem, veçtigal est.

EMBANETICA, *manicularia.* 8. Fa. 1. Qu. Pompeium Baulis embaneticam facere, *alij, Schænobaticam, legunt.*

EMBLEMA, *signa & ornamenta vasorum, qua detrahi possunt, emblemata dicuntur, nec non etiam aliarum rerum.* 6. V. 5. Vasis crustæ aut emblemata detrahebatur. 6. 49. Duo pocula cum emblematis. Ibid. Emblemata auellenda curauit. Ibid. 37. Scaphia cum emblematis Lilybæi emta. Ibid. 46. Turibulum auulso emblemate remisisti.

Adhæc, si de pavimentis aut tabulis intelligitur, est opus ex tessellulis, vel de lapidibus, vel ex ligno minutatim confectis & concisis, varijs coloribus distinctis & notatis compositum, varias rerum formas & effigies ostendens, idcirco vermiculatum vocatur, quod sit minutarum sectum & vario distinctum. 3. de Or. 169. & Or. 149.

Quam lepidè lex ei composita, vt tessera omnes Arte pavimento atque emblemata vermiculato.

Ex Lucil. & de Clar. 273.

† ADIVNCT. Vermiculatum, Orat.

Syntaxis. *Crustus & emblemata detrahere, auellere. Emblemata vermiculatum.*

EMBOLIVM, *interpositio.* pro Sest. 115. Qui omnia sororis embolia nouit, 3. Qu. Fr. 1. Embolium mirificum cogito. *Bulcus embolinon, & embolima, legit in Comment.*

† ADIVNCT. Mirificum, 3. ad Qu. Fr. Nouum, 3. Att.

EMENDATE, *castigate.* de Opt. 4. Purè & emendatè loqui, quod est Latine.

EMENDATOR, *corrector.* de Clar. 259. Sisenna quasi emendatore & correctore nostro dicam. (Synonimiam in duplicatis agnosce.) pro Corn. 20. O præclarum correctorem atque emendatorem nostræ ciuitatis.

EMENDATRIX. 1. de Leg. 58. Lex est emendatrix vitiorum. 4. Tuf. 69. O præclaram emendatricem vitæ poeticam, quæ amorem flagitij, &c.

† ADIVNCT. Præclara vitæ, 4. Tuf.

EMENDATIO. 4. de Fin. 21. Nec videlicet est correctio philo-

sophiæ veteris & emendatio. 3. Acad. Felicior esset emendatio temeritatis.

EMENDATVS. de Clar. 258. Locutio emendata & Latina. de Amic. 62. Cùm emendati mores amicorum sint, tum, &c. 1. Aca. 13. Certè enim recentissima quæq; sunt correctæ & emendata maximè.

EMENDO, *corrigo.* pro Mur. 60. Consilium tuum vituperare non audeo, nonnulla in re forsitan conformare, & leuiter emendare possum. 2. Att. 16. Me rogat, vt annales suos emendem de nam. de Clar. 261. Cæsar rationem adhibens, consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendat.

† ADVERB. Leuiter, pro Mur.

EMENDOR. 3. de Leg. 30. Vt vitii principum infici solet tota ciuitas, sic emendari & corrigi continentia. Orat. 155. Serò iam emendatur antiquitas à quibusdam, qui reprehendunt.

EMENTIENS. 1. de Diu. 15. Videmus hæc signa nunquam ferè ementientia.

EMENTIOR, *mentior, nego.* || *pro falso fingo, & excogito aliquid callidè, negligitur valdè à nostri seculi hominibus. Sic ergo cum Cicerone restitumur.* de Op. 21. Causa fuit Æschini, quoniam ipse à Demothene esset capitis accusatus, quod legationem ementitus esset, vt vlciscendi inimici causa, nomine Ctesiphontis, iudiciū fieret de factis, famaq; Demothenis. pro S. R. 127. Ego hæc omnia Chryfogonum fecisse dico, vt ementiretur, vt maliciam Roscium fuisse fingeret. pro Planc. 73. Ego cum ceteri vera beneficia, etiam minora, dissimulat, ne obligati esse videatur, eo me beneficio obstrictum esse ementiri, cui ne referri quidem gratia posse videatur. Part. 50. Alij ementiri sunt in eos quos oderant. pro Cor. 5. Non furatus est ciuitatem, non genus suum ementitus: pro Dom. 50. Me non ementitum esse auctoritatem huius ordinis. 2. A. 83. Ementitus est auspicia.

EMENTITVS, *fictus falsus, vanus.* 2. A. 88. Quod me de ementitis auspicijs putares esse dicturum. 3. Tufcul. 58. Quantum sit ementita opinio, apparet.

Syntaxis. *Ementiri in aliquem aliquid. Opinio ementita.*

EMEREO, *merao, stipendia facio.* 6. At. 2. Annua mihi operæ ad 111. Sextil. emerentur.

EMERGENS. 2. de Nat. 113.

Vt sese emergens, ostendit Scorpium aliè.

EMERGO, *exeo, euado, existo.* (Mergor, demergor. || *Transfert hoc verbum Cicero ad omnia quibus expeditur.* pro Pomp. 7. Mithridates non se Cappadociæ latebris occultare vult, sed emergere è patrio regno. 2. de Nat. 124. Aues, quæ se in mari merserant, emerferunt. pro Cl. 183. Hoc vno modo sæpè multorum improbitate deprehensa veritas emergit. pro Cæl. 75. Quæ ex vita emerfit, totumque se eiecit atque extulit. Ibid. 51. Emerfit iam è vadis, &c. 3. de Fin. 48. Emergere ex aqua. de Ar. 48. Respirare à metu cordis, emergere à fluctibus seruitutis. In Vat. 23. Emergere ex mendicitate. 3. V. 12. Emergere ex peculatus iudicio. 5. 162. Filium emergere ex paternis probris. 6. 130. Cum multa ex illo mari bella emerferint, & multa in pontum inuecta sint. 5. At. 8. Incommoda valetudo, quæ iam emerferam. Ibid. 10. Meum consilium reprehendo, quod non aliqua ratione ex hoc negotio emerferam. 2. Offic. 24. Quamuis enim demerite sint leges, quamuis tremefacta libertas, tamen emerunt hæc aliquando. 2. At. 8. Emerferam commode ex Antio in Appiam. 9. 12. Nunc emergit amor, nunc desiderium ferre non possum. 6. 1. Hac autem re incredibile est quantum ciuitates emerferint. 1. Offic. 110. Ex quo magis emergit, quale sit decorum illud, &c. 1. de Diu. 73. Ab infima ara subito anguis emerfit. 2. 87. Dionysij equus emerfit ex flumine. de Sen. 51. Cum viriditas herbescens è vaginis emerferit. || pro Cæl. 28. Equidem vidi multos in hac ciuitate, & audiuì non modò qui primoribus laboribus gustassent genus hoc vitæ, & extremis, vt dicitur, digitis attingissent, sed qui totam adolescentiam voluptatibus dedicassent, emerfisse aliquando, & se ad frugem bonam, vt dicitur, recepisse. 4. de Fin. 64. Quis enim ignorat, si plures ex alto emergere velint, propius fore eos quidem ad respirandum, qui ad summam iam aquam appropinquant? 9. At. 4. Deinde emergit rursus dolor.

† Appareo. de Arusp. 55. Ista serpens, quæ tum hic delitescit, tum se emergit.

† ADVERB. Aliquando, 1. Off. Altè, 2. de Nat. Commodè, 2. At.

Syntaxis. *Emergere ex valetudine, & valetudine. Emergere, aliè. Anguis se emergit.*

EMERITVS, *qui iam stipendio confecta est.* 6. Att. 5. Nos annum tempus propè iam emeritum habebamus. de Sen. 49. Animum tanquam emeritis stipendijs ambitionis, secum esse, id est, confectis stipendijs.

Syntaxis. *Tempus, & stipendium emeritum.*

EMERSVS, *exiens, apparens, prodiens.* 2. de Diu. 140. Tibi autem de me cum sollicitudine cogitanti, subito sum visus emeritis ex flumine. pro Sest. 20. Homo emeritis subito ex diurnis tene-

bris lustrorum ac stuprorum. I. V. 17. Homo emerfus è cœno.
 § de Vniu. 32. Quibusque temporibus à nostro aspectu oblite-
 scant, rursusque emerfi, errorem incutiant rationis expertibus.
 § Syntaxis. *Ille visus est emerfus è flumine.*
 E M E T I O R. de Clar. 16. Ego voluntatem tibi profectò emetiari,
 sed rem ipsam nondum posse videor: *id est, cumulatè præstatò.*
 E M I G R O, *discedo, migro, excedo.* 7. V. 30. Ex illa domo sic emigra-
 bat, vt, &c. 4. V. 89. Emigrare domo. 1. de Legib. 48. Emigrare è
 vita.
 E M I N E N S, *editus.* (lacunosum. 1. de N. 75. Species deorum, quæ
 nihil concreti habeat, nihil solidi, nihil expressi, nihil eminentis.
 2. de N. 47. Figura nihil habens incisum angulis, nihil eminens,
 nihil lacunosus. 2. de N. 143. Genæ leuiter eminentes. 1. V. 4. Oculi
 eminentes. 1. Tuf. 68. Globus terræ eminent è mari. 5. Tuf. 65. Ani-
 maduerit columellam non multùm è dumis eminentem.
 § Praclarus, præstant. 3. de Ora. 213. Discutienda sunt ea quæ ob-
 scurant, & ea quæ sunt eminentia & prompta, & sumenda.
 E M I N E N T I A. 4. Acad. 20. Multa vident pictores in vmbis & in
 eminentia, quæ nos videmus. 1. de Nat. 106. Res nullam habens
 soliditatem, nec eminentiam.
 E M I N E O, *exto, excedo.* 1. de Diu. 93. Cùm ex terra nihil emineret,
 quod contemplatione cœli posset officere.
 § Appareo, eluceo, emiteo, præcillo. pro S. R. 121. Quod cùm studio-
 sius ab ipsis opprimitur & absconditur, cò magis eminet & appa-
 ret. 3. de Orat. 99. Quò magis id quod erit illuminatum, exta-
 re, atque eminare videatur. 4. ad Her. 11. Ne possit ars eminare.
 Orat. 104. Demosthenes vnus eminet inter omnes in omni
 genere dicendi. pro Cluent. 183. Illi quorum eminet audacia, at-
 que proiccta est à consiliis, malitia deseruntur. 7. V. 160. Toto
 ex ore crudelitas eminebat. *aliter, emanabat.* 1. Tuf. 64. Ampli-
 tudo animi maximè eminet contemnendis doloribus. Orat. 81.
 Sententiarum ornamenta sunt illa quidem permulta, sed quæ
 eminent pauciora. de Somn. 21. Si iam tum cùm erit inclusus
 in corpore, eminebit foras, & ea quæ extrà erunt contemplans,
 quam maximè se à corpore abstrahet.
 † A D V E R B. Foras, 6. de Reput. Leuiter, 2. de Nat.
 § Syntaxis. *Eminere & apparere, extare & eminare.*
 E M I N V S, *è longinquo.* (Cominus. de Sen. 19. Eminus hasta, comi-
 nus gladio vi.
 E M I S S A R I V S, *excursor, vexator, calumniator.* 4. V. 21. Turpio qui-
 dam istius excursor, & emissarius, homo omnium ex illo con-
 uentu quadruplatorum deterrimus. 7. V. 107. Hunc præcurso-
 rem habere solebat & emissarium. 5. 91. Illis emissariis hæc tibi
 omnis pecunia quæ sita est. 7. Fa. 2. Peruaseratque nonnullis in-
 iudis meis, se in me emissarium semper fore. 8. Appius de pec-
 uniis repetundis à Seruiliis est postulatus, de vi reus à quodam
 emissario suo Titio factus est. 16. 18. Heluo nequissimus sester-
 tia ducenta dabat, nullo aprico horto, nullo emissario, nulla
 maceria, nulla casa.
 § Syntaxis. *Excursor & emissarius. Præcursor & emissarius. Esse
 emissarium aliquem in quempiam.*
 E M I S S I O, *iactus, ictus, ceniectio.* 1. de Diu. 62. Emissio forminx an-
 guis mortem afferebat Graccho, 2. Tuf. 5. Tormenta eo grauio-
 res emissione, habent, quò sunt contenta atque adducta ve-
 hementius.
 † A D I V N C T. Grauiores, 2. Tuf. Mortifera, 2. de Diu.
 E M I S S I T I A, *qui quilibet, sordes, quod proicitur vel eicitur in nu-
 pijs, aut alijs solemnibus actis, vt qui non ingrediuntur in ades, aliquid
 habeat honoris causa.* 3. de Leg. 20. C. verò Gracchus ruinis & emis-
 sionis, quas ipse se proiecit in forum dixit, quibus digladiaren-
 tur inter se ciues, nonne omnè reipublicæ statum permutauit.
 E M I S S V S. 2. de Orat. 219. Faceret dicta itatim vt emissi sunt hæ-
 rere debent. Ibid. 214. Argumentum ratio ipsa confirmat quæ si-
 mul atque emissi est, adhærescit. 1. C. 27. Vt abs te non-emissus
 ex vrbe: sed inmissus in vrbem esse videatur. 1. Tuf. 75. bis. Cum
 illuc ex his vinculis emissi feremur. pro Pl. 30. Emissus aliquis è
 carcere. 4. At. 14. Lacus Velinus à M. Curio emissus. 1. Tuf. 74.
 Sed tanquam à magistratu, aut aliqua potestate legitima, sic à
 deo anocatus & emissus. *al. amissus.* pro Planc. 30. Emissus, vt
 cognostis, necessarii hominis, optimique adolescentis rogatu
 idem postea præ mandatis requisitus, *alij legere malunt,* prætoris
 mandatu. de Arusp. 4. In Clodium verò non est mecum maius
 odium, quam illo die fuit, cùm illum ambustum religiosissimis
 ignibus cognoui, muliebri ornata, ex incerto stupro, atque ex
 domo Pontificis maximi emissus. 7. V. 24. Nisi verò existima-
 tis, hominem pecuniosissimum, sine aliqua causa quæstus inie-
 ctum ad tam incredibile crimen, aut sine eadem causa, repente
 è carcere emissum.
 E M I T T O, *edo, dimitto, mitto.* 4. ad Her. 67. Quòd si nunc hæc vrbs
 inuictissima vocem emittat, non hoc pacto loquatur. de Ar. 2.
 Emittere telum & conicere telum. 2. de Diu. 44. Si nubium
 conflictu ardor expressus se emiserit, id fulmen est. 7. Fam. 33. Si
 quando aliquid dignum nostro nomine emissus: id est, edidi-
 mus. pro Cael. 29. Emittere aculeos in aliquem. Ibid. 66. Emitte-

re aliquem è manibus. * Incer. Nullum vnquam verbum, quod
 reuocare vellet, emisit. 2. At. 24.
 E M I T T O R. 7. V. 22. Quæram cur hunc eundem repente de car-
 cere emitti iusserit. pro Planc. 57. Maledictò nihil facilius emit-
 titur, nihil citius excipitur.
 † A D V E R B. Repente è carcere, 7. Verr. Facilius, pro Planc.
 § Syntaxis. *Emissa ratio adhærescit. Nubium conflictu se ardor emit-
 tit. Emittere è manibus.*
 E M E N D V S. pro Clu. 101. Oppianicum iudici ad emendas sen-
 tentias pecuniam dedisse iudicatum est.
 E M O, *cœmo, mercor, paro, comparo, compono, mundino, pecuniam in
 aliquare colloco.* 10. At. 5. Mihi Philotimus dixit, sese C. C. L. eme-
 re de Canuleio diuersorium illud posse: minoris etiam emtu-
 rum, si Vestinum rogassem. 3. Off. 59. Emit homo cupidus & lo-
 cuples tanti, quanti Sythius voluit. 13. Att. 31. Is C. C. iugera de
 M. Pilio emit. pro S. R. 6. Bona huius de L. Sylla duobus millib.
 nummum sese emisisse dicit Chrylogonus. pro Dom. 115. Emit
 domum propè dimidio carius quam æstimabat. Cor. in vita At-
 tici. Cùm illum fundum secunda fortuna emisisset in diem, ne-
 que post calamitatem versuram facere potuisset, ille se inter-
 posuit. 5. Fa. 6. Emi eam ipsam domum millibus nummum X. X. XV.
 6. V. 12. Profectò hinc natum est, malo emere quam rogare. 13.
 At. 29. Emero magno, vel paruo. 1. 10. Tantum quod ea emptio-
 ne & nos bene emisse iudicati sumus. 5. V. 144. Aliquando desi-
 nat ea se putare emere, quæ ipse semper habuit, venalia, fidem,
 iusturandum, veritatem, officium, religionem.
 † A D V E R B. Aequabiliter frumentum, 7. Verr. Aperitissimè præcuram,
 Ibid. Bene, 1. Attic. Carius, propè dimidiò domum, pro Dom. Impunè,
 6. Verr. Libentius diuersorium, 7. Fam. Malè, 2. Attic. Melius, 3. Off. Por-
 tò agros, 1. cont. Rull. Publicè decumas, frumentum, quotannis, 5. Ver.
 § Syntaxis. *Emerere de aliquo aliquid. Dimidio carius emere, quæ
 secunda fortuna in diè emere. Ista emptio bene emisse iudicat ille est.*
 E M O L V M E N T V M, *accessio, utilitas, commodum.* Lege, D E T R I -
 M E N T V M. 3. de Fin. 69. pro Mil. 32. Boni nullo emolumento
 impelluntur in fraudem, improbi sæpè paruo. 7. Fa. 10. Si id tibi
 esse emolumento sciam. 1. de Orat. 34. Vt & vobis honori, &
 amicis utilitati, & reipublicæ emolumento esse possitis. 2. 346.
 Sine præmio & emolumento facere quippiam. pro Font. 17. Ob
 aliquid emolumentum suum cupidius aliquid dicere. 3. Offic.
 36. Emolumenta rerum fallacibus iudiciis vident, penam le-
 gum non vident. 2. de Fin. 59. Cuius mors emolumentum tibi
 factura est. Offic. Si propter suum quique emolumentum spoli-
 et alterum, necesse est, &c. 1. de Fin. 53. Plusq; in ipsa iniuria de-
 trimenti est, quam in his rebus emolumentis, quæ iniuria pa-
 riuntur. 3. Off. 36. Emolumenta rerum fallacibus iudiciis vi-
 dent, penam non dico legum, quas sæpè perumpunt, sed etiam
 turpitudinis, quæ acerbissima est, non vident.
 † A D I V N C T. Communia, 3. de Finib. Desperata, 1. de Legib. Magnum,
 1. de Fin. Paruum, pro Mil.
 E M O R. pro Sest. 72. Ex his princeps emitur ab inimicis meis.
 E M O R I O R, *moriòr.* 1. de Orat. 243. Scæuola qui excogitasset nasci
 prius oportere quam emori. 3. 15. Pro Pompeio emori possum.
 † pro Pla. 90. Ego verò ne immortalitatem quidem contra rem-
 pub. accipiendam putarem, nedum emori cum pernicie Reipub.
 vellem. 1. Tuf. 15. Emori nolo, sed me esse mortuum nihili æsti-
 mo. Ibid. 97. Dij boni, quid lucri est emori? aut quam multi dies
 reperiri possunt, qui illi nocti antepanantur, cui similis futura
 est perpetuitas omnis consequentis temporis?
 E M P E D O C L E S. 1. de Orat. 217. Empedocles physicus egregium
 poema fecit. de Amic. 24. Agrigentinum quidem doctum quen-
 dam virum carminibus vaticinatum ferunt, &c. ibid. Opinio Em-
 pedocles de amicitia & discordia, &c.
 E M P E D O C L E V S. 2. Qu. Fr. 10. 1. Tuf. 41.
 E M P I R I C I, *Medici, qui se ab experientia sic nominant: hi in vfu
 & experientis medicinam ponunt.* 4. Acad. 122. Itaque medici ip-
 si quorum intererat ea nosse, aperuerunt, vt ea viderent: nec eo
 tamen aiunt empiricis notiora esse illa, quia possit fieri, vt pa-
 tefacta & defecta mutentur.
 E M P O R I V M, *mercatus, vel locus eius.* 5. Att. 2. Cùm per empori-
 um Puteolanorum iter facerem.
 E M P T I O, *cœmptio* pro Cec. 17. Hac emptio facta pecunia sol-
 uitur à Cænnia. 1. Att. 10. Tantum quod ea emptio & nos
 bene emisse iudicati sumus.
 † A D I V N C T. Acerbior, falsa, simulata, 6. V. Falsæ, præclaræ, pro Flac.
 E M P T O R, pro Cecin. 19. Fundus, cuius iste emptor fuit mandat
 Cænnia. 3. Off. 51. Vt ne quid omninò quod venditor nòrit,
 emptor ignoret. 2. Qu. Fr. 2. Tusculano emptor nemo fuit. pro
 Qu. 50. Bonorum emptores. 2. A. 97. Omninò vilius rei nemo
 fuit emptor, cui defuerit hic venditor. 3. Offic. 54. Si hoc empto-
 ribus venditor non dixerit.
 † A D I V N C T. Malus, 5. Attic. Multi, pro Cec.
 E M P T V S, *cœmptus, comparatus.* 1. de Nat. 74. Quæ ex empto &
 vendito còtra fidem fiunt. I. P. 35. Præter duos de lapide emptos

Trib. Plebis. 16. At. 14. Non modò deseruit emptus pecunia, sed etiam quantum in ipso fuerit, eueuerit.

EMVNGO, *abstergo*. 4. ad Heren. 68. Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat.

EN, *demonstrandi, aduerbium, sed habet etiam vim indignationis: hac causa*. Postq. ad Quir. 18. En ego tot testimoniis restitutus. 7. V. En quod Tyndaritari libenter prædicent. Ibid. 54. En fœderum interpretes, &c. 13. Fa. 15. En hic ille est, de illis maxime, qui, &c. pro Cluen. 184. En hoc illud est, quod antè dixi, mulier, &c. pro Deiot. 17. En crimen, en causa, cur regem fugitiuus, dominum feruus accuset. pro Sest. 59. En cur ceteri reges stabilem esse suam fortunam arbitrentur. 3. A. 22. En cur magister eius ex Oratore arator factus sit. *aliter, hem.*

ENAPPEIA, *demonstratio. Dicitur illustratio à Cicerone, teste Quint. libr. 6. cap. 3. Item euidencia & perspicuitas. Lege suis in locis.*

ENARRO, *ex plano, narratio*. 1. de Diu. 55. Cùmque Senatui somnium enarrauisset, pedibus suis saluus reuertit. 1. de Inu. 28. Nam sæpe fati est, quod factum sit dicere, non vt enarres quemadmodum sit factum. pro Marc. 4. Nulla dicendi tanta vis, quæ non dicam exornare, sed narrare res tuas gestas possit.

ENASCOR, *na. cor.* 11. At. 2. Ex multis curis est vna enata. || *Lamb. leuata, legendum censet.*

ENATO, *eno, emergo, euado*. 5. Tulcu. 87. Reliqui, qui, &c. enatant ramentum, &c.

ENAVIGO, *euado*. 4. Tulcu. 93. E logicis, tanquam è scrupulosis cotibus enauigauit oratio.

* **ENDO**, *antiqua præpositio, pro In.* 3. de Orato. 169. Or. 149. Quam lepidè lexcis composita, vt tessellæ omnes Endo pauimento atque emblemate vermiculato. || *aly, arte pauimento, legunt.*

ENDYMION, 1. Tulcu. 92. Endymion verò, si fabulas audire volumus, nescio quando in Latmio obdormiuit, &c.

ENECTVS, *confectus, exhaustus*. 2. de Diuin. 73. Ausis fame enecta in offam pulvis inuadit. 1. Tulcu. 10. Siti enectus Tantalus. 1. de Diu. 61. Ea parte animi, nec inopia enecta, nec satietate affluentia. 6. Att. 1. Sic Appius cum *ἐξουσιάζεω* provinciam curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit, mihi tradidit provinciam enectam, & *περὶ τῶν ἐνοικητῶν*. || 2. de Diu. 142. Nonnullæ etiam valetudinis significationes, vt hoc ipsum pleni enectine sumus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicuntur.

ENERVATVS, *debilitatus, effeminatus*. pro Sest. 24. Homo eneruatus & exsanguis. 4. Tulcu. 38. Mollis & eneruata oratio. 2. 15. Eneruata muliebrisque sententia. 2. Att. 14. Vsq. eò eneruatus, vt, &c. I. P. 82. Afflictus, infirmus, & eneruatus reus.

ENEVOS, *debilis*. de Sen. 32. Sed tamen non planè me eneruauit, non afflixit senectus.

ENEVOK, Orat. 229. Tantum abest, vt eneruetur oratio compositione verborum, vt aliter in ea nec impetus vllus, nec vis esse possit.

† **ADVERB.** Planè, & affligere, de Sen.

ENGNASIS, *Nixus, Hercules*. 2. de Nat. 108. *Engnasim vocitant, genibus quia nixa feratur. In Arat. — Ille vagans vulgato nomine Nixus.*

ENGVINI, *populi*. 6. V. 97.

ENIM, *nam, namque*. 1. de Nat. Terra enim profectò pars mundi est. Ibid. Nihil habebam quod scriberem: de rep. enim nihil scribere possum, neque enim quod sentio liber dicere. 4. V. 82. Attendite enim diligenter, cognoscetis, &c. 1. 1. At. 15. enim peruellem. || 12. 9. Adest enim dies, & ille currit. 1. 1. 15. Ille enim videtur Alexandriam ita tenere, vt eum scribere etiam pudeat de illis rebus. 2. de Inu. 52. At enim qui patria potestate, hoc est, priuata quadam, tribunitiam potestatem, hoc est, populi potestatem infirmat, minuit is maiestatem. 3. V. 148. At enim pupillo redimi non licebat, non necesse erat rem ad ipsum peruenire. 3. de Or. 49. Faciles enim, inquit, Antoni partes ex fuerunt, duæ, quas modò percurri. Ibidem, 5. Verum enim Oratori, quæ sunt in hominum vita quandoquidem in ea versatur Orator, atque ea est ei subiecta materies, omnia quæ sita, audita, lecta, disputata, tractata, agitata esse debent. 3. Offi. 43. Ponit enim personam amici, cùm ingreditur iudicis. 2. Tulcu. 14. Quid enim est, minus dignum, quàm tibi quidquam peius videri dedecore? 1. 1. At. 12.

ENIMVERO, *verum enim, at enim, profectò*. 15. 19. Hoc enim uerò nunc discere augeo, hoc ego quid sit, interpretari non possum. 3. V. 66. Enimuerò ferendum hoc non est. 1. de Orat. 105. Enimuerò, inquit Crassus, &c. 1. Qu. Fr. 1. 21. Enimuerò si vnus homo, &c. quata tamen pecunia, &c. 5. V. 65. Enimuerò iste ridere, &c. 6. 149. Ille enim uerò negat, & ait, &c. 7. 101. Illi enim uerò se ostendunt quod vellet esse facturos.

† **Syntaxis.** At enim si Verum enim licebit. Attende enim.

ENITENDVM, 1. de Orat. 14. Nemo ferè laudis cupidus adulescens, non sibi ad dicendum studio omni enitendum putauit.

ENITEO, *clareo, emineo*. 2. Att. 1. In Philippicis orationibus enituit Demosthenes. de Clar. 215. Crassi magis enitebat oratio. 2. de Orat. 125. In quibus hoc maxime enituit, quòd tibi omnes

o. dant acumen. pro Mur. 32. Quo quidem in bello virtus enitebat egregia Mar. Catonis. pro Fl. 17. Athenæ non solum in Græciis sed propè cunctis gentibus enitebant. 2. de Inu. 5. Fortasse in nobilibus eniteret. 2. Tulcu. 13. Esti in segetem sunt deteriorum data fruges, ipsæ tamen suapte natura enitent. 1. de In. 4. Studia recta ab optimis concelebrata eniterunt. 4. ad Heren. 9. Non posse vnum in omnibus elocutionis partibus enitere.

ENITESCO, *splendesco*. 4. ad Heren. 58. Quæ cum summa laude prodita, vetustate quotidie magis enitescit.

† **Syntaxis.** Ille in hoc enituit. Boni sua natura etiam inter malos enitent.

ENITOR, *elaboro, conitor, contendo*. 9. At. 18. Tu nunc omni amore enitere, vt nos iuues. 3. Qu. Fr. 9. In quo enitar non minus quam sum enifus in nostro. 3. Offi. 42. Qui stadium currit, eniti & contendere debet quàm maxime possit, vt vincat. de Amic. 59. Sed potius debet eniti & efficere, vt, &c. 16. At. 18. Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice, vt, &c. 9. Fam. 13. Eniti, contendere, perficere aliquid. 14. Atti. 15. Omni ope & opera enitar, vt, &c. 16. 6. Quod quidem certe enitar. 2. A. 23. Nihil prætermisisti, quantum facere enitique potui, quin Pompeium à Cæsaribus coniunctione auocarem. 10. Fa. 4. Quantum viribus eniti, consilioque providere, auctoritate monere poterò. 4. Acad. 6. Vt plene, &c. 1. 9. Tantum enitor, vt amicis non desim. 2. de Orat. 295. Eniti in aliqua re. Quint. de Pet. 20. Elaborare & eniti alicuius causa.

† **ADVERB.** Vigilantius, 6. de Rep.

† **Syntaxis.** Enitor, & In hoc enitor, & hoc, & alicuius causa. Eniti & contendere. Eniti, & efficere. Omni ope & opera eniti. Quantum facere, enitique potui. Viribus eniti. Pugna & enitere. Elaborare & enitere.

ENIXE, *cupide, conatù maximo*. pro Sest. 38. Meam causam omnes boni enixè susceperant.

ENNA, *ciuitas mediterranea Sicilia*. 5. V. 192. Enna mediterranea est maxima.

ENNENSES, *sue, vt Plinius, Henneses*. 5. V. 47. Eunenensis ager. || *Lamb. legit. Etneensis. Ibidem. 103. & 104.*

ENNIVS, Orat. 36. Ennius non discedit à communi more verborum.

ENNO, *enato*. 3. de Fin. 6. Ifc, qui enat, è concha, pinotheres dicitur.

ENODATE, *explicatè*. 1. de Inu. 30. Quæ illius erunt, leuiter attingendo, sua diligenter & enodate narrando. 5. de Fin. 27. Hec igitur nobis explicanda sunt, sed si enodatiis, vos ignoscetis huius enim ætati, & huic nunc hoc primum fortasse audiendi seruire debemus.

ENODATIO, *explicatio*. 3. de N. 62. Explicatio fabularum & enodatio nominu. Top. 31. Notio, est cognitio enodationis indogés.

ENODATVS, 2. de Inu. 6. Aristoteles nominatim cuiusque præcepta magna conquisita cura perspicue conscripsit, atque enodata diligenter exposiuit.

ENODO, *explico*. 3. de N. 62. In enodandis nominibus laboratis. 1. ad Her. 14. Deinde contraria legis enodabimus voluntatem, & eam trahemus ad nostræ causæ commodum.

ENNOIA, 4. Acad. 22. *ennoia* enim notitias appellare tu videbare. ibid. 30. Notitiam rerum, quæ Græci tum *ἐνοιας*, tum *ἐνοια* vocant. 3. de Fin. 21. Intelligentia, vel notitia potius, quam appellant *ἐνοια* illi. Lege, ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ.

ENSIS, *gladius*. in Arato. 2. de N. 159. Enij. * 2. de Glor. *Qui quondam Hectoreo percussus concidit ense.*

† **ADIVNCT.** Funestus, de Diu. Poëta.

ENTEΔΕΧΕΙΑ, *vide, CONTINVATVS.*

ENTELLINI, *populi*. 5. V. 200.

ENTHYMEMA, *contrarium contentio, conclusio ex repugnantibus sententiis*. Topic. 5. Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrariis conclusa, quæ ipsi enthy memata appellant: non quòd non omnis sententia proprio nomine enthy mema dicatur, sed vt Homerus propter excellentiam commune Poëtarum nomen efficit apud Græcos suum: sic cùm omnis sententia enthy mema dicatur, quia videtur ea quæ ex contrariis conficitur acutissima, sola proprie commune nomen possider. eius generis sunt: Hunc metuere, alterum in metu non ponere: eam quam nihil accusas, damnas: bene quàm meritam esse autumas, dicis malè mereri: quod scis, prodest nihil: id quòd nescis, obest. Ibid. 56. Hoc differendi genus attingit omnino vestras quoque in respondendo disputationes, sed Philosophorum magis, quibus est cum Oratoribus illa ex repugnantibus sententiis communis conclusio: quæ à dialecticis tertius modus, à rhetoribus enthy mema nuncupatur.

ENOΟΥΣΙΑΣΜΟΣ, *Lege, AFFLATVS.*

ENVCLEANDVM, Par. 57. Nec quicquam in amplificationibus nimis enucleandum est: minuta est enim omnis diligentia.

ENVCLEATE, 4. de Fin. 6. Qui grandia ornatè vellent, enucleatè in

EPICRATES, id est, Pompeius. 2. Att. 3.
EPICUREVS, id est, Phrygia. 4. Fam.
EPICUREVS, voluptarius. 1. de Nat. 15. Caius Velleius ad quem
 tum Epicurei primas deferebant. || 2. de Diu. 39. de OE. 60. Epicureorum Philosophia suscepit patrocinium voluptatis. 2. de Fin. 8. Et multi Epicurei fuerunt, & hodie sunt, in amicitiiis fideles, & in omni vita constantes & graues, nec voluptate sed officio consilia moderantes. Ibidem. 22. Iam doloris medicamenta illa Epicurea, tanquam de Narthecio, promant, si grauis, breuis, si longus, leuis. 1. de Finib. 25. Et quod quaeritur saepe cur tam multi sunt Epicurei, sunt alia quoque causa, sed multitudinem allicit, quod ita putat dici ab illo, recta, & honesta qua sunt, ea facere ipsa per se laetiam de Aug. in fr. Epicurei plures volunt esse caelos. 3. Tuscu. 50. Et queruntur quidam Epicurei, viri optimi (nam nullum genus est minus malitiosum) me studiosè dicere contra Epicurum. 2. de Fin. 39. Doleo tantam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facultatem dedisse.
EPICVRVS, Philosophus à succurrendo & subueniendo dictus, quod Graeci dicunt ἐπιυργεῖν, quò alludens Cicero in Acad. dixit: Nam qui voluit subuenire erroribus, Epicurus is est. 3. Offic. 116. Cyrenaicis obloletis floret Epicurus. 9. Famil. 10. In Epicuri nos aduersarij, nostri castra coniecimus. 1. Acad. 6. Si Epicurum, id est, si Democritum probarem. || 1. de Diuin. 5. Reliqui omnes praeter Epicurum, balbutientem de Natura deorum diuinationem probauerunt. 1. de Natu. 97. Epicurus non sexcenta millia esse mundorum, sed innumerabilia ausus est dicere. 1. de Fin. 18. Epicurus censet illa indiuidua, & solida corpora ferri suo deorum pondere ad lineam. 2. de Diu. 40. Deos enim iocandi causa induxit Epicurus, pellucidos, & persflabiles, & habitantes. 5. Tuscu. 93. Vides, credo, vt Epicurus cupiditatum genera diuisit non nimis subtiliter, vt iliter tamen. de Fat. 19. Ita & semper verum fuit, morietur Epicurus, cum duos & septuaginta annos vixerit Archonte Pitarato. 2. de Fin. 8. Epicurus quamuis comis in amicitiiis tuendis fuerit, tamen si haec vera sunt, (nihil enim affitmo) non fuit satis acutus. 1. de Nat. 69. Epicurus cum videret, si atomi ferrentur in locum inferiorem suopte pondere, nihil fore in nostra potestate, quòd esset eorum motus certus & necessarius, inuenit quo modo necessitatem effugeret. 2. Tuscu. 17. Sed Epicuro, homini aspero, & duro, non est hoc satis in Phalaridis tauro si esset, dicit quam suauē est hoc. 5. 88. Epicurus de dolore certa habet quae sequatur, quorum magnitudinem breuitate consolatur, longinquitate leuitate. 3. 33. Epicurus leuitationem aegritudinis in duabus rebus ponit, auocatione à cogitanda molestia, & reuocatione ad contemplandas voluptates. 4. Acad. 79. Eò enim rem dimittit Epicurus, si vnus sensus, semel in vita mentis sit, nulli vnquam esse credendum. Ibid. 45. Num qui voluit subuenire erroribus Epicurus iis qui videntur conturbare veri cognitionem, dixitque sapientis esse, opinionem à perpiscuitate se iungere. 1. de Finib. 63. Optimè verò Epicurus, quod exiguum dixit fortunam interuenire sapienti, maximasque ab eo, & grauisimas res, consilio ipsius, & ratione administrari, nec maiorem voluptatem, ex infinito tempore ætatis percipi posse, quam ex hoc percipiatur quod videmus esse finitum. Vide plura. 1. de Fin. 22. 27. 1. Acad. 6. 2. de Diuin. 39. & 104. 2. de Nat. 82. 3. Tuscu. 49. 2. de Nat. 116. 2. Tuscu. 2. 8. 88. 3. Offic. 117. 1. de Leg. 2. 1. 3. de Natur. 2. 1. 15. Famil. 16. 19. 14. 70. & 72. Attic. 22.
EPICVS, heroicus. de Opt. 2. Ennius summus poeta epicus. Ibid. Tragicus, Comici, Epici, Melici etiam ac Dithyrambici.
EPIDAVRVS, ciuitas in Peloponneso. 3. de N. 8. 4. Fam. 18.
ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΟΝ, dicendi genus. Lege, DEMONSTRATIVVS.
ΕΠΙΓΕΝΗΜΑΤΙΚΟΝ. Lege, POSTERVS.
EPICONI, Acij tragœdia. 2. Tuscu. 60. de Opt. 18. 1. Offic. 114.
EPIGRAMMA, pro Arch. 25. Epigramma in eum fecit, tantummodo alternis versibus longiusculis. 1. At. 13. Epigramatis tuis, quæ in Amaltheo posuisti, contenti erimus. 6. V. 127. Epigramma Græcum nobile incisum habuit in basi. 1. Tuscu. 84. Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est.
 † **ADIVNC**. Pernobile, incisum, Græcum, 6. Verr.
EPILOCVS, peroratio, conclusio. de Cl. 127. Peroratio qui epilogo dicitur. 2. de Orat. 278. Orator in epilogo misericordiam mouet. 1. Tuscu. 112. Num etiam rhetorum epilogum desideramus: pro Planc. 83. Vt miserabiliores epilogos possem dicere. 2. ad Her. 47. Conclusiones, quæ apud Græcos ἐπιλογαὶ nominantur, tripartitæ sunt: nam constant ex enumeratione, amplificatione, & comminatione. 4. de Fin. 22. Patronus causæ in epilogo pro reo dicit.
 † **ADIVNC**. Leuior. Clar. Miserabiliores, pro Planc. Sanè dicitur, 4. Attic.
EPIMENIDES, varos. 1. de Diu. 34.
EPIPHANA, vrbs. 15. Fam. 4.
EPIPHORA, humoris diffusio. 16. 23. Balbus ad me scripsit tantam se epiphora oppressum, vt loqui non possit.
 † **ADIVNC**. Tanta, 16. Famil.

EPIRO TICVS. 12. At. 52. 5. 20. 13. Fam. 18.
EPYRVS, regio. 1. Attic. 3.
EPISCOPVS, nauicula exploratoria. 14. At. 17. Conscendens ab hortis in phasellum episcopium.
EPISCOPVS, speculator. 7. 11. Vult enim me Pompeius esse, quem tota hæc maritima ora habeat ἐπιτοκτοῦ, id est, speculatorem & custodem.
EPISTOLA, literæ, codicilli. 1. Q. Fr. 1. 29. Hoc est epistolæ proprium, vt is ad quem scibitur, de iis rebus quas ignorat, certior fiat. 2. Fam. 4. Epistolæ genera multa esse non ignorat, sed vnum illud certissimum, cuius causa inuenta res ipsa est, vt certiores faceremus absentes, si quid esset, quod scire aut nostra, aut ipsorum interesset. Ibidem. Reliqua sunt epistolæ genera duo: vnum familiare & iocosum, alterum seuerum & graue. 9. 21. Quid simile habet epistola aut iudicio aut concioni? 5. At. 14. Habes epistolam plenam festinationis & pulueris, reliquæ subtiliores erunt. 1. Offic. 37. M. quidem Catonis senis epistola ad M. filium, in qua scripsit, se audisse eum missum factum esse. 1. At. 17. Ei nunc epistolæ his literis respondeo. 2. Offic. 48. Extant epistolæ Philippi ad Alexandrum. 2. A. 77. Confestimque ad eam deducitur, eique epistolam tradidit. 6. At. 5. Facere longiorem epistolam. Ibid. 1. Ecce autem pusilla epistola, quam non relinquam ἀνωπιθώνησιν. 9. Fam. 2. 1. Texere epistolæ quotidianis verbis. 6. Atti. 3. Quin. Cicero puer legit, vt opinor, epistolam inscriptam patri suo. 1. 5. Fam. 16. Hæc tertia iam epistola antè te oppressit, quam tu schedulam aut literam. 2. Attic. 12. Isti puero da ponderosam aliquam epistolam, plenam omnium non modò actorum, sed etiam opinionum tuarum. 5. V. 163. Ab epistola Timarchidis lōgius digressa est oratio mea.
 † **ADIVNC**. Ανωπιθώνησιν, pusilla, 6. Att. Antiquissima, breuis, plena consilij, summæque benevolentia, πολεμική, 9. Attic. Valde bella, grauis, plena rerum, aut intempestia, aut loquax. 4. Attic. Breues, breuior, paulò grauior, liberior, plena festinationis, & pulueris, cum sparsa sale humanitatis, cum amoris notis insignes, tancula, 1. Attic. Crebra, longæque, gratissima, proxima, 16. Famil. Dignæ aliquo, modestior, 2. Fam. Discretissima, iucunda, iucundior, superior, 7. Att. Dulcissima, elegantissima, leuior, propior, 15. Attic. ἁπλοῦς, 9. Famil. Extrema, subtilis, subtiliores, 5. Attic. Falta, pro Flac. Grandis, obiurgatoria, 13. Attic. Grata, inanis, ponderosa, plena omnium non modò actorum, sed etiam opinionum, suaues, suauius, 2. Att. Hodierna, moderata, recens, 11. Attic. Inanes, odiosa, peruulgata, plena bonæ spei, quotidiana, recentissima, verus, 8. Attic. Innocens, 7. Famil. Interior, maxima, plena stomachi, & querelatum, proxima, suauius & grauis, percutus, 3. ad Q. Frat. Tracunda, primum iniqua, deinde contraria, postremò in aliquem contumeliosa, longissima, selecta, 1. ad Q. Frat. Longior, plenior, ep. ad Brut. Longiores, molestæ, 4. Fam. Minuscula, plena iucunditatis, 2. ad Q. Frat. Multa, 14. Famil. Optima, perhumana, 16. Attic. Plenæ omnium proborum, 11. Att. Pleniores, 11. Fam. Præclara, 5. Tuscu.

† **Syntaxis**. Epistolam facere longam, ponderosam, contextam quotidianis verbis.
EPITAPHIVM, Platonis liber, & sepulcri inscriptio. 5. Tuscu. 36. Videturne omnem hinc beatam vitam in vna virtute ponere: quid verò in epitaphio? quomodo idem? 12. Att. 28. Verus illud ἐπιτάφιος quemadmodum scripsisti, vel ἐπιτάφιος putabo.
EPITOME, & **EPITOMA**, quod alij auctores, iique boni, compendium appellauerunt, liber est, qui capita modò & summæ rerum complectitur. 13. 8. Epitomen Bruti Cælianorum velum mihi mittas. 12. 5. Conturbor enim epitome Fanniana. Ibidem. In Bruti epitoma Fannianorum scripsi.
EPICHE. 4. Acad. 59. Ex his illa necessario est ἐπιχη, id est, assensionis retentio.
EPOROEDIA, vrbs. 11. Fam. 21.
ΕΠΩΔΟΣ. Lege, INSINVATIO.
EPOTVS, potus. pro Clu. 168. Quem statim epoto poculo mortuum esse dixistis. Ibid. 163. Venenum epotum.
EPVLE, cibi præstantes. in Vat. 30. Ita enim illud epulum est funebre, vt munus sit funeris, epulæ quidem ipsæ dignitatis. 2. de Fin. 101. Itémque omnibus mensibus viciesimo die lunæ dent ad eorum epulas, qui vnà secum philosophati sunt. Top. 1. 5. Sed quoniam audium hominem ad has dicendū epulas recepi, sic accipiam, vt reliquiarum sit potius aliquid quam te hinc patiar non satiatum discere. de Ar. 21. Libationes epulæque ludorum. 1. de Diu. 61. Mens saturata bonorum, cogitationum epulis. 5. Tuscu. 62. Mensæ conquistissimis epulis extruebantur. 1. de Fin. 5. In quibusdam nec libidinum, nec epularum, nec reliquarum cupiditatum modus. || de Clar. 75. At vinam extarent illa carmina, quæ multis seclis ante suam ætatem in epulis esse cantata à singulis conuiuiis, de clarorum virorum laudibus, in Originibus scriptum reliquit Cato. 1. Tuscu. 3. Quamquam est in Originibus, solitos esse in epulis canere conuiuias ad tibicinem de clarorum virorum virtutibus. Ibidem. 4. Themistocles cum in epulis recusasset Lyram, habitus est indoctior. pro Fla. 95. Sepulcrum L. Catilinæ Floribus ornatum hominum audacissimorum, ac domesticorum hostium conuentu, epulisque celebratum est. 2. Offic. 55. Prodigij, qui epulis, & viscerationibus, & gladiatorum muneribus, & pecuniam profundunt. 2. de Leg. 63. Sequebantur epulæ, quas inibant parentes coronati.
 † **ADIVNC**

illam ex totius belli ore ac faucibus ereptam esse atque seruam. pro P. Opp. Telum ei è manibus ereptum est.

† A D V E R B. Nominatim cuius, Postq. in Senat. Penitus auxilium, in Pis. Subitò, de Am. Vndique res, 5. Ver.

E R E T R I C V S. 5. Tusc. 113. Æsclepiades Eretricus philosophus. 3. de Orat. 59.

E R E T R I A S, ab Eretria urbe. 4. Acad. 129. A menedemo, quòd is Eretrias fuit, Eretrici Philosophi appellati: quorum omne bonum in mente positum, in mentis acie qua verum cernebatur. aliàs, Eretriaci.

E R G A, *propositio, aduersum, aduersis, in.* 2. de N. 60. Id non sine diuina bonitate erga homines fieri arbitrantur. 16. Attic. 16. Tua voluntas erga me, meaque erga te par atque mutua. de Am. 56. Ut eodem modo erga amicum affecti sumus, quo erga nosmet ipsos. 2. de Or. 20. In meis moribus erga meos necessarios declarandis mansuetissimus visus sum. pro Dom. 142. Tuum erga dignitatem meum studium & iudicium. 8. Att. 3. Merita Pompeij summa erga salutem meam. pro Qu. 78. Studium quod habes erga propinquum tuum. 1. Offi. 47. Habere beneuolentiam erga aliquem. pro Do. 31. Cn. Pompeij merita erga me. pro Pla. 103. Veltra erga me voluntas commutata est. 2. de Or. 181. Animos iudicium conciliari ad beneuolentiam erga oratorem. 1. de Finib. 34. Torquati nostri, quos tu paulo ante tum memoriter, tum etiam erga nos amicè & beneuolè collegisti. 1. Fa. 1. Ego omni officio ac potius pietate, erga te ceteris latifacio omnib.

† Syntax. *Tua voluntas erga me, meaque erga te par atque mutua.* Erga salutem amicum. Habere beneuolentiam erga aliquem.

E R G A S T V L V M, *mancipiorum carcer* pro Clu. 21. M. Aurius in Qui. Sergij manus incidit, & apud eum fuit in ergastulo. pro Rab. 20. Lege, C O M P E S, 11. Fam. 13. Quacunq. iuit, ergastula soluit.

E R G O, *igitur, causa.* 1. Tusc. 19. Nemo ergo non miser, prolix nemo. 2. de Inu. 125. Ergo is qui scriptum defendet, his locis plerumq. omnibus poterit uti. 4. Ac. 74. Num ergo is excacat nos, aut orbat sensibus? 3. At. 23. Si quid contra alias leges, eius legis ergò factu sit. 5. de Fi. 23. Ergo hinc capiamus exordiū. 2. de Leg. 64. Mulieres genas ne radunt, neue lessum funeris ergò habito. de Opt. 19. Atque ita prædicaretur, eū donari virtutis ergò.

E R I C H T H E V S, *rex Atheniensium.* pro Sest. 48. Erichthei filiaz. 3. de N. 49. Est certè Erichtheus cuius Athenis & delubrum vidimus, & sacerdotè. 1. Tusc. 116. Repetunt ab Erichtheo, cuius filiaz cupidè mortem expetiuerunt pro vita ciuium. 5. de Finib. 62. Quis Erichthei filias non maximè laudat. 3. de Nat. 50. Erichtheus, Athenis, filiazque eius in numero decorum sunt.

E R I C I V S, *mons in Sicilia.* 4. Verr.

E R I C I N A, *Venus.* 3. Verr.

E R I D A N V S, *fluvius, & ut communis est opinio, Padus, in Italia.* in Arato.

E R I G O, *exrollo, excito.* 5. de Fin. 42. Cùm autem paulum firmitatis accesserit, & animo vtuntur & viribus, committunturque vt se erigant, & manibus vtantur. 5. de Fin. 30. Ars agricolarum, quæ circuncidat, amputet, erigat, extollat, adminiculatur de Leg. 26. Natura cùm ceteras animantes abiecerit ad pastum, solum hominem erexit, ad cœlicum conspectum excitauit. 2. de Ora. 187. Inclinantem erigere. (Stantem inclinare. Ibidem. 54. Paulum se erexit, & addidit historia maiorem sonum vocis Antipater.

† Excito, inuito, confirmo. Anteq. 14. Quem paulò antè fortuna exererat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, eundem tribuni furor depulit ad calamitatem. pro Pl. 33. Vbi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa ciuilibus, extollere iam caput, & aliquando recreata se erigere debebat. 8. Att. 19. Postumus etiam nunc rempub. erigere, si communi consilio rem administrabimus. pro Deiot. 38. Quibus literis se magis etiam erexit, ab omnique sollicitudine abstractus. ad Brut. 15. Exererat se ciuitas in retinenda libertate contentiens. pro Clu. 38. Erigebat animum iam demissum & oppressum Oppianicus. pro Clu. 200. Qui erigere animum, & paulum respirare à metu cœpit. 5. V. 212. Erigere & recreare aliquem afflictum. pro Dom. 25. Is ciuitatem ad spem libertatis erexit. 2. contra Rull. 86. Vt recreatus exurgere atque erigere se possit. pro Sest. 68. Vt erigere oculos & viuere videretur. 4. ad Here. 2. Imò erigit omnium cupiditates, & acuit industriam. 1. Q. Fr. 3. Nunc si potes, erige te & confirma. pro Syl. 53. Erigite mentes auresq. vestras, & me de inuidiosis rebus, vt ille putat, dicentem attendite. 3. V. 28. Quo tempore igitur aures iudex erigeret, animumque attenderet. 4. Acad. 11. Ad audientium animos ereximus. 2. de Nat. 114.

Hic sese infernis è partibus erigit hydra.

E R I G O R. 1. de Fin. 57. Iis bonis erigimur quæ expectamus. Or. 122. Aut erigatur, aut paret se ad dicendum. 2. de Leg. 28.

† A D V E R B. Altè, Arat. Paululum, 2. de Orat.

† Syntax. *Erigere aliquem, & se. Erectus & excitatus homo ad cœli conspectum. Erigere & recreare afflictos. Exurgere & erigere se. Erigere se, & confirmare. Erigere aures, & attendere. Erigi: pro inflammari, & latari.*

E R I P H Y L E, *uxor Amphiarai, qua pulchritudine monilis incensa, salutem viri prodidit.* 1. de Inu. 94. Eriphyle auro viri vitam vendidit. 6. V. 9. Eriphylam accepimus in fabulis, ea cupiditate, vt cum vidisset monile (vt opinor) ex auro & geminis, pulchritudine eius incensa salutem viri proderet.

† E R I P I E N D V S. 2. Offi. 10. Quorum error eripendus est, omnisque opinio ad eam spem traducenda, vt honestis consiliis iustisque factis, non fraude & malitia, se intelligant ea quæ velint, conseq. posse.

E R I P I O, *aufero, adimo, extorqueo.* 2. con. Rull. 19. Id totum eripere nobis atque ex manibus extorquere conatus est. 2. de Diu. 79. Cæsar Deiotaro regnum eripuit. 3. C. 1. Hunc mihi timorem eripere. 1. At. 13. Omnem illi *παρρησιαν* eripui. 9. 4. Eripe mihi hunc dolorem. 1. de N. 6. Philoiphia quæ lucem rebus eriperet. pro Sest. 53. Cùm ego me è conspectu vestro eripuissem. de Amic. 89. Eripere alicui potestatem hominis aspiciendi. pro C. Corn. 2. Potentissimorum hominum collegiis eripuit cooperationem sacerdotum potestatem. 10. At. 4. Eripere errorem.

† Libero, erro. 1. de Ora. 225. Eripite nos ex miseris, eripite, & c. 2. de Diu. 25. Eripere alicum à morte. pro Cl. 70. Si quis cum casu ex periculo eriperit in Clod. Integritas tua te purgavit, pudor eripuit. 1. Q. Fr. 1. 16. Cuius tu ex impurissimis faucibus inhonestissimam cupiditatem eripuiti, summa æquitate. Fam. 5. Quam facultatem si quis casu eriperit, mea tamen in te omnia constabunt. 9. 13. Quod bellum commotum à scapula, ita postea confirmatum est à Pompeio, vt nulla ratione se ab illa miseria eripere posset. 2. de Orat. 172. Est eiusdem & eripere contra Remp. & largiri pecunias.

† A D V E R B. Ad extremum è manibus, de Prou. Crudeliter, 4. ad Brut. Impunè, 3. Ver. Omnino potestatem, aspiciendi, de Amic. Planè alacritatem animi, 3. ad Q. Fr. Priuatim, publicè, 7. Ver.

E R I P I O R. Parad. 6. Virtus nec eripi, nec surripi potest. 1. Fam. 5. Sed vereor ne eripiatur à nobis causa regia. pro Mur. 82. Nunquam est, cùm ego non ex istorum insidiis eripiar atque cœulem. 1. de Or. 226. Eripi ex faucibus.

† A D V E R B. Indignissimè, pro Cæl.

E R O D O, *corrodo, derodo.* Incert. Byturi vites in Campania erodit.

E R O G A T I O, *distributio.* 9. At. 6. In primis erogatio pecuniaz.

E R O G A T V S. 5. V. 165. Pecunia publica ex arario erogata, ex vestigalibus populi ad emendum frumentum attributa. 7. V. 47. Ostendam multas pecunias isti erogatas in operum locatione falsas esse perscriptas. pro Flacc. 30. Pecunia in classem est erogata.

† A D V E R B. Priuatim publicè, 6. Attic.

E R O G O, *curo, distribuo.* 1. V. 29. Erogasti pecunias ex arario tuis legibus. 8. At. 5. Tironemque Curio commendes, vt ei, vt petij, si quid opus erit, in sumptum eroget. pro Flacc. 30. Nos hic in mare superum, & inferum, sestercia ter & quadragies erogabimus. *Vbi notandum, hoc verbum de publicis rebus tantum dici.*

E R O G O R. 5. At. 21. Qua ex insula nullus nummus me obtinente erogabitur. 1. Qu. Fr. 1. 21. Quanta tamen pecunia penderetur, si omnium nomine quicumque Romæ ludos facerent, erogaretur. 5. At. 21. Qua ex insula non *ὀρεθολικῶς*, sed verissime loquor, nummus nullus me tenente, erogabatur. 1. Q. Fr. 2. Attalus Iphemenus mecum egit, vt se ne impedires, quominus quod ad Qu. Publiceni statuum decretum est, erogaretur. 6. Attic. 1.

Rescripsi, alterum me molestè ferre, si ego in tenebris laterem, nec audiretur Romæ nullum in mea prouincia nummum nisi in æs alienum erogari.

E R R A T I C V S. de Sen. 52. Vitem serpentem multiplici lapsu & erratico ferro amputans coërcet ars agricolarum.

E R R A T I O, *error.* 2. de Nat. 56. In cœlo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec vanitas inest. de Vniu. 19. Deus motum cœli ab omni erratione liberauit.

E R R A T V M, *mendum, error.* 2. con. Rull. 5. Cui erratio nulla venia, rectè factò exigua laus proponitur. pro Syll. 64. Peterem veniam errato L. Cecilij. pro Cluent. 133. Nullum ob totius vitæ, non dicam vitium, sed erratum. 16. Attic. 6. Agnoui erratum meum. 6. 1. Nam illud de Flauio si secus est, commune erratum est. 16. 21. Tantum enim mihi dolorem cruciatumque attulerunt errata atatis meæ, vt non solum animus à factis, sed aures quoque à commemoratione abhorreant. 13. At. 47. Quod appelleretur L. Curfidius in oratione Ligariana, erratum est meum, sed vt aiunt, *μυνογιχὸν ἀμφοτεροῦ.* 5. Famil. 20. Non meum erratum, sed tuum. * Frag. ep. Defendas velim tolerabile erratum.

† A D V I N C. Commune, 6. At. Fabrice, 5. Attic. Intolerabile, 2. Att. Minimum, 6. Verr.

† Syntax. *Erratio suo veniam petere. Agnoscere erratum. Errata atatis meæ magnum mihi afferunt dolorem cruciatum.*

E R R A N S, *imprudens.* de Ar. 37. Sacrificium tam occultum, quod non modò curiosos oculos excludit, sed etiam errantes.

† Vagus. 2. de Nat. 2. Errans & vaga sententia. (Stabilis & certa. Ibid. 52. Maximè verò admirabiles sunt motus earum quinq. stellarum.

ex quo ignis erumpit. 2. de Diu. 85. Itaque perfracto saxo fortes eruperunt. pro Sest. 9. Cum illa coniuratio ex latebris erupisset. pro Syl. 67. Furor biennio ante conceptus erupit in meo Consulatu. 2. C. 1. Abiit, excessit, euasit, erupit. 10. A. 19. Postremo erumpat aliquando vera & me digna vox. de Amic. 78. Erumpant sapientia vitia amicorum, tum in ipsos amicos, tum in alienos. 2. de Or. 235. Quomodo risus existat, atque ita repente erumpat. 16. At. 3. Ne in me stomachum erumpant, cum sint tibi irati.

¶ *Emitto.* In Arat. *Æstiferos validis erumpit flatibus ignes.*

† **A D V E R B.** Aliquando vocem, in Vat. Undique ventos, 3. de Orat. **E R U P T V R V S.** 2. Att. 21. Hæc dominatio quorsum eruptura sit, hotremus. de Ar. 4. Videbam illud scelus non posse arceri otij finibus, sed erupturum aliquando ad perniciem ciuitatis. 6. At. 3. ¶ **Bellum magnum videretur in Italiam erupturum.** || 2. 20. Hæc quo eruptura sunt timeo.

¶ *Syntaxis.* In actum erumpens via, odium. *Erumpere in aliquos stomachum: Bellum in pios erumpit.*

E R V E N D V S. pro Mur. 16. Ex annalium vetustate reuerenda est memoria nobilitatis tuæ. || 2. de Or. 360. Non eruenda memoria.

E R V O, eligo, eripio, extraho. 5. Fa. 9. Profecto tibi illum reperiam, nisi in Dalmatiam aufererit, & inde tamen aliquando eruam. 1. Tusc. 29. Si quæ Græci scriptores prodiderunt, eruere conor. 2. de Orat. 146. Scrutari locos, ex quibus argumenta eruamus. 1. con. Rull. 3. Aliquid indagare, inuenire, ex tenebris eruere. 4. de Fin. 10. Eruiere obruta. 13. At. 30. Sic vnde potes, erues.

E R V O R. 2. de Ora. 174. Reliqua cura & cogitatione eruuntur. 12. At. 35. Fanum fieri video, neque hoc mihi erui potest.

¶ *Synt.* Hoc mihi non erues: id est, ab hac sententia non possum auelli. **E R V P T I O.** 7. At. 14. His eruptionem facturi dicebantur. 2. Brut. Bruti eruptio.

† **A D I V N C.** Præclara, 11. Famil. Salutaris, ad Brat.

E R V T V S, extractus. de Diu. 57. Aliquem mortuum erutum esse. 4. de Fin. Sententia nescio vnde ex abdito eruta.

E R Y C I N A, Venus. 1. V. 55. & 3. V. 27.

E R Y C V S, ci. mons Sicilia. 4. 21.

E R Y M A N T H I V S, ab Erymantho monte & fluuio. Lege, **A P E R.**

E R Y T H R Æ, populi 3. V. 49.

E R Y T H R Æ A, Sybilla. 1. de Diuin. 34.

E R Y T H R Æ V M, oppidum. Incer. Erythæo oppido superpositum montem Mimanta.

E S C A, cibus. 2. de Nat. 59. Dij nec escis, nec potionibus fruuntur. Ibid. 160. Sus verò quid habet præter escam. 1. de Diu. 115. Si modò temperatis escis modicisque potionibus est affectus. de Sen. 44. Plato escam malorum voluptatem appellat, quòd ea videlicet homines capiuntur, vt hamo pisces. 2. de Finib. 90. Negat enim tenuissimo victu, id est, contemptissimis escis & potionibus minorem voluptatem percipi, quam rebus exquisitissimis ad epulandum. * Horreni. An verò voluptates corporis expetendæ, quæ verè & grauiter à Platone dictæ sunt illecebræ atque escæ malorum?

† **A D I V N C T.** Contemptissimæ, 2. de Fin. Temperatæ, 2. de Diuin.

¶ *Syntaxis.* Escæ & portiones iunguntur ferè semper.

E S C V L E N T A, escæ cibus. 2. de Nat. 141. Ea pars oris, qua esculentis & poculentis iter natura patefecit.

E S C V L E N T V S, escæ, escæ & dolores. 2. A. 63. Antonius vomens frustis esculentis vinum redolentibus, totum tribunal impleuit. 2. de Nat. 124. Eligere quæ sint esculenta.

¶ *Syntaxis.* Esculenta & poculenta, substantiæ modo: & frustra esculenta, adiectorum ratione.

E S Q V I L I N A, porta. I. P. 55.

E S S E D V M, genus vehiculi 6. Attic. 1. Vedius venit mihi obuiam cum duobus effedis & rheda equis vincæ & lectica. 2. A. 58. Vehabatur in effedo Tribunus pl.

E S S E D A R I V S, effedi auriga. 7. Fam. 6. Ne ab effedariis decipiariis.

E S T O, vox concedentis. pro Deiot. 30. Esto, concedatur hæc quoque acerbissimæ magnitudo. 2. A. 81. Esto hoc imperite (nec enim, &c.) 1. V. 47. Esto, ipse nihil est: at venit, &c. pro S. R. 73. Esto, causam proferre non potes, tamen, &c. 7. V. 75. Verù esto. 2. de Fin. 61. Esto fecerit, si ita vis.

¶ *Syntaxis.* Esto, imperantis. 3. de Leg. 10 || alij legunt. sunt.

E S V R I E N S, 7. V. 86. Ecce autem ebrio Cleomente, esurientibus cæteris, nunciatur naues esse in portu. 5. Tusc. 97. Nunquam videlicet sitiens biberat, nec esuriens ederat. || 1. de Diu. 77. Si esurientibus pullis res geri poterit.

E S V R I E S, famas. 8. Fa. 1. Vt ego misereris eius esurei, non sum commotus.

E S V R I O, famesco. Ibid. 17. Nostri milites facillè algere & esurire consueuerunt.

E T, que, etiam vnde etiam, item, itemq. 1. de Orat. 10. Mathematici recòdita in arte, & multiplici subtiliq; versantur. Ibid. 247. Virtus hominibus instruendo & persuadendo, non minis & vi ac metu traditur. 2. C. 9. Frigore, & fame, & siti, ac vigiliis perfe-

rendis. 1. Offi. 69. Tum etiam ægritudine & voluptate animi & iracundia vacare. pro Do. 7. Senatus est summū populi Rom. populorumque & gentium omnium ac regum consilium. Ibid. Alterumq; & tertium poscitur. Lege, Q. V. 5. Tusc. 75. Academicus balbutire deinnant aliquando, aperteque & clara voce uocantur dicere, &c. 1. Offi. 109. Quod in Catulo, & in patre, & in filio, idemq; & in Qu. Mucio Macino vidimus. 1. de Or. 38. Quorum pater & sape alias & maxime censor saluti reip. fuit. pro Cec. 57. Non alia causa est æquitatis in vno & in pluribus. pro Cal. 67. Lux longè alia est solis & lychnorū. Ibid. 29. Res tamen ipsa & grauiter accusari potest. 2. de Di. 108. Et quidem cur ita optinetur, rationem subicit. de Cl. 285. Et quidem duo fuerunt, &c. 2. A. 43. Duo millia iugerum ei assignasti, & quidem immunita. Ibid. 41. Et quidem vide, quam te amem, &c. 2. de Di. 141. Sed draconem loquentē visus est audire: & quidem, quo maius sit, cum radicula in ore teneret, locutus est. 2. A. 76. Atq; etiam me aspicias, & quidem tu videris iratus. 15. Fa. 17. Præposteros habet tabellarios, & si me quidem non offendunt, sed tamen, &c.

¶ *Syntaxis.* In patre & in filio, idemq; & in, &c. Et sape alias, & maxime nunc. Non magis amo te, & illum. Ille tamen & alacer venit.

E T E N I M, nam, sed enim, nunc, quippe. 2. de Diu. 142. Etenim ex diuisione hoc secundum est, quæ est, &c. id est, nunc hoc, &c. 4. V. 169. Etenim rem totam breuiter cognoscite. Ibid. 145. Etenim sic considerare. 5. 53. Etenim quoniam numerū iniuriarū vobis non possum exponere, sigillarim autem de vniuscuiusq; incommo dō dicere infinitum est genera ipsa iniuriarū quæso cognoscite. pro Rab. 31. Etenim si Scæuæ seruo, &c. Ibid. 30. Etenim, Quiritis, &c. 1. de Fin. 30. Etenim quoniam detractis, &c. Ibid. Etenim quid percipit præter voluptatem. pro Fl. 38. Neq; in toto Aemonensium testimonio commouebor: etenim quibus ego istam laudationem remittam, id est, quippe quibus, &c.

E T E S I Æ, venti statim, qui quotannis post Canicula exortum flant diebus. xxx. 2. de Nat. 132. Venti Etesia, tempestiui & salutare non modò hominibus, sed etiam peculibus ac stirpibus: quorum flatu nimij temperantur calores, & ab ipsèd maritimi cursus celeres & certi dirigitur ad Brat. 15. Etesiarum diebus aulter me in Italiam retulit. 6. At. 7. Rhodo Athenas euntibus Etesias valdè restare posse. 12. Fam. 25. In Græciam desperata libertate rapiebar, cum me Etesie prosequi noluerunt, aulterque aduersus maximo flatu me Rhægium retulit. 2. 15. Ego nisi quid me Etesia morabuntur, celeriter vos videbo. Or. 152. Hoc motu radiantis Etesia: in vada ponti.

† **A D I V N C T.** Tempestiui & salutare, 2. de Natura.

E T H O L O G V S. 2. de Orat. 244. Vitanda est minorum ethologorum similitudo.

E T R V S C I, populi. 2. de Diu. 28. Scribitur etiam, Etrusci.

E T I A M, & item. vel. 9. Fa. 25. Autoritate, tua nobis opus est, & consilio, & etiam gratia. 4. 4. Vno te vicimus quòd te Marcelli collegæ tui salute paulò antè quàm tu, cognouimus, etiam mehercule, quòd quemadmodum ea res ageretur, vidimus. pro Dom. 34. Adoptat annos viginti natus etiam minor Senatorem. 2. Q. Fr. 3. Cum multa maledicta, versus etiam obsecrissimi in Clodium dicerentur. 1. de Orat. 45. Erat etiam Metrodorus, &c. 4. Att. 1. Cognoui te, &c. etiam, &c. eundemque te, &c. 7. V. 101. Credo hæc tabellas ei nihil profuturas, etiam plus suspicionis in eo crimine futurum. Orat. 236. Vt ea qui vtantur, non stulti homines haberi possint, etiam plerumque prudentes. hic etiam pro imò. 5. V. 194. Facinus fortasse adhuc in nullo etiam vindicatum. de Clar. 261. Voce, motu, forma etiam magnifica. Ibid. 263. Orator probabilis, iam verò etiam probatus ex hac, &c.

E T I A M N U N C, nunc etiam, etiam nunc, adhuc, etiam tum, etiam cum. 3. Attic. 17. Aut ad te conferam me, aut etiam nunc circum hæc loca commorabor. Ibidem. 9. Me etiam nunc istorum beneficiorum expectatio hic tenet. 8. 20. Da operam, si vlla ratione etiam nunc efficere potes, vt te explices. Orat. 119. De materia loquor orationis etiam nunc, non ipso de genere dicendi. pro Mur. 27. Etiam nunc statuere non possum, vtrum, &c. 5. Famil. 20. Quod etiam nunc corrigere possum. 2. Attic. 8. Sed tota res etiam nunc fluctuat. 10. Famil. 32. Etiam nunc Balbus in proiuncta esset. 4. Verr. 97. Cum isti etiam tum de Sthenio integra tota res esset. || 2. de Orat. 8. Deberi hoc à me tantis hominum ingenij putavi, vt cum etiam nunc viuam, illorum memoriam teneremus. 9. Attic. 4. Alter religiofus etiam nunc dies, alter in vulgus ignotus. 3. Famil. 10. Tum verò etiam nunc remanere in ciuitate nostra, studia propè omnium consensu erga fortes, & industrios viros. 5. 20. Sed si quid est (cum de logio parum gratiosum est) quod ego in rationibus referendis, etiam nunc corrigere possum. 10. 10. Cuius rei non modò non poterit tempus, sed ne maturum quidem etiam nunc, meo iudicio fuit. 13. 15. Sed tamen idem me consolatur, & iam hominem perustum, etiam nunc gloria, volunt incendere. pro Arch. 17. Tamen ea mirari deberemus, etiam cum in aliis videremus. 3. V. 154. Quæremus etiam quid iste in vltima Phrygia fecerit.

E T I A M S I, etiam ut. *quamuis licet*. 7. Att. 7. Ego bonos viros fe-
quar, etiam si fuerit. 5. de Fin. 19. Etiam si id assequi nequeas, ta-
men, &c. 5. At. 5. Etiam ut nullū periculum sit, &c. 1. Fa. 9. Etiam si
non in nos is esset, qui est. 1. 1. 2. 1. Tuis enim opibus, etiam si ti-
midi essemus, tamen omnem timorem abiceremus.

E T I A M atque etiam, *magnopere, magis ac magis, magis magisque.*
¶ *modus loquendi vulgo inusitatus, veteribus tamen persamiliaris.*
¶ *modus loquendi vulgo inusitatus, veteribus tamen persamiliaris.*
pro Pom. 58. De qua, ut arbitror, isti ipsi, qui minantur etiam
atque etiam, qui id liceat considerabunt. 8. Att. 19. Etiam atque
etiam te hortor, &c. 1. V. 16. Vide modō, etiam atque etiam
confidera. Ibid. 37. Tu quemadmodum existimes, vide etiam
atque etiam. 6. Fa. 6. Etiam atque etiam puto, &c. 1. Qu. Fr. 2. Te
vehementer etiam atque etiam rogo. 8. At. 24. Etiam atque etiam
se auertere, &c. 1. de Diu. 7. Diligenter etiam atque etiam face-
re aliquid.

E T I A M, *affirmantis, aduerbium.* (Non 4. Aca. 97. Omne quod ita
distingtum sit, quasi aut etiam aut non, non modō verum esse,
sed etiam necessarium. 4. Acad. 104. Vt sequens probabilitatem
vbicumque hæc aut occurat aut deficiat, aut etiam aut non re-
spondere possit.

E T V E R O **E T I A M**, id est, atque etiam. *Lege, V E R O.*
¶ *Syntaxis. Et etiam. In nullo adhuc etiam visum. Etiam nunc mo-
raris? Etiam nunc non possim. Etiam tum ille dicebat. Etiam si nobis
dicas. Etiam ut neget, dabo.*

* **E T R V S C I**, populi Italia. 2. de Diu. 28. Aruspices Etrusci. Hor-
tens. Prædones Etrusci. *Scribitur, Etrusci.*

E T S I, *tametsi*. 8. Attic. 16. Id enim etsi erat deliberationis, tamen
obire non potui. 5. 16. Etsi in ipso itinere distabant tabellarij,
tamen surripendum aliquid spatij putavi, ne me immemorem
tui putares. 1. Qu. Fr. 1. 34. Etsi non dubitabam, quin, &c. tamen,
&c. Etsi, quamuis, &c. *Lege, Q V A M V I S.*

¶ *Syntaxis. Etsi quamuis. aduertit, quamuis, vocem fermè redun-
dantem.*

E T V E R O, *Lege, V E R O.*

E T Y M O L O G I A, *notatio, vocabulum.* 1. Ac. 32. Verborum etiam
interpretatio probabatur, qua de causa quæque essent ita no-
minata, quam etymologiam appellabant. Top. 35. *Ετυμολογία*,
id est, verbum ex verbo, veriloquium: nos autem nouitatem
verbi non satis apti fugientes, genus hoc notationem appella-
mus, quia sunt verba rerum nota.

E T Y M O N. 16. Fa. 10. Docui enim te fides *ἔτυμον* quod haberet

E V A D O, *fo.* 5. V. 161. Tu eiusmodi euasisti, in furis & diuisoris
disciplina educatus. de Cl. 299. In dicendo pauci digni nomine
euadunt. Ibid. 111. Is perfectus Epicureus euaserat. Ibid. 157. Is
simili ratione summus euaserat. 1. de Orat. 126. Quos iudica-
bat non posse Oratores euadere. 2. de Leg. 43. Sed nimis sepe se-
cus aliquando videmus euadere. Qu. de Pe. 27. Minutatim ex
communibus proprij euadunt. Or. 95. E Philosophorum scho-
lis tales ferè euadunt. 4. de Fin. 69. Ex his angustis ista euase-
runt deteriora. Ibid. 78. Quæ rursus dum sibi euelli ex ordine
nolunt, horridiores euadunt, asperiores, duriores, & oratione &
moribus. ad Brut. 7. Bibulum noli dimittere ex sinu tuo tantum
iam virum, ex quanto, crede mihi, potest euadere, qui vestris
paucorum respondeat laudibus.

¶ *Ausugio, euolo, exeo.* 1. Tusc. 43. Accedit ut eò facilius animus
euadat ex hoc aere, eumque perumpat, quod, &c. 2. de Diu. 13.

¶ *Agrotus euasit ex periculo, exercitus euasit ex insidijs.* 1. Tusc.
98. Id multò beatius est, te cum ab iis qui se in iudicium nume-
ro haberi volunt, euaseris, ad eos venire qui verè iudices appel-
lantur. 3. V. 13. Euadere ex iudicio, & emergere. *Lege, E M E R G O.*
de Sen. 80. Cum animus ex corpore euasisset. 2. C. 1. Abiit, ex-
cessit, euasit, erupit. 2. de Nat. 95. Ex abditijs sedibus euadere in
loca clara.

¶ *Erumpo, irruo.* pro Cæl. 65. Euasissent subito ex balneis mulie-
ris amici: id est, erupissent.

¶ *Euenio, cado.* 2. de Diu. 121. Aliquando id quod somniamus euad-
dere. 2. de Diu. 146. Cum eadem somnia & alijs aliter euadunt,
& iisdem non semper eodem modo. Ibid. Cui somnium euasit.
2. de Diu. 109. Multa vera, inquit, euadunt. Ibid. Aliquid, sicut
prædictum est, euadere. 13. Attic. 21. Nihil antè de profectioe
constituam, quam ista, quod euasura sint, videro. 9. 1. Antèa vi-
deamus, hoc quorsum euadat. 16. 14. Quoad audiamus hæc: quæ
commota sunt quorsum euadunt.

† **A D V E R B.** Minutatim ex communi proprium, de Pet. Con. Secus, 2.
de Leg. Ferè, Orat. Facilius, 1. Tusc. Subitò, pro Cæl. Aliquando, 2.
de Diu.

¶ *Syntaxis. Ille eiusmodi euasit. Dignum in dicendo euadere. Euadet
ille perfectus, summus. Ex iudicio euadere & emergere. Euasit. Abiit,
excessit, euasit. synonyma perpende per gradus potestatum. Illud.
euadet verum.*

E V A G O R. 1. Offic. 102. Nam qui appetitus longius euagantur,
& tanquam exultantes siue cupiendo, siue fugiendo, non sa-
tis à ratione retinentur, hi sine dubio finem & modum tran-
seunt.

† **A D V E R B.** Longius. 1. Offic.

E V A N E S C O, *vanesco, ad nihilum recido, è cōspectu omnium me au-
fero, exaresco, obsolesco, in nihilum occido.* 2. de Or. 95. Omnis eorū
memoria sensim obscurata est & euanuit. 3. Att. 10. Sin, ut scri-
bis, ista euauerint, aliud aliquid videbimus. Ibid. 14. Postea-
quam extenuari spem nostram euasere vidi. ad Brut. 16. Non
modō reliqui temporis gloria eripueris tibi, sed etiam præte-
rita euasere coges. 5. Tusc. 85. Nam Pyrrhonis & Herilli sen-
tentia euauerunt. 1. de Di. 38. Potest autem vis illa terræ eua-
nuisse vetustate. 2. 117. Hoc loco cum vigerentur, euauisse
aiunt vim loci eius. ibidem. De vino aut salsamento putes lo-
qui, quæ euasere vetustate. de Clar. 323. Cum iam penè eua-
nuisset Hortensius. Ibid. 106. Isq; & orationes reliquit, quæ iam
euauerunt.

† **A D V E R B.** Iam penè, de Clar.

E V A N G E L I A, *premia quæ dantur ob iucundum nuncium, & sup-
plicationes quæ ob rem bene gestam decernuntur.* 2. Att. 3. Primum,
ut opinior, *εὐαγγέλιον*. Ibid. 8. Epistolis eius *εὐαγγέλιον* quæ red-
dam nescio. 13. 38. Itane nunciat Brutus illum ad bonos viros
εὐαγγέλιον, sed vbi eos, nisi fortè se suspendit.

E V A S V R V S. 7. At. 16. Hæc intelligentur, quorsum euasura sint.
E I K A I P I A. *Lege, O C C A S I O, O P P O R T V N E, O P P O R -
T V N I T A S.*

E V C H I V S, Bacchus. **B A C C H V S**.

E Y X P H E T H M A T A. *Lege, C O M M O D A.*

E V C L I D E S, Socratis discipulus Megarens. 4. Acad. 129.

E V D A E M O N, id est, Arabia. 9. Att. 12.

E Y Δ O Z I A. *Lege, F a m a.*

E V E C T V S, *sublativus* de Cl. 51. Vt semel è Piræo eloquentia eue-
cta est. 3. V. 53. Signa plostris euecta asportataque.

E V E L L E N D V S. pro Sect. 33. Consules non modō ex memoria,
sed etiam ex fastis euellendi.

E V E L L O, *extirpo*, 2. de Di. 67. Timidè fortasse signifer euellerebat
quod fidenter infixerat. pro Br. 6. Hunc mihi ex animo scrup-
ulum euelle. 10. At. 13. Euellere radices. Or. 97. Inserere nouas
opiniones, & euellere infitas. 1. de Or. 230. Tamen omnem eorū
importunitatem ex intimis mètibz euellisset vis oratio-

nis tuæ. ¶ pro Cl. 152. Hoc metu præposito, euellere se aculeum
seueritatis vestræ posse confidunt. de Pro. 43. Si ex rerum natura
non possem euellere, ex animo certè excidire. pro Cl. 4. Euellā
ex animis hominum, tantam opinionem tam penitus euellam.

pro Sect. 60 Qui in cōcione palam dixerūt, linguam se euellisse
M. Catoni, quæ semper contra extraordinarias potestates libera
fuisse. pro Dom. 34. Vides me non radicibus euellere omnes
actiones tuas, neque illud agere quod apertum est.

E V E L L O R. 2. de Fin. 97. Euelli iussit hastam.

¶ *Synt. Aliquem ex memoria euellere. Scrupulum ex anima euellere.*

E V E N I O, *euado, obuenio, cado, fio, obtingo, euenficio, accidit, vsu venit,*

¶ *procedo, exitum habeo, intercedo.* ¶ *Euenire dixerunt Romam quod
nostri rudiores, exitum bonum, aut malū habere.* 2. de Diu. 53. Om-
nia ferè contrā ac dicta sunt, euenerunt. 1. 27. Auspicia quæ alicui
secunda euenerunt. 1. 125. Vt cum euenerit, ita cadet, vt prædi-
ctum sit. pro Qu. 49. Nam quid homini potest turpius accide-
re? quid verò miserius aut acerbius vsuuenire? quod tantum
euenire dedecus? 6. Fam. 21. Timebam, ne euenerent ea quæ ac-
ciderunt. pro Mur. 1. Idem ego sum precatus, vt ea res vobis
faustè, feliciter, prosperèq; eueniret. 3. Fa. 12. Velim tibi prospere
euenire quæ facta sunt. pro Sect. 71. Quibus vtinam ipsis eue-
nissent ea, quæ tum homines præcabantur. 2. de Nat. 167. Ma-
gnis viris prosperè eueniunt semper omnes res. 81. Multis bo-
nis malè euenire, multis improbis optimè. 2. de Diu. 52. Quota
enim quæq; res euenit prædicta ab his? Ibid. 94. Alia Romæ, alia
Tusculi euenit sæpe tempestas. 2. de Or. 224. Fortè euenit, vt in
Priuernati essemus. 1. de Inu. 42. Quæri solet, quid ex quaq; re
euenerit, eueniat, euenturūq; sit. Ibid. 60. Quare euenit, vt res,
&c. id est, quare sit. 1. de In. 20. Quod eueniet, si facies, &c. 6. At. 6.
Id euenit ob eam rem, quod, &c. pro Planc. 15. Nihil vt plerun-
que euenit, præter opinionem accidet. 1. de Fin. 53. Incommoda,
quæ eueniunt improbis. ad Brut. 4. Nihil nobis aduersi euenire
potest. 2. Fam. 10. Ex quo vereor, ne idem eueniat in meas li-
teras.

¶ **A D V E R B.** Benè, 1. Tusc. Benè, faustè, feliciter, prosperè, pro Mur.
Casu, contra ac dictum, 2. de Diu. Facile, 1. de Diu. Feliciter, 16. Fam.
Malè, optimè, 3. de Nat. Nec opinatò, opinatò, 3. Tusc. Perrarò, 5. Ver-
profluer, 5. Tusc. Prosperè, temerè, 2. de Nat. Prosperè quid, 3. Fama
Rarò, ac insolenter vulgò, 1. de Inu.

E V E N T V R V S. 1. de Diu. 2. Vt prædici possit, quicquid cuique
euenturum, & quo quisque fato natus sit. 2. 105. Nescire ea quæ
euentura sunt, melius est quam scire. 1. Tusc. 9. Illi quibus iam
euenit vt moreretur, & quibus euenturum est, miseri. 2. de Nat.
118. Ex quo euenturum nostri putant, vt ad extremum omnis
mundus ignesceret.

¶ *Syntaxis. Alicui, & in aliquem aliquid euenire.*

E V E N T V M, *euentus, exitus, casus, res fortuna.* 1. de D. 12. Reruna
euenta magis arbitror quam causas quæri oportere. Top. 67.
Causa

Causarum cognitio cognitionem euentorum facit. 9. At. 4. Causae euentorum magis mouent quam ipsa euenta. pro Rab. 1. Hoc plerique facimus, vt consilia euentis ponderemus: & cui bene quid processerit, multum illum prouidisse: cui secus, nihil sensisse dicamus. 1. de D. 99. Chaldaeorum praedicta quotidie re & euentis refelluntur. I. P. 98. Non euentis, sed factis cuiusque fortunam ponderari. 1. Fa. 7. Ego te ex nostris euentis communibus admonendum putavi. 5. 12. Vt à continentibus tuis scriptis fecernas hanc quasi fabulam rerum euentorumque nostrorum. *Sapientis pluratio numero.* Horten. Vt aliorum facta & euenta conquiram. de suo Consul. Atque animi pendens noctis euenta timebat.

† AD IVNCT. Communia, 1. Fam. Dubia, Part.

EVENTVS, euentum, exitus, casus. 1. de Inue. 42. Euentus est aliquis exitus negotij. 9. At. 10. Consilia ex euentu, non ex voluntate à plerisque probari solent. 2. de Orat. 63. Consilia primùm, deinde acta, postea euentus. pro Quin. 83. Spem maleficij praesentis in incerto reliqui temporis euentu collocare. pro R. 16. Harum rerum non solus euentus atque perperissio, sed etiam expectatio indigna homine libero est. de Arusp. 6. Scipio Carthaginem quasi fatali euentu solus euerit. pro Corn. 9. Ipse casus euentusque rerum, non duces, sed comites eius consiliorum erunt. 14. A. 5. Sed spei fructum rei conuenit & euentui referuari. 2. de Leg. 43. Sceleris est poena tristis, & praeter eos euentus qui sequuntur, per se ipsa maxima est. 1. de Diu. 58. Mihi à peritis in Asia praedictum est, fore eos euentus rerum qui acciderunt. 2. de Diu. 22. Si ab adolescentia scisset, quos euentus senectutis esset habiturus. 1. de Or. 123. Euentum dicendi in sententia procedere. Ibid. 120. Varios euentus orationis pertimescere. 9. At. 4. Forriter ferre aliquem euentum. 6. Fa. 21. Nunc nihil timeo, & ad omnem euentum paratus sum. 4. ad Here. 14. Qui sciunt, quid aliis acciderit, facile ex aliorum euentibus suis rationibus possunt prouidere. 1. C. 16. Ab euentu suo ista subfellia vacua facta sunt. || *aliàs*, aduentu. 1. de Diu. 12. Significatione euentus.

† AD IVNCT. Aduerfi. (secundi, incerti valetudinis, pro Mar. Dubius, Part. Fatalis, de Arusp. Humanus, 4. Tusc. Incertus, pro Quint. Prospero, 2. de Diu. Varij, 2. de Orat.

† Syntaxis. *Euentus est exitus.* habes hic genus. *Casus euentus* 93. **E VERRENDVS**, scopis expurgandum. 4. V. 19. Videte fati sine paratus, ex illo omine urbano ad euertendam prouinciam venerit, *aliàs*, euertendam. vide *Rinum*, & *Lamb.* in annotationibus suis in hunc locum.

EVERRICVLVM, retis piscatorij genus, à verrendo dictum. 3. de Natur. 74. In euerriculum malitiarum omnium iudicium de dolo malo. || 6. V. 53. Quod vnquam huiusmodi euerriculum vlla in prouincia fuit.

EVERSIÒ, ruina, casus, perniciès. 5. de Fin. 28. Quae sine dubio vitae sunt euerfio. de Sen. 40. Hinc rerum publicarum euerfiones. 1. A. 5. Euerfio illius execratae colunae. de Arusp. 3. Inferre euerfionem tectis atque agris. 4. Acad. 99. Omnis vitae euerfio.

EVERSOR, Part. 106. Cuius euerfor ciuitatis. pro Sest. 17. Euerfor huius imperij.

EVERSVS. Ibid. 35. Vrbs excisa & euerfa. 5. At. 16. Euerfam in perpetuum prouinciam nos inuenisse scito. pro Qu. 74. Aliquis afflicta, euerfus.

† ADVERB. Funditus fortuna, prouincia, 5. Fam. & 1. Ver. Planè, Att. Sigillatim bonis, 5. Ver.

EVERVS, ab euerior, vt apparet. 4. V. 52. O Verrea praecleara, &c. quod sanum denique, quod non euerfum atque exterfum reliqueris: || pro Dom. 101. Domus euerfa.

EVERTENDVS. ad Br. 15. Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est boni, quantum in euertenda mali.

EVERTO, Exturbo, euerfionem infero. Ibid. Lepido statuum in rostris statuimus, ijdem illum euerimus. pro S. R. 115. Sed hunc funditus euerit bonis. 4. Acad. 18. Vt retineamus eam definitionem, quam Philo voluit euertere. Ora. 122. Sua confirmare aduersaria euertere. 2. de Fi. 80. Ista praeccepta quae probas, funditus euertunt amicitiam. de Arusp. 6. Scipio solus Carthaginè euerit. 1. At. 15. Ille annus duo firmamenta Reip. per me vnun constituta euerit. pro Dom. 35. Funditus euertisti ciuitatem. 1. de Or. 174. Qui duorum scalmorum nauiculam in portu euerterit. Parad. 3. & 4. de Fin. 76. Auri nauem euertat gubernator, an palca, in re aliquantum, in gubernatoris incertia nihil interest. de Clar. 238. Huius vita & mores omnem commendationem ingenij euertunt. 5. Fa. 2. Is me decreuerat non iudicio atque disceptatione, sed vi atque impressione euertere. 16. 14. Is quantum in ipso fuit, Remp. euertit. 1. V. 21. Euertere aliquem omnibus fortunis. 3. de Fin. 10. Quasi virtutis lumen extinxeris, & virtutem penitus euerteris. I. P. 86. Euertisti miseris funditus ciuitates. || 5. V. 47. Labefactat enim vehementes aratores iam superior annus, proximus verò funditus euerterat. 3. 135. Ne per summam iniuriam pupillum Iunium fortunis patriis conetur euertere. 4. 36. Euertere leges, testamenta.

† ADVERB. Funditus, 2. de Fin. Funditus bonis, pro S. R. Funditus datum, de Am. Ciuitatem, pro Dom. Fortunam, pro Q. Suos, 10. Att. Penitus, 3. de Fin. Planè, 1. Ver.

EVERTOR, de Am. 23. Nulla domus tam stabilis, nulla ciuitas tam firma est, quae non odiis atque diffidiis funditus possit euerri. || pro Qu. 95. Calamitosum est bonis euerri.

† Syntaxis. Vt aliquem & impressione euertere. Omnibus fortunis aliquem euertere.

EVESTIGIO, repente 4. Fa. 12. Euestigio eò sum profectus prima luce. 1. V. 57. Sed repente euestigio ex homine, &c. factus est Verres.

EVICTVS. 3. 1. Verres tam nefariis criminibus, tam multis testibus euctus.

EVIDENS, clarus, apertus, perspicuus, dilucidus. 4. Ac. 17. Plerique definitiones euidenti rerum non improbant. Ibid. 44. Euidentes & perspicuae res. 3. de Nat. 9. Euidens est, de quo inter omnes conueniat. 2. 5. Quid enim est hoc euidenti? de Am. 27. Quod est, dilucida. de Vniu. 28. Mensura euidens.

† Syntaxis. *Euidens & perspicuum.*

EIDENTIA, perspicuitas. 4. Acad. 17. Nihil est clarius esse, vt Graeci perspicuitatem aut euidenciam nos, si placet, nomine. Ibid. Sed tamè orationem nullam putant illustriorem ipsa euidencia reperiri posse.

EVIILATVS. 9. Att. 14. Honestatque expedita tua consilia, quam euigilata tuis cogitationibus.

EVILO, vigilo, incumbo, elaboro. Parad. 1. In quo euigilantur curae & cogitationes meae. ad Br. 15. Messala tanta est industria, tantoque euigilat studio, vt, &c.

EVISERATVS, visceribus exemptus confossus, disceptus. 2. de Diu. 133. Euiserata, inanima, cum animali sono. ex Pacu. I. P. 43. & 1. Tusc. 107. Vt tu vispiam faxis fixus asperis, euiseratus latere penderes, vt ait ille, saxa spargens tabo.

EVIANDVS. Orat. 194. Vt versum fugimus in oratione, sic ij sunt euitandi continuati pedes.

EVIATIO. 2. ad Her. 3. Euitatio incommodum.

EVIATO, vito, effugio. 5. de Fin. 20. Ne vitationem quidem doloris ipse per se quisquam in rebus expendendis putauit, nec sic etiam euitare posset.

EVIATARI, vitam, id est, eripi, auferri. 3. de Or. 215. 1. Tusc. 85. & 345. Haec omnia vidi inflammari, Priamo vi vitam euitari.

EVILOGIUM, ELOGIUM.

EVMENIDES, furia. 3. de Nat. 46. Eumenides, quae si deae sunt, quarum & Athenis sanum est, & apud nos, vt ego interpreto, lucus furiae, furiae deae sunt, speculatrix credo & vindices facinorum & sceleris.

EVMOLPIDAE. 2. de Leg. 35. Quid ergo ager Inachus, Eumolpidaeque vestri & angusta illa mysteria: si quidem sacra nocturna tollimus.

EVNCHVS, exectus, castratus. Orat. 232. Eunuchi è Syria Egyptoque.

EVOCATIO. 3. ad Her. 3. Euocationes hominum.

EVOCATORI. C. 27. Euocator seruorum & ciuium perditorum.

EVOCATVS, miles auxiliaris & externus, ex diuersis locis conatus. || 5. Fam. 4. Cum interea superioribus diebus ex Senatusconsulto, & euocatorum firmam manum, & equitatu saris idoneum, & populorum liberorum regumque sociorum auxilia voluntaria comparauissem. 10. 30. Antonius legiones eduxit duas, &c. & praetorias cohortes duas, vnam suam, alteram Silani, & euocatorum partem. 3. 6. Antonium praefectum euocatorum misi ad te, cui, si tibi videtur, cohortes traderes.

† *Accersitus*. 2. de Fini. 99. Probitas praemiorum mercede euocata. pro Deiot. 40. Misericordia tua occurrere solet supplicibus, nullius oratione euocata. 8. At. 2. Non expulsi, sed euocati è patria. pro Deiot. 13. Et venit vel accersitus, vt socius, vel euocatus, vt is, qui Senatui parere dicerat.

EVOCO, elicio, excuscio, excito. 3. V. 27. Verres statim Messana literas dedit, Dionem euocauit. 2. de Orat. 353. Iuuenes stant ad lanuam duo, qui te magnoperè euocant. 2. Atti. 24. Sic te euocabam, vt nihil acris.

EVOCOR. 5. V. 68. Ita Agyrio quinque primi accito istius euocantur. * Horten. Quae confectio est valetudinis, quae deformatio coloris & corporis, quod turpe damnum, quod dedecus, quod non euocetur atque eliciatur voluptate?

† ADVERB. Magnoperè aliquem, 2. de Orat.

EVOLO, auolo, effugio. 7. V. 87. Euolat iam è conspectu ferè fugiens quadremis. 3. 13. & pro Mur. 82. Confringat iste sanè vi sua consilia Senatoria, quaestiones omnium perumpat, euolet ex vestra severitate. 7. Fa. 30. Quin hinc ipse euolare cupio. pro Deiot. 30. Vbi id quod intus est atque nostrum, impune euolare potest. de Cl. 271. Itaque tantos processus faciebat, vt euolare, non excurrere videretur. 1. de Leg. 2. Aquila euoluit ex arbore. Anteq. 8. Liceat ex hac flama euolare. de Som. 1. Qui ex corporis vinculis taquam ex carcere euoluerit. 1. de Diu. 114. Quorum

Quorum animi spreis corporibus euolant, & excurrunt foras. pro, *Seft. 28.* Confil-exanimatus euolat & Senatu. 1. de Ora. 16. 1.
 * Tantus curfus verborum fuit, & fic euolauit oratio, vt, &c. || 2.
 de Or. 22. Cum rus ex vrbe tanquam è vinculis euolauissent. de
 Amic. 14. Vt optimi cuiusque animus in morte facillimè euolat
 tanquam è custodia.
 ¶ *Ascendo.* 1. Fa. 7. Quem illi esse in principibus facile sunt pas-
 si, euolare alitius certe noluerunt.
 ¶ *Viro, effugio.* de Pro. 14. Quam pœnam si tum aliorum opi-
 bus, non suis, inuitissimis nobis euolârunt. || 3. V. 67. Ille qui sua
 cupiditate tantos tumultus concitatos viderat, cuperet aliqua
 euolare si posset. Ibid. 70. Tamen ex ea flamma periculôq; euo-
 lauit. 10. At. 12. Certè hinc istis inuitissimus euolabo.
 † *ADVERB.* Alitius, 1. Fam. Facillimè, de Amic. Impunè, pro Deiot.
 ¶ *Syntaxis.* Euolat nauis. Euolare & excurrere foras. Curfus ver-
 borum & euolans oratio.
 EVOLVENDVS. 1. de Fin. 72. In Poëtis euoluendis tempus con-
 sumere.
 EVOLVO, *explico.* pro Cæl. 56. Cuius ego criminis neq; princi-
 pium inuenire, neque euoluere exitum possum. 3. Off. 76. Si quis
 voluerit animi sui complicatam notionem euoluere. in Ar.
 Quare ego nunc nequeo toto: euoluere cursus.
 9. At. 12. Totam hanc deliberationè euoluis accuratius in lire-
 ris VIII. cal. Mart. datis. Top. 9. Euoluere id quod inuolutū est.
 ¶ *Expendo animo.* 1. Tuf. 25. Eunolue diligenter eius librum, qui
 est de animo. 4. Acad. 114. Euoluere naturam omnium rerum. 9.
 At. 12. Euolui volumem epistolarum tuarum.
 † *ADVERB.* Accuratius deliberationem, 9. Att. Diligenter, 1. Tusc.
 Separatim libros, Top.
 EVOLVITIO, *lectio.* 1. de Fin. 25. Quid historiarum cognitio? quid
 Poëtarum euolutio: quid tanta tot versuum memoria volupta-
 tis affert?
 EVOLVITVS, *absolutus.* 2. de Or. 350. Aliquando te euolutum nu-
 datumque video illis integumentis dissimulationis tuæ.
 EVOMO, *foras proicio.* 2. C. 2. Quod tantam pestem euomuerit,
 forasq; proiecerit. 2. de Nat. 114. Conchas coquere, & eas postea
 euomere. pro Mil. 79. Non vereor, ne odio inflammatus hæc in
 illum euomere videar. de Am. 89. Apud aliquem euomere virus
 acerbioris suæ. I. P. 90. In quo tu accepta, tamen deuorata pecu-
 nia Vitianorum ceterum talenta euomere non poterat. || 5. A. 20.
 Tum verò agmine quadrato in ædem Concordiæ venit, atq; in
 me absentem orationem ore impurissimo euomuit.
 † *ADVERB.* Verius, in aliquem, pro Mil.
 ¶ *Syntaxis.* Euomere forasq; proicere. Euomere pecuniam.
 EUPHRATES, *fluvius.* 2. de N. 130. Mesopotamiam fertilem
 efficit Euphrates, in quam quotannis novos agros inuehit.
 EURIPIDES, 15. Fam. 8. Ego singulos Euripidis versus, singula
 eius testimonia puto. || 3. Tuf. 30. Quod autem Thefeus à docto
 viro se audisse dicit, id de seipso loquitur Euripides, fuit enim
 Anaxagoræ discipulus. 1. 115. 4. 63. & 71. de Opt. 18. 3. Offi. 108.
 EURIPIDEVS, 3. Tuf. 59. Euripideum carmen.
 EURIPVS, 2. de Leg. 2. Ductus aquarum, quos isti euripos vo-
 cant. 3. de Nat. 24. Quid Chalcidico euripo in motu identidem
 reciprocando putas fieri posse constantis? pro Mur. 35. Quod
 fretum, quem euripum tot motus, tâtas, tam varias habere pu-
 tatis agitationes fluctuum? *Lege, NILVS.*
 EUROPA, è tribus mundi partibus vna, sed minor. 3. de Nat. 24.
 Europam Libiamq; vapax ubi diuidit vnda. & pro Fl. 64.
 EVROTAS, *fluvius.* 2. Tuf. 36. || 5. 98. Labor in venatu, sudor cur-
 sus, ab Eurota, fames, fitis, &c. 2. de Inu. 96. Magnis tēpestibus
 commotus fluvius Eurotas, is qui præter Lacedæmonem fluit.
 15. At. 6. Sedere ad Eurotam.
 EVRVS, *venius ab ortu flans: inter Subsolanum & Notum.* || 16. 2. Sed
 quoniam Euro villa extrudimur, Brundisium cogito.
 EVLSIO, 3. de Nat. 57. Æsculapius primus dentis euulsionem
 inuenit.
 EVLSVS, 15. Att. 4. Excisa est arbor, non euulsa: itaq; quam fru-
 stificetur vides. 3. de Or. 4. Euulsa lingua.
 ELYMIA, *animus terrore liber.* 5. de Fi. 87. Democritus ex illa
 inuestigatione naturæ consequi volebat, vt esset bono animo:
 id enim illi summum bonorum idōpiciu, & sæpe ἀργυριu ap-
 pellant, id est, animum terrore liberum.
 EYTAZIA. *Lege. ORDO, COLLOCATIO, DISPOSITIO.*
 EXINVS, *pontus.* 1. de Or. 174.
 Ex, *præpositio vires habens diuersas: nimirum dictionum.* || *Occultiores*
 huius præpositionis vsus ex Schoro accipe. Ex præpositio (inquit) nota,
 sed quadam forme loquendi ex ea sunt nostris non satis vsitata: quas
 cum Graci præpositione ἔξει exprimunt, & nos patrio sermone eodem
 modo, docere hic volumus Latinos non, secundum, vt multi vertunt,
 sed ex, aut è dixisse: non enim dicunt veteres illi Romani, secundum
 leges administrare, vt vulgus nunc, sed ex lege, hæc ille Plura vnde
 apud Cardinalem pag. 91. Nisi te satis sequentia exempla docuerint.
 ¶ Ab. 9. Fa. 17. Ex aliquo scire, ex aliquo quærere. pro Q. R. 7.
 Pilo ex aduersariis pecuniam nõ peteret. 11. Fa. 20. Ex hoc pen-

dere totum negotium, vt plurimum lucri fiat. 3. Offic. 66. Pater
 sæpe ex filio est nominandus. 3. Fam. 6. Ex literis tuis intellexi.
 16. At. 3. Ex Zenone cognoscam. Or. 114. Rhetoricam quasi ex
 altera parte respondere Dialecticæ. 8. Att. 13. Accepi tuas litte-
 ras, ex quibus cognoui, &c. 1. de Inu. 14. Ex eadem parte eodem
 in genere. * Incer. Cum ex aduersis & perditis rebus ad melio-
 rem statum fortuna reuocatur.
 ¶ *Post.* 7. Att. 25. Diem ex die expectare. 4. V. Ex interuallo re-
 gustare aliquid. 6. A. 1. Res ex Cal. Ian. agitata, paulò antè con-
 secta est. 14. 20. Ex Cal. Ian. ad hanc horam vigilauit. 16. Fam. 9.
 Vereor, ne ex Cal. Ian. magni tumultus sint. 13. 26. Negotia mea
 quæ sunt in Achaia, ex eo quòd heres sum M. Mindio. 9. Att. 4.
 Ex ea die Septentriones venti fuere. pro Qu. 22. Ex eo tempore
 res esse in vadimonium cepit. 16. At. 1. Sumptus ex Calen. April.
 ad H. S. L. X. X. X. accommodetur. pro Dom. 70. Ex Cal. Ian.
 quoad perfecta res est me retulisti. 4. Att. 17. Futurus sum extra
 urbem ex idibus Ian. 1. A. 1. Nec verò vsquam discedebam ex
 eo die, quo in ædem Telluris conuocati sumus. de Cl. 3. 18. Cot-
 ta ex consulatu profectus est in Galliam. 2. V. 30. Tribuni mili-
 tares ex Calend. Ian. non iudicabunt. 2. cont. Rul. 55. Infiatio
 ex tempore non vt antè ab Sylla & Pompeio Coss. 2. Offic. 47.
 Ex qua ætate qui exercentur, laude affici solent. pro Seft. 1. Si
 quis antè, iudices, mirabatur, &c. ex hoc tempore miretur po-
 tius, &c. pro Dom. 90. Tantum ex vetere illa coniuratione odium
 continebat.
 ¶ *Propter.* 2. At. 19. Ex literis alicuius aliquem in amicitia reci-
 pere. 3. Fa. 4. Ex illius sermone ad te scribam plura. pro Fon. 16.
 Aliqui ciuilibus studiis atq; ex obrectatione domestica inimi-
 ci. de Cl. 3. 32. Ex te nos duplex afficit sollicitudo. pro Ra Bir. 2. 3.
 Demetrius & ex rep. Athenis, quam optimè digesserat, & ex do-
 ctrina nobilis & clarus. pro S. R. 82. Quæ mihi iste visus est ex
 alia oratione declamare. 3. Off. 72. Ex alterius inscitia prædari.
 8. At. 16. Ex literis Pompeij non dubitabam, quin, &c. 2. de Inu.
 14. Postquæ illos arctius, vt fit, iâ ex lassitudine dormire sentit.
 ¶ *Circa.* 2. Off. 157. Ea virtus quæ conitax ex hominibus tuèdis.
 id est, ex societate generis humani. 1. 76. Quamquam hæc quidè res,
 non solum ex domestica ratione est, attingit enim & bellicam.
 ¶ *In.* 2. Off. 25. Alexander Pheræus ex insidiis interit. 3. 99. Ex
 insidiis capi. de Cl. 94. Spurius doctus ex disciplina Stoicorum.
 pro Mur. 75. Fuit eodem ex studio vir eruditus apud patres nos-
 tros Qu. Tubero. 5. Tusc. 59. Ex turri alta concionari.
 ¶ *Per.* 1. de Inu. 65. Ex se intelligi propositio dicitur, cum ap-
 probationis non indiget. Ibid. 1. Ex se & ex natura considera-
 re aliquid. ibid. Ex se nihil firmi dare ad reculationem. 2. de
 Nat. 3. 1. Ipsum ex se sua sponte moueri. Ibid. 26. Quæque ipsa ex
 se generata stirpibus continentur.
 ¶ *Iuxta.* pro Qu. 32. Ex sponso agere. Ibid. 48. Ex officij ratio-
 ne, atque ex omnium consuetudine factum alicuius considerare.
 3. de Nat. 74. Quæ ex empto aut vendito, conducto aut loca-
 to sunt. Par. 1. 17. Fides ex fortuna ponderanda non est. pro S. R.
 108. Ex vnus iudicio factum alterius considerare. pro Qu. 5. Si
 ex opibus, non ex veritate causa pendetur. 3. de Or. 108. Ex iure
 ciuili furculo defringendo vsurpare possessionem amissam. pro
 Mur. 26. Ex iure manu conferunt. pro Clu. 103. Iudex qui non
 ex lege sedisset. pro S. R. 26. Ex sua natura ceteros fingere de
 Ar. 15. Domus mea ædificatur ex autoritate Senatus, pecunia
 publica. ad Brut. 2. Facis ex tua dignitate & è repub. 5. At. 8. Sta-
 tuet, vt ex fide, fama, réq; mea videbitur. 1. de Diu. 46. Somnia,
 quæ Magi Cyro interpretati sunt ex Dionysij Perfici libris. 5.
 Att. 20. Te ex sententia nauigasse gaudeo. pro Cor. 6. 1. Nauigium
 ex tempestate moderari. 2. de Or. 137. Non ex reis, sed ex
 rebus numerare causas. pro Qu. R. 46. Non ex pactione verbo-
 rum, sed malitia & perfidia dij hominibus irasci solent. Ibid.
 56. Ex iurisperitorum consilio & autoritate respicular: ab ali-
 quo. 1. de Inu. 70. Ex lege iurati iudices iudicent. Ibid. 68. Ex le-
 gibus optimè resp. administratur. Ibid. Ex utilitate communi
 leges interpretari, non lex scriptione quæ in literis est, & ad uti-
 litatem communem. 1. Tusc. 58. Ex quo. 1. ad Her. 25. Ex testa-
 mento iuberi, & ex plebiscito vetari aliquid facere. 4. 7. Ex
 arte scribere. 1. de Inu. 8. Ex arte dicere. 4. Tusc. 72. Ex pul-
 chritudinis specie definire. 3. Fam. 3. Eaque me ex tuis manda-
 tis monuit. 12. 19. Ex re & ex tempore constituere aliquid.
 Ibid. 4. Ex opinione hominum scribo quæ scribo. 5. Tusc. 3. 1.
 Ex aliqua re spectare aliquem. id est, astimare. Anteq. 26. Quæ-
 cunque administraui, ex vestra autoritate, & patrum conscrip-
 torum voluntate feci. I. P. 46. Illud etiam accidit præter opta-
 tum meum, sed valdè ex voluntate. 2. cont. Rull. 63. Ex sua
 voluntate facere, &c. 1. de Orat. 94. Ex communi quadam homi-
 num opinione dicere. 7. Attic. 14. De quibus antè ad te sal-
 sum ex Torquati literis scripseram. ad Brut. 5. Atque hoc po-
 teris ex superioribus meis literis recordari. 16. Fam. 1. Tu ex
 meis literis quando respondeas meditare. 2. Qu. Fr. 1. Noli, in-
 quit, ex taciturnitate nostra, Lupe, quid aut probemus aut im-
 probemus, iudicare. Ibid. Ex superiorum temporum conui-
 tiis, ex præfenti silentio, quid Senatus sentiret, se intelligere
 dixit.

dixit. 1. 2. Zeuxis, quem ego & ex suis ciuibus, & ex multis aliis quotidie magis cognosco nobiliorem esse propè, quam ciuitatem suam. pro S. R. 18. Spero ex hoc ipso non esse obscurum, ad quem, &c. * Frag. ep. Bellum ex consensu ciuitatis confectum iam haberemus.

¶ *Insuper numeri, copiaq; ratione.* 1. de Ora. 102. Ex magna hominum frequentia dicere iubebat, si quid quaereret. 1. Fam. 1. Treis legatos ex iis qui priuati sunt, 4. V. 113. Nihil ex sacro, nihil de publico attigit. 2. Offic. 32. Honestum illud maximè per lucet ex iis quas commemoravi virtutibus. 2. cont. Rul. 23. Si vobis ex omni populo diligendi potestas esset ibid. Quem vnum ex cunctis delegissetis, 13. Fa. 1. Is non est ex istis. ibid. Aulus vnus ex meis intimis. 1. de Leg. 22. Ex tot generibus nullum animal est, &c. de Amic. 65. Hunc ex maxime raro hominum genere iudicare debemus. 1. de Orat. 168. Homo ex numero disertorum postulabat, &c. pro Ar. 16. Ex hoc esse hunc numero quem, &c. ad Brut. 12. Veterem ex tuis literis complexus sum. * pro M. Scau. Vnus ex omni memoria sceleratissimus. Hortensius. Eundem non modò ex mediocri pecunia, sed etiam ex tenui percipere possimus. de Consolat. Et mares & feminas complures ex hominibus in Deum numero esse videmus.

¶ *Materia* pro Arch. 22. Ennius in sepulchro Scipionum constitutus ex marmore. 4. V. 50. Statua ex aere facta. 6. 72. Simulachrum ex aere. Ibid. 52. Poculum ex auro. 1. de D. 48. Alexander ex eo auro buculam faciendam curauit. 3. de Nat. 38. Temperantia constat ex præmittendis voluptatibus. de Vn. 11. Vinculorum id aptissimum, quod ex se, atque de iis quæ astringit, maximè vnum afficit. 13. Att. 13. Totam Academiam ex duobus libris contuli in quatuor. Parad. 6. Populus Romanus ex tantis vectigalibus iam pridem vix potest alere exercitum.

¶ *Mutationis.* de Opt. 23. Ex Græco, vel è Græco, vel à Græco conuersa oratio. 2. de Orat. 147. Ipsum ingenium diligentia etià ex tarditate incitat.

¶ *Recessus.* Ex vita, vel è vita, vel à vita excedere. *Legè, EXCEDO.*

¶ *Causa efficientis, & occasionis.* Ex quo, quo, qua ex re, quocirca. unde. 1. de Fin. 17. Atomi ita feruntur, vt concursum inter se cohaerescant, ex quo efficiuntur omnia. de Fat. 44. Ex quo facile intellectu est, verbis eos, non re dissidere. de Amic. 23. Ex quo quantum boni sit in amicitia, iudicari potest. 1. Offic. 36. Ex quo intelligi potest, nullum bellum, &c. 1. de Diu. 62. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, &c. Ibid. 32. Ex quo factum est, vt rex, &c. Ibid. 6. Ex quo illud est Caleni, &c. 1. Offic. 33. Ex quo illud, summum ius, summa iniuria. Ibid. 21. Ex quo fit, vt ager Arpinas, Arpinatium dicatur, &c. ibidem. Ex quo, quia suum cuiusque fit, &c. quod cuique obtigit, id quisque teneat. 1. de Natur. 12. Ex quo existit, & illud, &c. 1. Offic. 13. Ex quo animi magnitudo existit, &c. 2. de Orat. 154. Ex quo quidam ferunt, &c. de Clar. 57. Ex quo nulla suspicio est, &c. pro Mar. 15. Ex quo nemo erit, &c. * Frag. epist. Ancone deiectus est ex Senatus consulto.

¶ *Loci.* pro Clu. Boni viri ex occulto interuenissent.

¶ *Tandem vim habet præpositionum Absque, Sine, Citra.* 1. de In. 36. Ex tempore: id est, subito. 1. de Orat. 246. Illud egregium & ex tempore: Manus laua, inquit, & cæna. Ibid. Itaque his de rebus ex tempore & coram. pro Arch. 18. Sæpe ego hunc vidi cum literam scripserit nullam, magnum numerum optimorum veruum de his ipsis rebus quæ tum agerentur, dicere ex tempore. 2. de Or. 192. Anti pater Sidonius solitus est versus ex tempore fundere. 1. de D. 72. Alia autem subito ex tempore coniectura explicantur. 1. Offic. 33. Capere consilium ex tempore. Orat. 89. Ridicula ex tempore ficta, non domo allata. pro Flac. 36. Græcos ex tempore, quod opus sit, obsignare dixit. 10. Attic. 2. Quæ partim parari & iam cogitari, partim ex tempore futura censens. 1. de Inu. 25. Res ex tempore nata. 1. Tusc. 88. Ex tempore effutire, &c. 6. At. 1. Te enim sequor *χρόνος* id est, ex tempore agentem.

EXACTIO, pensio, tributum, stipendium, vectigal. 5. 1. Ne extrema exactio nostrorum nominum expectetur. 10. Fam. 32. Magno pondere auri coacto de publicis exactioibus. 3. 8. Illa acerbissima exactio capitum atque ostiorum. 2. de Leg. 5. Exactio pecuniarum. pro Dom. 51. Quid operum publicorum exactio? quid inscriptio nominis tui?

¶ *Item expulsio* || 1. de Or. 37. Tametsi ipsam exactioem (puta regum) mente non lingua perfectam L. Bruti esse cernimus.

† ADIUNCT. Acerbissima, 3. Fam. Extrema, 5. Att. Perfecta, 1. de Orat. Publica, 10. Fam. Superior, 3. de Leg.

EXACTVS. Qu. de Pet. 35. Demonstres, quam molestè feras, aliis re id rebus exacturum esse persuadas: id est, quasi cumulatè compensaturum. || *Camb. legit, exarturum.*

EXACTVS, completus. 3. V. 48. Latonam iam ad parandum vicinam temporibus exactis fugisse Delum. 1. Tusc. 94. Eorum autem qui exacta ætate moriuntur, fortuna laudatur. 7. V. 21. Pater exacta ætate. 3. C. 6. Tertia ferè vigilia exacta.

¶ *Acceptus, de argento scilicet debito.* 3. de Nat. 84. Per præconem vendidisse, exactaque pecunia dixisse, vt, &c.

¶ *Expulsus.* 1. de Orat. 37. Quid exactis regibus. EXACVENDVS. 1. de Ora. 13. 1. Ad vos exactuendos accommodauit orationem meam.

EXACVO, actus, cohortor. 12. Att. 35. Velim cohortere & exactu Cloatium. 1. de Leg. 60. Cum homo exactu illam ingenij aciem ad bona diligenda & reiicienda contraria. 3. de Leg. 21. Clodius ad statum nostrum labefactandum mucronem tribunitium exactu. 10. Fa. 23. Sollicitudinesque meas quotidie magis tua merita exactuunt.

EXADVERSVS, aduerbium, è regione, ex aduerso. 1. de Diu. 101. ¶ *Alias, aduersus.*

EXÆDIFICATIO, constructio, compositio. 2. de Or. 63.

EXÆDIFICATVS. 2. de Leg. 42. In nostris sedibus exædificatum templi Licentia. 4. Ac. 126. Ne exædificatum quidem hinc mundum diuino consilio existimo.

¶ EXÆDIFICO, exstruo, ædifico. 1. de Or. 164. Nunc verò, Crasse, mea quoque etiam causa, rogo, vt quoniam tantum quoque habemus orij, quantum iam diu non contigit, ne grauare exædificare id opus, quod instituiti.

EXÆDIFICOR, ædificor. 7. V. 47. Nauis publicè gratis coactis fabris operisque imperatis exædificari atque effici potuit.

¶ *Syntaxis. Exædificari, ac effici.*

EXÆQVO, æquo, æqualem vel parem facio. 4. V. 123. Iste omnia iura pretio exæquauit, omnium rerum delectum atque discrimen pecunia sustulit. 13. Fam. 32. Sed vereor, ne quia complures tibi præcipue cõmendo, exæquare videar ambitione quadam commendationes meas. 4. At. 14. Pecunia omnium dignitatem exæquat. 4. ad Her. 29. Vt longitudo & plenitudo harum, multitudinem alterius assequatur & exæquet. in Arat. Exæquare vnum cum alio. de Amic. 73. Qui in amicitia necessitudine superiores sunt, exæquare se cum inferioribus debent.

EXÆQVOR. 4. ad Her. 26. Pauci pluribus exæquari non possunt. Postq. ad Quir. 22. Superiorem esse contra improbos minus est negotij, quam bonis exæquari.

¶ *Syntaxis. Pecunia omnium exæquat dignitatem. Exæquare se cum inferioribus: & cum datiuo.*

EXAGGERANDVS. 3. de Orat. 103. Nihil est ad exaggerandam, & amplificandam orationem accommodatius, quam vtrumque horum cumulatifime facere posse.

EXAGGERANS. Acad. Voluptatis nomen suauitatem, quietem, teste populo exaggerans. || *Offic. 92. Rem familiarem omni ratione exaggerans.*

EXAGGERATIO, elatio. 2. Tusc. 64. Exaggeratio quam altissimi animi.

† ADIUNCT. Altissima, maxima animi, 2. Tusc.

EXAGGERATVS, erectus, cumulatus, amplius. Para. 6. Qui animo excelso, & alto, & virtutibus exaggerato est. Orat. 192. Alta & exaggerata oratio. (humilis & aucta. de Clar. 66. Hæc posteriorum quasi exaggerata altiùs oratio. 4. C. 19. Benignitate decorum auctas exaggeratasque fortunas nox vna penè deleuit.

† ADVERB. Altius, de Clar.

EYAGGERO, amplifico, verbis, aliquid magnum facio, augeo. (extenuo. 1. de Or. 134. Veritus es nisi istam artem exaggeralles, ne operam perdidisses. pro Planc. 71. At enim nimis ego magnum beneficium Plancio facio, & vt ais, id verbis exaggero. 2. de Or. 292. Id complector, exorno, exaggero.

¶ *Syntaxis. Exaggeratas animas virtutibus. Exaggerare & amplificare.*

EXAGITATOR, vexator. Orat. 42. Plato exagitor omnium rhetorum.

EXAGITATVS, agitated, vexatus. 1. Fam. 1. Vt in rebus multo antè quàm tu profectus es ab ipso rege, & ab intimis Pompeij clam exulceratis, deinde palam à consularibus exagitated, & in summam inuidiam adductis ita versamur. pro Syll. 60. Colonorum dissensio delata ad patronos est cum multos annos esset exagitated. Ora. 12. Horum enim disputationibus, & exagitated maximè Orator est, & adiutus. Postq. in Senat. 19. Causam Senat. exagitated esse concionibus improborum. de Som. 22. Nec in hunc locum nisi multis exagitated seculis reuertuntur: id est, exercitè & agitated.

EXAGITO, vexo, diuexo, insector, exerceo, iacto. 3. de Orat. 56. Inuenti sunt, qui hanc dicendi exercitationem exagitated atque contemnerent. 1. At. 13. Insectari & exagitated aliquem.

¶ *Tractò, commemorò.* Orat. 149. Quod apud Lucilium scitè exagitated in Alburio Scauola. 3. Att. 7. Ne & meum merorem exagitated, & te in eundem luctum vocem. || Orat. 26. Æschines quadam exagitated.

EXAGITOR. Orat. 27. Quonam igitur modo audiretur Phryx Athenis, cum etiam Demosthenes exagitated vt putidus?

† ADVERB. Scitè, Orat. Palam. 1. Fam.

¶ *Syntaxis. Res exulcerata & exagitated. Insectari & exagitated hostes. Exagitated suum merorem.*

EXALBESCO, expallesco, extimesco. 1. de Ora. 12. 1. Equidem in me ipso sæpe experior, vt exalbescam in principio dicendi. 4. Ac. 48. Treme

Tremere & exalbescere obiecta re terribili. 5. de Fin. 31. Exalbescere metu. Hortens. ut ait Ennius: Refugiat timido sanguen, & exalbescat metu. || 3. de Ora. 216. Qui refugiat timido sanguen, & exalbescat metu.

EXAMEN, apum congregatio. 1. Offic. 157. Apum examina fingunt fauos. de Arusp. 25. Si examen apum latus aspexit, cuius examē apum de Diu. 73. Et equum alacrem latus aspexit, cuius examē apum confederat. de Arusp. 25. Videmus vniuersi repente examina tanta seruorum immissa in populum Rom. septum & inclisum, & non commouemur. de Senec. 54. Res rusticae laetae sunt, &c. tum pecudum pastu, & apum examinibus, tum florum omnium varietate.

† ADIUNCT. Congregabilia, 1. Offic.

EXAMINANDVS, pro Fon. 11. Ad vnamquamque rem examinandam, momentoque suo ponderandam.

EXAMINANS, Ora. 26. In hoc ipso diligenter examinante verborum omnium pondera.

EXAMINATVS, libratvs. 1. Tusc. 43. Cum enim sui similem & letitarem & calorem adeptus est, tanquam paribus examinatus ponderibus, nullam in partem mouetur.

† ADVERB. Exiliter verba, 3. de Or. Grauit. 9. Fam.

EXAMINO, *perpendo, expendo, pondero, excutio, exquiro, in manibus iactō.* pro Planc. 79. Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, quid cuique debeam. Or. 26. Diligenter examinare verborum omnium pondera.

EXAMINOR, 2. de Orat. 159. Sed ea probanda, quae nos aurificis statera, sed quadam populari trutina examinantur.

† ADVERB. Diligenter verborum pondera, 3. Ora.

† Syntaxis. Rem examinare, momentoque suo ponderare. *Animus a quo examinatus est ponderibus.*

EXANGVIS, pallidus. de Ar. 2. Ille exanguis & aestuans se è curia repente prorupit. I. P. 88. Cum tu, quod tibi succederet, exanguis & mortuus concidisti. 7. V. 129. Eganguium corpora mortuorum. pro Sest. 79. Aliquis extremo spiritu exanguis & confectus. I. P. 24. Homo enervatus & exanguis. 2. Qu. Fr. 3. Ille furens exanguis interrogabat, &c. 3. Tusc. 26. Lacrymae perdere humore exanguis genas. 4. ad Her. 17. Aridum & exangue genus dicendi.

† Syntaxis. *Exanguis & aestuans. Exanguis ac mortuus. Extremo spiritus exanguis & confectus. Furens exanguis. Arida & exanguis dictio.*

EXANIMATIO, 1. Offic. 131. Sic cauebimus, ne in perturbationes atque examinationes incidamus. 4. Tusc. q. 19. Exanimatio est metus subsequens, & quasi comes paucoris.

† ADIUNCT. Humilis, 4. Tusc.

EXANIMATVS, *consternatus, metu conturbatus.* 4. C. 3. Meam mentem domum saepe reuocat exanimata vxor, metu abiecta filia. 4. V. 189. Itaque illum metum, exanimatum, & vix viuum relinquo. 3. de Or. 38. Nolo verba exiliter exanimata exire. pro Mil. 62. Milo nullo metu perterritus, nulla conscientia exanimatus. 9. Fa. 15. Miraris me tanta perturbatione valentudinis tuae tam grauitate exanimatum fuisse? 1. de Orat. 121. Adolescentulusque in initio dicendi sic exanimatus sum, vt, &c. 8. Fam. 17. Exanimatus sum tuis literis, &c. || 2. Tusc. 54. Ita afflicti & exanimati iacent.

EXANIMO, *perturbo, perterrefacio.* 10. At. 10. Aduentus Philotimi exanimauit omnes qui mecum erant. pro Milo. 94. Me quidem exanimant & interimunt haec voces Milonis. Part. 1. Te metus exanimat iudiciorum. 11. Att. 6. Tulliae meae morbus me exanimat.

EXANIMOR, 2. de Fin. 97. Cum graui vulnere exanimari videret. 5. Tusc. 77. Denique vt examinarentur, priusquam se victos faterentur.

† Syntaxis. *Verbum exanimatum. Exanimatus conscientia. Exanimari aliquem & interimere.*

EXANTLŌ, ab ἐξαντλῶν *exaurire*: significat enim excipio, perfungor, haurio. 2. de Diu. 64. Tot nos ad Troiam belli exantlabimus annos. 1. Tusc. 118. Quod cum extantlauisset omnes labores, tum incidere in mortis malum sempiternum.

EXANTLŌ, 2. de Fin. 20. Quae corpore exantlato atque animo pertulit. 4. Acad. 108. Herculis labor exantlatus à Carneade.

EXARDESCENDVM, 2. de Orat. 190. Materia facilis ad exardescendum.

EXARDESCO, *inflammor.* de Amic. 29. Mirabilis quaedam exardescit beneuolentiae magnitudo. I. P. 100. Ex quo eorum exardescit amor, &c. 2. Tusc. 58. Ira exardescit, libido concitatur. 3. V. 64. Homo vt haec audiuisset, exarsit ad id quod nunquam viderat. I. P. 24. Exarsit non solum praesenti iracundia, sed, &c. 2. Att. 21. Nunc verò sibilis vulgi, &c. vereor, ne exarsit. 4. V. 48. Homo exarsit iracundia & stomacho. 3. de Orat. 4. Philippus grauitate exarsit. I. P. 24. Exarsit iracundia. 5. Tusc. 83. Ingenium Carneadis exarsit contra Stoicorum disciplinam. 2. Brut. Is in causa Planci exarsit incredibili dolore. Orat. 102. In omni genere amplificationis exarsimus. 4. A. 16. Hodie longo

interuallo ad spem libertatis exarsimus. 10. P. 19. Tota Italia libertatis desiderio exarsit. 11. A. 3. Ipsi enim sponte vestra exarsistis ad libertatis recuperandae cupiditatem. pro R. L. 13. Quantum propter multorum delicta etiam ad innocentium periculum tempus illud exarserat. pro Syll. 75. Ex multis vitiis repente ista tanta importunitas mandati sceleris exarsit. de Amic. 78. Nisi quaedam admodum intolerabilis iniuria exarsit. 1. de Diu. 66. Praesagitio, &c. qui si exarsit acris, furor appellatur. de Arusp. 45. Ego illam flammam excepi, pro patria solus exarsi. Acad. Contra eos Stoicos potissimum Academicorum exarsit ingenium.

† ADVERB. Acris, 1. de Diu. Grauit. ad Qu. Fr. Subito bellum, pro Lig.

† Syntaxis. *Exardescere beneuolentiam, importunitatem. Exardescere ad aliquid, iracundia, stomacho.*

EXARDESCO, *exsiccor, exhaurior, absumor.* (I. reuiesco. 1. de D. 38. Vt quosdam exaruisse amnes videmus. I. P. 82. Si amnes exaruisissent. de Clar. 6. Sic omnis fructus repressus, exustisque flos siti veteris vbertatis exaruit. 10. At. 16. Miror eius lacrymas diuturna miseria non exaruisse. de Clar. 82. Itaque exaruerunt, vix iam vt appareant. 9. Fa. 8. Deinde ipsa illa si qua fuit in me facultas orationis, nisi me ad has exercitationes retulisset, exaruisset. 7. 24. Vides enim exaruisse iam veterem vrbinitatem. 4. ad Hor. 46. Aliquando rei publicae rationes, quae malitia nocentium exaruerunt, virtute optimatum reuiescunt.

EXARATVS, *arado, effossus.* 2. de Diu. 51. An est quisquam ita insipiens, qui credat exaratum esse Deum? I. P. 81. Exaratus puer. 2. de Legib. 58. Cum multa in eo loco sepulchra fuissent, exarata sunt.

EXARAO, *cogo, colligo.* 7. V. 98. Iis plus frumeti importabatur, quam quantum exarant. 5. V. 45. Haec literae, Iudices, L. Metelli quas audistis, hoc quantum est, ex Sicilia hornotini exarauerunt. *sape in istam Verrinis hoc modo utitur.*

† Syntaxis. 13. Att. 37. Antelucem cum scriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exarui, nescio quid te. 12. 1. Hoc literarum exarui egrediens è villa ante lucem. 16. 6. Itaque statim nouum premium exarui. 12. Fa. 20. Haec cum essem in Senatu, exarui. 9. 26. Cum ad te harum exemplum in codicillis exarui. || 14. At. 24. Statim hoc nescio quid exarui.

† ADVERB. Omnino, 5. Ver.

EXATVRO, EXSATVRO, *Leges, ExSATVRO.*

EXAUDIO, *audio.* 4. C. 14. Sed quae exaudio, dissimulare non possum. pro Syl. 34. Et idem omnes exaudiant, clarissima voce dicam. I. P. 33. Maxima voce, vt omnes exaudire possint, dico, &c. 1. de Diu. 73. Cum aliquantulum progressus esset, subito exaudiuit hinnitus. 1. C. 21. Quorum voces paulo ante exaudire potuisti. Orat. 189. Sed non attendimus, neque exaudimus nosmetipsos. 13. Att. 46. Heri in strepitu mihi videor exaudisse, cum diceret, &c. 4. 8. Vix enim mihi exaudisse videor. 4. Acad. 20. Multa exaudiunt in eo genere exercitati.

EXAUDITVS, 1. de Fin. 71. Qui exaudita quasi voce naturae, sic, &c. 2. ad Her. 8. Num qui clamor exauditus sit. 1. Att. 11. Tanti fonitus fuerunt, vt ego eò breuior sim, quod eos vsque istinc exauditos purem.

EXCAECOS, *sensu videndi orbo.* 4. Ac. 74. Num ergo is excæcat nos, aut orbat sensibus?

EXCANDESCENTIA, *est ira nascens & modo existens, quae Gracè dicitur ἔρις.* 4. Tusc. 21.

EXCANDESCO, *exarDESCO.* 4. Tusc. 42. Haec nullam habent vim, nisi ira excanduit fortitudo. 8. Fa. 12. Id postquam recessit, excanduit, & me causam inimicitiarum querere clamitauit.

EXCARNIFICATVS, *descruciatvs.* 3. de N. 82. Democritum à Cypro tyranno excarnificatum accepimus.

EXCAVATVS, 6. V. 62. Trulla excauata, cum manubrio aureo.

EXCEDO, *emineo.* Parad. 5. Quid, cum cupiditatum dominatus excessit? de Vn. 14. Sic in omni mundo omnes partes collocatae sunt, vt nulla pars huiusce generis excederet extra. in Sal. 18. Ea pars, quod tanquam in vnam voraginem coetus omnium vitiorum excesserat.

† Syntaxis. *Ab eo, ex eo.* Brut. 15. Vos fortasse sapientius excessistis vrbe, quam liberaueritis. 10. Fa. 32. Finibus prouinciae meae nunquam excessi. 1. A. 9. Excedere ex vrbe. 2. C. 1. Abiit, excessit, euasit, erupit. Postquam in Senat. 6. Cum excessisset, qui caedi & flammæ vobis autoribus restiterat. 8. A. 23. Nisi prius sibi respondisset, quam ex illa circumscriptione excederet. 1. de Diu. 53. Cum animus Eudemi ex corpore excesserit. pro Arch. 4. Vt primum ex pueris excessit Archias. 4. de Orat. 326. Nam is postquam excessit ex ephebis, &c. de Clar. 262. Sed ad eos qui vita excesserunt, reuertatur. 1. Offic. 153. Excedere è vita. de Cl. 80. & 1. Tusc. 29. Excedere à vita.

† ADVERB. Priusquam, 8. Philip. Fortasse sapientius, ad Brut. 15. Vt primum, pro Arch.

† Syntaxis. *Excedere vrbe, & ex. Sic à vita, & vita excedere.*

EXCELLENS, *præstans, præstabilis, præcellens, antecellens, eximius, egregius, excellenti animo ac virtute.* (vulgaris. de Cl. 9. Virum excellentem præclarè tum illi homines florem populi esse dixerunt. 2. de Diu. 129. Dij immortales rerum omnium præstantia excellentes. 1. de Nat. 4. Vt vna excellentissima virtus iustitia. pro Sest. 12. M. Petrei excellens in amore reip. virtus. 2. de In. 1. Excellens muliebris formæ pulchritudo. 1. Tusc. 2. Excellens in omni genere virtus. pro Ar. 17. || Propter excellentem artem, ac venustatem videbatur omnino moti non debuisse. de Cl. 3. 3. Galba fuit inter tot æquales vnus excellens. 1. Acad. 12. Vir excellens omni genere laudis. de Cl. 266. Excellens in aliqua arte. 1. de Nat. 56. Et piè sanctèque colimus naturam excellentem atque præstantem. 4. Famil. 3. Tua scientia excellens ac singularis. Anteq. 24. Dij, qui excellenti tumulo ciuitatis sedem Capitolij in saxo incolitis constitutam.

† **ADVERB.** Maximè, 3. de Orat.

† **Syntaxis.** *Vir excellens. Et rerum præstantia excellens, & in aliqua re. Excellens ac præstans. Excellens & singulare.*

EXCELLENTER, *magnificè, excelsè.* 1. Offic. 61. Quæ magno animo fortiter excellentèrque facta sunt.

EXCELLENTIA, *præstantia.* Ibid. 97. Nobis autem personam imposuit ipsa natura, magna cum excellentia præstantiæque animantium reliquorum. de Amic. 71. Sæpe enim excellentiæ quædam sunt, qualis erat Scipionis in nostro (vt ita dicam) grege. 1. Offic. 96. Decorum id est, quod contentantem est hominis excellentiæ. Ibid. 17. Animi excellentia magnitudinèque. *ἡγέρεισθαι.* Lege, **ENTHYMEMA.**

† **ADIVNC.** Magna, 1. Offic.

† **Synt.** *Excellentia præstantiæque. Excellentia & magnitudo animi.*

EXCELLEO, *excello.* Frag. ep. Quare effice & elabora vt excelleas.

EXCELLO, *præsto, antecello, antesto, emineo, emiteo, princeps sum.* de Cl. 84. Mos est hominum, vt nolint eundem pluribus rebus excellere. 2. Tusc. 43. Sed ab ea vna virtute quæ cæteris excellat, omnes nominatæ sunt. 2. de Inu. 1. Zeuxis longè cæteris pictoribus excellebat. 1. de Orat. 2 16. In iocis tu longè aliis mea sententia excellis. Ibid. Attici in eo genere præter cæteros excellent. Orat. 6. In Oratoribus verò admirabile est, quantum inter omnes vnus excellat. 3. de Orat. 141. Si querimus, quod vnum excellat, ex omnibus docto Oratori palma danda est. 1. de Inu. 3. Excellere inter aliquos. 1. de Leg. 51. Qui singulis vitii excellunt, aut etiam pluribus. 1. de Diu. 91. Telmefus in Caria est, quæ in vrbe excellit aruspicum disciplina. Ibid. 38. Igitur oraculum illud nunc minore gloria est, quia minus oraculorum veritas excellit. de Amic. 75. Non enim tu possis, quantumvis licet excelleas, omnes tuos ad honores amplissimos perducere. 1. Fam. 21. Excellere in aliquo genere virtutis. 4. Acad. 4. Excellere ingenio & doctrina. 1. de Orat. 2 17. Qui in aliqua arte aut facultate excellit. || de Clar. 215. Sed tamen alius in alia excellebat. ibidem. Excellere actione.

† **ADVERB.** Iam diu in eloquentia, de Clar. Longè aliis, 2. de Orat. Longè cæteris, 1. de Inuent. Maximè improbitate. 4. Ver. Maximè magnitudine animi, 1. Offic. Mirabiliter, ep. ad Brut. 15. Quam maximè, de Diuinar.

† **Syntaxis.** *Excellere aliqua re: & in re. Excellere alicui, & inter aliquos.*

EXCELSIVS, *altius.* Or. 119. Excelsius & magnificentius dicere. **EXCELSITAS**, *celstas, altitudo.* 3. Offic. 24. Etenim multò magis est secundum naturam excelsitas animi & magnitudo, quam voluptas, &c. Nonius. *aliter.* celstas.

EXCELSVS, *altus, sublimis.* 4. Attic. 15. Septa marmorea facturi sumus, eaque cingemus excelsa porticu. 6. V. 74. Hæc erat posita Segesta sanè excelsa in basi. pro Mil. 54. Atqui excelsio loco superiorem se fore putabat Milo. de Somn. 2. Ostendebat autem Carthaginem de excelsio, pleno stellarum, illustri & claro loco. 1. de Nat. 102. Ibes sunt aues excelsæ, cruribus rigidis, &c. 6. V. 74. Erat admodum amplum & excelsum signum cum stola. in Arat. Excelsi colles. 6. At. 1. Statua quæ ad Opis per te posita in excelsio est. 3. C. 20. Simulachrum Iouis maius facere, & in excelsum collocare. de Opti. 12. Ii quos nihil excelsum magnificentumque delectat. pro Mur. 60. Vir magnus & excelsus. Orat. 119. Orator grandis, & quodammodo excelsus. 2. Tusc. 11. Vir altus, & excelsus, & humana despiciens. 1. Offic. 79. Animus excelsus & magnificus. Ibidem. 15. Animi excelsi atque inuicti magnitudo ac robur. 2. Famil. 5. Excelsio & illustri loco sita est laus tua. 3. ad Heren. 13. Parem aut excelsiorem fuisse.

† **Syntaxis.** *Excelsitas animi & magnitudo. In excelsum collocare statuam. Vir altus & excelsus. Animus excelsus & magnificus. Excelsum simulachrum, basis, collis.*

EXCEPTIO, *adiunctio.* de Amic. 62. Tum sit inter eos omnium rerum sine vlla exceptione communitas. 6. Fa. 5. Quotiescunque filium tuum video, pollicor ei studium quidem meum & operam sine vlla exceptione, aut laboris, aut occupationis,

aut temporis: gratiam autem & auctoritatem cum hac exceptione, quantum valeam, quantumque possim. 2. con. Rull. 12. Optima leges sine vlla exceptione tollentur. 2. de Fin. 2. 1. Quid si exceptio facit ne liceat, ibi inesse licere. 1. con. Rul. 10. Quæ tota lege exceptiones duæ: excepit enim, &c. 2. de Inu. 57. Prætoris exceptionibus multæ excluduntur actiones. Ibid. Exceptio, extra quam in reum capitis præiudicium fiat. pro Cec. 23. Prætor interdixit sine vlla exceptione, tantum vt vnde deiecit, restitueret. 1. de Orat. 168. Vt illi vnde peteretur, vetus atque vtitata exceptio daretur, cuius pecuniæ dies fuisset. Ibidem. 1. de Inu. 56. Exceptio, extra quam si quis, &c. 6. At. 1. Habeo exceptionem *ἰσθδωοπισσων* extra quam si, &c. 2. de Inu. 172. Homines vt cibo vtantur non necesse est, nisi cum illa exceptione, extra quam si nolint fame perire. 1. ad Heren. 22. In priuatis actionibus, prætoris exceptiones fiunt. 7. Verr. 80. Tameis rectè sine exceptione dixeram. 2. de Inuent. 140. Quædam tæctis exceptionibus cauentur. 8. Attic. 4. Nunquam ego cuiquam præcidit. 1. Qu. Frat. 1. 29. Non patiar te, cum exceptione laudari.

† **ADIVNC.** Absurda, 3. de Rep. Prætoris, 2. de In. Quæstiosa, 1. con. Rull. Tacita, 2. de Diu. Vetus atque vtitata, 1. de Orat.

† **Syntaxis.** *Luxuriosus dare exceptionem: id est, modum præscribere. Sine exceptione interdixit. Prætor, Vti tantum restitueret, &c. Habere exceptionem.*

EXCEPTO, *excipio, extraho.* Par. 5. Aliquis barbatulos mulos exceptans de disciplina, & pertractans.

EXCEPTVS, *exclusus: quod etiam significamus his voculis. Extrahit, Prætor.* 1. Famil. 1. Is hac regia causa excepta, pollicetur se, &c. 5. 2. 1. Mihi solitudo incundior est, quam sermones eorum qui frequentant domum meam: excepto vno, aut ad summum altero. 1. de Or. 38. Omnes, exceptis, Crasse, vobis duob. Post. in Sen. 8. Duos Consules improbos nunquam excepto illo Cæsonio, tempore fuisse. 2. de Ora. 66. Denique ei qui profiteretur, &c. nullum potest esse genus orationis, quod sit exceptum. pro Clu. 120. Leges quibus exceptum est, de quibus causis iudicem legi non liceat. Exceptum fœdere, in Verrem, & pro Corn. Balbo.

† **Capit.** 12. Famil. 14. Clasis dissipata est, onerariæ omnes ad vnam à nobis sunt exceptæ.

† **Auditus.** 12. Att. 12. Nisi si quid ex prætereunte viatore exceptum est, nihil scire possumus.

† **ADVERB.** Nusquam, pro Corn. Bal. Plaque, 8. Attic.

EXCERPENDVS, 2. de Orat. 47. Non enim si est facilius, eo de numero est excerpendum.

EXCERPO, *decerpo, deligo.* 3. Offic. 3. Non solum ex malis eligere minima oportet, sed etiam excerpere ex his ipsis, si quid inest boni. 2. de Inu. 4. Quod quisque commodissime præcipere videbitur, excerpissimus.

† **EXCESSVS**, 11. P. 14. Excessurum se ex Italia dixit, deos penates, & sedes patrias relicturum: si (quod dij omen auerterent) rempub. oppressisset Antonius. Lege, **EXCEDO.**

EXCESSVS, 1. de Leg. 3. Romulus post excessum suum Proculo Iulio dicit, &c.

EXCETRA, *hydra.* 2. Tusc. 22. Hæc dextra Lernam terram metata excetra placauit.

EXCIDO, *elabor, fluo, defluo.* || præter vulgarem vsum, significat temè, & inconsideratè dicere, aut promulgare aliquid. 12. A. 8. Excident gladij, fluent arma de manibus. de Am. 58. Neque enim verendum est, ne quid excidat, aut ne quid in terra defluat. 1. C. 16.

Quoties tibi sic excidit casu aliquo, & elapsa est: pro Syll. 7. Verbum eequod vnquam ex ore huius excidit, vnde quisquam possit offendi. pro Dom. 104. Ex isto ore religionis verbum excidere aut elabi potest. 10. A. 6. Quod verbum tibi non excidit fortuitu. ad Brut. 10. Quodammodo victoria excidit è manibus. 2. de Natur. 128. Cum animal ex ventre elapsam excidit. 9. At. 12. Sol excidisse mihi è mundo videtur. 1. de Or. 5. Libellus, qui me imprudente & inuito excidit, & peruenit in manus hominum. ibidem. Quæ pueris nobis ex commentariolis nostris inchoata atque rudia exciderunt.

† **Cum vi obliuioni.** 2. de Leg. 46. O miram memoriam Pomponi tuam: at mihi ista, exciderant. 9. Atti. 4. Sed ea iam mihi exciderunt. 5. Fam. 13. Quæ cogitatio cum mihi non omnino excidisset, etenim penitus infederat, tamen, &c. 6. Att. 1. Sed planè te intelligere volui, mihi non excidisse illud, quod tu ad me quibusdã literis scripsisses. de Prou. 43. Ex animo excidere aliquid.

† **ADVERB.** Fortuitu, 10. Ph. Omnino, 5. Fa. Repentè orationem, pro Qu.

† **Syntaxis.** *Excidunt gladij, fluent arma de manibus. Cane, ne quid excidat, aut nequid in terram defluat. Excidit, & elapsus est, hic expende synonyma pura. Ex ventre elapsus animal excidit. Id ex animo excidit.*

EXCIDENDVS, *diruendus.* 1. Offic. 76. Africanus in excidenda Numantia reipub. profuit. || *alids, excidenda.*

† **Refuta**

¶ *Rescindendus.* 3. de Or. 4. Hæc tibi est excidenda lingua s'qua vel auulsa libidinem tuam libertas mea refutabit.

EXCIDO. *cado, excidendo, excisionem infero.* ad Brut. 16. Iis qui illud malum exciderint, cuius ista reliquæ sunt, nullum vnquam dignum præmium tribui poterit. 7. Fa. 20. Quamquam illa quidem habet lucrum, à quo etiam aduenæ teneri solent: quem tamen si excideris, multum propeheris. * loc. lib.

Fundum Varro vocat quem possim mittere funda, Ne tamen exciderit qua causa funda patet.

¶ *Diruo.* pro Dom. 61. Excidere vrbes hostium. pro Sest. 95. Qui ædes sacras expugnauit, excidit, incendit.

EXCIDOR. 2. Off. 13. Nec lapides exciderentur è terra ad vsum nostrum necessarij.

EXINDOR. *excidor, euertor, diruor, deleor.* pro Pl. 97. Vrbs quæ se vel potius excindi facillè pateretur, quàm, &c. pro Mil. 91. Curiam inflammari, excindi, functari. || de Som. j. Numantiam excindes.

EXCIO. *euoco.* 12. A. 16. Iuuentutè omnè ex tota Italia exciuiimus.

EXCIPIENDVS. *excludendus.* 5. Att. 21. Hic facit vt mihi excipiendus sit, cum teruncium nego sumptum factum.

EXCIPIENS. 1. de Diu. 12. Nihil est quod diuturnitas temporum, excipiente memoria, prodendisque monumentis, efficere atque assequi possit.

EXCIPIO. *excludo, secerno.* || *Sunt & huius verbi loquendi forma vix hominibus nostris satis nota. Aliquem excipere, pro, incurere, & incidere in aliquem, nostri potius, intercipere dicere consueuerunt. Significatur & hoc verbo, qua continuo ordine consequuntur, item audio vel intelligo.* 4. C. 15. Hæc ego homines excipio & secerno libenter. 1. Tuf. 9. Nam si solos eos dices mortuos quibus moriendum est, neminem tu quidem eorum, qui viuerent, exciperes. 4. Acad. 73. Democritus ita est ausus ordiri: Hæc loquor de vniuersis: nihil excepi, de quo non profiteretur, quid enim esse potest extra vniuersa? 1. Qu. Fr. 1. 29. Omnes ita de tua virtute commemorant, vt in summis tuis laudibus vnam excipiant iracundiã. ibid. 21. Cum lex nominatim exciperet, vt ad templum monumentumque capere liceret. 6. Att. 1. Id verò per te exceperamus negotiatori, quod si cuiquam, huic tamen non. 1. de Diu. 87. Excepi de antiquis præter Xenophanem neminem. 8. A. 8. Omnes idem sentiunt: cum omnes dico, eos excipio, qui, &c. 4. Academ. 28. Qui negat quicquam esse quod percipitur, is nihil excipit. 1. At. 7. Tum ille ita edixit, vt me exciperet, & Lælium nominatim.

¶ *Recipio, capio, suscipio, arripio.* de Sen. 19. Sed memoriam illius viri excipient omnes anni consequentes. 2. de Natu. 135. Linguam ad radices eius hærens excipit stomachus. 1. At. 11. Crassus posteaquam vidit illum excepsisse laudem, surrexit, &c. 10. Fa. 23. Excipere aliquem cum literis. 3. C. 8. Excipere fugientes. pro Sest. 23. Excipere vulnera. ibid. 143. Herulis ambusto corpore, vitam & virtutem immortalis excepsisse dicitur. de Cla. 318. Interim me Quæstor Siciliensis excipit annus. 4. ad Her. 17. Grauem figuram excipiat attenuata. Orat. 158. Ex vsu dicunt & ex repub. quod in altero vocalis excipiebat, in altero erat asperitas. Br. ep. pr. in. 7. Timeo, ne illum aliorum furor excipiat. 1. de Inu. 30. Cum rei expositio magnam excipiat offensionem. 2. de Ora. 273. Ex alterius oratione excipere aliud atque ille vult. 1. Fam. 9. Nullum meum dictum, non modò factum, pro Cæsare intercessit, quod ille non illustri gratia exceperit. pro S. R. 151. Isti bonorum emptores arbitrantur vos hæc tales viros federe, qui excipiat eos, qui de suis manibus effugerint. 2. de Or. 148. Aduersarij non solum sententias, sed etiam verba omnia excipere. de Cl. 43. Excipere sanguinem patera: id est, bibere. 11. A. 27. Brutus legiones conscripsit nouas, excepi veteres. 2. de Diu. 50. Omnia alicuius loquentis verba excipere, literisque mandare. pro Deiot. 25. At eo tempore ipse misit, qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se deferrent. 2. de Diu. 26. Genus diuinandi naturale, quod animus arripere aut exciperet extrinsecus ex diuinitate. pro Pomp. 23. Hunc in illa fuga Tigranes rex excepi, diffidentemque rebus suis confirmauit. pro Mil. 106. O terram illam beatam, quæ hunc virum exceperit. pro S. R. 144. Roscius sua omnia tibi concessit, ex omnibus rebus seipsum nudum, neque præterea quicquam excepi. 4. Fam. 6. Non enim vt tum me à repub. mæstum domus excipiebat, quæ leuaret, sic nunc domo mærens ad temp. confugere possum, vt in eius bonis acquiescam. 2. de Leg. 5. Patria est illa quæ nos genuit, & illa quæ excepi, 7. V. 117. Vt filiorum extremum spiritum excipere sibi liceret. pro Dom. 63. Omnem vim improborum excepi meo corpore. de Pro. 23. Vnum pro vniuersis subire atque excipere pericula. ibid. 41. Quamuis excipere fortunam, subire vim atque iniuriam. 1. de Or. 96. Aliquid ex sermone alicuius memoria dignum excipere. 4. V. 177. Is omnia tela excipiat necesse est. 10. Attic. 12. Omnino excipiam hominem. Or. 197. Eaque dum animis attentis admirantes excipiunt, fugit eos & præteruolat numerus. de Arusp. 45. Cum in me illa flamma illorum temporum consiciebatur, excepi, & pro patria solus exarxi. * Frag. ep. Vt mirum Senatus conuicium exceperit.

¶ *Sustinco.* pro R. P. 42. Excipere aliquem labentem. * de Clar. 243. Labores etiam magnos excepsisset.

EXCIPIOR. 1. Att. 7. Poterat enim sine nomine res excipi. pro Cæs. 81. Nulla res est, quæ aut comprehendi satis, aut caueri, aut excipi possit. pro Pl. 57. Maledictò nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur. 8. At. 15. A multis admoniti sumus, vt caueremus ne exciperemur à Cæsare.

† **ADVERB.** *Extrinfecus,* 2. de Diu. Fortiter vulnera, 2. Tusc. Humanè, 2. de Leg. Nominatim, 1. Qu. Fr. Nominatim agros, 2. cont. Rul. Nusquam in legem, 2. de Inu. Simillimè atque in lege, 1. contr. Rull. Omnino, 10. Att.

¶ **Syntaxis.** *Excipere spiritum, ac respirare. Excipere flammam, vulnera, labentem amicum. Animam excipi spiritu, & respirari.* egregia dicendi ratio.

EXCISIO. pro Dom. 146. Teكتورum excisio. || de Arusp. 3. Excisionem, inflammationem, vassationem, &c. iua cum præda, meis omnibus tectis atque agris intulerunt.

EXCISVS. pro Sest. 35. Vrbs excisa & cuersa. 7. V. 67. Opus ingens multorum operum penitus excisum. 15. Att. 4. Excisa est arbor, non auulsa, &c.

EXCITANDVS. *incitandus, accendendus, inflammandus.* 1. Offic. 103. Appetitus omnes contrahendi, sedandique sunt, excitandaque animaduersio, &c. 2. de Or. 187. Omnia dicendo excitanda sunt, nihil adiuuante natura. 1. 17. In eorum qui audiunt mentibus sedandis, aut excitandis. 15. Fa. 21. In excitando autem & in acuendo plurimum valet, si laudes cum quem cohortere. || pro Mar. 24. Omnia sunt excitanda.

¶ *Reuocandus.* pro Fon. 26. Ita verò C. Marius excitandus erit ab inferis, qui, &c.

EXCITATVS. *sublatvs, erectus, stans, celsus.* 2. de Na. 140. Deus homines humo excitatos, celsos & erectos constituit, vt, &c.

¶ *Excelsus.* 2. Fa. 16. Qui ab excitata fortuna ad inclinatam & propè iacentem desciscerem.

¶ *Vehemens.* de Som. 12. Summus ille cæli stelliferi cursus, cuius conuersio est concitator, acuto & excitato mouetur sono.

¶ *Concitatvs.* pro Sest. 124. Tātus ex omnibus spectaculis plausus excitatus. 2. Offi. 75. Tantum Italicum bellum propter iudiciorum metum excitatum est. || Or. 214. Clamor excitatus.

¶ *Confirmatus.* ad Brut. 10. Erectior Senatus erat, non sententias solum nostris, sed etiam cohortationibus excitatus. pro R. P. 42. Sūt ea quidem magna, sed magnis excitata sunt præmiis ad memoriam hominum sempiternam.

¶ *Surpatus.* 2. de Ora. 175. His locis in cogitatione defixis, & in omni re ad dicendum posita excitatis.

† **ADVERB.** *Acriter indignatio,* 1. de Inuent. Aliquando dolor, pro Dom. Extrinfecus, de Fat. Facilius ventus, pro Syll. Latius regiones, pro Rab. post. Improvisò tempestates, pro Mur. Maximè, 10. Fam. Obsecrans natura, 3. de Nat. Populariter inuidia, pro A. Cluent.

EXCITO. *adhortor, inuito, inflammo, incito, allicio, commoueo, concito, stimulo, elicio, stimulos admoueo.* pro Plan. 59. Quæ scripsit grauis ille Poëta, vt nos & nostros liberos ad laborem & laudem excitaret. pro Pomp. 6. Genus belli est eiusmodi, quod maximè vestros animos excitare atque inflammare debet. 1. de Orat. 202. Motus in animis hominum dicendo excitare vel fedare. Top. 5. Vt mea diligentia mandatorum tuorum, te quoque ad memoriam rerum nostrarum excitarem. 4. Acad. 93. Excitare aliquem ex somno. 16. Fa. 14. Excita ex somno tuas literas. 1. Qu. Fr. 135. Dormientem excitare, currentem incitare. 10. Fa. 18. Quæ si aduentus meus represserit, agam gratias fortuna constantiæ meæ, quæ ad hanc experientiam excitauit. 6. Att. 7. Eum valde tuæ literæ excitauerunt. 1. Fa. 1. Quem autoritate tua cunctantem & diffidentem excitare solitus es. 2. Off. 20. Hoc cognito, dicendum est, quonam modo hominum studia ad veritates nostras allicere atque excitare possumus. 2. de Orat. 124. Excitare reum consularem, & cicatrices aduersas senis iudicibus ostendere. pro R. P. 47. Possum excitare multos reductos testes liberalitatis meæ. 1. de Orat. 245. Dicendo excitare aliquem à morte. Or. 85. de Clar. 322. Top. 45. 7. V. 128. & 2. C. 20. Excitare mortuos ab inferis. Post. in Sen. 24. Excitare aliquem ab inferis, vel ab Acheronte. Orat. 35. Excitare alicuius memoriam charam alicui. || 2. de Or. 195. Senti quidem, tum magnoperè moueri iudices, cum excitauit mæstum, ac fordidatum senem.

¶ *Confirmo, erigo, subleuo, consolor.* de Clar. 13. & pro Dom. 96. Excitare iacentem. de Amic. 59. Excitare animum abiectum & iacentem. 1. At. 13. Confirmare & excitare afflictos, & abiectos & eos ad pristinam dignitatem reuocare.

¶ *Facio, offero, exhibeo, præbeo, occasionem præbeo.* 7. P. 3. Excitare incendium in fortunas alicuius. pro Sest. 41. Hanc ei suspitionem quidam nunciij excitauerunt. 1. Offi. 14. Facies honesti, quæ si oculis cerneretur, mirabiles amores excitaret sui. 2. de Fin. 52. Sapientia arduos amores excitaret sui, si videretur. 3. Famil. 11. Excitare risum. 9. 22. Excitare clamorem. 2. Offic. 48. Quæ in multitudinem habetur oratio, ea sepe vniuersam excitat gloriam. ¶ pro Sest. 121. Excitare sictum alicui. || pro Mur. 51. Catilinam excitauit.

- ¶ *Vexo*, 3. Offic. 68. Excitare atque agitare feras.
 ¶ *Concito*, pro Mar. 18. Dij qui facile tantum bellum excitauerunt. * con. C. Anton. Pastores retinet, ex quibus ait se subito fugitiuorum bellum excitaturum.
- E X C I T O R**, in proximo actiuo sunt homonyma. 2. de Leg. 68. Nec è lapide excitari plus, nec imponi, quam quod capiat laudem mortui incifam. pro Mur. 36. Tempestates commoueri, concitari, excitari. de Ar. 4. Tum vidi, ac multò antè prospexi, quanta tempestas excitaretur, quanta impenderet procella reipubl. pro Planc. 69. Nec vides istorum ipsorum charitate ad huius salutem defendendam maximè stimulari me atque excitari. 2. de Diu. 56. Galli victores alacritate ad canendum excitantur. || pro Sest. 99. Excitantur fluctus in repub.
 ¶ *Educor*, extrahor. 2. de Natur. 118. Vapores, qui à sole ex aquis excitantur.
- † **A D V E R B**. Coràm suspicionem, Omnino plausus, pro Sest. Sensim vocem, 1. de Orat. Valde, 6. At. Vehementius, 1. ad Quint. Fr.
- ¶ **Syntaxis**. *Audientes excitare, sedare. In excitando & accendendo id valet. Ab inferis excitare. Homo animal excitatum, erectum, celsum, omnino synonyma. Fortuna excitata.* (Inclinata, iacens. Sonus cæli acutus & excitatus. Excitatur premijs virtus. Excitanda sunt in vita Philosophia præcepta. Excitare mortuos ab inferis, à morte, ab Acheronte. Confirmare & excitare afflictum & abiectum. Incendium in fortunas alicuius excitare. Excitare sui amores. Fletum alicuius excitare. Tempestas commota, concitata, excitata. Vapor ex aquis à sole excitatur.
- E X C I T V S**, experrectus. 1. de Diu. 40. Ennij. || Excita cum tremulis anus attulit artubus lumen.
- E X C L A M A T I O**, exclamatio, clamor. 4. ad Her. 23. Exclamatio est, quæ confici significationem doloris, aut indignationis alicuius, per hominis, aut vrbis, aut loci, aut rei alicuius, compellationem: hoc modo, Te nunc alloquor, Africane, cuius, &c. 3. 2. 1. Acutas vocis exclamationes vitare debemus. Ora. 135. Exclamatio vel admirationis, vel conquestionis.
- E X C L A M O**, 1. de Nat. 13. Itaque mihi licet exclamare, vt Statius in Synephebis: Pro Deum, &c. 2. Tusc. 56. Qui volunt exclamare maius, toto corpore contentioni vocis asseruiunt. de Som. 4. Hic cum exclamasset Lælius, &c. 2. de Orat. 39. Non possum quin exclamem, &c. 2. A. 30. Brutus nominatim Ciceronem exclamauit.
- † **A D V E R B**. Magis, 2. Tusc. Nominatim, 2. Phil. Temere, pro Sest.
- E X C L U D E N S**, secludens, excipiens. 1. Q. Fr. 1. Nec excludentes ab eius vsu suos, potiusque & amici impartientes & reipub.
- E X C L U D O**, arceo, distrabo, extrudo, prohibeo, portas alicui claudio.
 ¶ *Excludi temporibus, occultum est. Sic tamen Cicero temporis iniquitatem & angustiam significauit. exempla vide in. E X C L U D O R*, & **E X C L U S V S**. pro Cor. 39. Gaditani Pœnos mœnibus excluderunt. 5. Fam. 15. Sed nescio quomodo ipsæ illæ excludere me à portu & profugio videntur. 8. At. 18. Priusquam Cæsar aut tum iter impedire, aut te à me excludere posset. Antequam 24. Aliquem supplicè à se absterere & excludere. de Arusp. 45. Quod anno antè Senatus excluderet. 3. de Nat. 76. Ratio quæ vitia culpamque excluderet. 5. A. 29. Excluit eum à republ. distraxit, segregauit, scelus illius, &c. Or. 50.
 ¶ *Excipio*, 1. Fam. 1. Craffus tres legatos decernit, nec excludit Pompeium.
 ¶ *Emitto*, 2. Natu. 129. Gallinæ ex ouis pullos excludunt. || 3. Orat. 78.
- E X C L U D O R**, excipior. 1. de Orat. 168. Vt petitor rursus cum peteret, ne exceptione excluderetur. 2. de Inu. 57. Prætoris exceptionibus multæ excluduntur actiones. 3. V. 148. Angustiis temporis excluduntur omnes. pro Cec. Aliquem verbo excludi. 1. de Orat. 46. Repelli Oratorem à gubernaculis ciuitatum, & excludi ab omnium rerum scientia. 9. At. 3. Quæ soluto animo familiariter scribi solent, temporibus his excluduntur. pro Clu. 31. Ne partu eius ab hereditate fraterna excluderetur. 2. cont. Rul. 59. Qui honore Decemuiratus excluditur nominatim.
- † **A D V E R B**. Apertè, 3. Ver. Nominatim honores, 2. cont. Rul.
- E X C L U S V S**, expulsus, impeditus. 7. 117. Matres ab extremo complexu liberum exclusæ. 6. 61. Hi exclusi temporibus pop. Rom. agere quæ voluerant, non potuerunt.
 ¶ *Reiectus, prohibitus, mœnibus, aditu*. Brut. 7. à Germanis Inu. Dolabellam à Rhodiis exclusam. 1. Qu. Fr. 1. 20. Nullius inopiam ac solitudinem domo tua & cubiculo esse exclusam. 8. At. 15. Qui regionibus exclusi intra præsidia aliena venissent.
 ¶ *Oratus* pro Corn. 24. In focios verò incuriosum est, iis præmiis exclusos esse eos, quæ patent stipendiariis.
 ¶ *Sublatus, demptus, ademptus*. de Cla. 329. Pacis spem à publico consilio esse exclusam videmus.
 ¶ *Emissus, genitus, editus*. 2. de Nat. 124. Ex ouis pulli orti, relinquunt matres, à quibus exclusi fortique sunt.
 ¶ *Prolatus, pronunciat, emissus*. 2. A. 73. Itaque exclusis tuis vocibus, ad te milites misit, alios, excussis.
- † **A D V E R B**. Vndique, pro Clu.

- E X C O G I T A N D V M**, de Orat. 113. Motus animi atque ingenij celer ad excogitandum.
- E X C O G I T A T I O**, 1. Tusc. 61. Illa vis quæ inuestigat occulta, quæ inuentio atque excogitatio dicitur. 2. de Ora. 120. Hæc excogitationem non habent difficilem.
- † **A D V E R B**. Difficilis, 2. de Orat. Diligens & considerata faciendi aliquid, 2. de Inu.
- E X C O G I T A T V S**, pro Clu. 36. Ratio excogitata Larini est. * pro C. Corn. 2. O rem excogitaram. Hortens. Qui crudelitate excogitata necabantur.
- † **A D V E R B**. Omnino nihil, 2. cont. Rul. Verè ratio, 2. de Inuent.
- E X C O G I T O**, cogitando inuenio, machinor, fingo, meditor. 8. A. 19. Excogitare quæ tua ratio sit, Calene, non possum. 4. Acad. 69. Excogitauit aliquid, eadem dici, quæ Stoici. 4. V. 134. Mira quædam excogitare genera furandi. 9. Atti. 4. Ad hæc igitur cogita, vel potius excogita. 1. 16. In quo tuo consilio ego, et si nihil excogitas. || 6. V. 147. Cum ad Prætozem in ius adissemus, excogitat sanè diligenter & cautè quid discernat.
- E X C O G I T O R**, 2. C. 7. Quicquid sceleris fingi, aut excogitari potest. 1. de Nat. 51. Vita, qua nihil beatius excogitari potest. pro Deiot. 20. Quid causa excogitari potest, &c.
- † **A D V E R B**. Callidè, impropè, ingeniosè, 3. Ver. Cautè, diligenter, 6. Ver.
- ¶ **E X C O L E N D V S**, 4. Tusc. 84. Demus nos ergo huic (Philosophia) nos excolendos, patiamur nos sanari.
- E X C O L O**, exorno, expolio. pro Ar. 12. Nisi animos nostros doctrina excolamus.
- E X C O L O R**, amor, diligo, erudior. 2. Q. Fr. 15. A propensis in hæc partem vehementer excolimur & amamur. Orat. 3. 1. An victus hominum Atheniensium beneficio excoli potuit, oratio non potuit? Par. 1. Nihil est tam horridum, quod non splendescat oratione, & tanquam excolatur. * Oecon. 1. Vtensilia, quibus hominum genus excolitur. Hortens. Literis talibusque doctrinis antè excoli animos, & ad sapientiam concipiendam imbui & præparari decet.
- † **A D V E R B**. Vehementer, & amari, 2. ad Qu. Fr.
- ¶ **Syntaxis**. *Excoli & amari. Splendescens & excultum.*
- E X C O R S**, amens, vecors. 2. de N. 5. Quæ anus tam excors inueniri potest, quæ extimescat? 1. Tusc. 11. Quis tam excors est, quem ista moueat? de Am. 99. Aperte adulantem nemo non videt, nisi admodum est excors. pro Dom. 48. Neque tu eras tam excors, tamque demens, vt nescires, &c. 5. A. 5. Hoc qui non videt, excors est. 2. de D. 37. An quod aspexit vestitu purpureo excordem Cæsarem, ipse corde priuatus est?
- † **A D V E R B**. Admodum, de Amic.
- ¶ **Syntaxis**. *Excors & demens.*
- E X C R U C I A T V S**, 3. V. 45. Hominem fumo excruciatum semiuiuum reliquit. pro Pomp. 11. Aliquem vinculis ac verberibus, atque omni supplicio excruciatum necare.
- E X C R U C I O**, conficio, exanimo, interimo. 10. Attic. 20. Non loquor plura, ne te quoque excruciem. ipse conficior venisse tempus, &c. 14. Fam. 3. Conficior enim mœrore, mea Terentia, nec me meæ miseriam magis excruciant quam tuæ. 1. de Finib. 50. Libido & ignauia animatum excruciant.
- † **A D V E R B**. Mirabiliter, 10. Attic.
- E X C V B I A**, diurna & nocturna vigilia. pro Mar. 33. Nos tibi excubias & custodias pollicemur. 7. A. 24. Cuius ego excubias & custodias mei capitis cognoui in consulatu meo pro Mil. 68. Si excubias, vigilia, &c. pro Pl. 101. O excubias tuas Cn. Planci, miseræ.
- † **A D V E R B**. Miserè, pro Planc.
- ¶ **Syntaxis**. *Excubia & custodia.*
- E X C V B O**, vigilo, vigilans sum. 6. A. 18. Quamobrem, Quirites, quantum potero excubabo, vigilaboque; pro vobis. 1. de Diu. 112. Vt testæ relinquerent, & armati in agro excubarent. Ibid. 96. Sacedæmonij non contenti vigilantibus curis in Paphthæ fano somniandi causa excubabant, quia vera quietis oracula ducebant. 4. Tusc. 37. Qui semper animo sic excubat, vt ei nihil improsum possit accidere. 9. At. 12. Et tamen omnis spes salutis in illis est, & ego excubo, animo, nec partem vllam capio quietis. 10. Fam. 8. Ex quo intelligi potest, curam reip. summè defendendæ iam pridem apud nos excubare.
- ¶ **Syntaxis**. *Excubare vigilareque, pro aliquo. Animo excubare, & nullam capere partem quietis. Apud me cura hæc excubat.*
- E X C V D O**, compono, elucubro. 15. Att. 26. Tibi de gloria excudam aliquid *ἔπειτα λέει δὲ*, quod lateat in thesauris tuis.
- E X C V L T O**, 13. 28. Tamen nescio quid è quercu exculperam, quod videretur simile simulachri.
- E X C V L T V S**, ornatus, decoratus, præditus, insitutus. de Cl. 95. C. Tuditanus omni vita atque victu excultus atque expolitus. 1. Tusc. 62. A quibus manufacti & exculti à necessariis artibus ad elegantiora defluximus. Ibid. 4. Nec quid nesciebat, satis excultus doctrina putabatur. 5. 39. Humanus animus si est excultus, &c.

fit perfecta mens. 2. Offi. 15. Quibus rebus exculta hominum vita plurimum distat à victu bestiarum. Ora. 48. Ingenia quæ disciplina exculta sunt. * de Consolat. Quorum ingenis & inventis omnem vitam legibus & institutis excultam constitutamque habemus.

EXCURRENS. 78. Productiora alia, & quasi immoderatiùs excurrentia. 5. At. 5. Summa excurrere D C C C X X.

† ADVERB. Immoderatiùs, Orat. ad Brut.

EXCURRO. 10. 17. Ego dum naues & cætera parantur, excurro in Pompeianum. 14. 17. Cupio excurrere in Græciam. 1. 1. Fortasse excurreremus mense Septembri legati ad Pisonem. 3. V. 67. Excurrat aliquis, qui hoc tantum mali filio suo nunciet. 3. Fam. 7. Mandavi utrique, vt ante ad me excurrerent, vt tibi obuiam prodire possent. 2. cont. Rul. 86. Excurrere ex Africa, & imminere pop. Rom. 4. V. 6. Habent propinquam prouinciam, quò facile excurrunt. 1. de Diu. 114. Quorum animi sprætis corporibus euolant & excurrunt foras. pro Mur. 18. Campus in quo excurrere virtus & cognosci possit. de Clar. 27. 1. Itaque tantos proceres uoluit, vt euolare, non excurrere videretur. Orat. 170. Orationem non claudicare, nec insistere, sed cum sententia pariter excurrere.

† ADVERB. Longiùs, 3. de Or. Pariter orationem cum sententia, Orat. ad Brut. Facile, 4. Ver. Foras, 1. de Diu.

† Syntaxis. Oratio producta & excurrere. Animus euolat, & foras excurrit. Excurrere ad aliquem. Oratio cum sententia pariter excurrere. (Claudicans, insistentis.

EXCURSIO, de curso, incurso. de Pro. 4. Via illa excursionibus barbarorum est infesta. 2. de Diu. 26. Sed hæc fuerit nobis tanquam leuis armaturæ prima excursio, nunc cominus agamus. pro Deiot. 22. Tueri fines suos ab excursionibus hostium & latrocinis. pro Pomp. 16. Cum vna excursio equitatus perbreui tempore totius anni vestigial ferre possit. de Senect. 19. Nec enim excursionem nec saltu vteretur, sed, &c. || 2. de Inu. 111. Excursionibus prouinciam infestam reddere.

† ADIVNCT. Moderata, atque rata, Orat. Nocturna, 2. Catil.

† Syntaxis. Via excursionibus infesta.

EXCURSOR. 4. V. 22. & 4. A. 15. Lege. EMISSARIVS.

EXCUSATIO, purgatio, satisfactio, causa. 1. de Orat. 125. Stultitiæ peccatum excusationem non habet. de Sen. 65. Morositas tamen & hæc vitia, quæ dixi, habent aliquid excusationis, non illius quidem iustæ, sed quæ probari possit videatur. 6. V. 125. Nā Sappho, quæ sublata de Prytanæo est, dat tibi iustam excusationem, propè vt concedendum atque ignoscendum esse videatur. 2. de Ora. 198. Vix mihi tenuis quædam venia dabatur excusationis, quod tamen eum defenderem, qui mihi quaestor fuisset. 8. Att. 16. Nihil prætermisum est quod non habeat sapientem excusationem, non modo probabilem. 5. A. 14. Qui habent legitimam excusationem, exilij causa solum vertisse. Or. 140. Quibus si nihil aliud responderem, &c. iusta esset excusatio. pro Cæl. 2. Sed ego Attratino ignosco, qui habet excusationem vel pietatis, vel ætatis, vel necessitatis. 2. Offi. 68. Vtendum est excusatione aduersus eos quos inuitus offendas, quacunque possis, quare id quod feceris necesse fuerit, nec aliter facere potueris. I. P. 13. Vti excusatione valetudinis. pro Cæl. 43. Defendere vitia alicuius excusatione adolescentiæ. pro R. P. 27. Necessitatis excusatio. Rutilius facile defendit. de Ar. 5. Si autem id non videt, periculum est, ne se stuporis excusatione defendat. pro Syl. 26. Me neque honoris, neque ætatis excusatio vendicat à labore. Ibid. 47. Illæ valent apud me excusationes iniuriæ tuæ, iratus animus tuus, ætas, amicitia nostra. 40. Turpis excusatio est, & minimè accipienda, cum in cæteris peccatis, tum si quis contra rempub. se amici causa fecisse fateatur. I. P. 10. An potest vlla esse excusatio Consuli malè sentienti? de Am. 43. Talis improborum consensio, excusatione amicitia regenda non est. pro Cæl. 30. Excusatione summæ stultitiæ, summæ improbitatis odium precari. pro Rab. 8. Cum ad iudicij moram familiaris funeris excusatio quaereretur. 12. At. 26. Dubito, an excusationem aliquam ad Silium parem. Ibidem 27. Quærenda est excusatio. ad Brut. & 9. 4. Hanc eram ipsam excusationem relicturus. 10. 1. 3. Is mihi non reddit, quod ei dedit mutuam, & vitur excusatione temporis. 2. de Orat. 275. Cum Metellus excusationem oculorum à me non acciperet. pro Mur. 29. Morbi excusationi pœna addita est. 5. P. 6. Nullæ istæ excusationes sunt, Meus amicus est, &c. de Am. 37. Nulla est excusatio peccati, si amici causa peccaueris. Orat. 230. Nobis in scribendo atque in dicendo, necessitatis excusatio non probatur. 3. de Nat. 90. At Deo ne excusatio quidem est inscientiæ. 2. de Inu. 100. Quibus in simili excusatione non sit ignotum. I. P. 36. Nemini cui vlla, quo minus abesse, satis iusta excusatio visa est. 12. Famil. 25. Quod te mihi de Sempronio purgas, accipio excusationem. 10. 4. Ego autem præteriti temporis excusationem affero. ibidem. Afferre excusationem cessationis. 6. 7. Vtrique rei excusationem tuæ vitæ consuetudo dat. 11. 27. Errare cum excusatione posse. 16. 25. Vti excusatione iusta & idonea. * pro A. Gabin. Officium præ-

termisum imprudentiæ vel negligentia excusatione defenditur. || 9. P. 8. Excusatio legatus obundi.

† ADIVNCT. Facilis, 12. Att. Iusta, in Piso. Iusta, & idonea, 16. Fam. Legitima, 5. Phil. Magna, 9. Phil. Misera quidem, sed tamen iusta, 7. Phil. Sapiens, & probabilis, 8. Att. Similis, 2. de Inu. Turpis, de Amic.

† Syntaxis. Ebrietas, non habet, non dat excusationem iustam. Hoc habet sapientem excusationem, legitimum, probabilem. Nullam tu habes excusationem. Minimè accipienda excusatio. Quæ sita excusatio, parata. Excusationem ad aliquem relinquere. Vti temporis, necessitatis, ignorantia, imprudentia, valetudinis excusatione. Non accipio digiti excusationem, id est, affecti morbo digiti. Id non dat excusationem. Errabis nunquam cum excusatione.

EXCUSANDVS. 12. At. 15. De me excusando apud Apuleium dederam ad te pridie literas.

EXCUSANS. de Cl. 101. C. Lælius se excusans dixit, &c.

EXCUSATVS. 3. V. 103. Hic omnibus me vehementer excusatum volo, non negligentia mea fore, vt, &c. 12. At. 18. Martianus ad me scripsit, me excusatum esse apud Apuleium à Torquato & Strabone.

EXCUSO, purgo, excusatione vtor, excusationem affero, satisfacio, crimen remoueo, culpa libero, à culpa eximo, excusatione alicuius rei tegeo, adumbro. (accuso. 15. At. 27. Atticæ meæ velim me ita excusos, vt omnem culpam in te transferas. 2. Qu. Fr. 2. Primum me tibi excuso, in eo ipso, in quo te accuso: me enim, &c. 11. Atti. 7. Quod te excusas, ego verò tuas causas nosco. 11. Fam. 15. Collegæ mandasti, vt te mihi per literas excusares. 8. 1. Sed ipsum volumen quod tibi misi, facile, vt ego arbitror, me excusat. 9. Att. 15. Viris bonis me non nimis excuso. 11. 25. An his illuc euntibus mandem, vt me excusent. pro Lig. 21. Is cum morbo impediretur, statuerat se excusare. 2. de Orat. 253. Cum eum gregales requirent, excusauit Vespæ Terentius, quod eum brachium fregisse diceret. 15. 25. Varroni meminere excusare tarditatem literarum mearum. 8. A. 1. Quamquam is quidem antequam sententiam diceret, propinquitatem excusauit.

† ADVERB. Facile, 8. Fam.

EXCUSOR. 12. At. 14. Sed cura vt excuser morbi causa in dies singulos. Ibid. 16. Apud Apuleium (quoniam in perpetuum non placet) in dies vt excuser videbis. de Amic. 64. Quidam excusari se arbitrantur, quia non sine magna causa peccauerunt. 5. A. 14. Quæro igitur, Si Lyfiades citatus iudex non responderit, excuseturque Areopagites esse, accipiēte excusationem is? ibidem. Sunt item lecti iudices, qui fortasse excusabuntur.

† Syntaxis. Aliquem alicui excusare. In aliqua re se excusare. Excusari morbi causa. Non in perpetuum, sed in dies excusari.

EXCUSVS, vacuus. de Ar. 37. Iudices te dimiserunt excusum & exhaustum.

† Amisus. 9. Fam. 10. Adeon' tu mihi excusam feueritatem putas, vt ne in foro reliquiæ pristina frontis appareant?

† Tritatus, tractus. pro Mur. 26. Res peruulgata, atque in manibus iactata & excussa. pro Syl. 47. Noli aculeos orationis meæ, qui reconditi sunt, excussos arbitrari.

EXCUTIENDVS. 1. Tuf. 88. Hoc igitur probè stabilito, & fixo, illud excutiendum est, vt sciatur quid sit. C A R E R E. ne relinquatur aliquid erroris in verbo.

EXCVTIO, agito. 1. Qu. Fr. 19. Scrutari omnes sordes, & extutere vnumquemque comitum.

† Examino. 2. cont. Rull. 60. Decemviri qui nostros Imperatores excutiant.

† Exploro. pro S. R. 97. Nihil est quod metuas, non excutio te: si quid fortè ferri habebas, non scrutor, &c.

† Animaduerto. Par. 124. Explicare & excutere aliquod verbum.

† Reicio. pro Cæl. 67. Quamobrem excutimus omnes istorum delicias, omnes ineptias, si prodierint.

† Excuto. 3. Offi. 81. Explica atque excute intelligentiam tuam, vt videas, &c.

† Ausero, depello, abigo, eripio. pro Dom. 76. Quare illa calamitas excussit hoc genus totum maledicti. pro Syl. 24. Excutiam tibi istam iactationem. 1. Tuf. 111. Hanc excutere opinionem mihi met radicitus nolui.

† Proicio, deieco. 2. de N. 93. Excutere aliquid in terram.

EXCVTIORES, vexor, spoliator. 10. Fam. 31. Tabellarij sexcentis locis excutiantur.

† ADVERB. Radicitus opinionem, 1. Tufc.

† Attractor. pro Plan. 29. Aspicitur, non attractatur: procul apparet, non excutitur, non in manus sumitur.

† Eripior. pro Mur. 30. Omnia ista nobis studia de manibus excutiantur.

EXECCO, feco, resco. pro Cl. 179. Ipse armarij fundum excucit, & nummos abstulit. pro Sest. 135. Hi medentur ciuitati, qui excucant pestem aliquam, tanquam strumam ciuitatis. 2. At. 1. Non minus esset probanda medicina quæ sanaret vitiosas partes, quam quæ excucaret.

† Syntaxis. Execcare pestem ac strumam. Hic animaduertendum

est, pestem accipi pro tumore ipso, & strumam pro abscessu.
EXECRANDVS, *detestabilis*. 2. A. 65. Hic execrandus pop. Rom. & detestabilis est.
EXECRATIO, *preces male*. pro Sest. 71. Exierunt malis omnibus & execrationibus duo Vulturij. pro Sest. 15. Hic Pompeius omni cautione, sedere, execratione deuinxerat, nihil contra me esse facturum. 7. V. 103. Vbi fides? execrationes? 3. Off. 5. Quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. 2. Att. 18. Habet etiam Campana lex execrationem in concione candidatorum. I. P. 43. Thyeste ista execratio.

† **ADIVNC**. Publica, 3. Offic.

EXECRATVS. 1. A. 5. Euerfio illius execratae columnae.

EXECROB, *male precor*. 3. V. 121. Alij sacerdotes execrabantur, qui Verrem tam nequam reliquisset. I. P. 96. Omnes te oderunt, tibi pestem exoptant, te execrantur. Ibid. 33. Quod tibi proficiscenti euenit, ut omnes execrarentur, male precarentur. 1. de Leg. 34. Recte Socrates execrari eum solebat, qui, &c. 3. Off. 11. Itaq; accepimus Socratem solitum execrari eos, qui, &c. 1. Tuf. 107. Execratur apud Ennium Thyestes, primum ut naufragio pereat Atrous. Or. 138. Ut optet, ut execretur. 2. de Nat. 65. Cui, quod in me est, execrabor hoc, quo lucet, quicquid est.

† **ADVERB**. Recte, 1. de Legib.

† **Syntaxis**. Execrari male precari.

EXECTIO, *ex: isio* pro Clu. 18. Cum illa exectio fundi in armario animaduertetur. I. V. Exectio lingua. *Leges*, LINGVA.

† **ADIVNC**. Conscelerata lingua, pro Clu.

EXECTVS, *castrus*. 2. de Nat. 63. Vetus opinio est, exectum esse Caelum a filio Saturno.

† **Abcissus**, pro Clu. 187. Strabo in crucem actus est execta lingua. 2. contra Rull. 90. Neruis omnibus exectis.

EXCVTIO, *persecutio*. 2. ad Her. 18. Quæritur in translatione primum, num aliquis eius rei actionem, petitionem, aut executionem habeat, quam non oportet.

EXEDO, *consumo, conficisco, corrodo*. 3. Tufcu. 27. Aegritudo lacerat, exest animum, planæque conficit. 5. 16. Quem nullæ aegritudines exedunt. 2. de Diu. 37. Cor est in extis, iam abscedet, Deus id eripiet, vis aliqua conficiet, aut exedet. 1. de Finib. 59. Mærores, qui animos exedunt conficiuntque curis.

EXEDORI. de Fin. 51. Sollicitudines, quibus hominum animi dies & noctes exeduntur.

† **Syntaxis**. Aegritudo animum lacerat, exest, conficit.

EXEDRA, *locus ubi sint sedes multe parata, præerea nihil: quas vacuas dulcas vocant*. 3. de Orat. 17. Cotta in eam exedram venit, in qua Crassus lectuloposito recubuisse. 1. de N. 15. Offendi eum sedentem in exedra. 5. de Fin. 4. Tamen ego illa moueor exedra.

EXEDRIA, *pro exedris*. 7. Fam. 2. Exedria quædam mihi noua sunt instituta, in porticula Tusculani.

† **ADIVNC**. Noua, 7. Famil.

EXEMPLAR, *exemplum, imago, species quam artifex imitatur, & quam sibi proponit ad imitandum, ad quod efficitur aliquid*. 10. Fam. 31. Ex literis quas Panfa mihi misit, cognosces omnia: nam earum tibi exemplar misi. 4. At. 5. Vigebar ab eo cui misi, & non habebam exemplar. pro Mur. 66. Ad imitandum verò tam mihi propositum exemplar illud est, quam tibi. de Vniu. 3. Qui aliquod munus efficere molitur, si eam speciem, quæ semper est eadem, intuebitur, atque eam sibi proponet exemplar, præclarum opus efficiat necesse est. ibid. Vtrum fabricator ille tanti operis imitatus sit exemplar, quod semper vnum & idem est. de Vniu. 30. Ex ea parte deficiebat ad propositum exemplar imaginis similitudo. de Amic. 23. Amicum qui intuetur, tanquam exemplar aliquod intuetur sui. pro Cecin. 28. Falcula exemplar antiquæ religionis. in Salut. 18. Eius enim partis exemplar erat Salustius, quo, &c.

† **Syntaxis**. *Literarum exemplar, imitandum exemplar, speciem sibi & exemplar proponere.*

EXEMPLVM, *exemplar, imago, factum, auctoritas, documentum, specimen, clarissimis monumentis testata consignatæque antiquitas*. 7. At. 2. Cæsaris literarum exemplum tibi misi. 8. 6. Earum literarum exemplum infra scripsi. 4. Fam. 4. Sæpius ad aliquem literas vno exemplo dare. 9. 16. De quo tu mihi antea scripseras bis eodem exemplo. 2. contra Rul. 52. Literarum exemplum compositum esse arbitror. P. Seruilius Cn. Pompeio, &c. 9. At. 4. Capua literæ sunt allatae hoc exemplo: Pompeius mare transiit, &c. 1. de Orat. 190. Hæc ego rebus exempla adiungerem, nisi cernerem. &c. 1. Offic. 7. Superioris generis huiusmodi exempla sunt, Omniæ officia perfecta sunt: nunquid, &c. 2. de Inuen. 59. Exemplum translationis in causa nobis positum sit huiusmodi, cum, &c. 1. de Inu. 156. Supponere exemplum vniuscuiusque rei. Top. Exempla posui ex iure ciuili. 3. de Or. 206. Quæ tu Crasse sine definitionibus & sine exemplis effudisti. 4. ad Her. 5. Hoc interest inter exemplum & testimonium: exemplo demonstratur id quod dicimus, cuiusmodi sit testimonio, esse illud ita ut nos dicimus, confirmatur. 1. de Diu. 39. Sed exemplis grandiori-

bus decuit vii. 13. A. 3. Exempli causa paucos nominavi. Pat. 1. Sed hæc videri possunt obscuriora, cum sine appositione exemplorum lentius disputantur, vita atque factis illustranda sunt exemplorum virorum hæc, quæ verbis subtilius quam satis est, disputari videntur. 1. de Inuen. 66. Ut certum quiddam & breue exempli causa ponamus. pro Mur. 27. Ut puta in alicuius libris exempli causa id nomen inuenerant, putarunt, &c. 1. de Inu. 67. Eorum igitur quæ constant, exempla ponemus: horum quæ dubia sunt, rationes afferemus. Ibid. 76. Id ut perspicatur, aut scribamus, aut in quolibet exemplo de iis quæ proposita sunt, hoc idem exerceamus. Ibid. 88. Perspicuo & grandi vitio præditum posuimus exemplum. Ibid. 49. Exemplum est, quod rem autoritate aut casu alicuius hominis, aut negotij confirmat aut infirmat, horum exempla & descriptiones in præceptis elocutionis cognoscuntur. 4. ad Her. 63. Exemplum est, alicuius facti aut dicti præteriti cum certi auctoris nomine propositio: exemplum rem ornatiorem facit, cum nullius rei nisi dignitatis causa sumitur: aperiorem, cum id, quod sit obscurius, magis dilucidum reddit: probabilior, cum magis verisimilem facit: ante oculos ponit, cum exprimit omnia perspicue, ut res dicta proprie manu tentari possit. 2. de Diu. 8. Exempla clara & illustria. de Pro. 20. Cum ego meorum factorum exempla ex summis viris petam. pro Cor. 31. Autoritate & exemplo alicuius facere aliquid. de Ar. 26. ¶ Cum Athenionis aut Spartaci exemplo luctus facere maluerit. pro Planc. 90. Perceptum esse mea morte id exemplum, qualis futurus in me retinendo fuisset Senatus. 1. de Diu. 64. Diuinare autem morientes, etiam illo exemplo confirmat Possidonius, quo affert Rhodium quendam, &c. 2. Offic. 28. Ad exemplum amissi imperij, portari in triumpho Massiliam vidimus. pro Sest. 19. Vnum aliquem te ex barbaris illis, exemplum imperij veteris, imaginem antiquitatis diceret intueri. in Sal. 5. Ut ego sum posteris meis nobilitatis initium & virtutis exemplum. pro Deiot. 28. Is vir vnde pudoris pudicitiaque exempla peterentur. 1. Fam. 9. Exemplum præclarissimum vindicanda religionis sustulerunt. in Sal. 4. Salustius omnium maiores ad vnum exemplum & regulam quærit. 3. de Leg. 32. Perniciosè merentur de rebus, vitiosi principes, quod non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in ciuitatem: neque solum obstant, quod illi ipsi corrumpuntur, sed etiam quod corrumpunt, pluresque exemplo quam peccato nocent. Or. 169. Habet autem ut in ætatis auctoritatem senectus, sic in exemplis antiquitas. de Orat. 229. Cum esset ille vir exemplum, ut scitis, innocentia. pro S. R. 17. In qua muliere etiam nunc quasi exempli causa, vestigia antiqui officij remanent. 3. A. 13. Quod in iuuentute habemus illustrius exemplum veteris sanctitatis: de Or. 133. Si exempla sequimur, a Demosthene sumamus. 1. Q. Fr. 2. Edere exemplum severitatis alicubi. pro Mur. 66. Domesticum te habere dixi exemplum ad imitandum. ibid. Est illud quidem exemplum tibi propositum domi. 1. Offic. 104. Suppeditant autem & campus noxæ, & studia venandi, honesta exempla ludendi. pro Fiac. 24. Tamen hæc in imitatione atque in exemplo pertimescenda videntur. ibid. 2. Ne periculolam imitationem exempli metu in posterum proderetis. 9. Fam. 14. Liberaisti ciuitatem metu: neque solum ad tempus maximam vilitatem attulisti, sed etiam ad exemplum facti. pro Flac. 25. In hoc ego reo, ne quod perniciosum exemplum prodatur, pertimescam? pro Syl. 49. Et tamen id veteri exemplo atque instituto optimi cuiusque faciebant. 1. de Orat. 201. Monumentum rerum gestarum, vetustatis exempla, Oratori nota esse debent. 2. de Inu. 4. Non vnum aliquod propositum in exemplum, cuius omnes partes exprimerentur. Or. 120. Commemoratio antiquitatis, exemplorumque prolatio. pro Clu. 133. & 134. Qua de re tota si vnum factum ex omni antiquitate protulero, plura non dicam: non enim exemplum, &c. 1. A. 1. Atheniensium renouavi vetus exemplum. 4. Fam. 3. Quod exemplo fit, iure fieri putant. 3. Offic. 69. Imagines enim illæ feruntur ex optimis naturæ principijs, & veritatis exemplis. 2. de Inu. 2. Ut mutum in simulachrum ex animali exemplo veritas transferatur. 2. de Leg. 45. Itemque cætera huius exempli dona sunt. de Amic. 82. Nec ipsi sibi exemplo sunt, hæc vis amicitia qualis & quanta sit. Ibid. 34. Atque harum rerum exemplum ex similitudine capiebat inuentis, quod, &c. 3. Offic. 66. Nec verò ab his iustitiæ, tanquam à sapiente petitur exemplum. 2. A. 114. Quod si illi è conspectu nostro se abstulerunt, at exemplum facti reliquerunt. 10. 5. Et proponis illi exempla ad imitandum. 4. ad Heren. Aut si acruos se dicant tritici habere, & eorum exemplum pugno non habeant. * pro C. Cornel. 1. Qui aliquod institui exemplum disturbatorum iudiciorum perniciosissimum, temporibus suis accommodatissimum, meis alienissimum rationibus cupierunt. Hortens. Vnde ad agendum aut dicendum copia depromi maior grauissimorum exemplorum quasi incorruptorum testimoniorum potest?

† **ADIVNC**. Acerbum, atque intolerandum. 4. Ver. Aliena, ficta, oratoria, perpaucæ, Orat. Aliena, reuerentia. (antiqua, domestica, Phil. Animale, facile & peruulgatum, perspicua, & grandi vitio prædita, superius, 1. de Inuent. Antiqua, nouum, pessimum, plena antiqua

senectutis, artes exercitationesque virtutum. 1. Offi. 130. Color exercitationibus corporis tuendus est, de Senect. 36. Utendum est exercitationibus modicis, pro Cael. 11. Ut exercitatione ludoque campestris tunicati uteremur. 2. C. 9. Aliquis scelerum exercitatione affuefactus, pro Dom. 3. Is conuicij exercitationem cum intolerabili petulantia, tum diuturna impunitate munivit, de Clar. 331. Exercitatio dicendi linguam acuit. 1. de Orat. 90. Consuetudo exercitatioque & intelligendi acuit prudentiam, & eloquendi celeritatem incitat. Ibid. 243. Quid tibi iuris ciuilibus exercitatio profuerit, non intelligo. Ibid. 257. Subita ad propositas causas exercitationes de Fat. 3. Oratorias exercitationes non tu quidem, ut spero, reliquisti. 3. de Orat. 188. Cum exercitatione, tū stylo formanda nobis oratio est, pro Pompe. 1. Quantum ex forensi vsu, prope quotidiana dicendi exercitatio potuit afferre, pro Cael. 54. Exercitatio vsusque dicendi. 1. Offi. 59. Consuetudo exercitatioque capienda est, ut, &c. Ibid. 60. Nec medici, nec Imperatores, nec Oratores quamuis artis precepta perceperint, quicquā magna laude dignū sine vsu & exercitatione consequi possunt, &c. pro Mur. 29. Dicendi consuetudo longē istius vestrae exercitationi ad honorē antecellit, pro Ar. 1. Exercitatio dicendi, in qua me non inficior mediocriter esse versatum. 1. de Or. 81. Abstrahi ab exercitatione & consuetudine dicendi. 2. de D. 96. Multi naturæ vitium meditatione & exercitatione sustulerunt, ut Demosthenes. 1. ad Her. 3. Exercitatio, est assiduus vsus consuetudineque dicendi. 2. Tusc. 4. 2. De exercitatione & consuetudine, & commentatione dixi. Ibid. 4. 1. Tantum exercitatio, meditatio, consuetudo valet. 1. Fa. 9. Tu me de Lentuli tui nostrique studij & exercitationibus velim quā sapientissimē certiorē facias. * Frag. ep. Græcis exercitationibus alii meliūs ingenia posse. Oecon. 1. A natura comparata est opera viri ad exercitationem forensē & extraneam.

† **ADIVNCT.** Acerbior, maximæ, oratoriam, perfectā, de Clar. Accurata, popularis, & forensis, subita, 1. de Orat. Bona, multa, non inutilis, 1. de Inu. Campestris, pro Cael. Communis, crebra, atque magnæ, domestica, & vmbra, facilis, forensis, ludicra, maxima, penē puerilis, 1. de Orat. Egregia, plurima, 3. de Finib. Laboriosa, 1. de Finib. Laboriosa, magna, 2. Tusc. Maior, propria, 3. de Ora. Modica, de Senec. Parua, de Ami. Parua, magna, 3. Offic. Quotidiana dicendi, pro Pomp. Rhetorica, 2. de Natu.

‡ **Syntaxis.** Motu & exercitatione recalescunt mēbra. Vsu & exercitatio. Ludicra exercitatio. Ingenij exercitatio, mentis curriculum, copulæ synonymæ. Assueferi scelerum exercitatio. Consuetudo, exercitatioque. Exercitatio est assiduus vsus, hic genus. Exercitatio, meditatio, consuetudo.

EXERCITATVS, versatus, exercitatione pradius. (1. rudis. 7. V. 141. Sex lictores valentissimi, & ad pulsandos verberandisque homines exercitissimi, pro Cl. 52. Homo in hominibus necandis exercitatus, pro Pomp. 55. Et homines in maritimis rebus exercitissimi paratissimiq. 14. At. 12. Vestorius in arithmetica satis exercitatus. 6. A. 17. An sum rudis in rep. quis exercitator? qui, &c. 1. de Diu. 93. Hetrusci ob eam causam portentorum exercitissimi interpretes extiterunt, de Somn. 21. Agitatus & exercitatus in optimis curis. Orat. 200. Id autem bona disciplina exercitatus, qui & multa scripserint, & quæcunq; etiam sine scripto dicerent, similia scriptorum effecerint, non erit difficillimum. 1. Qu. Fr. 1. 2. Animus maximis in rebus gerendis & sustinendis exercitatus, pro Qu. 3. Homo & in aliis causis exercitatus, & in hac multum & sæpe versatus. 2. cont. Rul. 83. Aratores glebis subigendis exercitati, pro Quin. 97. Manus in propinquo profcribendis bonis exercitata. 2. Offic. 53. Paratores erunt & tanquam exercitatores ad bene de multis promerendum. 4. Ac. 110. Item si de officio, multisq; aliis de rebus in quibus versatus exercitatusque sit, nescire se dicat. 3. Qu. Fr. 3. Pæonius rhetor, homo valde exercitatus & bonus. || pro Mur. 22. Ille exercitatus in propagandis finibus: tu in regendis.

† **ADVERB.** Valdē, 2. ad Quint. Frat.

‡ **Syntax.** Exercitatus in pulsandis, & ad pulsandos homines. Exercitatus & paratus in rebus bellicis. Agitatus & exercitatus in curis optimis.

EXERCITVS, peritus. pro Fon. 32. M. Fonteius vsu bellorum in primis eorum hominum, qui nunc sunt, exercitus. 1. At. 9. Scito nihil tam exercitum fuisse Romæ, quā candidatos omnibus iniquitatibus.

‡ **Iactatus, vexatus.** pro Pla. 78. Quo quidem etiam magis sum non dicam miser, sed certē exercitus, pro Mil. 5. Quid enim nobis duobus laboriosus, quid magis sollicitum, magis exercitum dici aut fingi potest.

‡ **Syntaxis.** Laboriosum, sollicitum, exercitum.

EXERCITVS, manus, copia. pro Pom. 61. & 5. A. 43. Pompeius exercitum difficillimo Reip. tempore confecit. 4. 6. Cæsar exercitum inuictum ex Hispanis militibus conduxit. 5. 23. Cæsar paucis diebus exercitum fecit, pro Mur. 32. Maximus & fortissimus exercitus. 5. A. 36. Conscribere & comparare exercitum. I. P. 47. Dimittere exercitum, pro Mur. 20. Ducere exercitum, de Pro. 5. Exercitus ille noster superbissimo delectu & du-

rissima conuisione collectus omnis interit, de Prou. 9. Exercitus instructus. 2. C. 5. Magnopere cōtemno collectum ex ientoribus, ex iis qui vadimonia deserere quā illum exercitum maluerunt. 6. V. 115. Conferte huius cohortem impuram cum illius exercitu inuictō. Ibid. 121. Aduentum & comitatum cum exercitu & victoria conferatis, de Aru. resp. 42. Exercitum cum culli sollicito per nefandum scelus fugit illinc. Frag. ep. De exercitu retinendo, Ibidem. Eo exercitum tradito aut demisso.

† **ADIVNCT.** Amplissimus numero, cunctus, exiguus firmitate, melior, vniuersus, 10. Fam. Boni sed rudes, Orat. Certus, clari, fidelissimus, & constantissimus, periculosus Pulcherimus, 10. Phil. Clarus, atque victor, permagni, regij, pro Pom. Consularis, 3. Ver. Contrarij, 2. de Or. Firmus, 14. At. Firmissimus, 2. Att. Florentissimus, 11. Phil. Imbecillus, 15. Fam. Incolumis, paruus, 5. Att. Infirmissimus, 6. Att. Inuictus, 6. Verr. Magnus, 6. Fam. Maximus, & fortissimus, pro Mur. & 4. Verr. Nouus, valentes, 12. Fam. Nouus. (1. verus, 2. Tusc. Optimus, & pessimus, 12. Phil. Ornatissimus, pro Fl. Parati, 7. Phil. Paratores, & fortiores, 1. Offic. Proprij Reip. Fam. Robustus, & victor, 1. Phil. Tyrus, & collectus, 7. Verr. Veteranus, 9. Fam. Veterani, vetus, 2. Phil. Victor, 5. Phil.

‡ **Syntaxis.** Exercitum comparare, conscribere, facere, instruere, conficere, ducere, conducere, colligere, dimittere,

EXESVS, consumptus. 5. Tuf. 65. Exesif posterioribus partibus vetriculorum dimidiatis ferē.

EXHÆREDANS. 2. A. 41. Igitur fratrem exhæredans te faciebat hæredem.

EXHÆREDATVS. 4. ad Her. 34. Sed etiam à necessariis omnibus exhæredatus est.

EXHÆREDO, hereditate priuo. pro S. R. 52. Pater istum exhæredare in animo habebat. pro Clu. 135. Ille cum filium exhæredaret, quem oderat, ei filio homines alienissimos cohæredes coniunxit.

EXHÆRES, hereditate exclusus. 1. de Orat. 175. Egit lege in hereditatem paternam testamento exhæres filius. Ibid. Possēne paternorum bonorum exhæres esse filius, quem pater testamento neque hæredem, neque exhæredem scripsisset nominatum.

EXHALANDVS. 2. A. 42. Quāquam tu quidem vini exhalandi, non acendi ingenij causa declamitas.

EXHALATIO, vapor, anhelitus terra, afflatus ex terra, exspiratio, aspiratio. 1. Tuf. 43. Cælum hoc, quod humidum & caliginosum est propter exhalationes terræ.

EXHALO, spiro, respiro, emitto. 5. V. 28. Qui nondum conuiuus crapulam exhalasset. 2. A. 30. Edormi crapulam & exhalā.

EXHAVRIENDVS, infirmaadus, educendus. 2. con. Rull. 69. Verbanam plebem nimum posse, exhauriendam esse. * Hoc enim verbo est vsus: quasi de aliqua sentina, ac non de optimorum ciuium genere loqueretur.

EXHAVRIO, aufero. in Sal. 19. Ex Africa tantum hic exhaufit, quantum potuit in naues contrudi. I. P. 48. Prædam, quam ex vrbibus sociorum exhauferas, deuorasti. 2. cont. Rull. 97. Cum omnem pecuniam ex ærario exhaufissetis, pro Sest. 48. M. Crassus eadem sibi manu vitam exhaufit, qua mortem sæpe obtrahit hostibus. Ibid. 80. Plaga illa vna extremo defuit: quæ si accessisset, reliquum spiritum exhaufisset.

‡ **Minuo.** 9. Fa. 14. Libentissq; omnes meas laudes ad te transfuderim, quā aliquam partem exhauserim ex tuis.

‡ **Exequor.** 7. Att. 1. Reliquum est, vt mandata nostra exhaurias. 5. 6. Mandauit omnia quæ tu exhauries.

‡ **Effundo, projicio.** 1. 15. Multa sunt quæ me sollicitant anguntque, quæ mihi videor aureis nactus tuas, vnius ambulationis sermone exhaurire posse.

‡ **Euacuo, exinatio, spolio.** de Sen. 17. Cum alij per foros currant, alij sentinam exhauriant. 1. At. 16. Exhaurire sentinam vrbis in Vat. 5. Arariū exhaurire, Rēp. cōpilare. 5. A. 11. Immanes quæstus, quos M. Antonij tota exhaufit domo, ad Oct. Antonius publicā dilapidabat pecuniā, ærariū exhauriebat, minuebat vectigalia.

‡ **Voro, ingurgito.** 2. A. 63. Tantum vini in Hippia nuptijs exhauferas, vt tibi necesse esset vomere.

EXHAVOR. 2. Attic. 21. Tantus fuit amor, vt exhauriri nulla posset iniuria. 5. Fam. 16. Non faciliē exhauriri tibi istum dolorem posse vniuersum puto. 1. Qu. Fr. 1. 7. Provinciam sumptu exhauriri. 1. C. 12. Sin exieris, exhaurietur ex vrbe tuorum comitum magna, & perniciofa sentina Reipubl.

† **ADVERB.** Faciliē dolorem, 5. Famil.

EXHAVSTVS, consumptus, exinanitus, perditus. 3. de Orat. 100. Actio consumpta superiore motu & exhaufita. 4. Att. 2. Amicorum benignitas exhaufita est in ædificatio. I. P. 86. Ciuitates omnibus rebus exhaufitæ. 6. Att. 1. Prouincia sumptibus & iacturis exhaufita, de Pro. 6. Byzantij exhaufitis sumptibus bellisq; maximis. 5. V. 77. Aratores funditus euertebantur, & eō magis quod superioribus annis exhaufiti erāt, ac penē perditis. 5. Ibi. 164. Arariū inops & exhaufitū de Pro. 4. Vt exhaufitas domos replere possēt.

‡ **Profligatus, reiectus, puluis, sublatu, fugatus.** 4. ad Her. 15. Scuta exhaufito pudore. de Ar. 37. Iudices te dimiserunt excussum & exhaufitum.

exhaustum. 2. C. 7. Vno mehercule Catilina exhausto releuata mihi respubl. videtur.
 Siccatus. pro Cluent. 3. 1. Is exhausto illo poculo mortis, est mortuus.
 Fufus. 1. Q. Fr. 2. Exhaustus enim est sermo hominum, multæ emissæ iam eiusmodi voces.
 EXEMTVRS. pro S. R. 26. Ille confirmabat sese nomen Sexti Roscij de tabulis exempturum. (referre aliquem in proscriptis.
 EXEMTVRS. 2. Qu. Fr. 5. Si sibi cum populo dies agendi, essent exempti.
 EXHIBEO, *profero, ostendo.* pro Fl. 35. Cedo tabulas, non deportauit fratres exhibe, non denunciaui. pro Milo. 33. Exhibe quatuor, Sexte Clodi exhibe librarium illud legum vestrarum, quod, &c. 6. A. 7. Horam exhibere vllam in tali ciue liberando non possumus: aliter, eximere vllam. pro Sestio. 107. Ipse non solum aurorem meæ salutis, sed etiã supplicem populo Rom. exhibuit. 5. Ac. 18. Sed iam exhibeo pupillum, neque defendo.
 Facesso, adduco. *paro, comparo.* 2. 1. Exhibere molestiam alicui.
 EXHIBEO, 3. Off. 112. Quod audisset adolescens filius negotium exhiberi patri, accurrisse Romam. 1. de Nat. 45. Quod æternum beatumq; sit, id nec habere ipsum negotij quicquam, nec exhiberi alteri. 7. V. 62. Musit complures, vt omnia sibi integra quamprimum exhiberentur.
 ADVBR. Saltem, pro Fla. Non solum, pro Sest. Quamprimum, 7. Verr.
 EXHIBITVRVS. I. Acad. 18. Qui Philosophiam iam professus sim populo nostro exhibiturum.
 EXHILARATVS, *hilaratus.* 9. Fam. 26. Miraris tam exhilaratam esse feruitutem nostram?
 EXHORRESCO, *horrore perfundor.* 3. de Orat. 50. In quo igitur homines exhorrescunt, quem stupefacti dicentem intuentur: in quo exclamant. 1. de Fin. 43. Exhorrescere metu. 10. Fa. 18. Sed non possum non exhorrescere, si quid intra cutem subest vulneris.
 EXHORTATIO. Ibid. 7. Quæ & tua exhortatione excepi, & mea affirmatione tibi recepi.
 EXHORTOR, de Senect. 42. Cum esset consul in Gallia, exhortatus est in conuiuium a scorto, vt, &c. Si vera hac lectio est, habes hic, Exhortor, in patiendi (vt aiunt) significatione. Sed ego, exoratus, integram esse lectionem arbitror. 1. Ac. 16. Exhortari ad virtutis studium.
 EXIGENDVS. 2. Off. 63. Conuenit autem tum in dando munificum esse, tum in exigendo non acerbum. 13. Fam. 11. Ad pecunias quæ a colonis debentur, exigendas, legatos equites Romanos misimus. 1. Offic. 41. Vt seruis vt mercenariis ad operam exigendam. 11. Qu. Fr. 26. In exigendis vectigalibus.
 EXIENS. I. de Diu. 53. Quinto autem anno exeunte, cum esset. spes, &c. pro Q. Gall. Videbar mihi videre alios intrantes, alios autem exeuntes.
 EXIGO, *ad dissolutionem cogo, postulo, flagito, extorqueo* de Clar. 17. Ego verò expectabo ea quæ polliceris, neque exigam: & erunt mihi grata, si solueris. 15. Fa. 16. Sed non virgeo: longiores enim expectabo, vel potius exigam. 1. V. 33. Mâcipes à ciuitatibus pro frumeto pecunias exegerunt. pro Mur. 142. Desperatas iam pecunias exegerunt. 2. de Orat. 128. Quò facilius id à te exigam quod peto, nihil tibi à me postulant negabo. pro Font. 9. Quaternos denarios in singulas amphoras portorij nomine exegisse pro R. P. 39. Posthumus exegit quod tradiderat. 13. Fa. 7. Et simul querebare, quòd eos tributa exigere vetarem. 2. 6. Ne id quod petat, exigere magis quam rogare, & in mercedis potius quam beneficii loco numerare videatur. 6. 18. Teneor tantum diu dum à Dolabellæ procuratoribus exigam primam pensionem. 2. de Ora. 133. Exigere collectam à coniuua. 3. V. 28. Exigere nomina sua. 4. At. 1. Exigere fructus prætermisissos. 3. Offic. 94. Exigere promissa. 2. de Fin. 119. Exigerem ex te, cogeremque vt responderes. 8. Fa. 6. Si ad illam summam veritatem ius exegeris. 2. de Fin. 73. Omnibusque ex rebus voluptatem quasi mercedem exegit. 1. Tusc. 93. Atqui ab hoc acerbius exigit natura, quod dederat. de Opt. 15. Vt intelligant, quid ab illis exigant, qui se Atticos volunt. 1. de Leg. 4. Qui à Poëta, vt à teste, veritatem exigunt. de Amic. 30. Liberales sumus, non vt exigamus gratiam: non enim beneficium fœneramur, sed, &c. ad Br. 16. Benefacta pro debitis exigimus.
 Proffigo, *pellō.* 2. A. 69. Is vxorem suam suas sibi res habere iussit, ex XII. tabulis causam addidit, exegit.
 ADVBR. Acerbe, 3. de Rep. Acerbius, 1. Tusc. Amplius, in Ver. Facilius vectigalia, 2. Famil. Planè, de Petit. Consul. Præclare, 2. de Leg.
 EXIGOR. 2. de Ora. 199. Tum illa, quæ modò Crassus commemorabat, egi, neque reges ex hac ciuitate exigere, neque tribunos plebis creari, neque plebiscitis toties consularem potestatem minui, &c. sine nobilium dissensione potuisse.
 SYNTAXIS. Exigere epistolas, vectigal, pensiones, collectum, fructus, gratiam, benefacta. Exigere ab aliquo, &c. &c.

EXIGVE, *tenuiter, exiliter.* 3. de Ora. 142. Cum de duabus primis celeriter exigueque dixisses. de Ami. 58. Nihil aut serò aut exigue à patria ciui tributum potest videri. 1. Att. 16. Epistola exigue scripta.

SYNTAXIS. Exigue dicere. Scripta exigue epistola. Exigue tributum tibi est à Principe.

EXIGVITAS, *exilitas.* 4. de Fin. 32. Istæ ipsæ obscuraciones, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidem appareant. 8. Fam. 10. Nunc exiguitas copiarum recessum, non dimicationem mihi tuam prælagiebat.

EXIGVVS, *exilis.* 2. de Di. 37. Possum suspicari contractum morbo aliquo bouis exile, & exiguum, & vterum cor fuisse. para. 6. Ille sumtus non modò ad fructum, sed etiam ad fœnus est exiguus. 5. Fam. 7. Quamquam literæ tuæ exiguum significationem tuæ erga me voluntatis habebant. 3. de Or. 67. Ex ingenti quodam Oratore, immensòq; campo in exiguum sanè gyrum còpellitis. 1. 264. Tu autem exiguis quibusdam finibus totum Oratoris munus circundedisti. pro Q. 2. P. Quintius, cui tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ sunt. 1. de Orat. 16. Exiguum Oratorum numerum inueniri. Ibid. 57. Tenui quodam & exiguo sermone disputare. 2. Ibid. Rul. 5. Cui errato exigua laus proponitur. pro Rab. 9. Exigua & angusta. Par. 8. & 1. L. 9. Exiguo tempore absolueret aliquid. 1. de Or. 92. Exigui tantis poris opinio. 1. de Fin. 63. Vide, ADMINISTRO.

ADVBR. Valdè, 9. Fam. Sanè, 2. Offic.

SYNTAXIS. Cor exile, exiguum, viciuum, synonyma Gyru exiguus. Exigui fines: id est, angusti. Exigua amicorum copia. Exigua oratio, ac tenuis. Exiguum & angustum tempus.

EXILIO, *profligio, euado, me proripio.* 16. Fam. 16. Mihi crede, tuis & illius literis perlectis exilii gaudio. 7. V. 164. Cum populi Romani clamore perturbatus exiliuisti. Ibid. 72. Exiliuit conscientia sceleris excitatus.

EXILIS, *tenuis.* 2. de Diu. 30. Iecur nitidum ac plenum. (i. e. iecur horridum exile. 2. con. Rul. 66. Solum exile & macrum. 2. de Or. 159. Genus sermonis exile, aridum, concitum, minutum. (liquidum, fufum, profuens. de Clar. 82. Exiliores orationes. 1. de Ora. 83. Spinosa & exilis oratio.

ADVBR. Sanè de Clar.

SYNTAXIS. Corpus horridum & exile. Solum exile & macrum. Oratio spinosa & exilis.

EXILITAS, *tenuitas, ieiunitas.* 1. de Or. 50. Qui discernes eorum quos nominaui vbertatem in dicendo & copiam, ab eorum exilitate, qui hac dicendi elegantia non vtuntur: de Clar. 283. Inde erat illa exilitas, quam ille de industria consequebatur.

EXILITER, *tenuiter, ieiunè.* 1. de Or. 49. Videmus iisdem de rebus ieiunè quosdam & exiliter disputasse. 3. 38. Verba exiliter examinata exire. de Clar. 106. Orationes exiliter scriptæ. Lege, CALCVLVS.

EXILIVM, *patria, aut alicuius ciuitatis priuatio, pena exilij, proscriptio.* (resitutio. 1. de Or. 177. Qui Romam in exilium venisset, cui Romæ exulare ius esset, &c. Par. 2. Exilium terribile est illis, quibus circumscriptus est habitandi locus. Par. 4. Exilium est pena scelerum. Ibid. Leges volunt sceleratos exilio affici. pro Cec. 100. Exilium non supplicium est, sed profugium portusq; supplicij. Ibidem. In nulla lege nostra reperitur maleficium vllum exilio esse multatū. Ibid. Cum is profugit, receptus est in exilium: hoc est, in aliam ciuitatem. 1. C. 20. Egrederet ex vrbe Catilina, in exilium proficiscere. pro Mur. 89. Ibit igitur in exilium miser. 2. C. 14. Eici in exilium. 9. At. 18. Ab illo patriæ proditores de exilio reductos esse. Anteq. 30. Proicitur Tullius in exilium. 2. A. 9. Reducere aliquem de exilio. pro Syl. 74. Et cum lege retineretur, ipse se exilio penè multauit. 5. A. 14. Aliquem exilij causa solū vertisse, nec postea esse restitutum. 3. de N. 80. Cur P. Rutilius in exilio est? 10. Att. 16. Damnati restituentur, in exiliū ibo. 2. de Ora. 56. Aliquem in exilium pulsū esse. pro Cl. 29. & con. Rul. Multare aliquem exilio. 2. de Fi. 54. Profectus est in exilium Tubulus stariū. 5. Tusc. 105. 106. 107. 108. De exilio & multa pulchra. * in Clodium. Neque te retinere in ciuitate, sed exilio priuare voluerunt. Antequam. 22. Neque exilium turpe (est) quod virtute suscipitur. Ibidem. Si exilio multabunt corpus.

ADIVNCT. Malum, 4. de Fin. Miserum, 5. de Fin. Optatum, pro Q. Terribile, Par. Turpe Antequam iret in.

SYNTAXIS. Venire in exilium, recipi. De exilio reduci. Exire, proficisci, proijci, exportari in exilium.

EXIMIE, *egregiè.* pro Arch. 20. C. Marius eximie L. Plocium dilexit.

EXIMIVS, *egregius, præstans.* pro Pomp. 3. Dicendum est enim de Cn. Pompeij singulari eximiaque virtute. pro Cor. 40. pro S. R. 127. Eximia virtus. 2. de Orat. 125. Sed hæc ipsa, quæ nunc ad me delegare vis, ea semper in te eximia & præstantia fuerunt, pro S. R. 137. Diri fortes, quorum opera eximia in rebus gerendis

exitit. 1. Offic. 67. Ea quæ eximia plerisque & præclara videntur parua ducere. 1. de Fin. 42. Istæ vestræ eximia pulchraque virtutes. 7. V. 81. Erat Nice facie eximia, vt prædicatur, vxor Cleomenis, &c. 1. de Di. 52. Fœmina eximia pulchritudine. 6. Fa. 1. Eximium ingenium.

† Syntaxis. *Eximia, singulari, virtute vir. Facies, opus, ingenium, pulchritudo, virtus eximia.*

EXIMIO, *excludo, excipio.* de Amic. 23. Si exemeris ex rerum natura amicitiam, nec domus vlla, nec vrbs stare poterit.

† Libero. Or. 77. Eximere aliquem è vinculis. 2. de Inu. 24. Eximere aliquem à culpa. 5. Fam. 6. Qui ex obfisione fœneratores exemerit. 4. V. 99. Ob eam causam ne tu ex reo eximerere, si ego non adessem ad diem. 6. 41. Absentem de reis eximit. 2. de Orat. 268. Eximere aliquem ex ærariis. Cor. Nep. Eximere aliquem de profcriptorum numero. *in vita Attici.*

† Consummo, produco, protraho. 2. Qu. Fr. 1. Metellus calumnia dicendi tempus exemit. *id est, contriuit, consumpsit.* 2. Qu. Fr. 1. Clodius rogatus diem dicendo eximere cœpit.

† Minuo, detrabo. 2. Tusc. 29. Illud quod me angit, non eximis. 4. V. 129. Eximere vnum diem ex mense.

EXIMOR. I. P. 94. Nulli conicietur in hunc ordinem, nulli eximentur. 2. A. 101. Agrum de vectigalibus eximi.

EXIN, *exinde.* 1. de D. 55. Exin cuidam rustico, &c. 2. de Natur. 111. *Exin comortis aries cum cornibus hæret.* Orat. 154.

EXINANIENDVS. 7. V. 63. Nox illa tota, exinanienda nauis confumitur.

EXINANI O, *exhaurio.* 1. 11. Verres fana spoliasse, domos exinanisse dicitur. 5. 119. Agros vastare atque exinanire.

EXINANITVS, 7. 103. Nauis exinanita. 2. contra Rul. 71. Regibus atque hominibus exinanit.

† Syntaxis. *Agri vacui, & exinaniri. Rex homines, & exinanti.*

EXINDE, *dein.* 2. de Natu. 101. Exinde mari finitimus ær die ac nocte distinguitur.

EXISTIMANDVS. Or. 51. Quod si, &c. quid tandem in causis existimandum est: quibus, &c. pro Font. 11. Ad vnamquamque rem existimandam, & momento suo ponderandam. de Cl. 329. Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens.

EXISTIMANS. Ora. 76. Orationis subtilitas imitabilis videtur esse existimanti, sed nihil est experiendi minus. 2. de Orat. 322. Iudices beneuolos & bene existimantes facere. 3. Off. 31. Homo ipse de se bene existimans, se seque diligens.

EXISTIMATIO, *auaritas, honestas, fama.* 2. de Or. 172. Bona existimatio diuitiis præstat. Anteq. 23. Vtique ea maneat opinio & existimatio, quæ virtute parata, non quæ infelicitate illata est. 5. Fa. 20. Nihil fecisti, quod sit contra aut rem, aut existimationem tuam. pro Flac. 51. Homo egens, sordidus, sine honore, sine existimatione, sine sensu. 2. de Or. 200. Nihil mihi ad existimationem turpis, nihil ad dolorem acerbius accidere potuit. pro Q. R. 16. Iudicia summæ existimationis, & penè dicam, capitis. 4. V. 57. Qua in re ipsius prætoris caput existimatioque agitur. 2. de Or. 192. Cum igitur ingenij nostri existimatio, pro Syll. 77. Quod ad tempus existimationis paratæ fructus referuabitur. pro Fl. 35. Aselepiades fortuna egens, vita turpis, existimatione damnatus. pro Deiot. 27. In ea existimatione & ætate saltauit. pro Cæl. 6. Meus hic forensis labor dimanauit ad existimationem hominum. 13. Fam. 73. Violare existimationem alicuius. 1. Att. 1. Venire contra existimationem alicuius. pro Pl. 6. Offendere existimationem alicuius. 9. Fam. 16. Vt cum me hospitio recipies, existimationem te aliquam putes accipere. 4. ad Her. 15. Perdere existimationem. 5. V. 154. Bono præsidio munitur existimatio tua: siquidem in Apronij constituitur diligentia atque autoritate.

† Opinio, iudicium. pro Qu. R. 15. Cuius existimatio sanctissima est. pro Cec. 9. Turpis existimatio. 2. de Inu. 37. & 157. Existimatio bona & mala. 5. V. 190. In hoc genere facilius est existimatio, quam reprehensio. de Prou. 40. Quo minus sæpe aut interpellat à nonnullis, aut tacita existimatione reprehenditur. pro Cl. 56. Oppianicus & existimatione iam, lege & pronuntiatione nondum condemnatus. pro Fon. 31. Tum continuæ præturæ, quæ & cæteris ornamentis & existimatione innocentie maxime floruerunt. 5. V. 132. Non aliqua re simulatione populi Ro. existimationi se hominum vendicasset. Ibidem. 1. 3. Omnium existimationi satisfacisses.

† ADIVNCT. Bona, perpetua, sanctissima, pro Q. R. Bona. (mala, 2. de Inu. Cara, 4. Ver. Communis, 7. Verr. Facilius, grauis hominum, 5. Verr. Honestas, 1. de Inu. Incertissima, 8. Fam. Integra, pro Quint. Magna, 15. Fam. Optima, pro Mur. Popularis, 1. At. Præclara, 2. Ver. Summa, 13. Fa. Tacita, de Prou. Turpis, pro Cec.

† Syntaxis. *Bona existimatio. Opinio & existimatio. Sine honore, sine existimatione. Hic igitur caput & existimatio tua. Existimatio damnata: id est, infamis. Venire & facere contra existimationem. Offendere, perdere, accipere, existimationem.*

EXISTIMATOR, *index, opinator.* de Cl. 320. Tantum detraxit, quantum non quiuisset vnus è populo, sed existimator doctus &

intelligens posset cognoscere. Orat. 112. Existimator alicuius artificij, non magister. de Clar. 200. Intelligens dicendi existimator. 3. de Or. 80. Non stultus alieni artificij existimator. de Cla. 146. In augendo, in ornando, in refellendo, magis existimator metuendus, quam admirandus Orator.

† ADIVNCT. Acerrimus, doctus & intelligens, intelligens dicendi, & Clar. Non stultus, 3. de Or.

EXISTIMATORVS. I. Fa. 7. Vt ex euentu homines de tuo consilio existimatos videre mus.

EXISTIMATORVS. 2. de Orat. 268. P. Cornelius homo (vt existimabatur) auarus & furax. de Cl. 82. Orationes ex quibus existimari de ingenij potest. de Ar. 29. Deiotarus sæpe à Senatu regali nomine dignus existimatus est. pro Cec. 10. Is domi suæ honestus in primis existimatus est.

EXISTIMOR, *puso, reputo, sentio, opinor, duco, iudico, habeo.* 5. V. 190. Eum qui hoc fecit, auarum possumus existimare. pro Dom. 31. Proinde quasi isti de Cn. Pompeio aliter atque ego existimo, sentiant. 2. con. Rul. 88. Quod si maiores nostri existimassent, quæquam, &c. pro Cl. 159. Maxime existimare conscientiam mentis suæ. 15. Fam. 21. Cum verò ea sine summo amore cogitare non poteris, non possum existimare plus quæquam à te pso quàm me à te amari. 1. 5. Tuæ sapientie est, existimare omnem amplitudinem & dignitatem in virtute tua esse positam. Ibid. Quorum vtrum minus velim, non facile possum existimare. ad Br. 4. Quarta sim lætitia affectus, cognitis rebus Bruti nostri, facilius est tibi existimare quàm mihi scribere. 16. Fa. De ingenio eius valde existimauit bene. de Cla. 138. Ego sic existimo hos Oratores, &c. in Sal. 22. Desine vnumquemque moribus tuis existimare. pro Cæl. 2. Si existimare verè de omni hac causa volueritis. 7. At. 13. Ne me existimaris ad manendum esse propensorem. 2. V. 8. Verres de Omnibus bonis malè existimat. 2. Off. 36. Malè existimare de aliquo. 3. Fam. 8. Simulque non de meis per ius quàm de te existimat. 1. de L. 7. Scriptores qui nondum ediderunt, de quibus existimare non possumus. 5. Tusc. 4. Sed in hoc me ipse castigo, quod ex aliorum & nostra fortasse malitia, non ex ipsa virtute de virtutis robore existimo. 2. de Or. 3. Artes de quibus aliquid existimare possem. 6. At. 2. Dionysius de Dicæarcho bene existimabat.

† ADVERB. Bene, de Pet. Conf. pro Q. R. & 16. Fam. Contra, pro Corn. Falsò, pro Sest. Grauius, 11. At. Longè aliter, pro S. R. Longè secus, pro Mur. Malè, vsque eò malè, 2. Ver. Malè de aliquo, 1. de Na. Melius, profus sic, de Clar. Melius de aliquo, optimè, 13. Fam. Minus bene, 6. Attic. Optimè de aliquo, 4. Verr. Peius de aliquo, 3. Fam. Profus, 3. de N. R. & de, de Fato. Secus, pro Plan. & pro Clu. Valde bene de ingenio, 15. Fam. Verè, 1. Fam. Verè de causa, pro Cæl. Verè de religione, 6. Ver.

EXISTIMOR. 2. de Or. 4. Crassus existimari volebat non dedisse. Ibid. 101. Nonnulli dum operam suam multam existimari volunt, volitant, &c. 16. Fam. 4. De medico & tu bene existimari scribis, & ego sic audio. Incert. Custodia castrorum non honoris, sed oneris, existimatur.

† ADVERB. Inuidiosè tyrannum, pro Deiot. Priuarim. (publicè amicos, 4. Ver. Vulgò, pro Pomp.

† Syntaxis. *Existimare de aliquo ex facie. In existimando prudens. In suos beneuolus, & bene existimans. De aliquo bene & malè existimare. De illo bene existimatur.*

EXISTOR, *sum, appareo.* 2. de Or. 6. Talem verò existere eloquentiam, qualis fuerit in Crasso, non potuisse confirmo. 1. Off. 107. Vt in corporibus magnæ dissimilitudine sunt, sic in animis existunt etiam maiores varietates. 3. Fam. 11. Nec tam gloriosum exitum tui iudicij extitisse, sed tam prauam inimicorum tuorum mentem fuisse mirabar. 8. 5. De Galliis constituetur, erit qui intercedat, deinde alius exister, qui impediatur, &c. Anteq. 10. Itaq; quod putauit fore gaudium, id extitit exitium. 2. de N. 86. Vt si quis dicat, dentes & pubertatem naturæ existere: ipsum autem cui ea existant, non constare natura. 10. At. 13. Eò magis timeo, ne in filium existam crudelior. 2. de Ora. 217. Quidam sic insulsi extiterunt, vt nihil aliud eorum nisi ipsa insulitas rideatur. pro S. R. 5. His de causis ego huic causæ patronus extitit. de Clar. 31. Huius ex vberimis sermonibus extiterunt doctissimi viri. 1. Fam. 9. Cuius ego fautor & adiutor extitit. 2. 6. Tu in me clarissima & maxima beneficia extiterunt. 5. 8. Quantum meum studium extiterit dignitatis tuæ tuendæ, non dubito, quin, &c. 7. 1. In aliquo admiratio magna vulgi, delectatio nulla extitit. 5. Tusc. 72. Ex qua cum summa extitit vtilitas ad res ponderandas, tum maxime ingenua delectatio. 10. Fam. 6. Qui animo in Remp. extitit consulari. pro Arc. 24. Nisi Ilias extitisset illa, idem, &c. 1. de In. 39. Res. quæ in præsentia existunt. pro R. P. 1. Si extitisset in rege fides, nihil sapientius Posthumo. 1. de Orat. 6. Cur plures in omnibus artibus, quàm in dicendo admirabiles extitissent. 1. de Orat. 8. Quo in genere multi perfectiorum extiterunt. Ibid. Minimam copiam Poëtarum egiogiorum extitisse. de Amic. 69. Existit autem hoc loco quæsitio subdifficilis, num quando, &c. Ibid. 24. Itaque si quando aliquid officium extitit amici in periculis aduandis, &c. quis id non

nícula exoritur. pro Syl. 75. Noua quadam illa immanitas exorta est. pro Cl. 12. Repente est exorta mulieris importuna nefaria libido. 2. de Nat. 1. 59. *Ferrea tum vero proles exorta repente est.* 3. con. Rull. 10. Et repentinus Sylla nobis exoritur. 1. Fam. 5. Subito exorta est nefaria Catonis promulgatio. 5. Tusc. 31. Qua gloria commotus Epicurus exoritur. 5. de Fin. 64. Honestum, quod ex his virtutibus exoritur. 3. Offi. 52. Exoritur Antipatri ratio ex altera parte. de Op. 15. Sed exorietur Thucydides. 7. At. 25. Ego nunc paulum exorior, & maxime his literis, quæ Roma afferuntur. 2. con. Rull. 89. Antè extingui atque opprimi, quam nè exortum ac natum esset.

† A D V E R B. Longius, Arat. Paulum, 7. Attic. Ferrarò, 1. de Ora.

EXORNATIO, ornamentum, ornatus, conformatio, lepor, concinnitas, festiuitas. 2. de Inu. 11. Exponere aliquid simpliciter sine vlla exornatione. 4. ad Her. 19. Dignitas est elocutionis forma, quæ reddit ornatum orationem varietate distinguens. hæc in verborum & sententiarum orationem diluitur. Ibid. Verborum exornatio est, quæ ipse sermonis insignata continetur perpolitio: sententiarum exornatio est, quæ non in verbis, sed in ipsis rebus quandam habet dignitatem. * Oeco. 1. Quæ ad lauationem, quæ ad exornationem pertinerent, exponebantur. † 2. ad Her. 28. Exornatio, est qua vitur, rei locupletandi, & honestandi causa. Ibidem 29. Tum exornatio prætermittenda est, si parum locuples ad amplificandum, & exornandum res videretur esse. Part. 1. 1. Quas sibi proponet in istis tribus generibus orator? C. F. Delectationem in exornatione in iudicio, aut sæuitiam. Ibidem 10. Tria sunt genera, iudicij, deliberationis, exornationis, quæ quia in laudationes maxime confertur, proprium habet iam ex eo nomen. Ibid. 69. Et eorum quidem forma duplex est, quarum altera delectationem sectatur aurium. Alterius vt obtineat, probet, & efficiat quod agit, omnis est suscepta contentio. Itaque illud superius exornatio dicitur.

† A D I V N C T. Egregia, vrbis, 2. de Inuent.

EXORNATOR, 2. de Or. 54. Ceteri non exornatores rerum, sed tantummodò narratores fuerunt.

EXORNATVS, de Ar. 44. Mulieres eum ita exornatum deprehenderunt. 4. V. 84. Domus exornata & instructa. (*nuda & inanis*, 1. de In. 69. Clarum & exornatum trophæum.

EXORNO, *expolio, illumino*. (*deformo*, 6. V. 62. Exornat ample magnificè triclinium, exponit plurima ac pulcherrima vasa argentea. 5. Tusc. 10. Pythagoras exornauit eam Græciam, quæ magna dicta est, præstantissimis artibus. 3. de Ora. 150. Illustrare & exornare orationem. 2. Tusc. 12. Exornare aliquem falsa gloria. 2. de Or. 292. Id amplector, exorno, exaggero. 3. ad Her. 37. Id accidit, si imagines aliqua re exornauimus, vt si coronis, aut veste purpurea: aut si qua re deformabimus, vt si cruentam aut cæno oblitam inducamus.

EXORNOR, *adornor, subornor, sollicitor*. 4. ad Her. 23. Et vtrumne aliquem exornari oportuit, qui ista prohiberet, ac fieri non sineret, aut non?

† A D V E R B. Ample triclinium, magnificè, 6. Verr. Dilucidè, planè orationem, de Vniuers. Priuatum, publicè, institutis artibus, 5. Tusc.

† Syntaxis. *Orationem illustrare, & exornare*.

EXORO, *impetro*. 1. de Orat. 133. Nunc te iam exoremus necesse est, vt nobis explices, &c. 16. Pa. 21. Exoro enim, vt mecum cœnet. pro Qu. R. 46. Quem ego vt mentiat, inducere possum, vt peieret facile exorare potero. ad Oct. Ille ea exorabat, quæ volebat auferre: tu extorques. 2. de Orat. 14. Ita me frater exorauit, vt huc secum venirem. 8. A. 19. Et antea deterrere te, ne popularis esses, non poteramus: nunc vt sis popularis, exorare non possumus. * Frag. ep. Ego ibidem orans inter cœpam exorauit.

EXOROR, *placor*. pro Deiot. 9. Cum facile exorari Cæsar, tum semel exorari soles. 15. Attic. 6. Brutus & Cassius vti nam quam facile à te de me imperare possunt, ita per te exorentur, ne, &c. 3. V. 138. Negat illa posse hominem exorari pro Mur. 61. Viri non esse, neque exorari, neque placari.

EXORATOR, *impetratur*. Postq. ad Qu. 23. Bene meritos quin colas, exorari fas non est.

† A D V E R B. Semel, pro Deiot.

EXORSVS, *exordium*. pro Pomp. 11. Quoniam is est exorsus orationis meæ.

EXORTVS, *ortus*. (*occafus*, 3. ad Her. 36. Solis exortus, cursus, occasus nemo miratur, quia quotidie sunt.

EXOTERICVS, 4. Att. 15. Aristoteles in libris quos exotericos vocat, &c.

EXPALLESCO, *exalbesco*. 2. ad Her. 8. Erubuisse, expalluisse, tubasse.

EXPECTATIO, *spes*. 3. con. Rul. 65. Nolo suspensam & incertam plebem Rom. obscura spe & cæca expectatione pendere. 3. Att. 13. Ex tuis literis plenus sum Expectatione de Pompeio. 2. 14. Quantam tu mihi moues expectationem de sermone Bibuli. Ibid. 8. Quantam mihi expectationem dedisti conuiuij

istius. 1. 3. Crebras expectationes nobis tui commoues. I. Sala. Scio me in respondendo non habere magnam expectationem, quod, &c. 8. Attic. 5. Pendeo animi expectatione Corinthiensium, qua de salute Reip. decernitur. 2. de Orat. 74. Quo ista maiora fecisti, eò me maior expectatio tenet quibuldam rationibus. Ibid. 21. Omnis expectatio nostra erat in nunciis Brundisij. 2. de Orat. 284. Nihil magis ridetur, quam quod est præter expectationem. 2. de Orat. 289. Decipere expectatione alicuius Antiquetur. 3. Offi. 6. Sustines enim magnam expectationem periculi reliquæ nostræ, magnam honorum, nonnullam fortasse nominis, ac tueri possis. 1. de Orat. 180. Ea causa quo concursu hominum, qua expectatione defensa est: Ibid. 137. Nihil dicam hominum, ne vestra dignum. 7. Att. 16. Nunc has expectationes habemus duas: vnam, &c. alteram, &c. 3. 15. Varronis sermo facit expectationem Cæsaris. 3. de Nat. 1. Nescis quanta cum expectatione te sim auditurus. 7. Attic. 7. Scribis mirificam expectationem esse mei. 1. de Orat. 205. Ea si paulò latius dixeris, expleta omne expectationem diuturni desiderij nostri. Brut. 15. Summa est expectatio tui. 2. Fam. 3. Summa scito in expectatione te esse. 1. Tusc. 30. Cum me in summam expectationem adduxeris. 3. A. 18. Afferre expectationem alicui. 4. Acad. 10. Facere expectationem sui. 2. Fam. 4. Vincere expectationem. 15. 4. Sum in expectatione omnium rerum. pro Cl. 75. Summa omnium expectatio, quidnam sententiæ ferent nummarij iudices. * Caro. Vt expectatio à cognitione, aures ab oculis vincerentur.

† **Timor**, de Cla. 266. Præteritorum recordatio est acerba, acerbior expectatio reliquorum. pro Rab. 16. Harum rerum non solum euentus atque perperio, sed etiam conditio, expectatio, mentio ipsa denique indigna homine libero est.

† A D I V N C T. Acerbior, de Clar. Aduersaria, grauis, & incredibilis, mirabilis, 2. Famil. Breuis, 14. Famil. Cæca, 1. con. Rull. Crebra, 3. Attic. Diurna supplicij, de Arusp. Firma, 8. Famil. Indigna homine libero, pro Rab. Longa, magna, suspensa hominum, 10. Famil. Maior, 4. Acad. Maxima, 5. Attic. Mirifica, 7. Attic. Non parua, quotidiana, 3. Attic. Sollicita, 3. Tusc. Summa, 1. Tusc.

† Syntaxis. *Obscura spes, & cæca expectatio, synonyma. Expectatione sum plenus de te. Mouere, expectationem, dare, concitare, commouere, habere in legendo. Expectatione animi pendere. Sustinere expectationem, exple. In expectationem adducere. Aff. vte alicui, facere que expectationem esse in expectatione omnium rerum.*

EXPECTANDVM, 4. Acad. 19. Neque hoc loco expectandum est, dum de remo inflexo respondeam.

EXPECTATVS, *exoptatus*. 4. Attic. 4. Aduentus tuus mihi suauissimus, expectatissimusque erit. 10. Famil. 5. Intellexi te laborare, vt ad me tuæ expectatissimæ literæ venissent. 16. 7. Charus omnibus expectatissimè venies. 4. 10. Venies, mihi crede, expectatus. de Sen. 67. Aliquis expectatus ad amplissimam dignitatem: id est, de quo spes est, eum fore clarissimum.

† A D V E R B. Foris, pro Syll. Prorsus omnibus, 4. Famil. Vehementer, 5. Famil.

EXPECTO, *praestolor, spero*. 7. Attic. 25. Diem ex die expectabam, vt statuerem, quid esset faciendum. 8. 4. Expecto vt sciam quid respondeas consultationi meæ. 14. A. 1. Hanc rem audivisse ciuitas expectat. 16. Attic. 20. Quod cum magna spe expectauimus. 15. Fam. 16. Longiores expectabo, vel potius exigam. 11. 5. Non expectant solum, sed postulant. 2. de Inu. 85. Non necesse est expectare, quin mox fiat, &c. 15. Famil. 21. Reliquum est, vt tuam perfectionem amore prosequar, reditum spe expectem, absentem memoria colam. 1. Attic. 2. Nos hic te ad mensum lanuarum expectamus ex quodam rumore, &c. 3. Fam. 10. Omnia volo à me & postules & expectas. 2. At. 21. Si homines transiunt tepestatis expectare potuissent. 5. 8. Sed cursum expectabamus.

† A D V E R B. Acriter, 8. Fam. Acerrimè aduentum, 5. Famil. Admodum, 4. Acad. Amanter, 5. Fam. Amplius, summè, 4. Verr. Auide, commodissime, 2. Attic. Auide literas, 16. Attic. & 14. Phil. Iamdiu, 1. Acad. Maxime literas, 11. Att. Melius, 6. Fam. Minus, paulò, 5. Attic. Mirificè literas, 3. ad Quint. Fra. Omnino, iamdiu, 9. Fam. Priuatum adiuuentum, prorsus nihil, publicè, summè, 6. Verr. Prorsus, 12. Attic. Quotidiè tabellarios, 14. Fam. Valdè, vehementer, 1. Attic. Valdè literas, vehementer, quotidiè tabellarios, 16. Fam. Vehementer literas, 11. Fam. Reçè, 5. Phil.

† Syntax. *Suauius & expectatus. Charus & expectatus. Ad gloriam expectatus. Diem ex die expectare. Spe expectare.*

EXPECTORO, *de pectore eicio, expello*. 3. de Orat. 152. Paup. sapientiam mihi omnem ex animo expectorat. Ibidem. 2. 16. & 4. Tusc. 19.

EXPEDIENDVS, *absolendus*. de Clar. 154. Expediendis conficiendisque rebus vincere alios. 2. Qu. Fra. 14. Ad expediendum te, si causa fuerit, commorare. pro Mil. 10. Si vita nostra in aliquas insidias incideret, omnis honesta ratio esset expediende salutis.

EXPEDIO, *libero, explico, extrico*. (*impedio*, 2. At. 25. Aut nos expedites omni molestia, aut eris particeps. I. P. 74. Imò habeo gra-

tiam: harem enim, nisi tu me expedites. 3. At. 20. Expeditur se ab omni occupatione. 4. V. 101. Expeditur se ex laqueis. (Inducere se in laqueos pro R. P. 24. Sapientis est, cum stultitia sua impeditur sit, quoquo modo possit expeditur. 4. V. 05. Videte, ut dum expeditur se vult, induat. 16. At. 6. Quod fatidato debeo, peto à te ut ante provideas, planè expeditas, & solum relinquant.

Abfoluo. 13. Fa. 26. Peto à te ut eius negotia explices & expeditas, cum iure & potestate quam habes, tum etiam autoritate & consilio tuo. 1. de Fin. 64. Ij remotis sensibus, ne id ipsum quidem expeditur possunt quod differunt. 3. Fa. 12. Expeditur exitum instituta rei. 16. 18. Non desinat cum Galba communicare, si quid expeditur poterit. de Sen. 57. Breui expeditam, agro bene culto, &c. 9. At. 18. Nihil expeditio, nisi, &c. ad est, extrico.

Promptum factu, facile sine impedimento. pro Cael. 65. Cum Licinius venisset, pyxidem expeditur, manu porrigeret, &c. 13. Fa. 37. Peto à te ut eum expeditas. 9. 19. Me aliud ex alio impedit: sed si me expeditio.

ADVERB. Breui, de Senec. Elegantissimè, & deferre, ep. ad Brut. 5. Facile, 1. de N. & 1. de Fin. Perspicue, planè, 3. de Finib. Vehementer, pro Mur.

EXPEDITOR. 8. Fa. 9. Nam non expeditur successio, quando Galba, &c. 5. At. 21. Dum hic nodus expeditur. *Frag. ep. Ex ceteris generibus pecunia expeditur.

ADVERB. Celeriter rempublicam, 12. Fam.

EXPEDIT, utile est, conducit. 7. Att. 21. Nihil Cæsari minus expedit ad diuturnitatem dominationis, pro Cec. 16. Pecuniam in pradiis collocare expedit. pro Mar. 31. Multi dubitabant quod sibi expeditur. 2. cont. Rul. 66. Idem expedit & emptori & venditori. 3. Offic. 76. Facere quod utile sit, quodque expedit. 5. Fam. 19. Quid tecum sit, apparet: quid expeditur, obscurum est. 13. A. 16. Omnibus bonis expedit saluam esse rem. 3. Att. 19. Neque ex omnibus oppidis contrahere copias expedit, ne receptum amittam.

Syntaxis. Id facere quod utile est, ac expedit.

EXPEDIT, planè de Clar. 237. C. Centorius quod proposuerat explicans expedit. 2. de Inu. 69.

EXPEDITIO, abfolutio. 4. ad Her. 69. Habet paucis comprehensa breuitas multarum rerum expeditionem.

Bellum. 1. Diu. 73. Educere exercitum in expeditionem.

EXPEDITVS, promptus, paratus, facilis, nulla re implicatus. de Amic. 13. Reditus ad cælum optimo cuique expeditissimus est. 2. At. 22. Quare aduola: expedita mihi erunt omnia, si te videbo. 2. Qu. Fr. 14. Sic habeto, nihil nobis expeditis fore fortunatius. pro Quint. 23. Hic cum ceteris, quæ habebat vadimonia differt, ut expeditur in Galliam proficisci posset. pro Mil. 28. Obuiam sit ei Clodius expeditus in equo, nulla rheda, nullis impedimentis. 11. A. 25. Expedito nobis homine & parato opus est, qui, &c. ibidem. Bonorum animus ad nutum nostri ordinis expeditus iam non erit. Anteq. 6. Non conuenit enim, cum ego ad promerendum officium fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam esse tardiores. 2. contr. Rull. 81. Ad vim promptus, ad seditionem paratus ad eadem expeditus. 2. Qu. Fr. 14. Ea sunt ad explicandum expeditissima. de Clar. 263. Disciplina Hermagoræ ad inueniendum expedita. 5. At. 18. Exercitus expeditus ad mutandum locum. de Clar. 180. Facilis & expeditus ad dicendum. 2. de Orat. 131. Expeditus ad pronuntiandum. de Cl. 245. A natura satis solutus, atque expeditus ad dicendum. Ibidem 227. Expedita & perfacile currens oratio. Ibidem 220. Expedita & profuens in dicendo celeritas. pro Fl. 104. Illam viam sibi videns expeditorem ad honores. 2. de Ora. 118. Quos locos multa commentatione & meditatione paratos atque expeditos habere debetis. P. Att. 9. Pompeius expeditus antecesserat legiones XI. Lucretia. 4. Ac. 105. Sic igitur inducto & constituto probabili, & eo quidem expedito soluto, libero, & nulla re implicato, vides profecto, Luculle, &c. 1. de Fin. 33. Facilis & expedita distinctio. 14. Fam. 19. Sed me multa impediunt, quæ ne nunc quidem expedita sunt. 5. Att. 4. Sed non dubito quin S. C. expeditum sit. 4. 16. Indicia reliqua impendent, nondum est planè expeditum. de Arusp. 18. Sed quoniam mea causa expedita est, videamus nunc, quid Aruspices dicant.

ADVERB. Planè, 4. Attic.

Syntaxis. Facilis & expeditus ad dicendum. Solutus & expeditus. Expedita & profuens celeritas. Expedita oratio, causa, exercitus, homo in quo. Ad eadem expeditus.

EXPELLO, eicio, exigo, deturdo, exturbo, depello. 10. Att. 4. Hi sunt, qui me ciuitate expulerunt.

EXPELLOR. pro Milo. 102. Ex vrbe expelli, exterminari, eici. pro Qu. 28. Expelli atque eici à prædio. 2. con. Rul. 83. Expelli atque exturbari ex agris.

EXPENDO, perpendo, exquiro, examino. Orat. 47. Nec verò vtetur impudenter hac copia, sed omnia dependet ac slegit. Post. in Senat. 14. Idem expendant atque æstimate voluptates. 7. V. 23. Deinde hæc expedit atque æstimate pecunia. 2. de Or. 309. Equidem cum colligo argumenta causarum, non tam ea numerate fo-

leo, quam expendere. pro Fl. 12. Vos qui in iudiciis testem diligenter expeditis. de Clar. 186. Nos qui hæc arte aliqua volumus expendere. 1. Off. 113. Quæ contemplantes expendere oportet, quid quisque habeat sui.

Do, cum Penas. 2. Tusc. 13. Expendere penas alicui.

ADVERB. Diligenter testem, pro Flac.

EXPENDOR, æstimor. pro R. P. 43. Hæc laus non Poëtarum carminibus celebratur, sed prudentium iudicio expenditur.

EXPENSVS, datus. (Acceptus Lege, ACCEPTVS. 3. V. 92. Expensa Chryfogono H. S. sexcenta, accepta pupillo Maleolo retulit. ibid. Chryfogono expensa lata sunt. 2. At. 14. Ne tu expensum muneribus ferres. 15. 20. Videas enim, vnde numerici, mihi feras expensum. 6. A. 15. Quis vnquam in illo Iano inuentus est, qui L. Antonio mille nummum ferret expensum?

Menfuratus. pro Fl. 68. Ante pedes prætoris in foro expensum est auri pondo centum paulò minus per Sex. Cæsium.

EXPEREFACIO, ex somno excitio. 7. V. 37. Si fortè expergefaceres posses. 4. ad Her. 46. Hic Italiam tumultis expergefecit terrore subito.

EXPERGISCOR, æ somno, vel de somno excitio, somno solutor. Lege, EXPERRECTVS. 2. Att. 23. Si dormis, expergiscere. 4. Acad. 5. Itaque simul experrecti sumus, visa illa contemnimus. 1. de Diu. 59. Cum autem experrectus esses, hora secunda ferè te sibi somnium narrauisti. in Sal. 15. Sed non ita experrecti sumus, ut à te caueri possimus. 13. At. 37. Deinde cū somno repetito simul cū sole experrectus esse, datur mihi epistola à fororis tuæ filia.

EXPERIENDVS, explorandus, tentandus. 2. de Diu. 97. Babylonij CCCCLXX. millia annorum in periclitandis experiundisque pueris quicumque nati essent, posuerunt. pro Sest. 138. Alicui magnos esse experiundos & subeundos labores. pro Cec. 13. Qui ad constitutum experiundi iuris gratia venisset. de Am. 64. Et iudicare difficile est sanè, nisi expertum: experiendum autem est in ipsa amicitia. 9. Att. 12. Nunc sine periculo experiendum erit: experiar certè, ut hic aulem.

EXPERIENS, experitus. 5. V. 53. Homo nauis & industrius, experientissimus ac diligentissimus arator. pro Clu. 23. A. Aurius vir fortis & experiens. 4. Fa. 3. Quod experiens quotidie probat. 16. V. 37. Promptissimi hominis & experientis & imprimis gratiosi supellectilem omnem auferre non dubitasti.

EXPERIENTIA, periclitatio, usus, exemplum. 8. Fa. 6. Quæ si aduentus meus reppererit, agam gratias fortunæ constantiaque meæ, quæ ad hanc experientiam excitauit. pro R. P. 43. Experientia patrimonij amplificandi.

EXPERIMENTVM, argumentum. 3. Tusc. 73. Sed nimirum hoc maximum est experimentum, cum constet, &c.

ADIVNC. Maximum, 2. Tusc.

EXPERIOR, periculior, periculum facio, vsu tractando cognosco, tento. 7. At. 2. Itaque omnia experiar, & ut spero, assequar. Ora. 32. Experiri id noli, quod te assequi posse diffidas. 1. Fam. 9. Te autem et si mallet in meis rebus expertum, quam etiam in tuis, tamen, &c. 13. 29. Ego quod in me ipso experiri potui, ad te refero. Or. 3. Par est omnes omnia experiri, qui res magnas & magnoperè expectandas concupiuerunt. pro Fla. 65. Si quid cum periculo experiri velis, in Caria id potissimum esse faciendum. pro Cael. 58. Vim veneni aiunt Cælium esse expertum in seruo quodam ad rem ipsam parato, cuius perceleri interitu esset ab hoc comprobatum venenum. 9. Att. 2. De Bruto etiam experti sumus, quod nuper in edicto tuo scripseram rogatu tuo. 12. A. 6. De me experior. ad Brut. 16. Experiar & tentabo omnia. 16. At. 18. Facile patior oblatum tempus, in quo amorem experiar tuum. de Cl. 231. Te arbitror malle ipsum tacere, quam taciturnitatem nostram experiri. Frag. ep. His contraria atque parata, ut esse solent, expertus sum.

Item ad forum & iudicia relatum, ago in iure. pro Qu. 68. Fuit procurator, qui cum experiri posset. Ibid. 79. Ego experiri non potui. pro Qu. 38. Experiri summo iure. pro Qu. R. 25. Iudicio graui experiri nolebas. pro Cael. 20. Qui nunquam ne congressu quidem & constituto ceperunt de tantis inuitis experiri.

ADVERB. Maximè, 1. Famil. Paulisper, 1. Philip.

EXPERRECTVS. Lege. EXPERGISCOR. pro S. R. 141. Nobilitas experrecta remp. recuperavit. Anteq. 14. Ne rei crudelitas in me experrecta, in vos conualescat, præcaute aliàs. experta.

EXPERIS, non particeps, vacuus, immunis. 2. de Or. 1. Antonium omnino omnis eruditionis expertem atque ignarum fuisse. de Or. 264. Censebam Oratorem nullius ornamenti expertem esse oportere. 8. At. 8. Pompeius omnes nos peritissimos expertes sui tanti ac tam iniustati consilij relinquebat. 1. de Leg. 22. Cum cetera sint omnia rationis expertia. 1. Offic. 50. & ad Oct. Verè rationis & orationis expertes. 4. Fa. 14. Te omnium periculorum video expertem fore. Or. 21. Vtriusque particeps, vel vtriusque potius non expertus. de Am. 88. Amicitiam nullam ætatis degenda rationem patitur esse expertem sui. 2. Diuin. 81. Placet igitur humanitatis expertes habere diuinationis auctores. pro Sest. 47. Homo expertus consilij & ingenij. 4. V. 191. Ut nulla

- † eius vitæ pars summæ turpitudinis esset expers. || 2. de Fini. 38. Honestatis expers. ibid. 35.
- † A D V E R B. Funditus earum rerum. 3. de Orat. Omnino omnis eruditio- nis. 2. de Orat. Planè doctrinæ. 2. de Nat.
- † Syntaxis. *Eruditionis expers, & ignarus. Consilij sui aliquem relin- quere expertem. Periculorum expers.*
- E X P E R T V S**, *pragmaticus, habens usum multarum & magnarum rerum, multarum rerum peritus, experiens.* 2. de Orat. 102. Dicam enim tibi Catule, non tam doctus quàm (id quod maius est) ex- pertus, &c. pro Mil. 70. Hoc quàm crebrò accidat, experti debemus scire. pro Corn. 16. Cuius audita virtus dubitationi locum non daret, huius præsens experta, atq; perspecta obrectatorum voce lædatur. de Amic. 63. Et iudicare difficile est sanè, nisi ex- pertum. pro Pl. 2. Omnia quæ dico de Plancio, dico expertus in nobis. pro Dom. 11. Neque in coniectura prospiciebamus, sed iam experti videbamus.
- † Synt. *Virtus præsens, experta, perspecta, &c. In aliqua re expertus.*
- E X P E T E N D V S**, *optabilis.* de Orat. 4. Qui res magnas, & maxi- mè expetendas concupiuerunt. 1. de Orato. 221. Quæ vulgò ex- petenda & optabilia videntur. de Am. 86. Ea quæ putant homines expetenda, honestas, gloria, tranquillitas animi atque iu- cunditas. 4. de Finib. 50. Quod optabile est, id esse expetendum. pro Arc. 4. Nihil esse in vita magnoperè expetendum, nisi lau- dem atque honestatem. 2. Fam. 10. Quæ tamen omnia in expe- tēda amicitia tua secutus sum. 6. At. 9. Nec me xiv in expeten- do cognosces, nec xv in abiiciendo. 1. de Fin. 30. Volupta- tem ipsam per se esse expetendam, & dolorem ipsum per se esse fugiendum. pro Mil. 50. Ille nocturnus ad urbem aduentus vitandus potius quàm expetendus fuit. 2. de Inu. 157. Res expeten- da. (vitandæ). de Aruf. 43.
- † A D V E R B. Magnoperè. 4. de Fin. Maximè honestas, 1. Offic. Valdè, lo- ca, 4. Att. Vulgò & optabilia, 1. de Orat.
- E X P E T E N S**, pro Pomp. 57. Ne legaretur A. Gabinius Pompeio expetenti ac postulanti.
- E X P E T I T V S**, 2. Fin. 38. Qui potiat expetitis corporis volu- ptatibus.
- † A D V E R B. Serò, 4. Tuscul.
- E X P E T O**, *opto, cupio, peto, ascesso.* I. P. 16. A me quidem etiam pœ- nas expetisti, quibus coniuratorum manus mortuorum expiareris. pro Deiot. 30. Expetere vitam alicuius. Ibid. Non expetere vit- tam, non capitis arcescere. 1. Tuscul. 116. Erichthei filia cupide mortem expetuerunt. pro Mar. 18. Deos pœnas ab aliquo ob aliquod delictum expetere. de Ar. 43. Expetere pœnas domesti- ci sanguinis. 1. de Orat. 134. Sine quo hoc quod tu expetis, nun- quam assequere. At. ex Cor. Noltram gloriam tua virtute augeri expeto. pro Pōp. 30. Italia ab hoc auxilium magnoperè expetuit.
- E X P E T O R**, Or. 66. In concionibus tracta quedam & fluens ex- petitur oratio. pro Pom. 5. Pompeium ab omnibus ad id bellum Imperatorem deposci atque expeti. 2. de Or. 172. Si sapientia tantoperè expetitur, &c. 5. de Finib. 37. Ea enim vita expetitur, quæ sit animi corporisq; expleta virtutibus. 1. 42. Nunc sapien- tia expetitur, quod est tanquàm artifex comparandæ voluptatis. 2. de Or. 172. Si pecunia tantoperè expetitur, quantò gloria magis est expetenda. 1. de Fin. 32. Itaque Epicurus semper hoc vitur, ut probet, voluptatem natura expeti, quòd, &c. de Clar. 207. Antonius, qui maxime expetebatur, facilis in causis rei- ciendis fuit. pro Fl. 95. Nunc à Flacco Lentuli pœnæ per vos ex- petuntur. 6. V. 108. Atheniensium sacra summa cupiditate expe- tuntur. * pro M. Scau. Redimunt se ea parte corporis, propter quam maxime expetuntur.
- † A D V E R B. Amplius quid, pro Syll. Auidè, stricte, 4. Tusc. Cupidissi- mè, 7. Attic. Magnoperè, 4. de Finib. Maximè dignitatem, 1. de Orat. Vehementer, 1. Offic.
- E X P I A B I L I S**, *placabilis.* 13. A. 2. Bellum expiabile. aliàs, inex- piabile.
- E X P I A T I O**, *procuratio.* de Ar. 21. Diis violatis expiatio debetur. 1. de Leg. 40. Scelerum in homines atque impietatum nulla ex- piatio est.
- E X P I C T V S**, *depietus, descriptus, expressus.* 5. Tusc. 114. Qui motus hominum, qui ferarum non ita ab Homero expictus est, ut quæ ipse non viderit, nos ut videremus effecerit?
- E X P I L A T I O**, *direptio.* 3. Offic. 36. Expilationes & direptiones, sociorum.
- † A D I V N C T. Tanta, 3. Offic.
- E X P I L A T O R**, I. Q U F L I. 7. Cùm domus hospitem, non expila- torem recepit.
- E X P I L A T V S**, 3. de Or. 121. Hæc sumenda sunt nobis ab iis ipsis à quibus expilati sumus. pro Clu. 181. Expilato armario, pecu- nia ablata. 6. V. 63. Regem spoliatum expilatūque dimisit.
- E X P I L O**, *diripio.* 3. de Natur. 83. Dionysius fanum Proserpinæ Locris expilavit. pro Pomp. 57. Expilare socios, diripere pro- vincias.
- E X P I A N D V S**, pro Mil. 74. Cuius supplicio Senatus religiones

- expandas sæpe censuit. pro Rab. 11. Qui expiandum forum ab illis nefariis sceleris vestigiis esse dico.
- E X P I A T V S**, I. A. 30. Expiato foro, dissipato concursu impiorum 1. de Leg. 40. Nam & iis sine illius suffimentis expiati sumus.
- E X P I O**, *procuro.* I. P. 83. Tua scelera dii immortales in nostros ex- piaverunt. de Ar. 10. Sed primùm expiabo religionem ædium mearum.
- † Placo. I. P. 16. A me quidem etiam pœnas expetisti, quibus coniuratorum manes mortuorum expiaretis.
- E X P I O R**, 2. de Diu. 130. Quæ dii significant, quemadmodumque ea procurentur atque expientur. de Ar. 35. Is nomen populi Romani tanto scelere contaminauit, ut id nulla re possit, nisi ipsius supplicio expiari. 6. V. 111. Cereris numen istius supplicio expiari volebat. 2. de Leg. 21. Sacrum commissum, quod expiari non poterit, impiè commissum esto: quod expiari poterit, publi- ci sacerdotes expianto. de Ar. 23. Eaq; errata expiantur. 1. At. 14. Quare quæ violata sunt, expiabantur. pro S. R. 71. Quare quo omnia quæ violata sunt, expiari putantur.
- † Synt. *Expiare religiones forum à vestigiis sceleris. Sine suffimentis expiari. Deus expiat scelera patris in filium. Expiare religionē ædium. Expiare Deum: id est, placare. Procurare, & expiare quæ à Deo signi- ficantur. Sui supplicio scelus patrum expiari: id est, delere, purgare, veniam obtinere de.*
- E X P I R A T I O**, *exhalatio.* 2. de Nat. 83. Terræ expirationibus aer alitur, & æther, & sidera.
- E X P I S C O R**, *indago, inquirō.* I. P. 69. Itaque iste simulatque audi- uit à Philosopho voluptatem tantoperè laudari, nihil explicat- us est. 9. Famil. 19. Nescis me ab illo omnia explicatum. Legi, A R A B A R C H E S.
- E X P L A N A T I V S**, *planus, apertius.* Orat. 117. Definire aliquid cùm explanatis, tum etiam vberius.
- E X P L A N A T I O**, *explicatio, enodatio, interpretatio.* 3. de Ora. 200. Commemoratio vna in re permultum mouet, & illustris expla- natio. 1. de Diu. 116. Quia erant multa obscura & ambigua, ex- planationes adhibita sunt interpretum. 2. 131. Dij nobis obii- ciunt, quorum neque scientiam, neque explanationem habea- mus. de Ar. 18. Portentorum explanationes Hetruscorum disci- plina continentur. de Ar. 13. Religionis explanatio, vel ab uno pontifice perito rectè fieri potest. 4. ad Her. 18. Explanatio est, quæ reddit apertam & dilucidam orationem. Ibid. 24. Vnicui- usque propositiois explanatio.
- † A D I V N C T. Illustris, 3. de Orat.
- E X P L A N A T O R**, *interpretor, explicator.* 1. de Diuin. 116. Sunt enim explanatores, ut grammatici Poëtarum.
- E X P L A N A T V S**, 4. Acad. 19. In lingua ponebant explanatam vocum impressionem. 4. de Finib. 41. Nondum autem explana- tum satis erat, quid maxime natura velle: explanatur igitur.
- E X P L A N O**, *interpretor, interpretationem vel explanationem facio, interpretatione explico, illustro, expono, perspicuum, planū facio, explico, aperio, patefacio.* de Clar. 152. Explanare rem obscuram in- terpretando. Or. 30. Verbum quod optime sonat, & rem maxi- mè explanat. 2. de Fin. 60. Explanare aliquid apertius. 3. Fam. 1. Quapropter ille tibi omnia explanabit. 13. At. 10. Planè quid sit non intelligo: explanabis igitur. 14. 15. Explanabis igitur hoc diligentius. 2. de Legib. 9. Sed antè, &c. vim istius celestis legis explana. 1. Offic. 101. Altera, quæ docet & explanat, quòd la- ciendum fugiendūque sit. 2. de Or. 82. Docilem autem facio, non tum cùm polliceor me demonstraturum, sed tum cùm do- ceo & explano. || 3. de Orat. 101. Explanare aliquid.
- E X P L A N O R**, I. Offic. 94. Hoc facilius intelligi quàm explana- ri potest. 2. de Or. 280. Quæ coniectura explanantur longè alit- ter atque sunt. 3. de N. 3. Ego verò, si quid explanari tibi volēs, respondere volo.
- † A D V E R B. Acute, concinnè, 2. de Orat. Apertius, 2. de Fini. Diligen- ter, 2. Offic. Diligentius, 14. At. & 7. Ver. Facillimè, 5. de Fin. Longè alit- ter, 2. de Orat. Maximè, Orat.
- E X P L E O**, *impleo, compleo, saturo, satio, absoluo.* de Vn. 7. Deus exple- uit mundum omnibus bonis. Ora. 231. Neque infarciens verbis, quasi rimas expleat. Ibid. 40. Explere sententias melioribus nu- meris. Ibid. 230. Nihil tamen apertius explet conclusivæ sen- tentias. 1. de Or. 205. Ea si paulò latius dixeris, explebis omnem expectationem diuturni desiderij nostri. 2. Famil. 1. Non enim vereor ne non scribendo te expleam. de Sen. 26. Exple diuina- nam sitim. pro Cæl. 49. Exple libidinem. Par. 96. Exple cupi- ditates, satiare odium. pro S. R. 150. Exple avaritiam suam pec- unia. 4. ad Her. 46. Exple inimicitias, & saturare odium. 2. de Fin. 42. Exple cumulatè vitam beatam. 3. Offic. 34. Hanc igitur partem relictam explebimus. 16. Fam. 15. Noli committere, ut excusatione potius expleas officium scribendi, quàm assiduitate literarum. de Cl. 154. Sic expleuit, quod vtrique defuit.
- E X P L E O R**, Brut. 16. Iis qui illud malum exciderint, nihil quo expleri possit eorum meritum, tribui vnaquàm poterit. 2. de Nat. 64. Saturnus annis infatigabiliter expletur. 1. de Ora. 225. Quo- rum crudelitas nostro sanguine non potest expleri.

† ADVERB. Apertius nihilo, Orat. Cumulae, 2. de Finib. Infaturabili-
ter, 2. de Nat.

EXPLETVRVS, pro Domi. 61. Nec illi carmentis ac regulis meo-
rum tectorum se famem suam expleturos putauerunt.

EXPLETIO, de Fin. 40. Expletio natura.

EXPLETIVS, *plenus*, 5. V. 100. Ut aliquando expleti ac satu-
rari discederent pro Syl. 90. Te iam Torquate expletum huius
† miseris pigeat, &c. de Arusp. 41. Expleta intemperantia.

† ORNATVS, de Fin. 57. Ea enim vira expetit, quæ sit animi
corporisque expleta virtutibus.

† ABSOLVTVS, 3. 32. Quicquid enim à sapiente proficiscitur, id
continuo debet expletum esse omnibus suis partibus. 2. de Nat.
37. Perfectum expletumque omnibus suis numeris & partibus.
de Am. 69. Ut inicitia minus expletum sit. 1. de Fin. 48. Exple-
ta & perfecta forma honestatis. 1. Offic. 18. Quorum studiis, ca-
quæ natura desiderat, expleta cumulatque habemus.

† ADVERB. Aliquando, 5. Ver. Continuo, 3. de Finib.

† SYNTAXIS. Expleta expectationem desiderij. Expleta inimicitias, &
odium saturare. Expleta quod reliquum est. Vita virtutibus expleta.
Perfectum expletumque. Expletum quoque cumulatam.

EXPLICANDVS, 5. 9. A. 10. In legibus interpretandis, & æquitate
explicandis. 1. Off. 7. Præcepta Stoicorum, de quibus est nobis
his libris explicandum. 8. Att. 3. O rem, inquit, inexplicabilem:
atqui explicanda est. 1. de Or. 64. Quæcunque res incidit, quæ
sit dictione explicanda.

EXPLICATIO, enodatio, 3. de Ora. 50. Explicare & distinctè dicere.

EXPLICATIO, 7. A. 1. Quarum rerum facilis explicatio vide-
tur. 2. de Diu. 129. Vtrum Philosophia dignus sagarum superstiti-
one ista interpretari, an explicatione naturæ? 2. de Or. 120. Ex-
plicatio illustris & perpolita. 3. de N. 62. Explicatio fabularum,
& enodatio nominum. 1. de Diu. 127. Sed est quasi rudentis ex-
plicatio. *Loge, ETYMOLOGIA, & INTERPRETATIO.*

† ADIVNT. Brevis quædam, & circumscripta, 2. de Orat. Facilis, Or.
Facilior perorationis, suspiciosa, Part. Illustris, perpolitaque, 2. de Ora.
Mira, de Claris.

EXPLICATOR, *explorator, interpres*, de Orat. 3. 1. Rerum explica-
tor. 2. de In. 6.

† ADIVNT. Commodior, 1. de Inu. Grauis rerum, prudens, seuerus,
Orat.

EXPLICATRIX, Acad. 3. 2. Huic quasi ex altera parte oratoria
vis dicendi adhibebatur, explicatrix orationis perpetua, &c.

EXPLICATIVVS, *pericus, distinctus*, 1. de Ora. 4. Veteris cuiusdam
memoriæ non satis explicata recordatio. pro Pl. 5. Sed mihi in
causa facili & explicata, perdifficilis & lubrica defensionis ratio
proponitur. 2. de Ora. 358. Locis est vtendum multis, illustribus
& explicatis. 9. Att. 6. Literæ *varæ*, quibus nihil potest esse explica-
tius, nihil perfectius, de Pro. 35. Rem propè iam explicatam per-
turbare atque impedire. 1. Off. 83. Eoque magis si plus adipisci-
re explicata boni, quàm addubitata mali. 6. Fa. 1. Explicata &
explorata ratio salutis. 5. Att. 5. Sed antequàm proficiscere, uti-
que explicatum sit illud, H. S. X. X. & D. C. C. C. 1. de Natu. 1.
Multæ res in Philosophia nequaquam satis adhuc explicatæ
sunt. 1. de Diu. 39. Quæ Antiphonis interpretatione explicata
(*puta, somnia*).

† TRACTATUS, Top. 1. Aristotelis Topica, quæ sunt ab illo pluribus
lib. explicata, de Clar. 164. Capita multa exposita, nec explicata.

† EFFUSIVS, 1. de Orat. 161. Tanquàm in aliquam locupletem do-
mum venerim, non explicata veste, neque proposito argento,
& neque signis ac tabulis propalàm collocatis, de Clar. 15.

† IACENS, 2. cont. Rul. 95. Capua planissimo in loco explicata.

† DACRETVS, *certus*, Br. 7. Mihi non erat explicatum, quid agerem.

† ADVERB. Facile, de Fat. Omnino, 12. Famil. Propè iam, de Pro. Con.
Sanè non satis, 1. de Orat.

EXPLICATIVVS, *subst. explicatio*, 3. de Nat. 94. Natura deorum ob-
fusta est, & difficiles explicatus habet.

† ADIVNT. Difficilis, 3. de Nat.

EXPLICATIO, *expono, dilato in medio pono, enodo, euoluo, aperio, dico, re-
cito, verbis rem amplector, exitum reperio, extrico*, 8. Att. 3. Quid in
vtranque partem mihi in mentem veniat, explicabo breui. 1. de
Diu. 6. Chryssippus totam de diuinatione duobus libris explica-
uit sententiam. 1. de Orat. 163. Perfice, vt Crassus quæ coarctauit,
& peranguste referret, in oratione sua dilatat nobis atque
explicet. 7. A. 9. Quæ tria dum explico, queso attendite. 5. Fa. 12.
Explicare causas rerum. 1. de Orat. 100. Nunquam te, nisi omnia
quæ percunctati erimus, explicaris, dimittemus. 2. de Diu. 6.
Explicare Philosophiam, pro Fl. 10. Explicare se dicendo. 1. de
Fin. 7. Explicare sententiam suam. Ora. 116. Explicare mentem
suam de quaque re. 10. Att. 6. Explicare cogitationes suas literis.
7. Fa. 3. Explicare, quid sit optimum factu. 1. de Orat. 155. Sum-
morum Oratorum Græcas orationes explicabam: quibus lectis
hoc assequabar, vt cum ea quæ legerem Græcè, Latine redde-
rem non solum optimis verbis vterer, sed etiam, &c. 9. 25. *videtur*
quam contriuera legendo, totam in hoc imperio ex-
plicauit, pro Pom. 30. Siciliam vndique cinctam periculis, cele-

ritate consilij explicauit. 2. de Diu. 41. Cur igitur vos inducitis
in eas captiones, quas nunquam explicetis: pro Cæl. 67. Qui se
profecto nunquam, si in istum locum procefferint, explicabunt.
id est, expedient, extricabunt, 4. V. 156. Explicare aliquid apertissi-
me & planissimè. 2. cont. Rull. 13. Is explicat orationem sanè
longam, pro S. R. 100. Veniat modò, explicet suum illud volu-
men, quod, &c. de Vn. 33. Hæc si verbis explicare conemur, fru-
strà laboremus. Part. 122. Explicare & excutere aliquid ver-
bum, de Clar. 237. Explicare expedite, quod proposueris. 3. de
Fi. 33. Explicare aliquid definitione. 15. Att. 13. Nos *mihi per te*
καθ' ἑσθλόν, magnificè explicamus. 2. de Di. 122. Si velim gram-
maticum aut physicum quiddam explicare, pro Fl. 44. Nisi mi-
hi totam rationem omni & personarum genere & literarum
explicaris. 3. Tusc. 13. De omni animi perturbatione explicabo.
3. Att. 3. Eiusque rei causam verè explicas. * Hortens. Magna
etiam animi contentio adhibenda est, explicando Aristotelem,
si legeris. Ibid. Vt breuiter totum explicem. Incer. Chryssippus
æstuans laboransque quoniam pacto explicet, & fato omnia,
fieri, &c.

† ABSOLVTIO, 13. Fa. 26. Alicuius negotia explicare, & expedire. 5.
At. 12. Negotia nostra amabo te, explica.

† EXPEDIO, 8. 20. Quare da operam vt te explices, & huc quàm
primum venias.

† INDICO, *demonstro, ostendo, expendo, excutio*, 1. V. 27. Vitam alte-
rius totam explicare, atque eam in oculis conspectuque om-
nium exponere.

† EXCITO, 3. Offic. 81. Explica atque excita intelligentiam tuam,
vt videas, &c.

† PRODUCO, 4. Att. 15. Laxare aliquid ædificium, & explicare illud
vsque ad aliquem locum.

† DECERNO, 13. 29. Si Faberius nobis nomen illud explicat, noli
querere quanti.

† ADVERB. Accuratè, 2. Tusc. Accuratius, commodius, eleganter, 1.
Tusc. Accuratius locum, dilucidè narrationes, Orat. Acute, diligentis-
simè, præclare, 1. Aca. Apertissimè, planissimè iniurias, 4. Ver. Breui, pro
Planè. Breuiter, subtilius, 2. de Nat. Copiosè, expedite, facete, grauius,
ridiculè, variè, de Clar. Diligentissimè causam, pro Corn. Diligentè
vim, lenissimè, singulatim de vnaquaque re, 2. de Inu. Dilucidè, 1. de Di-
uin. Enodatiùs, 5. de Finib. Facile, 14. Famil. Faciliùs quæ velis, 3. Offic.
Vberius, valdè, 4. Acad. Latine, 1. de Finib. Magnificè, 15. Attic. Orna-
tiùs, similiter, 1. de Orat. Planè, 13. Att. Planè causam, Planius, Part. Ve-
rè causam, 7. Attic.

EXPLICATOR, 2. de Nat. 138. Illa potius explicetur incredibilis fa-
brica naturæ. 7. Att. 12. Nihil vidi vnquam, quod minus explicari
possit. Ibidem 21. Explicari res non potest. 1. de Fin. 18. Aperien-
dum est igitur quid sit voluptas: aliter enim explicari, quod
queritur, non potest: quam si explicauisset, non tam hæsitaret.

EXPLORATIO, *exicio, exsilio*, 2. de Diu. 86. Sed hoc quidem genus di-
uinationis vita iam communis exprosit.

EXPLORATIO, 1. de Orat. 259. Esopum, si paulum irrauerit, ex-
plodi video. Part. 3. Histrio si paulò se moueat extra numerum,
exsibilatur & exploditur, pro Q. 30. Eroses comædus non mo-
dò sibilis, sed etiam conuicio è scena explodebatur. 2. Qu. Fr. 11.
Multa dixi in ignobilem regem, quibus totus est explosus. 1.
Offic. 6. Aristonis & Pyrrhonis explosa sententia. 5. de Finib. 33.
Iam explosæ eiectione sententiæ Pyrrhonis & Herilli, pro Clu.
86. Id quod tum explosum & eiectum est.

EXPLORATE, *certè, planè*, 10. Fam. 8. Non solum bene sperare de
nobis homines, sed exploratè iudicare volumus. 1. de Nat. 1. Ex-
ploratè perceptum esse & cognitū. 16. Fa. 8. Exploratè nauigare.

EXPLORATIVVS, *certus, explicatus*, 10. Att. 15. Fac vt omnia
ad me perspecta & explorata perscribas. 10. A. 19. Magna spe
& propè explorata, libertatis causam suscepimus. 3. Off. 117. Spes
alicuius explorata. 1. de Nat. 64. Non est igitur tam explorata
ista ratio quàm videtur. 6. Fa. 1. Explorata nobis est victoria, pro
Mur. 49. Sicut ei iam exploratus & domi conditus consularatus
videretur. 1. Att. 13. Vt non libeat cuiquam dare nisi de quo ex-
ploratum sit tibi eum redditurum. 2. Fa. 16. De quo mihi explo-
ratum est, ita esse vt tu scribis. Postquam ad Quir. 15. Cum mihi
esset exploratissimum, P. Lentulum proximo anno Consul-
lem futurum. 4. Ac. 54. Cui possit exploratum esse de sua salute?
Brut. 17. Quid enim exploratius esse potest, quàm illius animus
in rempub. 9. Fa. 10. Cùm mihi erit exploratum, te libenter esse
risurum, scribam ad te pluribus. 16. Att. 2. Brundisium pergere
cogito: felicior enim & explorator deuitatio legionum fore
videretur, quàm piratarum, qui apparere dicuntur. Ibid. 14. Dixi
me nullo modo facere posse, nisi mihi exploratum esset, eam
Tyrannoctonis amicum fore, de Sen. 66. Quis est tam stultus,
cui sit exploratum, se vsque ad vesperum esse victurum? 3. Att. 17.
Literæ à timore, exploratæ.

EXPLORATVM habeo, *id est, compertum, perspectum, cognitum*, 1.
de N. 5. Deus habet exploratum, fore se semper. 7. A. 16. Poter-
itis igitur exploratam habere pacem, cum in ciuitate Anthoniū
videatis: ad Br. 4. Si exploratum habere cæpero, Cæsarem hon-
oribus extraordinariis fore contentum. 9. Att. 9. Cæsarem hoc
idem probaturum, exploratum habeo. 2. de Diuin. 60. Illud

Quendi & exprimendi genere superasti. Ora. 18. Oratio ad exprimendos animi sensus reperta.
 ¶ *Conficienda*. pro Rab. 7. An de tabulario incenso longa oratio est exprimenda. Or. 61. Perfecti Oratoris species exprimenda est.
EXPRIMENS. 3. de Or. 18. Manus digitis subsequens verba, non exprimens abidem. Gestus scenicus, verba exprimens. de Ar. 59. Poeta fingendo exprimens Scyllam aut Charybdim.
EXPRIMO, *expono, eloquor, oratione complor, imitor, effingo*. 4. Ac. 77. Nemo superiorum non modò expresserat, sed ne dixerat quidem, posse hominem nihil opinari. de Diu. 79. Atque hanc speciem Praxiteles celavit argento, & noster Archias expressit verbis. Ibid. Cur non ipsius confessionem multorum oculis, facinoris denique vocetanti sceleris crimen expresserint? 3. Fa. 11. Expriemere formam reipub. & temporum. 2. de Or. 90. Expriemere quandam formam dicendi. pro Cael. 49. Qui iura non vtilitate communi, sed literis exprimis. 4. ad Her. 64. Expriemere & effingere formam alicuius. 1. de Diu. 61. Hæc verba ipsa Platonis expressi. 8. At. 11. Ille vir quem nostris libris satis diligenter, ut tibi quidem videtur, expressimus. 2. de Orat. 184. Expriemere oratione mores alicuius. 1. Ac. 10. Qui non verba, sed vim Græcorum expresserunt Poëtarum. pro R. P. 4. Filius liberalitate vitam patris expressit. 2. de Orat. 90. Exercitatio, qua illum quem ante delegeris, imitando effingas atque exprimas. 1. 32. Quod exprimere dicendo sensa possumus.
 ¶ *Aufero*. pro Mil. 10. & 165. Hanc legem à natura ipsa arripimus, haufimus, expressimus.
 ¶ *Cum labore obtineo*. 1. Att. 16. Si tuis blanditiis tamen è Syconis nummulorum aliquid expleveris. 4. V. 165. Nullam pecuniam statuarum nomine, nisi vi expressam & coactam. 5. 112. Cum in ius ipsum eduxi, expressi, vt conficere tabulas se negaret.
 ¶ **ADVERB.** Amplius, 5. Ver. Breuiter, latè, Part. Diligenter, 2. de Finib. Diligenter aliquem, 5. de Repub. Diligenter satis libris, 8. Attic. Necessario partes, 7. de Inuent. Subtiliter vim Oratoris, 2. de Orat.
EXPRIMOR, *effingor*. Orat. 8. Vnde illud quasi imago exprimitur. 3. de Orat. 15. In libris Platonis ferè omnibus Socrates exprimitur.
 ¶ *Exponor*. 3. de Fi. 15. Nec tamen exprimi verbù è verbo necesse erit, vt interpretes indifferi solènt. de Or. 23. Neq; ea interpretatione mea aut ornatius explicari, aut planius exprimi possint.
 ¶ *Pronunciator*. 3. de Ora. 38. Nolo exprimi literas putidius, nolo obscurari negligentius.
 ¶ **ADVERB.** Planius, 1. de Orat. Præclare naturam, 6. Famil. Putidius literas, 3. de Orat.
 ¶ *Syntaxis. Expressum ac eminens. Expressum & illustre exemplum. Solida & expressa iudicia. Sonus non expressus, neque oppressus. Expressa & polita effigies. Coacta & expressa vix pecunia. Imitando effingere & exprimere. A natura vitium exprimere. Fabula ad verbum de Græco expressa.*
EXPROBRANDI. pro S. R. 45. Non enim hoc exprobrandi causa, sed commonden di gratia dicam. 2. de Orat. 304. Quid si quæ vitia sunt in iudicibus, ea tu in aduersariis exprobrando non intelligas te in iudices inuchi?
EXPROBRANS. de Amic. 74. Odiosum sanè genus hominum officia exprobrantium.
EXPROBRO, *obicio, probro, vitio & culpa do, verro, &c.* 7. V. 131. Num tibi casus bellicos exprobrare, aut obicere videor? 5. Fa. 15. Nescio, quomodo illæ ipsæ literæ quasi exprobrare mihi videntur, quod in vita maneam. in Sal. 15. Exprobrare languorem alicui. de Am. 73. Quorum plerique aut queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant.
 ¶ *Syntaxis. In aliquo exprobrare. & alicui. Exprobrare, aut obicere aliquid. Officia exprobrare.*
EXPROMO, *profero, expono*. 5. Fa. 12. Quæ nunc expromam absens audaciùs. 2. de Leg. 17. Sed iam exprome, si placet, leges istas de religione. 1. Att. 8. Deinde suum exprompsit odium. pro Dom. 60. Sed ego vestram crudelitatem expromo: pro Mil. 34. In meo inimico crudelitatem exprompsisti tuam. 1. Qu. Fr. 1. 22. Vt apud eos ipsos, quod ab iis didicerimus, velimus expromere. 2. de Diu. 151. Conferre causas, & quid in quamque sententiam dici possit, expromere.
 ¶ **ADVERB.** Audaciùs, 5. Fam.
EXPROMOR. 2. C. 22. Quorum omnis industria vitæ, & vigilant labor in antelucanis cænis expromitur. Orat. 125. Caula, in qua vis eloquentiæ possit expromi.
EXPUGNATIO. pro Pom. 13. Ipsorum aduentus in vrbes sociorum, non multum ab hostili expugnatione differt. 11. Att. 20. Nocturnæ expugnationes.
 ¶ **ADVERB.** Hostilis, pro Pom. Luçiosa fani, & acerba, atque clara apud omnes, 3. Ver. Nocturnæ, 3. Att.
EXPUGNATOR, *urbis expugnator*. 1. de In. 93. Expugnator pudicitia. 3. V. 9.
EXPUGNO, *capio vi* pro Cluent. 36. Hoc se Aiulio, tanquam aliqua machina admota, sperabat se capere Asiñi adolescentiam, & fortunæ eius expugnare posse. pro Cæl. 49. Expugnare pudici-

tiam. 4. V. 130. Cetera aliqua ratione expugnare: id est, conuincere.
 ¶ *Extorqueo vel exprimo*. 3. 44. Dij immortales, quanta iste cupiditate, quibus allegationibus illam sibi legationem expugnaui? **EXPUGNOR**. Parad. 4. Sapientis animus nunquam vincitur, nec expugnatur.
 ¶ *Syntaxis. Ratione expugnare: id est, conuincere. Legationem sibi expugnare allegationibus. Vincere & expugnare.*
EXPULSIO. Par. 6. Expulsiones vicinorum.
EXPULSOR. pro Qu. 30. Iste bonorù possessor, expulsor, ereptor.
EXPULVS. pro Clu. 14. Expulsa atque exturbata filia. Ibid. 188. Cupiditate matris expulsa ex matrimonio filia. 8. At. 2. Non expulsi sed euocati è patria. pro Mil. 51. Multi à Clodio bonis expulsi. ¶ Pro S. R. 27. Eà Sextum Roscium inopem, eiecum domo atque expulsum ex suis bonis, fugientem latronum tela, & minas recepit domum. pro Sest. 7. Sertius Massiliam profectus est, vt focerum videre, consolarique posset, fluctibus reipub. expulsum, in alienis terris iacentem. 4. V. 62. Heraclius ille Syracusanus, & hic Bidinus Epicrates expulsi bonis omnibus Romam venerunt. 6. 127. Ostendit, deiectos, eiectos, fortunis omnibus expulso esse populi Romani socios atque amicos.
 ¶ **ADVERB.** Aliquando agro, pro Mur. Iniquè, pro Dom. Iniquè à ciuibus, pro Sest.
EXPULTRIX. 5. Tusc. 5. Philosophia expultrix vitiorum.
EXPUGNANDVS. de Clar. 258. Quo magis expurgandus est sermo.
EXPVRGO, *quasi expio*. Antequam. 21. Expugnare, suspicionem dimouere.
EXPVTO, *excogito, reputo*. 10. Fam. 24. Et rursum quæ mens cum à tanta gloria auocari, & ad cogitationem Consulatus bimetricis transtulerit, exputare non possum.
EXVILIA, *Æmons Romæ*. 2. de Leg. 28.
EXVILINA porta. 2. de Or. 175.
EXVIRENDVS. pro Flac. 12. Vos qui mores exquirendos putatis. 5. Tusc. 66. Mens agitandis exquirendisque rationibus alitur. pro Dom. 39. Non sum in exquirendo iure augurum curiosus. 1. Off. 132. Cogitatio in vero exquirendo maxime versatur. 4. A. 5. His Senatus arbitratu singulares exquirendos honores.
EXVIRENS. de Fat. 2. Maxime nos quidem exquirentes ea consilia, quæ ad concordiam ciuium pertinerent. 8. Att. 3. Hæc scripsi sedato animo, nullum meum iudicium interponens, sed exquirens tuum.
EXVIRO, *quaro, requiro, inuestigo, perscrutor*. 7. 12. A te nihil tum certi exquiro, sed quid videtur. 13. 22. De Varrone non sine causa, quid tibi placeat, tam diligenter exquiro. 7. 17. Sed hæc non nimis exquiro à Græcis. pro Deiot. 42. Exquire de Blesamio, nunquid, &c. pro Pom. 51. Omnis autoritatibus ipsa re & ratione exquirere veritatem. 2. de Diu. 46. Cum ex te causam vniuscuiusque diuinationis exquirerem. 2. de Nat. 96. Exquirere causas rerum. 4. V. 133. Exquirere aliquid palam. 6. 10. Noli facta Verri ad antiquæ religionis rationem exquirere. 1. Offic. 147. Quid in aliquo peccatum sit, exquirere. 1. de Fin. 11. Quid verissimum sit exquirere. 2. de Diu. 28. Sed foli sumus, licet verum exquirere sine inuidia.
 ¶ **ADVERB.** Accuratiùs, 4. de Finib. Diligenter, 13. Att. Diligentius, magnoperè consilium, 15. Att. Diligentissime precium, 5. Ver. Quam diligentissime, 8. Att. Studiosè, 1. Offic.
 ¶ **EXVIRO**. pro Cec. 56. Sed in hac re, cognita sententia, editi verba exquiri omnia voluerunt.
 ¶ *Syntaxis. Exquirere ex aliquo, & de.*
EXVISITE, *accuratè, diligenter*. de Cla. 276. Accuratè exquisitèque facere aliquid. 1. Tusc. 116. Rationes à Philosophis exquisitius colliguntur. de Cl. 322. Quid videretur exquisitius, quam vulgus hominum studuisse literis.
EXVISITVS, *accuratus, lectus, excellens*. 1. de Orat. 250. Quamquam ipsi omnia, quorum negotiorum est, consulta ad nos & exquisita deferunt. 4. Fa. 13. de Cl. 22. & 1. de Fin. 1. Tua exquisita doctrina & singularis industria. 1. de Fin. 30. Exquisitis rationibus confirmare aliquid. 1. de Diu. 4. Philosophorum exquisita quedam argumenta, &c. 2. de Orat. 175. Quod autem, &c. non est exquisitæ artis præscribere, sed mediocri ingenij iudicare. de Clar. 282. Accuratum & exquisitum dicendi genus. Ora. 163. Verba benè sonantia, sed non, vt Poëtæ, exquisita ad sonum, sed sumta de medio. 1. Offic. 130. Mundicia odiosa & exquisita nimis. de Clar. or. 104. Gracchus semper habuit exquisitos è Græcia magistros. 1. Off. 133. Nihil fuit in Catulis, vt eos exquisito iudicio putares vti literarum. de Clar. 252. Multa litera & exquisita Cæsaris. I. P. 67. Nihil apud hunc lautum, nihil elegans, nihil exquisitum. 4. A. 6. Laudantur exquisitissimis verbis legiones. de Cla. 273. Recondita, exquisitæque sententiæ. 3. Off. 100. Nec verò ignorabat se ad exquisita supplicia proficisci. de Clar. 321. Exquisitius & minime vulgare orationis genus.
 ¶ **ADVERB.** Vndique, 3. de Orat.
 ¶ *Synt. Exquisita doctrina, ratio. Accurati & exquisitum. Mundicia odiosa, & nimis exquisita. Magister exquisitus. Supplicia exquisita.*

EXSACRIFICARE, *sacrificare*. 1. de Diu. 41. Ennij.
EXSATVRATVS, *expletus*. 5. Tusc. 101. Exfaturata libido.
EXSATVRO, vel **EXATVRO**, *expleo*. 7. V. 64. Pascere oculos, & exfaturare animum cruciatu alicuius.
EXSCRIBENDVS. 16. Fam. 2. 1. Multum mihi eripitur operæ in exscribendis hypomnematis. 3. V. 98. Proinde quasi exscribendi potestatem non haberet.
EXSCRIBO, *describo*. 4. 189. Tabulas in foro summa hominum frequentia exscribo. Oecon. 1. Cuiq; sua annumerauimus, atque annumerata impleri exscripsimus.
EXSIBILO, *explodo*. Parad. 3. Histrio si paulò se moueat extra numerum, exsibilatur & exploditur.
EXSICCATVS. 16. Fam. 2. 6. Ne lagenæ dicerentur inanes fuisse, quæ furtim essent exsiccatæ. de Cl. 290. Exsiccatum genus orationis. *id est, extenuatum*.
† **ADVBRB**, Furtim, 16. Famil.
EXSOLIÒ, pro **DEIOT. 25**. Deiotarus anxionatus est, se seq; exspoliare maluit, quam pecuniam tibi non subministrare. 2. de Fini. 43. Vt virtutem earum rerum selectione exspoliant. 10. At. 1. Exspoliare Pompeium exercitu & prouincia.
EXSVERTO, *expergefacio*. pro Mur. 22. Te gallorum cantus exsuscitat. 1. Offic. 12. Quæ cura exsuscitat etiam animos, &c. ad Brut. 16. Tu te exsuscita. 3. ad Her. 22. Cum sermone animum eius retinet, & exsuscitat clamore. Ibid. 34. Si naturalem memoriam exsuscitauerimus hac notatione.
EXSVERTOR. 3. ad Heren. 36. Docet ergo se natura vulgari & vsitata re non exsuscitari, nouitate verò, & insigni quodam negotio commoueri. 2. de Inuent. 49. Animus aut renouatur ad ea quæ restant, aut omnibus iam dictis exsuscitatur.
† **Synta**. *Exsuscitari à somno. Animum, se se, memoriam exsuscitare.*
EXSVSCITATIO, *commotio*. 4. ad Her. 56.
EXTA, *precordia*. In Vat. 14. Puerorum extis deos manes mactare. 2. de D. 29. Gallinaceum fel, sunt enim qui vel argutissima hæc exta esse dicant. 1. de Diu. 12. Exta pecudum, aut monstra, aut fulgura interpretantur. Top. 77. Præsenso per exta.
† **ADIVNC**. Argutissima, bona. (non bona, prima, secunda, 2. Diuin. Bona, tristissima, 1. de Diuin.
EXTABESCO, *totus liquefio, contabesco*. 3. Tusc. 26. Corpus macie extabit. 2. de Na. 5. Opiniones nouas diurnitate extabuisse.
EXTEMPLO, *illicd*. pro Q. R. 8. Quid fingat extemplò, non habet. in Arat.
* **EXTEMPORALIS**. de not. Extemporalis.
EXTENSVS, *extentus*. 4. Aca. 145. Nam cum extensis digitis aduersam manum ostenderat, visum, inquebat, huiusmodi est.
EXTENTVS, *extensus, præiectus*. 2. de Or. 242. Cum extento brachio paululum etiam de gestu addidit.
EXTENVAIO. 3. de Orat. 200. Distinctè concisa breuitas & extenuatio.
† **ADIVNC**. Concisa, 3. de Orat.
EXTENVAIVS. (Concretus. 2. de Nat. 101. Aër extenuatus in sublime fertur, concretus autem in nubem cogitur. Brut. 1. 13. Recurri ad copias meas: sic enim eas verè appellare possum: sunt enim extenuatissimæ, & inopia omnium rerum pessimè acceptæ.
EXTENVO, *minuo, attenuo, deprimo*. (Adaugeo, exaggero, amplifico. 3. Tusc. 34. Quæ cogitatio omnes molestias extenuat. 4. V. 138. Nam locupletissimi cuiusque census extenuant, tenuissimi auxerant. 3. de Or. 102. Amplificare rem ornando.) (Extenuare & abijcere. 2. Offic. 70. Neque enim verbis auget suum munus, sed etiam extenuat. pro Mar. 21. Verbis extenuare aliquid. 2. ad Her. 4. Aut causam vehementer extenuabit.
EXTENVR. 3. Atti. 14. Posteaquam extenuari spem nostram & euanescere vidi. || 2. de Natu. 134. Extenuatur cibus dentibus & mollitur.
† **ADVBRB**. Singulatim voluptates, 5. Tusc.
† **Synta**. *Extenuat amor molestias. Dentes extenuant & molliunt cium. Munus verbis extenuare.*
EXTEREBRO, *exterebrando extraho, perterebro*. 1. de D. 48. Itaque ex eo auro, quod exterebratū esset, buculam curauit faciendam.
EXTERMINANDVS, *ablegandus, profigandus*. 13. A. I. Hunc ex finibus humanæ naturæ exterminandum puto. pro Sest. 9. Idem C. Marcellū exterminandum ab illa vrbe curauit; aliter, cum illa.
EXTERMINATOR, *expulsor*. pro Dom. 141. Resp. obseruabatur ante oculos exterminatoris sui.
EXTERMINATVS, *fugatus*. pro Flac. 25. Huius virtute reges exterminati sunt. pro Dom. 141. Resp. erat exterminata mecum. Postq; ad Quir. 14. Itaque resp. exterminata, mihi locum in hac vrbe esse non putavi. 1. de N. 63. Protagoras vrbe atque agro est exterminatus.
EXTERMINO, *expello, eicio*. de Pro. 3. Vt non antè attigerint, quam hunc ordinem condénarint, quam autoritatem vestram ex ciuitate exterminarint. 3. Off. 47. Malè etiam, qui peregrinos vrbibus vti prohibent, eosque exterminant. pro Sest. 30. Exterminabit ciues Romanos consul à suis dijs penatibus;

EXTERMINOR. pro Cor. 51. Atque vti nam, qui vbiq; sunt propugnatores huius imperij, possent in hanc vrbe venire, & ex vrbe Catilinam eiciebam, cum illum exterminari volebam. pro Mil. 102. Ex vrbe expelli, exterminari, eici.
† **Syntaxis**. *Ad vrbe exterminari. Vrbe & agro. Exterminare auctoritatem, Remp. peregrinos. Exterminari, expelli, eici. exaggerationem agnosce & synonymiam.*
EXTERNVS, *extrarius, extraneus, exterius, alienigena, extrinsecus accedens, aduentitius, peregrinus*. (Domesticus. 6. V. 114. Neq; hæc externa nobis est religio, neq; aliena. 2. de N. 158. Canom amena & aduentitia visione pulsari. 2. de Nat. 26. Externus & aduentitius tepor. de Som. 2. 1. Inanimatum est omne, quod impulsu agitatur externo. ad Br. 10. Nec externis hostibus magis quam domesticis laboramus. 2. Offic. 64. Apud populos externos. Ibid. Externi homines. 1. de Nat. 26. Mens cingitur corpore externo. 4. Famil. 9. In externis locis minor est ad facinus verecundia. 5. Tusc. 25. Fortuna domina rerum externarum, & ad corpus pertinentium. Topic. 89. Externa commoda.
† **Syntaxis**. *Externum, alienum, Domesticus*. (externus, visio animi externa & aduentitia.
EXTERO, *comminuo, digero, conficio*. 2. de Nat. 136. Aluum subiectam stomacho calorem muleum habere exterendo cibo.
EXTERREOR, *perterreor*. 2. Offic. 37. Dolorum cum admoventur faces, præter modum plerique exterrentur.
EXTERRITVS, *perterrefactus*. 1. de Diu. 40.
Talia commemorat lacrymans exterrita somno.
† 1. de Diu. 79. Noctu lumine apposito experrecta nutrix, animaduertit puerum dormientem. Circumplicatum serpentis amplexu, quo aspectu exterrita clamorem sustulit.
EXTERVS, *externus*. pro Font. 25. & 1. V. 18. Exteræ nationes & gentes. 2. C. 29. Exterus hostis atque longinquus.
EXTIMESCENDVM. 7. A. 2. Ab Antonio maius periculum quam vllis nationibus extimescendum est. de Fat. 28. Nec ob rem fatum, aut necessitas extimescenda est.
EXTIMESCO, *pertimeo*. 9. At. 6. Vnum illud extimescebam, ne quid turpiter facerem. 9. Fam. 26. Nihil est, quod aduentum nostrum extimesceat. 16. Att. 11. Cerulas enim tuas miniatulas extimescebam. pro Deiot. 31. De fortunis communibus extimescebam. || pro Plan. 2.
EXTIMVS, *externus*. (Intimus. de Somn. 9. Orbis cœlestis extimus, &c.
EXTINCTOR. IP. 26. Non extinctor, sed autor incendij. de Ar. 94. Extinctor belli domestici. pro Dom. 101. Extinctor conuersionis. pro Syl. 88. Ne extinctor patriæ, ne proditor appelletur.
EXTINCTIO, *interitus*. 1. Tusc. 117. Supremus ille dies non extinctionem, sed commutationem afferit loci. Horrens. Neque molestam extinctionem & quasi quietem vite fore.
EXTINCTVS, *oppressus, deletus, mortuus*. pro Dom. 94. Extinctum iam est illud maledictum crudelitatis. 3. Offic. 3. Extincto enim Senatu, deletisque iudiciis, quid est, &c. de Am. 80. Vt extinctæ potiùs amicitia quam oppressæ videantur. 4. Fam. 3. Omnes ciues sic existimant, quasi lumen aliquod extinctis cæteris elucere sanctitatem tuam. pro Cæl. 61. Sin autem iam suberat similitas, extincta erat consuetudo, dissidium extiterat, &c. 3. de Or. 1. Illa virtus L. Crassi morte extincta subito est. pro Cor. 34. Cum duo fulmina nostri imperij subito in Hispania extincti occiderent. 2. de N. 23. Refrigerato autem & extincto calore, occidimus ipsi & extinguimur. pro Cæl. 71. Memoria tanti flagitij non extincta illa quidem, sed repressa vetustate. de Cl. 2. Vir egregius, alienissimo reip. tempore extinctus. 10. Fam. 25. Quæ ad extinguendas reliquias belli pertinent.
† **ADVBRB**. Funditus, 4. Ver. Iam pridem, pro Sest. Omnino, 13. Philip.
EXTINGVO, *resinguo, opprimo, deleo, interitum alicuius facio*. 7. V. 112. Non posse Verrem testes interficiendo crimina sua extinguere. 4. 172. Vt si posset, quæ antea scripserat, ea planè extingueret. 3. 48. Fuit illa cupiditas tanta, quæ tantam extingueret religionem. 4. C. 7. Qui delere imperium, qui populi Romani nomen extinguere conati sunt. pro Mil. 5. Alicuius non salutem modò extinguere, sed etiam gloriam per iudices infringere. 10. Fam. 22. Extinguere bellum. 1. 1. Gratiam autem nostram extinguit hominum suspicio. de Pro. 2. Inimicitias in fortissimis viris non solum extinxit Reip. dignitas, & ipsorum, sed etiam, &c. pro Mil. 74. Qui adem Nympharum incendit, vt memoriam publicam recensionis tabulis publicis impressam extingueret. de Arusp. 6. Extinguere & funditus delere aliquid. 1. de Or. 60. Animorum motus in flammam vel extinguitur. 1. V. 26. Extinguere & delere improbitate. 6. A. 18. Omnes vnum student, M. Antonij conatus auertere à Repub. furorem extinguere, opprimere audaciam. pro S. R. 36. Extinguere, atq; opprimere potentiam alicuius. pro Corn. 16. Mors extinguit inuidiam. 3. de Nat. Ne susceptus publicè religiones disputatio talis extinguat.
† **ADVBRB**. Omnino, 1. Verr. & de Senec. Planè scripta, 4. Ver. Non modò, pro Mil. Non solam, de Prou.

EXTREMITAS, ora de Vniuer. 15. Globosum, quod *σφαιρα*, eisdem Græci vocant, cuius omnis extremitas paribus à medio radiis attingitur. 2. de Fin. 102. Regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas. de Vn. 13. Si animus extremitatem cæli à suprema regione rotundo ambitu circumiecit. 5. Tul. 114. Ille omnem infinitatem peregrinabatur, vt in nulla extremitate consisteret.

† **Syntaxis.** *Cæli nulla ora, & nulla extremitas.* (in oratione synonymia ratio.)

* **EXTREMO**, ad extremum, postremò in L. Pison. Prius dein extremò.

EXTREMUM, ultimum, finis. 2. de Diu. 103. Quod finitum est, id habet extremum. 2. de D. 103. Quod non habet extremum, infinitum sit, necesse est.

† **Vim habet adverbij, Tandem, Cum, Ad.** 13. A. 45. Sed iam se colligit, & ad extremum incipit philosophari. 2. Att. 22. Ad extremum manus dedit. Br. 10. Cui consili non animus ab initio, non fides ad extremum defuit. 2. de Nat. 118. Ad extremum omnis mundus ignescet. 2. de Or. 83. Part. 122. & 2. de Orat. 158. Primum, & c. deinde, & c. potest, & c. tum ad extremum, & c.

† **ADIVNC.** Producta, atque longa, 3. de Orat.

EXTREMVS, postremus, ultimus, nouissimus. (Intimus pro Cluen. 185. De furto, si non eo loco quo debuit, ne in extrema quidem, aut media, aut aliqua denique parte quaestionis, verbum fecit vllum. 2. de Nat. 64. Itaque in ea Dea, quæ est rerum custos intimarum, omnis precatio & sacrificatio extrema est. 2. de Diu. 91. Cælum ipsum, quod extremum atque vitimum mundi est. 2. de Leg. 54. Februarius mensis extremus anni. in Sal. 14. In extrema fortuna stare. 10. Fam. 33. Descendere ad extrema. de Clar. 126. Manus extrema non accessit operibus suis, id est, non recognouit opera sua 7. V. 117. Excipere extremum spiritum alicuius. in Arato. Extrema nocte, & a prima nocte. 2. de Or. 322. Est id quidem in totam orationem confundendum, nec minimè in extremam. 14. At. 8. Literæ quibus in extremis erat, sibi insidias fieri. 13. 43. Epistola, in qua extrema scriptum erat, & c. 1. Qu. Fr. 8. Iouis oratio, quæ est in extremo illo libro. 3. Off. 9. In extremo tertio libro. 1. de Diu. 9. Vt in extremo tertio scribis. 1. de Or. 41. Quod verò in extrema oratione, quasi tuo iure sumpsisti, & c. 15. Fam. 4. In Cappadocia extrema. 8. 1. Sed in ea Pompeij epistola erat in extrema ipsius manu, vt censeo, & c. 6. 1. In extrema ferè parte epistolæ. 1. Qu. Fr. 1. 36. In extrema parte & conclusione muneris ac negotij tui diligentissimus sis.

† **Syntaxis.** *Id non habet extremum. Extremum ac ultimum cælum. Ad extremum euasit. In extremo quarto libro. Litera quibus in extremis erat.*

EXTREMO, explico, expedio. 5. Fa. 10. De Dionysio tuo nihil adhuc extrico.

EXTRINSECVS, extra foris. 2. de Orat. 163. Extrinsecus autem assumuntur, cum ea quæ sunt foris, neque inhaerent, in rei natura colliguntur. Top. 8. Alij loci assumuntur extrinsecus. 2. de Orat. 318. Hæc autem non extrinsecus aliunde querenda. 1. de N. 121. Imagines vniuersum mundum complectentes extrinsecus. 2. 136. Pulmones extrinsecus spiritum adducunt. 4. Acad. 48. Vt si quis exalbesceret, vel ipse per se motu mentis aliquo, vel obiecta terribili re extrinsecus. de Fat. 42. Assensio fieri non potest, nisi commota viso, neque vlla vi extrinsecus excitata. de Vn. 18. Deus animum circumdedit corpore, & vestiuit extrinsecus. 4. Acad. 125. Imagines extrinsecus in animos nostros per corpus irrumpunt. 2. de Diu. 139. Nullæ imagines obrepunt in animos animantium extrinsecus. 1. 66. Inest igitur in animis prælagitatio extrinsecus iniecta, & inclusa diuinitus. Ibid. 48. Annibal columnam auream vellet auferre, dubitauit, vtrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata. 5. de Fin. 68. Hæc quæ sunt extrinsecus. 1. de Diu. 70. Animos hominum quadam ex parte extrinsecus esse tractos & haustos. 2. 58. Et humor allapsus extrinsecus, vt in tectoriis videmus austro, sudorem imitari potest. Ibid. 103. Quod habet mediam, id cernitur ex alio extrinsecus. Ibid. 139. Quia imagines obrepunt extrinsecus. 5. de Fin. 39. Et nunc quidem, quod vitem, tuetur, est id extrinsecus. id est, non in ipsa vite. 5. Tulc. 58. Corporum adiumenta adhibentur extrinsecus, animorum salus inclusa in ipsis est. 5. Fa. 13. Non aliunde pendere, nec extrinsecus, aut bene aut male viuendi suspensas habere rationes. 3. de Nat. 19. Nullum est corpus quod effugiat accipiendi aliquid extrinsecus. id est, quasi ferendi patientis, necessitatem. Acad. Nullo prorsus commodo extrinsecus posito.

† **Syntaxis.** *ulmones adducunt spiritum extrinsecus. Extrinsecus vestiuit. Extrinsecus inaurata columna. Vim ergo habet hæc dictio termini à quo, & in quo.*

EXTRICTIO. 14. A. 34. Eòsque nec inhumanos esse, sed correctos publicis operibus, eaque extructione, quæ sit ad memoriæ æternitatis ara virtutis. 2. de Nat. 150. Extructione tectorij.

EXTRICTVS, onustus. de Sen. 44. Senectus caret epulis extructisque mensis, & frequentibus poculis. I. P. 67. Mensa extructa multa carne.

† **Ædificatus**, pro Dom. 101. Domus mea euerfa ab inimice meo, & ab eodem extructa, & posita in oculis ciuitatis. 3. de Fin. 76. Vique ad illum & Cyro extructum rogam.

† **Confirmatus**. 4. de Fin. 1. Fundata & extructa disciplina.

† **ADVERB.** Accuratè, verè, 4. de Fin.

EXTRUDO, eijcio. 7. V. 37. Itaque domo tua Chelidonem extrudere noluit. Br. 14. Cum ad me de Ciceronis abs te discessis scripseris, statim extrudi tabellarios. 14. Fam. 6. Pollucem si non est profectus, quam primum fac extrudas. 2. de Or. 134. Extrudere & eicere aliquem hospitio.

EXTRUDOR. 16. Att. 2. Sed quoniam furore illo extrudimur, Brundisium pergere cogito. 3. 13. Sed iam extrudimur, non à Planco (nam is quidem retinet) verum ab ipso loco minimè apposito ad tolerandum in tanto luctu calamitatem.

EXTRENDVS. I. P. 48. Permutationes ad hunc Tusculanum montem extruendum.

EXTRVO, excito, adifico. 2. Att. 2. Magnum aceruum Dicearchi mihi ante pedes extruxeram. 14. A. 33. Cum vobis immortale monumentum suis penè manibus Senatus populisque Romanum extruxerit. pro Dom. 124. Is ad cælum extruxit villam in Tusculano. pro Mil. 75. Extruere ædificium in alieno.

† **Cogito**. 5. de Fin. 71. Agè, nunc extruere animo altitudinem excellentiamque virtutum.

EXTRVOOR, adificor. 2. de Leg. 64. Plaro vetat sepulchrum extrui altiùs, quam, & c.

† **Oneror** 5. Tul. 62. Mensæ conquistissimis cibis extruebantur.

EXTVRBANDVS, propulsandus, profugandus. Br. 16. Cicero iudicium suum direxit in exturban do Antonio.

EXTVRBATVS, fugatus, eiectus. 6. V. 67. Antiochus præcepit e provincia exturbatus est.

EXTVRBO, per vim eijcio, expello, deijcio, euerto. 8. At. 25. Quarto, qui sint isti optimates, qui me exturbent, cum ipsi domi maneant. pro Dom. 24. Cum Senatum à gubernaculis deiecisses, populum è nauì exturbasses. pro Syll. 71. Exturbare homines è possessionibus. 4. V. 46. Exturbare aliquem bonis patriis, id est, euertere.

† **Vexo**. 1. Q. Fr. 4. Multa conuenerunt, quæ mentem exturbarent meam.

EXTVRBOR, expellor, eijcio. pro Quint. 93. Miserum est exturbari fortunis omnibus. pro Cl. 14. Exturbari domo, & expelli domo. pro Quint. 49. Ex numero viroꝝ exturbari. Antequam. 16. E ciuitate cuius exturbatur, innocè expellatur. 2. contra Rul. 83. Exturbari & expelli ex agris.

† **ADVERB.** Nominatim ciuem ex ciuitate, pro Sest.

† **Syntaxis.** *Exturb. & absolue, aliquem. & e provincia, bonis patriis, fortunis, domo, & ex numero viroꝝ. Exturbare, & expellere (synonyma)*

EXVIL, eiectus, vi eiectus, extorris, damnatus, eiectus in exilium, exilio multatus, eiectus à patria, qui in exilio est, è ciuitate eiectus, qui dimi stare non potest, exilio affectus. pro Dom. 72. Exul est ipsum per se nomen calamitatis, non turpitudinis. Par. 4. Quos leges exilio affici volunt, exules sunt, etiam si solum non mutarunt. pro Cl. 17. Cum vagus & exul erraret, atque vndique excluderetur Oppianicus, & c. 2. de Ora. 75. Cum Annibal ad Antiochum venisset exul. 12. Famil. 1. Tabulæ figuntur, immunitates dantur, exules restituuntur. pro Sest. 56. Reducti exules Byzantium condemnati. pro D. 52. Vt exules Byzantium reducerentur. 7. At. 11. Exulum reditus. ibid. *Quædam ad id dicitur.* 2. ad Her. 45. Exules & vi eiecti, idem.

† **Syntaxis.** *Vagus & exul, & vndique exclusus. Reducere, restituere exules.*

EXVLCERATVS, perturbatus, affectus. pro Dom. 28. Ille tot suspitionibus certorum hominum, & scelere exulceratus. pro Deiot. 8. Vt in exulcerato animo facile fictum erimen incidere. 1. Fam. 1. Vt in rebus multo ante quam profectus es ab ipso rege, & ab intimis Pompeij clam exulceratis, deinde palam à Consularibus exagitatis, & in summam inuidiam adductis verisamur.

EXVLCERO, vlcus facio, corrumpo. 2. de Orat. 303. Quæ sanate nequeunt, exulcerant. de Clar. 156. Ea non modò non exulcerat gratiam vestram, sed etiam conciliat.

EXVLANDVM. 4. Fa. 8. Hic locus ad exulandum est aptissimus.

EXVLANS. de Diu. 52. Annibal apud Prusiam regem exulans. Quum Annibali exulanti depugnari placeret. 3. Tulc. 39. Talamonem pulsam patria exulantem atque egentem. 5. 107. Iure exulantem consolari non oportet.

EXVLO, exul sum, exilij causa solum verto, vel muto. 1. de Ora. 177. Qui Romam in exilium venisset, cui Romæ exulare ius esset, si se ad aliquem quasi patronum applicuisset. Par. 4. Et me exulatum nomine appellas, cum omnes meo discessu exulasse reputarent? Par. 4. Familiaris tuus de te priuilegium tulit, vt in opertum Bonæ deæ excessisses, exulares.

EXVLTANS, se iactans, gestiens, valde gaudens. Top. 86. Compingere exulantem læticiam. 3. de Orat. 164. Exulantem & præfidentem

fidem tibi reprimere valide legum habent. pro Sest. 95. Qui furorem exultantem represit. 1. Offi. 90. Equos ferocitate exultantes dormitoribus tradunt, vt his facillioribus possint vri. 5. Tusc. 16. Elatus inani latitia, exultans, temere gestiens. de Sen. 10. Fabius Annibalem iuueniliter exultantem, patientia sua mollebat. 2. de Diu. 145. Delphini exultantes, tempestatem futuram significant. de Ar. 1. Hominem furentem exultantemque continui. * Acad. Pificulos exultantes videmus.

† ADV ERB. Iuueniliter, de Seneca.

EXULTATIO. de Ar. 39. Illa exultatio Athamantis.

EXULTO, immoderate iactor, gaudio, triumpho, voluptate vel latitia nimia gestio. 6. Att. 1. Græci exultant, quod peregrinis iudiciis vt suis vtuntur. 1. 13. Alacris exultat improbitas in victoria. 7. 2. Cæsar quomodo exultat, Catonis in me ingratiissimi iniuria. Or. 26. Post sensum incedens exultat audacius. 1. A. 65. Exultare gaudio. 15. Att. 21. Quintus pater exultat latitia, pro S. R. 16. Rofcius exultabat victoria nobilitatis, pro Cor. 5. 8. Exultare in rumis alterius. 2. Tusc. 65. Cymbri in præliis exultant, lamentantur in morbo, pro Clu. 14. Palam exultare latitia, & triumphare gaudio cepit. 1. C. 23. Exulta impio latrocinio. 4. Att. 6. Exultant latitia in municipiis. 2. C. 3. Hoc in quo exultat & triumphat oratio mea. 4. Ac. 112. Campus in quo possit exultare oratio. 1. de Fin. 54. Oratio exultare. 1. de Diu. 60. Exultare, immoderate que iactari. Hortens. Si quando paululum aberrauerit timor, statim spe impunitatis exultat.

† ADV ERB. Audacius, Or. Effuse, inaniter. 4. Tusc. Immoderate, 1. de Diu. Palam latitia, pro Cl. Palam luctu, pro Sest.

† Syntaxis. Latitia exultans (attributum). Furor exultans, equus delphinus. Furens & exultans. Gaudio, latitia exultare. in ruinis alterius improbus exultat. Exultare latitia. Exultare triumphare. Oratio in campo exultans. Oratio exultare. Exultare, immoderate que iactari. Elatus inani latitia, exultans, temere gestiens. (vide amplificationem ex congerie synonymorum.)

EXVENS. 5. de Fin. 35. Vt si aut manibus ingrediatur, quis, aut non ante, sed retrò fugere, planè se ipse, & hominem ex homine exuens, naturam odisse videatur.

EXVO, spolio. 13. Att. 2. Sed iam ad ista obdurimus, & humanitatem omnem extrimus. pro Lig. 14. Nonne omnem humanitatem exuisses?

† Exuere. 7. V. 150. Si ex his laqueis te exueris, in illas tibi maiores plagas incidendum est.

EXVTVS. 5. Tusc. 70. Mens exuta vitiiis.

† Synt. Se ipse exuēs. Homine ex homine exuēs. Exuere se ex laqueis.

EXUPERANTIA. 5. Tusc. 105. Populus omnem exuperantiam virtutis odit.

EXUPERATIO, superlatio. 4. ad Her. 68. Significatio per exuperantem fit, cum plus dictum est, quam patitur veritas, augenda suspitionis causa.

EXUPERO, supero. 2. de D. 25. Quod fore paratum est, id summum exuperat Iouem. Postquam ad Q. 24. Dum anima exuperabo mea, id est, dum viuam. || Al. spirabo, & exspirabo.

EXVRO, surgo, erigo. pro Cl. 168. Tu autem nisi molestum est, paulisper exurge. 1. de Or. 265. Tum Sceuola, cum exurgeret, simul arridens, inruit, &c. 15. Fa. 19. Pansam nostrum secunda voluntate hominum, exurrexisse gaudeo. Lamb. leg. ex urbe exisse. || Confirmo, recreo. 2. con. Rul. 86. Ne recreatus exurgere atque erigere se posset. pro Planc. 102. Huc exurge tamen quæso, retinebo, & complectar. 13. A. 38. Si esset iugulata, nunquam exurgeret.

† ADV ERB. Honestissime, 12. Phil. Paulisper, pro Clu.

† Syntaxis. Exurge, & erige te.

EXVRO. 3. de N. 7. Mihi quidem ex animo exuri non potest, esse deos. (Inuere.)

EXVSTIO. de Som. 16. Eluiones, exustionesque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est.

EXVSTVS. 3. V. 70. Adrianus domi suæ viuus exustus est. pro Pom. 5. Bithiniae vicus exustus esse cõplures. de Cl. 16. Sic omnis fortis represus, exustissusque flos veteris vbertatis.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

† ADV ERB. Nautica, pro Pomp.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

EXVVIÆ, spolia, pro Pom. 55. Cum hunc locum nobis maiores nostri exuuis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent.

Contemne cotem Attij Nauij, nihil debet esse in philosophia commentitiis fabellis loci. 2. Qu. Fr. 15. Quamquam à te actam fabellam video esse festiuæ.

† ADV ERB. Aniles, 3. de Nat. commentitiæ, 2. de Diu. Lating, 1. de Fin. Tota, vetus, pro Cal.

FABER, opifex, artifex. 7. V. 47. Capitolium factum est publice gratis, coactis fabris, operisque imperatis. de Cla. 257. Ego me Phidiam esse malle, quam vel optimum fabrum tignarium. 9. Fa. 2. Si quis adhibere volet, non modò vt architectos, verum etiam vt fabros ad ædificandam rempub. poterimus & nos libenter accedere. 9. 15. Tu velim vt scribis, cum fabris domum perspicias: si enim nihil est in parietibus, aut in tecto virij, cætera mihi probabuntur. 3. V. 147. Quantum pauca operæ & mercedes fabrorum tulerunt, pro Plan. 62. Si mancipium pro fabro, aut pro textore emimus. Ora. 156. Fabrum & procum audeo dicere, non fabrorum & procorum. 9. At. 8. Iam duo præfecti fabrum Pompeij in meam potestatem venerunt. 3. de Nat. in Frag. Vt faber cum quid ædificaturus est, non ipse facit materiam, sed ea vitur, quæ sit parata.

† ADV ERB. Lignarius, optimus, tignarius, de Clar.

† Synt. Faber tignarius. Pro fabro, aut pro textore mancipium emere.

FABIANVS, à Fabio. Lege, FORNIX.

FABRATERIA, oppidum. 9. Fam. 24.

FABRE, artificiosè, scite, affabrè. 4. V. 83. Argentum fabre factum.

FABRICA, ipsa fabricatio, ars fabricilæ. 1. de N. 57. Natura effectum esse mundum, nihil opus fuisse fabrica. 1. de Diu. 116. Materia deinde quid iuaret, nisi cõfectionis eius fabricam haberemus.

1. Off. 127. Hanc naturæ tam diligentem fabricam imitata est hominum verecundia. 3. de N. 55. Vulcanus qui Lemni fabrica præfuisse dicitur. Ibid. 35. Vt pictura & fabrica, cæteraque artes. Ibid. 138. Illa potius explicetur incredibilis fabrica naturæ. 1. 19. Quibus oculis intueri potuit vester Plato fabricam illam tanti operis: quæ constructi à Deo atque ædificari mundum fecit? 2. 19. Omnis fabrica æris & ferri. Ibid. 121. Enumerare possum, quæ sit in figuris animantium, & quàm solers subtilisque descriptio partium, quàmque admirabilis fabrica membrorum.

† ADV ERB. Admirabilis, 3. de Nat. crudelis, 1. Tusc. Diligens naturæ, 1. Off. Diuina, incredibilis, 1. de Nat.

FABRICATIO, fabrica. 2. de N. 133. Si erit tota hominis fabricatio perfecta. 3. de Orat. 165. In verbo quandam habet fabricationem.

FABRICATOR, ædificator, architectus, artifex, machinator. de Vn. 5. Ille fabricator tanti operis. 4. Acad. 120. Minutorum opusculorum fabricator.

FABRICATVS. de Vn. 15. Mundus globosus est fabricatus.

FABRICO, fabricor, architector. 1. Offi. 147. Pictores & ij qui fabricant. 4. Acad. 17. Nihil est clarius vespæ, vt Græci: perspicuitatem aut euidetiam nos, si placet, nominemus, fabricemulque, si opus erit, verba.

FABRICO, fabrico, architector. 4. Aca. 86. Esse aliquam vim cum prudentia & cõsilio scilicet, quæ finxerit, vel, vt tuo verbo vtar, quæ fabricata sit hominem, qualis ista fabrica est: vbi adhibita est: &c. 30. Quanto artificio natura fabricata est, primum animal omne, &c. 1. de N. 4. Vt ea ipsa dij immortales ad vsum hominum fabricati penè videantur. 3. de Ora. 176. Iraque incredibiliter hoc natura fabricata est. ibid. 178. Capitolij fastigiū non venustas, sed necessitas ipsa fabricata est. pro R. P. 7. Is qua fabricatus gladium est. 2. de Diu. 43. Cyclopes Ioui fulmen fabricatos esse in Ætna putant.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter omnia fabricatur Deus.

FABVLA, res comæticia, scena, comædia, tragædia, apologus, argumentum. 2. de Diu. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere: quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, canticis adiuentur. autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. de Cl. 72. Lilius, qui primus fabulam docuit. 1. Tusc. 3. Lilius fabulam dedit. de Cl. 79. Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, morte obiit. pro Clu. 84. Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliationis & gratiæ fabulæ. 2. A. 34. Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ibid. Etenim decantata erat fabula. de Sen. 64. Quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquàm in exercitiis histriones in extremo actu corruisse. Ibid. 69. Nec histriones vt placeat peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur. pro Mil. 8. Itaque non sine causa fictis fabulis sapientissimi homines memoriæ prodiderunt, Orestem, &c. 1. de In. 27. & 1. ad Her. 13. Fabula est in qua nec veræ, nec verissimiles res continentur. 1. de In. 25. Apologus, vel fabula, vel irrisio. || Part. 40. Fabula etiam nonnunquam et si sit incredibilis, tamen homines commouet.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter omnia fabricatur Deus.

FABVLA, res comæticia, scena, comædia, tragædia, apologus, argumentum. 2. de Diu. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere: quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, canticis adiuentur. autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. de Cl. 72. Lilius, qui primus fabulam docuit. 1. Tusc. 3. Lilius fabulam dedit. de Cl. 79. Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, morte obiit. pro Clu. 84. Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliationis & gratiæ fabulæ. 2. A. 34. Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ibid. Etenim decantata erat fabula. de Sen. 64. Quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquàm in exercitiis histriones in extremo actu corruisse. Ibid. 69. Nec histriones vt placeat peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur. pro Mil. 8. Itaque non sine causa fictis fabulis sapientissimi homines memoriæ prodiderunt, Orestem, &c. 1. de In. 27. & 1. ad Her. 13. Fabula est in qua nec veræ, nec verissimiles res continentur. 1. de In. 25. Apologus, vel fabula, vel irrisio. || Part. 40. Fabula etiam nonnunquam et si sit incredibilis, tamen homines commouet.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter omnia fabricatur Deus.

FABVLA, res comæticia, scena, comædia, tragædia, apologus, argumentum. 2. de Diu. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere: quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, canticis adiuentur. autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. de Cl. 72. Lilius, qui primus fabulam docuit. 1. Tusc. 3. Lilius fabulam dedit. de Cl. 79. Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, morte obiit. pro Clu. 84. Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliationis & gratiæ fabulæ. 2. A. 34. Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ibid. Etenim decantata erat fabula. de Sen. 64. Quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquàm in exercitiis histriones in extremo actu corruisse. Ibid. 69. Nec histriones vt placeat peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur. pro Mil. 8. Itaque non sine causa fictis fabulis sapientissimi homines memoriæ prodiderunt, Orestem, &c. 1. de In. 27. & 1. ad Her. 13. Fabula est in qua nec veræ, nec verissimiles res continentur. 1. de In. 25. Apologus, vel fabula, vel irrisio. || Part. 40. Fabula etiam nonnunquam et si sit incredibilis, tamen homines commouet.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter omnia fabricatur Deus.

FABVLA, res comæticia, scena, comædia, tragædia, apologus, argumentum. 2. de Diu. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere: quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, canticis adiuentur. autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. de Cl. 72. Lilius, qui primus fabulam docuit. 1. Tusc. 3. Lilius fabulam dedit. de Cl. 79. Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, morte obiit. pro Clu. 84. Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliationis & gratiæ fabulæ. 2. A. 34. Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ibid. Etenim decantata erat fabula. de Sen. 64. Quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquàm in exercitiis histriones in extremo actu corruisse. Ibid. 69. Nec histriones vt placeat peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur. pro Mil. 8. Itaque non sine causa fictis fabulis sapientissimi homines memoriæ prodiderunt, Orestem, &c. 1. de In. 27. & 1. ad Her. 13. Fabula est in qua nec veræ, nec verissimiles res continentur. 1. de In. 25. Apologus, vel fabula, vel irrisio. || Part. 40. Fabula etiam nonnunquam et si sit incredibilis, tamen homines commouet.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter omnia fabricatur Deus.

FABVLA, res comæticia, scena, comædia, tragædia, apologus, argumentum. 2. de Diu. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere: quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, canticis adiuentur. autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. de Cl. 72. Lilius, qui primus fabulam docuit. 1. Tusc. 3. Lilius fabulam dedit. de Cl. 79. Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, morte obiit. pro Clu. 84. Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliationis & gratiæ fabulæ. 2. A. 34. Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ibid. Etenim decantata erat fabula. de Sen. 64. Quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquàm in exercitiis histriones in extremo actu corruisse. Ibid. 69. Nec histriones vt placeat peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur. pro Mil. 8. Itaque non sine causa fictis fabulis sapientissimi homines memoriæ prodiderunt, Orestem, &c. 1. de In. 27. & 1. ad Her. 13. Fabula est in qua nec veræ, nec verissimiles res continentur. 1. de In. 25. Apologus, vel fabula, vel irrisio. || Part. 40. Fabula etiam nonnunquam et si sit incredibilis, tamen homines commouet.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter omnia fabricatur Deus.

FABVLA, res comæticia, scena, comædia, tragædia, apologus, argumentum. 2. de Diu. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere: quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, canticis adiuentur. autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. de Cl. 72. Lilius, qui primus fabulam docuit. 1. Tusc. 3. Lilius fabulam dedit. de Cl. 79. Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, morte obiit. pro Clu. 84. Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliationis & gratiæ fabulæ. 2. A. 34. Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ibid. Etenim decantata erat fabula. de Sen. 64. Quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquàm in exercitiis histriones in extremo actu corruisse. Ibid. 69. Nec histriones vt placeat peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur. pro Mil. 8. Itaque non sine causa fictis fabulis sapientissimi homines memoriæ prodiderunt, Orestem, &c. 1. de In. 27. & 1. ad Her. 13. Fabula est in qua nec veræ, nec verissimiles res continentur. 1. de In. 25. Apologus, vel fabula, vel irrisio. || Part. 40. Fabula etiam nonnunquam et si sit incredibilis, tamen homines commouet.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter omnia fabricatur Deus.

FABVLA, res comæticia, scena, comædia, tragædia, apologus, argumentum. 2. de Diu. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere: quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, canticis adiuentur. autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. de Cl. 72. Lilius, qui primus fabulam docuit. 1. Tusc. 3. Lilius fabulam dedit. de Cl. 79. Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, morte obiit. pro Clu. 84. Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliationis & gratiæ fabulæ. 2. A. 34. Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ibid. Etenim decantata erat fabula. de Sen. 64. Quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquàm in exercitiis histriones in extremo actu corruisse. Ibid. 69. Nec histriones vt placeat peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur. pro Mil. 8. Itaque non sine causa fictis fabulis sapientissimi homines memoriæ prodiderunt, Orestem, &c. 1. de In. 27. & 1. ad Her. 13. Fabula est in qua nec veræ, nec verissimiles res continentur. 1. de In. 25. Apologus, vel fabula, vel irrisio. || Part. 40. Fabula etiam nonnunquam et si sit incredibilis, tamen homines commouet.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter omnia fabricatur Deus.

FABVLA, res comæticia, scena, comædia, tragædia, apologus, argumentum. 2. de Diu. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere: quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, canticis adiuentur. autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. de Cl. 72. Lilius, qui primus fabulam docuit. 1. Tusc. 3. Lilius fabulam dedit. de Cl. 79. Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, morte obiit. pro Clu. 84. Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliationis & gratiæ fabulæ. 2. A. 34. Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ibid. Etenim decantata erat fabula. de Sen. 64. Quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquàm in exercitiis histriones in extremo actu corruisse. Ibid. 69. Nec histriones vt placeat peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur. pro Mil. 8. Itaque non sine causa fictis fabulis sapientissimi homines memoriæ prodiderunt, Orestem, &c. 1. de In. 27. & 1. ad Her. 13. Fabula est in qua nec veræ, nec verissimiles res continentur. 1. de In. 25. Apologus, vel fabula, vel irrisio. || Part. 40. Fabula etiam nonnunquam et si sit incredibilis, tamen homines commouet.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter omnia fabricatur Deus.

FABVLA, res comæticia, scena, comædia, tragædia, apologus, argumentum. 2. de Diu. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere: quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, canticis adiuentur. autoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adiungere. de Cl. 72. Lilius, qui primus fabulam docuit. 1. Tusc. 3. Lilius fabulam dedit. de Cl. 79. Ennius cum Thyestem fabulam docuisset, morte obiit. pro Clu. 84. Stalenus à P. Cethego admonitus, istam dedit conciliationis & gratiæ fabulæ. 2. A. 34. Non solum vnum actum, sed totam fabulam confecissem. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur, Lupus in fabula. ibid. Etenim decantata erat fabula. de Sen. 64. Quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquàm in exercitiis histriones in extremo actu corruisse. Ibid. 69. Nec histriones vt placeat peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur. pro Mil. 8. Itaque non sine causa fictis fabulis sapientissimi homines memoriæ prodiderunt, Orestem, &c. 1. de In. 27. & 1. ad Her. 13. Fabula est in qua nec veræ, nec verissimiles res continentur. 1. de In. 25. Apologus, vel fabula, vel irrisio. || Part. 40. Fabula etiam nonnunquam et si sit incredibilis, tamen homines commouet.

† ADV ERB. Incredibiliter, 3. de Or.

FABRILIS. 6. Att. 2. Erratum fabrilis, id est, opificis statuarum.

† Syntaxis. Solers subtilisque partium descriptio, & admirabilis membrorum fabrica. Verba fabricare. Incredibiliter

† **A D I V N C.** Commentitia, 3. de Nat. Falsa, ficta, pro Mil. Ficta, & commentitia, 1. Offic. Ficta, 5. Ver. Impia, 2. de Nat. Incredibilis, Part. Innumera, 1. de Leg. Non satis digna qua iterum legantur, de Clar. Noua, de Amic. Obscurissima, plurima, pro Cal. Optima sed sibi accommodatissima, 1. Attic. Puerilis, 1. de Nat. Toti, 2. Phil.

† **Syntaxis.** *Fabulam docere, dare, agere, conficere, decantare.* Peragere fabulam et alia.

F A C E S S O, ab eo, pro Flac. 97. Vis ablit, ferrum remoueat, opera facebant, seruitia fileant. 1. de L. 39. Atque etiam Epicureos ab omni societate reip. paulisper facebant rogemus.

† **Contraho, exhibeo, creo.** 1. V. 45. Ilti profecto metuere incipies, ne innocenti periculum faceris. 3. Fa. 10. Facessere negotium alicui.

F A C E S S O R, pro Cl. 158. Si cui forte hac lege negotium facefsetur. 6. V. 142. Cum audissent ei negotium facefsetur.

F A C E T E, falsè, concinne, ridiculè, conuultè. 1. de Ora. 243. Colligere multa, non modo acutè, sed etiam ridiculè ac faceret. de Clar. 164. 9. Fa. 16. Dicere aliquid faceret. pro S. R. 128. Facetè eludi ab aliquo. * Frag. ep. Quæ faceret, & breuiter, & acutè locuti effemus. || 2. de Ora. 228 & deinceps.

F A C E T I A, iocus, fab, lepos, enarratio, dicacitas, vrbantitas, festiuitas, argutia. 2. de Ora. 118. Duo sunt genera facierum, alterum æquabiliter in omni sermone fusum, alterum peracutum & breue: illa à veteribus superior cauillatio, hæc altera dicacitas nominata est. Ora. 87. Sales, quorum duo genera sunt, vnum facieriarum, alterum dicacitatis, vterque vtroque, sed altero in narando aliquid venuste, altero in iaciendo mittendoque ridiculo. 2. de Ora. 248. Quod faceret dicatur, id alias in re, alias in verbo habere faceris. 9. Fa. 15. Mirifice capor facietis his, maxime nostratibus. 1. de Ora. 243. Multo maiorem partem sententiarum sale tuo & lepore, & politissimis facietis pellexisti, de Clar. 128. P. Scipio omnes sale facietis superabat. 1. Off. 133. Sale conditus & facietis Cæsar, &c. de Cl. 177. Festiuitas, faceris, vrbantitas, lepor, suauitas. Ibid. 143. Facieriarum & vrbantitatis oratorius, non currilis lepos. 1. de Ora. 17. Lepos quidam facietiarumque, & eruditio libero digna. Ibid. 119. Libandus est etiam ex omni genere vrbantitatis facieriarum quidam lepos. 1. Att. 10. Aliquis facie, magis quam facietis ridiculus. 2. de Ora. 228. & deinceps. De iocis & facietis.

† **A D I V N C T.** Asperiores, pro Plan. Multa, de Clar. Perpetua, 2. de Or. Politissima, 2. de Ora.

F A C E T O S V S, iucundus, 2. de Fin. 103. In quantam hominum facetosam vrbantitatem incurrat, non dico pro, facetosam, sunt qui legant, facietorum, quod placet.

F A C E T V S, salus, vrbantus, venustus, situs, concinnus, festiuus, argutus, dicax. 1. Off. 108. Facetus & dulcis, festiuusque sermonis & in omni oratione simulator Socrates. 2. de Ora. 219. Natura fingit homines, & creat imitatores & narratores facetos, & vultu adiuvante & voce, & ipso genere sermonis. Ibid. Antè illud faceret dictum emissum hæere debet, quam cogitari potuisse videatur. de Cl. 291. Faceta & elegans ironia. 2. A. 20. At etiam quodam loco facetus esse voluisti. 15. Fam. 21. Primum, quod tibi facietum videtur, quicquid ego dixi, deinde, quod illa siue faceta sint, siue sic sunt narante te venustissima. de Cl. 63. Acutus, elegans, facetus, breuis. Ibid. 173. Cum aculeo & maledicto facetus. 1. Off. 104. Genus iocandi elegans, vrbantum, ingeniosum, facietum. pro Dom. 92. Et homo facetus inducit etiam sermonem vrbantum & venustum. 1. de Ora. 2. Sermo facetus, ac nulla in re rudis. 228. Esse falsum & facietum. * Frag. ep. Pedes faciet,

† **A D I V N C T.** Clara, Arat. Crebra, illustris, 1. de Nat. Egregia, 1. de Diuin. Eximia, 7. Verr. Formidolosa, 5. Att. Noua, pro Flac. Pulchrior, 2. de Nat.

† **Syntaxis.** *Homo facetus, & dictum facietum.*

F A C I E S, species oris. 1. de Ora. 127. Quæ nobis non possumus fingere, facies, vultus, sonus. 2. de D. 143. Hominis figura cum Homeri faciem cogito. 2. A. 41. Velim mihi dicas, L. Tarfucius qua facie fuerit, qua iustitiam.

† **Forma, status, species, conditio.** 1. Off. 14. Formam & tanquam faciem honesti vides. pro Fl. 53. Fateantur in Meâdri persona expressam esse faciem ciuitatis. 8. A. 23. Legatus enim Senatus faciem secum attulerat. pro Fl. 70. Afferis faciem nouam, nomen vetus, &c. I. P. 81. Virtus, quam tu ne de facie quidem nosti.

† **Syntaxis.** *Facies honesti, ciuitatis, virtutis, hominis.*

F A C I L E, libenter, planè, prorsus, nullo negotio, nullo labore, citò, procliuus, nihil negotii est. (Frag. tristius, difficulter, vix. 1. Tus. 81. Sed te aberrare proposito facile patiebar. 1. de Or. 150. Subitam orationem commentatio facile vincit. 1. Fa. 5. Cæteris iniuriis, quæ propositæ sunt à Catone, facile, vt spero, resistemus. 2. de Ora. 232. Quis enim hæc vel non facile, vel certè aliquo modo posset edicere? 6. Fam. 10. Tu qui esses ordinis tui facile princeps. 3. de Ora. 40. Facile vincit, & facile superat. 1. Tus. 81. Africani fratris nepos vita omnium perditorum ita similis, vt effret facile deterrimus. pro Cal. 22. Voluntas testium, quæ facillimè fingi, nullo negotio flecti potest. Antequàm. 13. Qui

sperat facilius & procliuus ad laudem nobilitatis peruenire.

† **Syntaxis.** *Facile patior. Facile princeps. Ille facile est deterrimus. Facillimè talis, nullo negotio talis. Facile, & procliuus, perficere.*

F A C I L I S, lenis, procliuus, expeditus, expl. a. us, promptus, exorabilis, indulgens. (Fastidiosus, difficilis. 1. de Or. 257. Vtriusque rei facillime est & propra defensio. pro Cec. 8. Potuisti ad tuum ius facillime ac commodiore iudicio peruenire. de Cl. 180. T. Iunius pedita distinctio. 2. de Ora. 190. Materia facilis ad exardescendum. 2. A. 42. Sed materia facilis, in te dicta dicere. pro Cal. 6. Quæ omnia facilem habent rationem reprehendendi. Or. 122. Nam ipsæ quidem res in perfacili cognitione versantur. pro Pomp. 41. Facilis aditus ad eum priuatorum, libera querimonia de aliorum iniuriis esse dicuntur. pro Dom. 45. Deinde exorabilis populus, facilis suffragatio pro salute. pro Pl. 5. Sed nihil ratio proponitur.

† **Comis, lenis, paratus** pro Corn. 36. Comes, benigni, faciles, suaves homines, &c. 2. de D. 107. Etiam si faciles nos habuerit concedendum de Cl. 207. Antonius facilis in causis recipiendis erat, fastidiosior Crassus, sed tamen recipiebat. 5. Fa. 2. Lenis te audiendis admittendiq; præbere. 7. Fr. 1. Quod si tam facilem populum haberem, quam Æsopus habuit, libenter mehercule artem desinerem. de Cl. 85. Antiqui faciles in suum cuique tribuendo. 3. de Nat. 73. Facilis pater. (Difficilis. Top. 69. Facilis, procliuus, idem. Par. 95. Facile, procliuus, iucundum.

† **Syntaxis.** *Facilis & prompta res. Facile & commoda via peruenire. Facilem se præbere in legendis libellis. Homo lenis, & facilis. Conuincit, benignus, facilis, suavis.*

F A C I L I T A S, lenitas, humanitas. 1. de Ora. 208. Quæ si vobis non probabuntur, vestram iniquitatem accusate, qui ex me quaesieritis quæ ego nescirem: meam facilitatem laudate, cum vobis non meo iudicio, sed vestro studio inductus, non grauitate, respondero pro Pomp. 41. Qui dignitate principibus excellit, facilitate par infimis esse videtur. 12. Att. 39. Quis congressum meum: quis facilitatem sermonis desiderauit? 13. Fam. 24. De quo pro tua facilitate & humanitate purgatum se tibi scribit esse. 1. Q. Fr. 17. Facilitas in audiendo, lenitas in decernendo. 2. de Or. 15. Magis adeo id facilitate mea, quam alia illa culpa mea contigit. 12. Famil. 1. Sed immoderate facilitate nostra abutuntur. 1. Offic. 88. Exercenda etiam est facilitas & altitudo animi quæ dicitur.

† **Promptitudo.** 2. de Ora. 183. Facilitas significandi.

† **A D I V N C.** Admirabilis, 5. Attic. Nimia, 4. Attic.

F A C I N O R O S V S, scel. stus, fugiti. sus. Anteq. 17. Nemo tam perditâ autoritate facinorosa inuentus est vita, qui, &c. 2. de Or. 237. Facinorosos maiore quadam vi quam ridiculi, vulnerari volunt. pro Cal. 13. Cum facinorosis audacter viuere. 1. de Leg. 40. Iniuriosa & facinorosa vita. 13. A. 15. Vitam facinorosissimis manibus ereptam. * 3. Acad. Depugnare cum facinorosis & audacibus.

F A C I N V S, flagitium, scelus. 7. V. 169. Facinus est vinciri ciuem Romanum, scelus verberari, propè parricidium necari, quid dicam in cruce tollere: pro Mil. 97. Miloni facinoris suspitio, non facti crimen obstat. 2. de Fin. 95. Si enim ita est, vide ne facinus facias, cum mori suadeas potius. 1. de Inu. 102. Voluntario facinori veniam dari non oportere. 4. Fam. 9. In externis locis minor est ad facinus verecundia. 4. Brut. Postea illud consilium facinus. 2. con. Rull. 76. Homines ad vim, facinus, eademque delecti. pro Mil. 74. Is cui nihil vnaquam nefas fuit, nec in facinore, nec in libidine. 3. de Na. 46. Furia vindices facinorum & sceleris. 7. Ver. 188. Facinus sceleris & perfidia. pro S. R. 37. Sceleratum ac nefarium facinus. de Cl. & 7. Ver. 110. Deprehendi in manifesto facinore. 1. de N. 14. Fieri in ciuitate facinora capitalia. 1. C. 26. Obire facinus. pro Cecin. 38. Vt tantum facinus non in æquitate defensionis, sed in vna litera latuisse videatur.

† **Egregium factum, & laudabile.** 2. Fam. 9. Facere magnum facinus, & lib. 3. 10. Committere facinus, verumque amicum. 4. ad Her. 69. Facinus præclarissimum. pro Rab. 19. Et id facinus pulcherrimum esse arbitrarè. 2. A. 109. Statimque illa mirabilia facinora effecit. 13. P. 36. Rectissimum facinus.

† **A D I V N C.** Amabilia, 2. Phil. Capitalia, 1. de Nat. Ciuile, præclarum, 7. At. Commune, 3. Phil. Crudelissimum, 1. ep. ad Brut. Crudelissimum ac teterrimum, 11. Dignum, nefarium, pro Clu. Ferum & immane, improbum, 5. Ver. Inauditum, pro Quint. & 7. Verr. Indignissimum, pro Sest. Indignum, voluntarium, miserum, & indignum, de Inuent. Magnum, de Senec. Malum, tantum, 3. Ver. Manifestum, de Clar. Mirabilia, pulcherrimum, stultissimum, pro Rab. Nefaria, 12. Fam. Nobilia, multis sæpe locis commemoratum, 4. Ver. Nouum, pro Lig. Occultum, tantum, tam magnum, & acerbum, sceleratum, ac nefarium, pro S. R. Summa, pro Cal. Tetrum, 3. Offi. Tanta, & tam atrocita, pro Syll. Turpissimum, 2. In Ver. Vetera. (noua, in Vat.

† **Syntaxis.** *Id ita fieri facinus est. Facinus magnum facere. Consciscere facinus. Facinus ac scelus. Facere, & fieri facinora praclarissima.*

de Clar. 3. 26. Itaque Hortensius utroque genere florens, clamores faciebat adolescens. pro Milo. 67. Nudavit se in sanctissimo templo, quoniam vita tali & civis & viri fidem non faciebat. de Sen. 14. Sua enim vitia insipientes, & suam culpam in senectutem conferunt: quod non faciebat is, cuius modò mentionem feci. 2. A. 90. Quamquam te bonum timor faciebat. de Arusp. resp. 31. Facere facellum. ad Bru. 15. Maiores, qui hunc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cuius vos pontifices ad aram in Velabro facere soletis. de Clar. 56. Sacrificium publicum cum lana facere. 1. de Ora. 20. pro Rosc. Amer. 25. Scelus eos nefarium facere, &c. dicunt. 5. V. 100. Facere tributum. 2. Di. 20. Facere tripudium solistimum dicuntur pulli. 1. Offic. 127. Quod facere turpe non est, modò occulte id dicere obscenum est. de Arusp. resp. 34. pro Dom. sua. 129. pro Rab. Posth. 6. 2. 95. Facere syngropham cum aliquo. 1. 1. Fam. 2. Facere ad omnia deorum templa. 3. V. 45. Facere ignem ex lignis viridibus. 12. At. 24. Bene fecit Silius, qui transegerit. 6. Fam. 1. Rectè facere, & bene sentire, ad bene beatèque viuendum fatis. 2. V. 16. Facere redemptionem. Ibidem. Facere reiectionem iudicium. 15. At. 15. Facere reliqua. pro Deiot. 13. & 14. P. 26. Facere prælium. pro Dom. 77. Facere pro aliquo. 4. Tuf. 43. Facere progressus: pro Flac. 89. Prolixè cumulatèque facere. 1. Offic. 31. Ut non reddere depositum, etiam ne furioso promissum facere, &c. 2. de Ora. 86. Facere quod non pessimè facias, vel non facere quod non optimè possis, humanitatis est. 2. V. 39. pro Rosc. Amer. 54. & 7. V. 164. Cum præsertim planum facere multis testibus possim, &c. de Opt. 19. Facere populi scitum. 8. P. 41. Facere omnibus sui conueniendi potestatem. 5. Fam. 5. Itaque quod pro meo iudicio facere potui, ut laudarem, &c. feci. 1. de Ora. 220. Quum iratum aduerialio iudicem facere vellet. 5. P. 3. Facere iudicium de aliquo. 13. Fa. 29. Ut primùm per ætatem iudiciū facere poteris, quanti quique tibi faciendus esset. 4. Acad. Sed ne literam quidem vnam facimus nisi forenses. pro Clu. || pro Quint. 31. Homines nobiles seu rectè seu perperam facere ceperunt in utroque excellunt. Ibidem. Sponsonem facere. Ibidem. Iniuriam facere. pro Flac. 93. Cum ipse non deducendo Falcidium iudicium feceris, plus falsam epistolam habituram ponderis, quam ipsius præsentis fictam vocem, & simulatum dolorem. 4. V. 95. Cn. Lentulus & L. Lucullus C o s s. faciunt mentionem placere statui, si P. C. videretur, &c. pro S. R. 5. Eius rei quæ conflauit hoc iudicium mentio facta non est. pro Qu. 20. Doce aliquando mentionem fecisse. pro S. R. Quo tandem igitur ore mentionem corrupti iudicij facitis. 5. V. 134. Quattuores, legatos, præfectos suos, tribunos, multi missos fecerunt, & de proiuncta decedere iusserunt. Ibidem. Facio eandem sponsonem cum aliquo de societate. 4. At. 15. In campo Martio septa tribunitiis comitiis marmorea sumus, & testa facturi. Frag. ep. Verècor ne ferociorem eum faciant tua tam præclara de eo iudicia. Oecon. Virum quam mulierem audaciorem fecit natura. pro L. Varren. Cum iter per agros & loca sola faceret cum Populeno. pro C. Cornel. 1. Quæ A. Gabinius in re optima fecit omnia. 3. de Nat. deor. in Frag. Ut faber non ipse facit materiam, fictorque item è cera: sic isti providentiæ diuinæ materiam præstito esse oportuit, non quam ipsa faceret, sed quam haberet paratam.

¶ *Edo. compono, lucubror.* I. P. 70. Poëma porro facit ita festiuum, ita concinnum, ita elegans, nihil ut fieri possit argutius. 2. de Diu. Iam Apollo versus facere desierat. 7. V. 80 3. Qu. Fr. 1. Facere versus in cupiditatem alicuius. At. Ludos facere absens malebat. 15. At. 10. Ludos verò non facere quid foedius?

¶ *Estimo, iudico.* 3. Fa. 4. Nam ego te, ex quo tempore tu me diligere cœpisti, quotidiè pluris feci. 2. de Fin. 42. Nam qui ad virtutem adiungunt vel voluptatem, quam vnam virtus minimi fecit, &c. 3. Fam. 4. Duos duarum ætatum plurimi facio, Cn. Pompeium & M. Brutum. Ibid. 10. Nollem accidisset tempus, in quo perspicere posses, quanti Pompeium, quem vnum ex omnibus facio, ut debeo plurimi, quanti Brutum facerem. 1. de Nat. 29. Ut nullam reliquam faciat eius opinionem. ad Brut. 4. Alienæ igitur, iniquis, culpæ me reum facies. 1. Tufc. 90. Nec pluris facit Camillus hoc ciuile bellum nunc, quam illo viuo ego fecerim Romam captam.

¶ *Fingo, induco.* de Cl. 218. In eo libro vbi se cum Curione colloquētem facit. 1. de Nat. 31. Plato facit Socratem disputantem. Ibid. 19. Plato facit mundum edificari à Deo. pro Fla. 46. Quum verbis se locupletem faceret, haberet illam impudētiam quam videris. 1. de N. 84. Facimus deos esse his vocabulis, quibus à nobis nominantur. 13. At. 19. Fecissem disputantes, id est, induxissem. pro Q. Gall. Cum facit Euripedem & Menandrum inter se differentes.

¶ *Instituto, creio.* 3. Off. 74. 3. V. 111. pro Cec. 12. Viros bonos & honestos complures fecit heredes:

¶ *Cogo, colligo, conso.* pro Rab. perd. reo. 7. Peculatum facere. 4. V. 17. Quærere ipse secum, & cogitare cum suis cœpit, quibusnam rebus in ea prouincia maximavno anno pecuniam facere posses. 5. 211. P. Seruilius quinquennium exercitui quum præf-

set, & ista ratione innumerabilem pecuniam facere poteret. pro Cec. 33. Quum manum fecerit, copias pararit, &c. 7. V. 76.

¶ *Si aliquam manum contra populum Rom. facere potuisset.*

¶ *Addo, officio.* pro Leg. Man. 17. Facere animum potuisset. bium. 1. V. 42. de Sen. 28. 4. ad Her. 68. 2. de Or. 325. Facere ænutus tuus non faceret fidem? in C. Ut quoniam auribus vestris propter incredibilem magnitudinem sceleris minorem fidem faceret oratio mea. 1. At. 16. Tuæ quidem literæ quoque pius à me legantur, hoc spem faciunt mihi minorem. 13. 9. Quam tu coniecturam faciebas ex literis Massalæ. in Br. Credenbar, fidem facit oratio de Opt. 17. Plato facit Hocratem laudat.

¶ *Infero, affero.* 11. At. 11. Conuicium Pisoni Consuli mitissimum facit. Orat. 228. Sic oratio nec plagam grauem facit, nisi petio fuerit apta. 3. C. 8. pro Mil. 28. Cædem infinitam ciuium fecissent pro Cec. 57. Qui illum vim, deiectionemque, tuo rogatu aut tuo nomine fecerit. I. P. Facio iniuriā fortissimo viro mortuo. pro Fla. 83. Facere suspensionem. 3. Ille autem ex Myrmilione dux, ex gladiatore Imperator, quas fecit strages, vbi cuiusque posuit vestigia. Ibid. 31. Quid est porro facere contumeliam sic loquitur? 10. Fam. 16. Facere conuicium alicui. pro Syll. 58. 3. C. 23. pro Mil. 64. & pro Font. 26. Facere eadem vicinorum. ad Octau. Nulla enim remedia, quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quam quæ sunt salutaria. 9. P. 8. Honorem mortuo, cui iniuriam viuo fecimus, faciamus. 1. Diu. 49. Facere mirationem. 10. Famil. 18. Non vllam rem aliam extimescens, quam eandem quæ mihi quoque facit timorem. 2. de Finib. 44. Et nescio quo modo is qui autoritatem minimam habet, maximam vim cum illis populis facit, &c. 11. Att. Sed augeo commemorando dolorem, & facio etiam tibi.

¶ *Exerceo.* post Red. in Sen. 10. Egestate & improbitate coactus piraticam ipse fecisset. 7. V. 71. Parad. 6. Alios qui à prædonibus erant capti, quum mercaturas facerent, vt, &c. 6. Fam. 18. Neque enim erat ferendum, quum qui hodiè haruspicinam facerent in Senatu Romæ legerent. Ibid. Rescripsit, eos qui facerent præconium, vetari esse in Decurionibus, hoc est, qui præcones essent. 3. Q. Fr. 7. Topiarum facere. ad Octa. Cuius auus fuerit argentarius, ad stipulator pater, vterque verò præcarium quæstum fecerit. 7. V. 154. Is quem ille argentariam Lepri fecisse dicit.

¶ *Sacrificio.* pro Mur. 90. Iuno sospita, cui omnes Consules facere necesse est.

¶ *Patio, experior.* 6. V. 20. Detrimentum fecit, quod per te imperij ius vna in ciuitate imminutum est. 1. de Na. Illi enim nunc quam picti sunt, qui naufragium fecerunt, in mariq; perierunt. 16. Fam. 9. Qui cupidè profecti sunt, multi naufragia fecerunt. in Top. 15. Si ædes exelæ corruerunt, vitium fecerunt, &c. hæres restituere non debet, nec rescire. 2. Diu. 34. Facere magnam iacturam cause. 1. Offic. 84. Facere iacturam gloriæ. 4. Fam. 5. Iacturam in vnius mulierculæ animula facere. 2. de Fin. 79. Facere iacturam rei familiaris.

¶ *Acquiro, adipiscor.* pro Flac. 91. Minus igitur lucri facit. 3. V. 157. Dubitamus, quid iste in hostium præda molitus sit, qui manubias sibi tantas ex L. Metelli manubiis fecerit.

¶ *Concedo.* 1. Q. Fr. 2. Quod Quum Gabinius de ambitu vellet postulare, neque Prætores diebus aliquot adiri possent, vel potestatem sui facerent. 3. 11. Si quid de his rebus dicere vellet, feci potestatem.

¶ *Curo, procuro.* pro Rab. Posth. 37. Facere iudicium in reum. pro Fl. 95. Facere iusta alicui. 1. de Fin. 25. Facere lætitiā. 2. de Fin. Facere rem vnam ex duabus. 6. Ver. 18. Res illius diuinas apud eos deos in suo sacro prope quotidiè facere vidisti. ad Qu. Quanta tandem pecunia penderetur, si omnium nomine quicumque Romæ ludos facerent, &c. 5. Fam. 14. Tu nos fac ames. 11. 3. Fac cogites. 3. Q. Fr. 1. Verborum ordinem immuta, fac sic, comprobauit filij temeritas. 2. Att. 1. Facito vt sciam. 11. 20. Feci vt darem. pro. dedi. pro Clu. 168. Quod fuit viri optimi, fecisti, vt ne cui innocenti, &c. 11. Fam. 29. Grauisimum verò iudicium de mea fide & de constantia fecisti, &c. pro Clu. 28. Eibi de integro funus iam sepulto filio fecit. 1. P. 5. Ijdemque bustum in foro facerent, qui illam insepultam effecerant.

¶ *Admitto, committo, patro.* 2. Fin. 95. Vide ne facinus facias, cum mori suadeas. pro Cluent. 179. Hoc ipso ferè tempore, Strato ille medicus domi furtum fecit, & eadem eiusmodi. pro Mil. 74. Facere stuprum cum sorore. Epito. Facere magnum facinus.

¶ *Exequor.* pro Flac. 48. Quum iudicatum non faceret.

¶ *Fingo, effingo, simulo.* 15. Fam. 18. Facio me alias res agere.

¶ *Promiscua, præstantes, lecti, simag, xares.* de Clar. 1. Ego verò, inquam, si potero, faciam vobis fatis. pro Quint. 34. Neque tamen tam multa verba faciam de Vni. 39. Si ne tum quidem faciet finem vitiorum. 3. Offi. 77. pro Cec. 45. Quum is sponsonem fecisset, Ni vir bonus esset. pro Qu. 53. Si mehercule hæc recum duo verba fecisses, Quid ago? res pirasset cupiditas. in P. Quid

Trib. pleb. verba fecerunt, vt Senatus Calend. Ianuariis haberetur. pro Dom. sua. Qui in conuentu bonorum virorum verba de salute mea fecerant. 9. At. 18. Volet enim, credo, Cæsar S. C. facere. pro Quintio. 12. Facere societatem rerum. 2. de Orat. 24. Facere spatia. 1. Offic. 4. Demosthenes si illa, quæ à Platone didicerat, tenuisset, & pronunciare voluisset, ornate splendideque facere potuisset. 5. V. 135. Facere acceptam sponsonem. 7. V. 140. Sponsonem facere cum lictore suo, H—S. duobus milibus. pro Qui. Qui, quum de re agendi nullo recusante potestas fuisset, Sponsonem de probo facere maluerit. Ibid. 30. Iubet P. Quintium sponsonem cum Sext. Neuiō facere, s. & c. 1. Fam. 9. Facere alicui stomachum. 5. P. 7. Facere legem. 5. V. 18. Facere locutionem. 5. de Fi. 16. Nihil opus est hoc exemplis longius facere, est enim peripicuum, & c. Orato. 85. Facere Remp. loquentem. 14. Fam. 7. Ita sum leuatus, vt Deus mihi aliquis medicinam fecisse videatur. pro R. Com. 26. Dic pactionem fecisse, vt absolueretur, non pepigit. 15. Fa. 4. Castra in Lycæonia apud Iconium faceret. 1. Att. 16. Heluetij sine dubio sunt in armis, excursionisque in provinciam faciunt. pro Milon. Statim complures cum telis faciunt de loco superiore impetum. pro P. Sestio. 75. Impetum faciunt in fabricium. 2. V. 3. pro Milo. 89. & pro Syl. 18. Facere infidias. 3. Attic. 15. Varronis sermo facit expectationem Cæsaris. 2. de Orat. 299. Facit enim de se coniecturam: cuius, & c. de Clar. 12. Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ, Larinaque literæ fecerunt. pro Leg. Manil. 52. pro S. R. 2. Ex hoc ipso loco permulta idem contra legem verba fecisti. 15. Famil. 4. Ad oppidum Cybistra castra feci. 16. Att. 14. 15. 20. 16. 2. 5. 1. 4. pro Font. 1. & 4. V. 186. Facere versuram ab aliquo. pro Cecin. 39. Vestigium facere in possessionem. pro Rab. Posth. 48. Hic vos aliud nihil orat, nisi vt rectis oculis hanc urbem sibi intueri, atque in hoc foro vestigium facere liceat. 16. Fam. 2. 1. Facere intercapedinem scribendi. hoc est, stare ab illis partibus. 7. Att. 3. Facere il. ac. 4. Tuscul. 9. Vtrum igitur maus, statimne nos vela facere, an quasi è portu egredientes, paululum remigare. Parad. 4. Facere incendium. 1. de Inu. 73. Facere inestum. 3. V. 150. Facere iudicium. 8. Phil. 20. Inducias facere. 8. Att. 9. Facere initium amatorum. 5. Phil. 20. pro Cluen. 7. 1. Facere initium cædis à me. 14. Phil. 76. Facere initium confligendi. 2. V. 34. Facere periculum diligentia. 1. V. 27. Facere periculum sui. pro Leg. Agrar. Istos quibus otiosi negotium fecissemus, otiosissimos reddam. 10. Famil. 18. Magnam etiam perdit hostes accessionem sibi fecissent. Ibidem. & 5. V. 119. Facere prædas. Attic. 4. Facio fraudem S. C. inde domum cœnatus vt sim manè præstō Miloni: ibi te igitur videbo & promouebo. 2. in Rul. 63. & 4. V. 131. Facere summam pecuniam. 1. Offic. 23. 3. 94. Facere promissa, stare conuentis, reddere deposita, commutata vitilitate fiunt inhonestata. 7. V. 140. Facere quæstum furtis. 1. Diuin. 85. Facere ratum. 15. Fam. 4. Quum exercitu lustrato iter in Ciliciam facere cepissem. Senatus populoque Romano. 15. 2. Iter in Ciliciam facere institui. 5. Att. 9. Actio malum iter facere pedibus, qui incommodissime nauigassimus. 3. V. 44. Facere iter quacunque. 16. Att. 8. Iter secundum mare facere. 5. 3. Facere iusta itinera. 1. de Leg. 13. Ipsique magnoperè autorem fuisse, vt aliquando controuerfiam aliquem facerent modum. de Pet. Corn. 28. Facere fucum. 1. Tuscul. 72. Deinde etiam gratum se mortuis facere, si grauer eos luceant, arbitrantur. 4. Att. 2. 5. V. 21. Facere gratulationem cuiquam. pro Corn. Balb. 4. 1. Facere hospitium cum aliquo. 5. V. 80. Facere deductiones ex pecunia. 14. Phil. 2. 1. & 6. Phil. 1. 6. 1. 46. 1. Famil. 2. Facere discessionem in sententiam. 2. Phil. 69. Facere diuortium cum aliquo. 7. V. 183. Facere donum. 2. de Fin. 59. Facere emolumentum. pro Fla. 74. Facere emptiones & procriptiones prædiorum. 6. Att. 5. Facere longiorum epistolam. 5. Phil. 23. Facere exercitum. 4. Acad. 10. Expectationem sui facere. 8. Att. 19. Neque castra propter anni tempus & militum animos facere possum. 2. de Or. 132. Facere causam. pro Dom. sua. 129. Facere cautiones pecuniarum. pro Quint. Facere certiore. pro Planc. 47. Doceo gratiosum esse tribulibus Plancium, quod multis benigne fecerit. pro, multis sponsonerit. pro Dom. sua. 12. Quas iste tum cædes, quas lapidationes, quas fugas fecerit. 8. Att. 3. Ac ne me existimaris ad manendum esse propensorem, quod plura in eam partem verba fecerim. At. Fecis mihi gratum, si ante eō veneris. 1. 15. Per mihi, per inquam gratum feceris. 1. de Diuin. Quum duo quidam Arcades familiaris iter vnâ facerent. 9. Famil. 14. Facere accessus & recessus. pro Rab. Posth. 30. Facere accessionem & decessionem de summa. 13. Atti. 4. Es alienum facere. pro Milo. 42. Dein subito vultu Milonis perterritus fugeret ad Tiberim: vos & omnes boni tota faceretis, vt Miloni vti virtute sua liberet. de Pet. Conf. 10. Retinere igitur in provincia diutius eum qui de sociis cum hostibus, de ciuibus cum sociis faciat pactiones. 1. de Ora. 249. Quin prodis, mi Spuri, vt quotiescunque gradum facias, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem. 8. Famil. 18. Equum est me à te impetrare, vt cohortes, quæ ex Piceno & Camerino venerunt, quæ fortunatas reliquerunt, ad me mislum facias. pro Rosc. Com. 36. Et si quando me vis peierare, vt paululum

tui compendij facias, paratum fore scito. pro Cec. Nam verba ipsa sponsonis facerent mecum, si vellem diligenter attendere. pro Clu. 2. Quatuor viros municipales fecerunt. 5. Att. 13. Facere permutationem cum aliquo. * Frag. ep. Cum iter facere Claternam tempestatem spurcissima.

F A C. cum infinto, concedentis est. pro esto. 2. A. 5. Fac potuisse. 9. Fam. 2. Verum fac esse omnia. 1. Tuscul. 70. Sed fac igneam, fac spirabilem: nihil ad id quod agimus. Ibidem 82. Sed fac vt isti volunt, animos non remanere post mortem. Ibid. Fac totum dolere corpus. Ibid. Fac enim animum interire vt corpus. 1. Natu. 75. Fac id mihi esse persuasum. Ibid. 107. Fac imagines esse, quibus pulserunt animi. L. V. Fac ita esse, tamen ferendum non est. 5. A. Sed fac ita non esse, num Latine scit: de Or. 3. Nat. 14. At. Sed fac esse, nihil superest. 7. Fa. 23. Fac qui ego sum, esse te. 7. Att. Tradam igitur isti me? Me fac posse tuto, multi etiam hortantur: num etiam honeste? 3. A. Facite hoc meum consilium legiones nouos non improbare.

F A C E R E cum aliquo, & ab aliquo, id est, conuenire. (facere contra aliquem. pro Cecin. 104. Autoritas sapientissimorum hominum nobiscum facit. 6. Attic. 8. Cum Cæsare Lentulus consul facit. pro Cecin. 79. Rem & sententiam interdixi mecum facere facebatur. Part. 127. Defensor autem de æquitate nitatur: & ea quum secum faciat, nõ res, sed deprauatione verbi se virgeri queratur. 3. V. Faciebant omnia cum pupilla. pro Qu. 91. Veritas cum hoc facit. pro Sylla 36. Facere cum aliquo, & idem sentire. pro Planc. 86. Cum furialis illa vox eum illos facere personabat. 1. de Inu. 90. Hoc nihilò magis ab aduersariis quam à nobis facit. 1. ad Heren. 7. Attic. 3. Sic iudico omnes ignominia affectos illic facere. id est, Cæsari fauere. pro Sylla 36. Lucium Cassium dixerunt commemorasse cum cæteris, Antonium secum facere. Ibidem. Cassius si respondit idem sentire, & secum facere Syllam, tamen mihi, & c. pro Cecin. Remp. & sententiam interdixi mecum facere facebatur. 2. de Finib. Populus cum illis facit.

† A D V E R B. Abiectè, ignauè, immoderatè, muliebriter, feruliter. 2. Tuscul. Aburdè, studiosè, de Pet. Conf. Accuratè, melius, de Clar. Ambitiosè, 7. Brut. Ambitiosus, plurimi, ridicule, 3. Famil. Amicè, cautè, furiosè, honestè, ineptè, 8. At. Amicissimè mentionem alicuius, libenter causa alicuius, libenter, prolixè, celeriter, 16. Att. Amplius, de Arusp. Animosè, consideratè, 4. Phil. Apertè, asperè, audacè, diu quid, perfidiosè, stultissimè, pro S. R. Apertè prædas, diligentissimè tabulas, improbè prædas, peritè, 3. Verr. Apertius quid, cautè vitando, crebrius, elegantè, enucleatè, penè, malitiosè, necessariò, pressè, & angustè, pridem, & constanter, vehementer, Orat. Apertè contra leges, palam factus, sortitè prouocatores, pro Sest. Apertius, moderatè, 13. Philip. Asperius multa in personam, parcissimè, planè ita, sapientius, 6. Fam. Astutus, callidè, improbius, malè, optimè sponsonem, pro Cec. Audacius, Parad. Audacius, elegantissimè, facilius coniecturam, improbius, 5. Ver. Bellè, diligenter de aliquo, 5. Att. Bene heredes, breuiter, 3. de Leg. Benè è Reipub. consuetudine, 10. Philip. Benignè, verè, & meritò, 1. de Leg. Benignè iter, impensius, omnia causa alicuius, 13. Famil. Breui, familiaris iter, impune, postremò vt. 2. de Inu. Callidius, dissimulante, humaniter, iuste, liberaliter, magnificè, omninò nihil sua causa, pessimè, sapienter, & ferè, 2. de Orat. Callidè quid, coram delatum, egregiè, impudentè quiduis, malitiosè nihil, obscurè, nihil stultè, vafre, 4. Ver. Cautius, celeriter, difficiliter, statim certiore, 14. Famil. Clementer, cumulatè, fortiter, magnoperè quid, sapientissimè, 7. Ver. Commodè, omninò nunquam versuram, petulantè, pro Cæl. Commodius, rectè, 2. de Leg. Communiter cum collega, 1. Philip. Consideratissimè, malè, omninò malè, planè sic, 9. At. Constantè, diligentius, stultè contra, temere contra, 9. Famil. Consulò, curiosus, 1. de Natu. Contrà impudentè, longè secus, palam contra, Part. Copiosè, grauitè, splendide, 5. Tuscul. Cumulatè, etiam atque etiam, iam dudum, impudentè, prolixè, pro Flac. Cupidè, molliter, quam familiarissimè certiore, 1. Famil. Decore, 4. de Finib. Deintegrò funis, libentius, omninò nullum verbum, sedulo, pro Clu. Deterius, impiè, indoctè, 2. de Natur. Diligentè, 11. Fam. Diligentissimè certiore, 3. ep. ad Brut. Diuirus quid, 3. Catil. Doctè, inornatè, 1. Offic. Sall. Dolenter, inimicè, mutuo, potius quid, 10. Famil. Effæminatè, indecorè, iniuste impetum, occultè, elegantissimè, 3. de Ora. Facillimè, inhumaniter, 3. ad Q. Frat. Fallaciter, honestius, incontinentè, inhumanè, iniuste, insidiosè, simulatè, 3. Offi. Feliciter, humanissimè, probè, 13. Att. Fratèrè, pro Lig. Furtim, pro Do. Grauissimè, verissimè, pro Plan. Gratius, gratis nihil, post continuò idem, in Var. Honorificè, ep. 5. ad Brut. Grauissimè, seuerissimè, pro Deior. Hostiliter & moliri, & cogitare, 5. Phil. Vberius, de Prouin. Humanè. (Rusticè, 12. Att. Humanius, nequiter, 3. Tuscul. Imperitè, pro Q. Rosc. Com. Improbè, pro Mur. Impure, 1. de Diu. Impute quid, intemperanter, nefariè in Remp. rectissimè quiduis, 2. Philip. Incautè, sceleratè quadam, tardius iter, 11. Attic. Indulgenter, liquidius, parcè, restrictè, 2. de Finib. Inique, 4. ep. ad Brut. Inficientè, pueriliter, subarroganter, 4. Acad. Insolenter, modicè quid, 4. Famil. Iracundè, præclarè, rabiosè, similiter, vehementius, 4. Tuscul. Iustissimè, ep. 4. ad Brut. Liberè, 3. At. Liberius, 1. Tuscul. Libidinosè, nefariè, 2. Verr. Longè castra à Tauro, stultissimus certiores, 15. Famil. Malè alicui, prudentissimè, 5. Fam. Maturius quid, 2. Cat. Maximè admirabilitatem, 2. Offic. Maximè auctoritatem, pro Pomp. Melius, temerè, turbulenter, 2. Famil. Moderatius, 1. de Fin. Obscurè, Optimè, 1. de Inuent. Ocyus, 6. de Repub. Officiosus, planè, libenter, 6. Att. Omninò facietatem vitæ, 11. Philip. Opportunè, 3. de Finib. Opportunè mentionem, ornatisimè, 5. de Finib. Ornatisimè, vitiòsè, vulgò, 1. de Ora. Palam, teterissimè, turpiter nihil, 7. Att. Palam testamentum, periculo se, præclarissimè in vita, pro Milo. Perperam, porò sponsonem, perbellè stultè iniuriam illustrem, 4. Att. Perpetuò, 1. ad Quint. Frat. Pluriquè, studiosissimè, pro Rab. Porro, 6. Verr. Prudentè, 10. Atti. Publicè hospitium cum aliquo, pro Corn. Pulcherrè, 16. ad Br. Quam dili-

gentissimè certiorè, 1. At. Rectè, ordine, exque Repub. 3. Philip. Scitè certiores, 2. de Diu. Similiter ac si, 3. de Nat. Temerè partitionem, pro Syl. Terre, 1. de Diu. Verè, 12. Famil.

¶ *In Syntaxi non laboramus, quia vniuersa formulae sunt precipua: neque repetenda sunt frustra, ne tempus perdamus.*

F A C T I O, partes, secta, ratio, de Clar. 164. Inuidia concitatur in iudicium & in acculatorum factionem. 3. Q. Fr. 1. Fabium tres adhuc factiones postulant. 7. At. 9. Tenuisti prouinciam per decem annos, non tibi à Senatu, sed à teipso per vim & factionem datos, ad Heren. In inuidiam trahemus, si vim, si potentiam, factionem, diuitias, &c. proferemus.

¶ *Confectio*. Top. 50. Tabulæ, quas is instituit, cui testamenti factio nulla esset.

† **A D I V N C.** Contraria, 8. Famil.

F A C T I O S V S, *seditiosus*. 2. ad Heren. 40. Si quis potens factiosus, &c.

F A C T I T A T V S. 2. de Diu. 97. Si esset factitatum, non esset desitum. Or. 143. At alterum factitatum est, alterum nouum. 2. Offi. 85. Hæc apud maiores nostros factitata.

F A C T I T O, *exerceo, usurpo*. de Cla. 68. Quod ne Græci quidem veteres factitarunt, de Cl. 130. M. Brutus accusationem factitauit. 2. A. 41. Quem palam hæredem semper factitauerat. Ora. 147. Ille versus, qui vetat artem pudere proloqui quam factites.

† **A D V B R B.** Diligentius, 8. Famil. Palam hæredem, 2. Phil. Studiosè, 5. Tuscul.

F A C T V. de Vniu. Difficile factum est à diis ortis fidem non habere: quanquam nec argumentis, nec rationibus certis eorum oratio confirmatur.

F A C T V M. 9. Attic. 19. Meum factum abs te probari gaudeo. pro Dom. 97. Illud pulcherrimum factum, quod ex autoritate Senatus gessi. 1. Fa. 9. Nullum meum minimum dictum, non modo factum, pro Cæsare intercessit, quod non ille, &c. pro Cæl. 23. Qui non modo à facto, sed etià à conscientia suspicione abest. 2. A. 114. Cum ipsum factum per se præclarum atque diuinum est, tum expositum ad imitandum. pro Syl. 72. Ecquod eius factum aut commissum, quod cuiquam paulò minus consideratum videatur factum? Antequam. 15. Illorum aut in me maledicta, aut in vos sceleratè facta. 1. de Fin. 36. Facta illustria & gloriosa. 10. Fa. 16. Factum egregium. pro M. Scau. Factum alicuius imitari. Hortens. Vt aliorum facta & euenta conquiram.

† **A D I V N C.** Ambitiosum, difficiliora, 1. ad Q. fr. Auarum, pro Flac. Audacius, pro Syll. Commune, 10. Philip. Crudele, & turbulentum. (.mitius, tranquillum, honestum, reatum, aut vile, tetrum, crudele, nefarium, & tyrannicum, turpe, aut inutile.) (.vile, honestum, 1. de Inuent. Crudele, 1. Catil. Dementissimum, gloriosum, præclarum atque diuinum, 2. Philip. Digna summa laude, impossibilium, 5. Verr. Digna viro, improba, proterum, 2. de Fin. Egregia, in Salut. Egregium, 9. Fam. Extremum, recta, 3. Cat. Fæda, pro Cæl. Fædissima, honestissimum, 3. Phil. Gratum, 16. Att. Illustria & gloriosa, 1. de Fin. Illustre, ac notum in Pis. Infinita, 2. de Inuent. Iusta, 2. de Legib. Laudabile, pro Dom. Lætiora, 7. Attic. Luculentum, 9. Attic. Maximum, & clarissimum, maximum & pulcherrimum, simile, singulare, 1. Phil. minima, & maxima, Orat. Minimum, 1. Fam. Multa & varia, de Part. Nefaria, 3. Ver. Nouitia, non subita, nec inconuenientia, sed similia cogitationibus illis, 12. Famil. Obsecurum, 2. Offi. Optima, pro Cluent. Aut præclarum, aut certe necessarium, pro Mil. Præclara, pulcherrimum, vile, 3. Offi. Plenum flagitij atque dedecoris, 5. Attic. Tantum, tamque præclarum, 4. Philip. Turpe, pro Cæc. Versutum & callidum, 1. Offi.

F A C T V R V S. I. V. 45. Quoties ille tibi potestatem optionemque facturus sit, vt eligas vtrum velis, factum esse, necne. 13. At. Neque est facturus quicquam nisi de meo consilio. 7. 15. Facturum eum puto vt præsidia deducat. *id est, puto eum deducturum.* 15. Famil. 3. Armenium regem in Cappadociam impetum esse facturum. 3. Offi. 112. Iurauitque se illum statim interfectorum, nisi iusiurandum dedisset, se patrem mistum esse facturum. 7. Fam. 23. Accepi Auianij literas, in quibus hæc inerat liberalissimum, nomina se facturum cum venisset, qua ego vellem die. pro Sestio. 74. Ille se affirmare postero die moram nullam esse facturum. 7. V. 45. Quid existimare eos qui audiebant, arbitrare, &c. Nauiculariam te, quum Romam venisses, esse facturum? 13. Br. Facturum te quod oportet. 16. Att. 16. Quod te tua sponte facturum esse certo scio, honoris nostri causa libenter, prolixè, celeriter facias. 2. Idem affirmat verbum de me illum non esse facturum. 5. V. 138. Scandilius verò negat sese apud Artemidorum recuperatorem verbum esse facturum. in Ver. Quid si docebo, Iudices, eos, qui c c c. millia lucri faciunt, damnnum facturos fuisse.

F A C T V S, *natus, comparatus, aptus, constitutus*. 1. Offi. 103. Neque enim ita generati à natura sumus, vt ad ludum facti esse videamur, sed ad securitatem. pro Mil. 10. & Or. 165. Ad quem legem non docti, sed facti: non instituti, sed imbuti sumus. pro Qu. Ais vadimonium deseru, quæsiuit à te statim vt Romam rediret Quirius, quo die vadimonium istuc factum esse diceres. 14. Atti. 20. Erorem ad ista expedienda factum mihi videtur reliquisse. de Clar. 275. Siue quod natura non esset ita factus. Or. 193. Sed ita facti sunt illi pedes, vt in eis singulis modus insit. Hor. Interitus

Romuli in obfuratione Solis factus est. de Nat. Quod si non est à Deo materia facta, ne terra quidem, & aqua, & aer, & ignis, à Deo factus est.

¶ *Elaboratus*. 7. V. 62. Argentum factum atque signatum. 3. de Or. 183. Oratio, quæ quidem sit polita atque facta. 6. V. 28. Phalæra pulcherrimè facta. Ibid. 37. Argentum optimè factum. 4. 83. Argentum bene factum. 6. V. 46. Hæc omnia antiquo opere & summo artificio facta. Ibid. 38. Pocula Mentoris manu summo artificio facta.

† **A D V B R.** Admodum serò, 13. Attic. Aliunde verbum, Ora. Amicè, 5. de Fin. Amicè, 2. de Inuent. Apertè, 2. Car. & 12. Phil. Auare, 10. Phil. Bene, de Clar. Bene & è Repub. fenatus consultum, 5. Phil. Bene timè vasa, pulcherrimè phalæra, 6. Verr. Benignè à populo, pro Planc. Casu, 1. de Diu. Casu, foruitu, diuinitus, 2. de D. Contra atque oportet, pro Corn. Balbo. Crudeliter, pro Cæl. & in Car. Cupidius, familiaris, rectè testamentum, 2. de Or. Dissolutè, propius quicquam, 7. Ver. Eideliter, 10. Fam. Flagitiosè, effabrè, 2. Ver. Fortuitò, per commode, & fortuitò, pro Syll. 4. Tuscu. Gratis, mirè, scitè, venustè, 4. Verr. Gratis quod ab aliquo, pro Cluent. Gradatim, serò, 9. Fam. Imprudentius, 10. Attic. Legitimè nihil, pro Dom. Malè, 15. At. Manuerè, pro Mar. Magnificè, in Var. Mirificè, & collocatum, 2. de Nat. Otiosè, de Ami. Omnino, pro Mur. Planè iudicium, repentè, è vestigio, 1. Ver. Præuè, 1. Aca. Propensè, & conspiratio ordinum, pulcherrimè, largissimè, 3. Verr. Quietè, pro Deiot. Rectè, diligenter, de Arusp. Rectè, serius, 1. Caui. Spurcè, 1. de Inuent.

F A C V L T A S, *commoditas, occasio, ansa*. pro Pomp. 18. Nec istidem redimendi facultas erit propter calamitatem, nec alius voluntas propter timorem. pro S. R. 92. Videamus nunc equæ facultas suscipiendi maleficij fuerit. ibid. Age nunc, cæteras quoque facultates consideremus. pro Qu. 16. Roma mihi nummorum facultas est: quam si sapiens, communem existimabis. Ora. 117. Erit igitur hæc facultas in eo, quem volumus esse eloquentem. 8. Att. 15. Nec eius rei facultatem, si qua erit, prætermittam. pro Arch. 2. Alia quædam in hoc facultas est ingenij. Brut. 5. Quod si statueris in Asiam tibi eundem, nulla erit ad comitia nostros accersendi facultas. 1. Offi. 42. Videndum est, ne maior sit benignitas quam facultas. pro Milo. 46. Miloni nulla facultas manendi, exeundi non causa solum, sed etiam necessitas fuit. 4. Fa. 13. At ea quidem facultas vel tui, vel alterius commotandi in te summa est, si vquam in vilo fuit. 10. 4. Neque si facultas optabilis mihi quidem tui præsentis esset, vquam à tuis consilijs discreparem. 1. de Inu. 86. Quare illa nobis alio tempore si facultas erit, explicabuntur. 2. de Or. 49. Non deerit ipsi facultas ex cæteris rebus comparata. 7. At. 7. Hic mihi sui cognoscendi penitus etiam istam facultatem dedit. pro Föt. 12. Ne irato testi facultas ad dicendum data videatur. 2. de Or. 342. Opes superbia & libidini facultatem & materiam dare. 2. de Inuen. 47. Si causa dabit facultatem. pro Fl. 19. Libenter arripere facultatem lædendi quæcumque detur. 3. de N. 8. Si modò eam facultatem tibi causa dabit. pro Cec. 71. Nonnunquam improbo iudicij facultas datur, vt cum sciens perperam iudicari, tabulas secutus esse videatur. 2. de Diu. 39. Doleo rantam Stoicos omnibus iridendi sui facultatem dare. pro Cl. 10. Tamen multæ mihi postea ad satisfaciendum facultates dabuntur. 10. Fam. 19. Gloria, cuius dij maximam facultatem tibi dedere. 6. Attic. 2. His ego duobus generibus ciuitatum facultatem ad se ære alieno liberandas aut lauandas dedi. 1. de Finib. 71. Quæ mihi facultas ad hoc tempus nunquam est data. pro Qu. 8. Qu. Hortensius, cui summam copiam facultatèque dicendi natura largita est, pro Rabi. 18. Vtinam mihi hanc facultatem causa concederet, vt possem hoc prædicare, &c. 1. de Orat. 117. Quintius Varius illa ipsa facultate, quamcumque; habet, magnà est gratiam cõsecutus. Or. 113. Eloquens facultatè habet, quæ est eius propria, fuscæ lætèque dicendi. 1. Fa. 7. Si res facultatem habitura videatur, vt Alexandriam tenere possis. 10. 12. Virtus maximè illustratur magnis in Republica meritis, quæ facultatem habes maximam. 1. 12. Sed alius nemo facultatem habet decipiendi nos. 1. Offi. 71. Ad rem gerendam qui accedet, non modò consideret, quam illa res honesta sit, sed etiam vt habeat efficiendi facultatem. 1. Att. 4. Cum & otij ad scribendum plus, & facultatem dandi maiorem habueris. pro Pomp. 69. Nihil est quod de persciendi facultate dubitemus. 2. con. Rull. 82. Cætera vectigalia belli facultatibus affliguntur, hoc vectigali etiam belli facultates sustentantur. 1. Qu. Fr. 9. Nihil quod ad commodum meum pertineat, sine maximo tuo commodo & maxima tua facultate, nisi frater, cogitaris. 2. A. 43. Vt semper nouus veniam, quam facultatem mihi multitudo istius vitiorum largitur. pro Mur. 42. Res publica dedit ei facultatem liberalitatis, qua vsus est. 3. C. 4. Facultatem mihi oblatam putauit, vt posset, &c. pro Clu. 77. Is oblatam sibi facultatem putauit, vt posset, &c. pro Mur. 11. Vera maledicendi facultas. Or. 70. Magni igitur iudicij & summæ facultatis esse debet moderator ille, &c. 1. Att. 14. Nisi mihi dolor meus, sit omnes partes metis, tui huius generis facultatè ademisset. 2. de Or. 342. Virtutes quæ ingenij aliqua facultate positæ sunt. Ibidem. 215. Omnium rerum in contrarias partes facultas ex eisdem suppeditatur locis. 1. 95. Otrium ac facultas discendi maior & maturior.

maturior. Ibid. 135. Quoniam ex me non de oratoris arte, sed de hac mea, quantulacunque est, facultate quaeritis. 1. de eo quod ego in dicendo praestare possim. de Opt. 10. Vim eloquentiae non rei natura sed sua facultate metiri. Ibidem. Melius à deteriori facultate, quam genere distinguitur. 1. de Orat. 142. Omnis vis ac facultas Oratoris in quinque partes distributa est. 2. 30. Studium dicendi res facultate praecleara, arte mediocri. de Clar. 218. Huius omnis facultas ex historia ipsius perspicitur. 2. Offi. 56. Theophrastus talium sumptuum facultatem, fructum diuitiarum putat. 2. de Inu. 40. In occasione commoditas ad faciendum idonea, in facultate copia & potestas earum rerum, propter quas aliquid facilius fit, consideranda est. Ibidem 24. Aut potestas aliis defuisse demonstranda est, aut facultas: potestas, si aut necesse, aut non affuisse, aut conficere aliquid non potuisse dicatur: facultas, si ratio, adiutores, adiumenta, & cetera quae ad rem pertinebunt, defuisse alicui demonstrabuntur. Part. 119. Facultatum autem infirmitate utitur, si aut vires, aut animum, aut copias, aut opes abfuisse demonstrabit, aut alienum tempus, aut locum non idoneum. 1. de Or. 61. Illustrare autem oratione, si quis istas ipsas artes velit, ad Oratoris ei confugiendum est facultatem. Ibidem. Asclepiades in eo ipso quod oratè dicebat, non medicinae facultate utebatur, sed eloquentiae. 2. de N. 168. Facultas differendi à Rhetoricis exercitationibus accepta. 4. V. 135. Ex utraque parte facultates & copias cognoscere. 15. Fam. 2. Cura magis & diligentia, quam facultate & copia facere aliquid. Ibidem. Materies digna facultate & copia tua. 1. de Na. 12. Cuius rei tantae tamque difficilis facultatem consecutum me non profiteor, secutum esse praeme fero. 3. Att. 10. Tantae facultates ingenij, consilij, gratiae. pro Syll. 4. Viri summa virtute & fide, cuius generis in Senatu facultas maxima. Antequam. 16. Consularis homo non minimis facultatibus usus. 3. de Ora. 54. Habere summam facultatem vacui ac liberi temporis. 3. de Na. 88. Spei, salutis, opis, victoriae facultas à diis expetenda est. 1. de Or. 30. Vtrumque collaudandum videri, quod tantam iam essent facultatem adepti, ut cum maioribus natu compararentur. Ibid. 44. Hoc amplius si quid poteris, non id mihi videbitur Orator, sed Crassus sua quadam propria, non communi Oratorum facultate posse. 1. Off. 1. Ut par sis in vtriusque orationis facultate. 4. V. 83. Prout Thermitani hominis facultates ferebant. 2. de In. 8. Quoad facultas tulit. 1. quoad potuimus. 1. de In. 49. Ac fons quidem confirmationis, ut facultas tulit, apertus est. Ibidem. Ut facultas tulit, feci, &c. pro Dom. 146. Horum ego bonorum facultatem nunquam & copiam expetiui. 2. Off. 19. Quibus autem rationibus hanc facultatem assequi possimus, ut hominum studia complectamur, dicemus. 6. Att. 2. His ego duobus generibus ciuitatum, facultatem ad se aere alieno liberandas aut leuandas dedi.

¶ *Ars, doctrina, scientia.* 1. de Ora. 217. Qui in aliqua arte & facultate excellit. Ibid. Oratoris facultas. Ibid. 90. Quibus in rebus Oratorum versatur facultas.

¶ *Opes, fortuna, diuitia.* 2. Offi. 15. Effectumque est, ut dando & accipiendo, & permutandis facultatibus, & commodis, nulla te egeremus. pro Rab. 14. Quae si in illo minima fuissent, tamen tuis facultatibus maxima putarentur. 1. Offi. 9. Tum autem consultant, conducat id, nec ne, ad facultates rerum atque copias, ad opes, ad potentiam. Oecon. 1. Ut aliquas facultates acquireremus.

† *ADIVNCI.* Absoluta & perfecta, aliena, ieiuna, atque nuda, maior, maturior dicendi, propria, non communis, poetica, & rustica, 1. de Ora. Agraria, 2. At. Bona, 7. Famil. Communis, pro Q. R. Diuersa, atque se iuncta, magna, oratoria, 1. de Inu. Grata, & ornata, 3. Offi. Grauis dicendi, & plena dignitatis, maior, vera, pro Mur. Incredibilis, 2. de Orat. Neque nimis infans, neque perfecta deferta, de Clar. Leuior, pro Arch. Maxima, 1. Famil. Minima, An. eq. Multae, pro Clu. Optabilis, 10. Famil. Paruae, 1. Ver. Perpetuae, 5. Tuscu. Popularis, 2. Tuscu. Singularis dicendi, pro Pomp. Summa, 3. de Orat. Summae commodorum, pro Flac.

¶ *Syntaxis.* Suscipiendi masculini facultas. In aliquo & alicui facultatem esse. Dari ad orandum facultatem, largiri, offerri, suppeditari. orium & facultas discendi maturior. Vis & facultas, vel potestas illi defuit, vel facultas: id est, occasio. Habere facultatem liberi & vacui temporis. Agam quoad fere facultas: id est, pro virili. Id non conducit ad rerum facultates & copias: non ad opes, aut potentiam. (hic agnoscimus esse synonyma, facultates, & copias non abesse discrimen inter facultates & opes: & non parum differre facultates à potentia.)

FALCARI, milites dicebantur falceibus quibusdam armati. 1. C. 8. Dico te priori nocte venisse inter falcarios in M. Leccae domum 5. V.

FALERNVS, Campanus. de Clar. 286. Falernum vinum. pro Cl. 175. & 2. in Rul. Sape. Falernus ager.

FALISCVS, ager. 2. contra Rul. 65.

FALLACIA, fraudis, praestigiae, dolus, laqueus, fucus, simulatio, machina, verbi laqueus. 2. de Orat. 191. Nihil opus est simulatione & fallaciis. pro R. P. 35. Illine omnes praestigiae, illine omnes fallaciae. pro Cluen. 100. Exagitabantur omnes eius fraudes atque fallaciae. 1. de Diu. 85. Tota res est inuenta fallacis, aut ad quatuor, aut ad errorem. pro Qu. 20. Hic ex fraude, fallaciis, men-

daciis constare totus videtur. 1. Att. 1. Prensat vnus Galba sine fuce & fallaciis. 3. de Natu. 73. Doli, machinae, fallaciae, praestigiae, sine ratione esse non possunt.

FALLACIO QVENTIAE: plur. 4. de Fin. 68. Accij.

FALLACITER, FALLACISSIME, malitiose, dolose pro Do. 77. Maiores nostri, qui non fictè & fallaciter populares, sed verè & sapienter fuerunt. 3. Off. 68. Ratio hoc postulat, ne quid fallaciter, ne quid insidiosè, ne quid simulatè. 1. de Diu. 35. Fallaciter portenta interpretari. de Aru. 48. Fallacissimè se alicui venditare. Partit. 90. Fallaciter imitando.

FALLA, fraudulenter. pro Pl. 22. Vicinitas non fucata, non fallax, non erudita artificio simulationis. pro R. P. 40. Fallaces & fucosae merces. ad Br. 10. Quidam Caesarem fallacibus interpretibus ac nunciis impulerunt in spem certissimam consulatus. 2. de D. 91. Oculorum fallacissimo sensu iudicant ea, quae ratione atque animo videre debebant. 3. Off. 36. Emolumenta rerum fallacibus iudiciis vident. de Amic. 70. Ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat. 4. Aca. 75. Sophismata: sic enim appellantur fallaces conclusumculae. 3. de N. 75. Malitia est verisuta & fallax nocendi ratio. 1. de D. 37. Astrologi vani, fallaces. pro Milon. 95. O spes fallaces, o cogitationes inanes meae. 1. 2. A. 6. Spes falsa & fallax. 10. At. 13. ὄψωνος fallax. 14. Acad. 140. Fallax imitatio.

¶ *Syntaxis.* Praestigiae & fallaciae. Fraudis & fallaciae alicuius exaggerare. Homo ex fraude & fallaciis, mendacis constans. Fucus & fallacia. Fictè & fallaciter popularis. Fallaciter, insidiosè & simulatè. Se fallacissimè venditare. Fucatus, fallax. Fallax & fucosa merces. Verisuta & fallax ratio nocendi. Spes falsa & fallax.

FALLENDVM. 1. Qu. Fr. 2. Hominum ingenia ad fallendum parata.

FALLENS. 1. de Or. 92. In vnum exitum spectantes, & nunquam fallentes res.

FALLO, decipio, induco, fraudo. pro S. R. 117. Roscius socios induxit, decepit, destituit, aduersariis tradidit, omni fraude & perfidia fefellit. 4. C. 23. Si vis improborum spem meam fefellerit, atque superarit. 1. de D. 25. Diuinitio fallit fortasse non nunquam, sed tamen ad veritatem sapientissimè dirigit. 1. de Orat. 2. Quam spem cognitionum & consiliorum meorum, cum graues omnium temporum, tum varij nostri casus fefellerunt. 1. Off. 39. Ad supplicium redire maluit, quam hostis datam fallere. 1. Fa. 4. Quae ne spes eum fallat, vehementer te rogo. 16. Att. 3. Gaudeo non fefellisse eam rem opinionem tuam. in Sal. 9. Multum verò te opinio fallat, &c. ad Oct. pro Syl. 41. Opinio de te multum me refellit. 1. de Ora. 255. Neque enim hoc te Crasse fallit, quam multa sunt. Orat. 225. Quem quozlo nostrum fefellit ita vos esse dictaros? 3. Att. 23. Tamen in lege nulla esse huiusmodi capita, te non fallit. 12. A. 27. Is enim sum (nisi me fallo) qui, &c. pro S. R. 48. Nisi me fallit animus. 14. At. 12. Sed nos (nisi me fallit) iacebimus. Brut. 18. Nisi me forte fallit. 8. Att. 7. Nisi omnia me fallunt. 3. Fa. 5. Si quid me fallit in scribendo. 5. 10. Nisi quid me fallit. 1. 10. Non fallam opinionem tuam. 3. de N. 73. Aut tu illum fructu fallas, aut, &c.

† *ADVERB.* Multum opinionem, pro Clu. Occultè, 2. de Fin. Omnino, 9. Fam. Planè, pro Sest. Vehementer, 12. Fa.

FALLOR. 4. Ac. 66. Cauere ne capiat, ne fallatur videre. 13. At. 21. Possum falli, ut humanus. 3. de N. 76. Spe falli possumus. Ibidem. Deus falli qui potuit: in Sall. 3. Longè falleris opinione.

¶ *Syntaxis.* Res nunquam fallens. Fallere, & superare vi. Fidem fallere. Id me fefellit, & opinionem meam. Nisi me fallit. Nisi me animus fallit. Ne me fructu fallas. Opinione longè falli. Equidè (nisi me fallo.)

FALSE, falsò. 4. Acad. 141. Assentiri falsè alicui rei.

FALSITAS, vanitas pro Clu. 4. In omnibus locis parum firmitatis, & parum virium falsitas habet.

FALSO, falsè, fallaciter. pro Pomp. 41. Hoc incredibile omnibus, & falso memoriae proditum videbatur. 5. Fam. 5. Quod verbum abs te aiunt falsò in me solere conferri.

FALSVS, adulterinus, inanis, mendax, vanus. (verus. pro S. R. 110. Pro re certa spem falsam domum retulit. 2. de D. 127. Falsis & mendacibus visis mentes mortalium concitare. 11. A. 5. Complexus falsae benevolentiae extiterunt in amore simulato. 2. de Or. 189. In eo nihil esset nisi falsum & imitatione simulatum, & lib. 1. 175. De cuius morte domum falsus ab exercitu nuncius venit. 7. Att. 14. De quibus antè ad te falsum scripseram. 1. 13. Obicit mihi ad Baias fuisse falsum. 2. de D. 106. Ex falsis verum effici non potest. 2. de Nat. 65. Quae ordine & ratione vacant, ea mentita & falsa, plenaque erroris sunt. 1. de In. 90. Falsum est, in quo perspicue mendacium est. 2. de D. 28. Testes malitia falsi, fictique esse possunt. pro Flacc. 39. Poena falsarum & corruptarum literarum grauis est. pro Sy. 91. O fallam spem. 12. A. 6. Spes falsa & fallax.

† *ADVERB.* Apertè, 2. de Orat. Perspicue, 1. de Nat.

¶ *Synt.* Falsa spes. Visa falsa & mendax. Falsum, & imitatione simulatū. De hoc illo falsum scripsit. Merita res: falsa, plenaque erroris. Malitia falsus fictusque. Falsa & corrupta litera. Falsus & fallax homo.

F A L X. pro Mil. 92. Qui cum falcibus ad Castoris cucurrerunt. pro Syl. 17. Ille arma misit, cornua, tubas, falces. 5. Tusc. 6. 5. Immissi cum falcibus multi purgarunt, & aperuerunt locum.

F A M A, opinio, existimatio, nomen, sermo, rumor, predicatio, commemoratio nominis, celebratio sermonis hominum, auditiones, disseminatius dispersus, sermo, celebratio, uentus quidam popularis. 7. Att. 2. 5. Bona de Domitio, præclara de Aftanio fama est. 1. V. 71. Qui ut antè collectam famam conferret, laborat. pro Sest. 139. Expetenda est bona fama bonorum, quæ verè sola gloria nominari potest. 3. de Fin. 5. 7. Quam Græci ἄδοξια appellant, aptius est hoc loco bonam famam appellare, quàm gloriam. 2. Offic. 72. Fundamentum perpetuæ commendationis & famæ est iustitia, sine qua nihil potest esse laudabile. pro Qu. 50. Famam existimationemque amittere. 2. Offic. 32. Amor multitudinis commouetur ipsa fama & opinione liberalitatis. 1. Q. Fr. 1. 19. Quod ita esse, constanti fama atque omnium sermone celebratum est. pro Mur. 38. Hoc quanti putas esse ad famam hominum? in hoc felicitatis fama sermoneque ualuit. pro Flac. 13. Sed quod ipsi auditibus communi fama atque sermone, de vi, de armis, &c. de Arusp. 20. Ut hominum fama est. pro Syl. 12. Vix ad meas aures istius suspicionis fama peruenit. pro Arch. 5. Hac tanta celebritate famæ etiam absentibus notus erat. pro Cæl. 38. At fuit fama quocumque istam effugere potest in tam maledica ciuitate. 14. A. 15. Cum tristis à Mutina fama manaret. 8. Att. A Brundisio nulla adhuc fama uenerat. pro Mil. 99. Fama de interitu Clodij fines imperij Romani peragravit. 10. Famil. 10. Tamen ipsa fama, quæ de tua uoluntate percrebuit, magnam es laudem consecutus. 6. V. 68. Hæc fama de nostris hominibus percrebuit. Top. 76. Fama vulgi, quoddam multitudinis testimonium. pro Sest. 102. Hæc fama celebrantur. 8. Fa. 8. Magna illic fama surrexit, & de damnatione feruenter loqui est ceptum. de Cluen. 2. 59. Catulo suauitas uocis, bene loquendi famam confecerat. 2. de Nat. 9. 5. Accipere fama & auditione esse aliquid. 2. Off. 2. 5. Hercules, quem hominum fama beneficiorum memor, in concilio cœlestium collocauit. 1. Tusc. 110. Fama nunquam deseret Cæsarem. 1. Fam. 9. Non putauit famam inconstantiam mihi pertimescendam. 9. 16. Effugere autem si uelim nonnullorum acutè aut facètè dictorum offensionem, fama ingenij mihi est abiicienda. de Pet. Con. 14. Fama forensis. 2. Diu. 9. 4. Fama ac laus perennis. 2. Offic. 72. Commendatio & perpetua Fama. 5. Tusc. 46. Fama popularis, stultorum improborumque consensu excitata. 3. 4. Fama popularis, quæ se gloriæ imitricem esse uult, temeraria atque inconsiderata, & plerumque peccatorum uitiorumque laudatrix. simulatione honestatis formam eius pulchritudinemque corrumpit. de Amic. 15. Itaque non tam ista sapientiam, &c. fama delectat, falsa præfertim, quàm, &c. pro Cæl. 7. 5. Fama adolescentis paulum hæsit ad metas. 12. Fam. 4. Fama nunciabat te esse in Syria, autor erat nemo. pro Syl. 12. Vix ad meas aures istius suspicionis fama peruenit. 4. Fam. 4. 5. At. 10. ad At. Famæ seruire. 1. V. 71. Famam colligere. 2. de Leg. 3. 7. Famam mulierum ut multorum oculis lux clara custodiat, diligentissimè sciendum est. 4. ad Her. 5. 2. Famam depeculari. 1. P. 2. 3. Reprimere famam. ad Br. 18. Famam temeritatis subire. 9. At. 9. Famam tuam sustinere non posse, ut, &c. id est, non conuenire fama tua. 3. de Na. 60. Ex uetere fama Græciæ hæc collecta sunt. Cat. Ut maiora omnia re, quàm fama uiderentur. de Consolat. Si Cadmi progenies in cœlum tollenda fama fuit.

† A D I V N C. Admirabilis, Orat, Antiquior, incolumis, 13. Fam. Bona, 3. de Fin. Calamitosa, pro Cluent. Communis, 4. Ver. Constans, 1. ad Q. Fr. Falsa, pro Syl. Forensis, 1. Att. Frequens, 1. de Inu. Grata, 10. Fam. Grauis, 3. Q. Frat. Integra, pro Quint. Magna, 8. Fam. Perennis, poeta. 2. de Diu. Popularis, 5. Tusc. Popularis, temeraria, atque inconsiderata, & plerumque peccatorum uitiorumque laudatrix, 3. Tusc. Præclara, 7. At. Summa, 5. Attic. Tristis, 14. Philip. Vetus, 3. de Nat. Vetus, & illustis, pro Mur.

✧ Syntax. Fama bona, præclara, collecta. Famam & existimationem amittere. Fama & opinio sapientia. Fama & omnium sermo. Comuni fama & sermone audire. Illinc fama uenit, emanat. Res fama celebrata. Fama surrexit, confecta est. Fama & auditione accipere. Vetus & illustis fama, tristis. Famam depeculari, sustinere, reprimere. Fama & auditione accipere. Ex recenti fama colligere quippiam.

F A M E S, cibi appetitus, esuries 5. At. 2. 1. Etiam fames, qua nihil miserius est, quæ tum erat in hac mea Asia, mihi optanda fuit. 1. de Finib. 37. Cum cibo & potione fames sitisque depulsa est. 2. 90. Cibi condimentum est fames. 5. Tusc. 97. Obsonare ambulando famem. 1. Att. 13. Fuerunt quos fames magis quàm fama commouerit. pro Dom. 61. Nec illi cæmentis ac regulis tectorum meorum se famam suam expleturos putauerunt. 2. Diu. 7. Auis fame enecta, in offam pulsus inuadit. pro Cluen. 67. Bestiæ fame dominante, plerumque ad eum locum, ubi pasta aliquando sunt, reuertuntur. 2. Qu. Fr. 3. Quis esset qui plebem fame necaret. 6. At. 1. Senatores quinque fame necati sunt. 1. C. 26. Patientia famis & frigoris. 9. Famil. 20. Integram famem ad ouum affecto. Hortens. Ut fame debilitetur equuleorum nimis effrenata vis.

✧ Caritas amona. pro Flac. 17. Qui in fame frumentum exportare erat ausus.

† A D I V N C. Condimentum cibi, 3. de Fin. Integra, 9. Fa. Vetus, in Var. ✧ Syntax. Obsonare ambulando famem. Fame enectus. In fame id est, caritate.

F A M I L I A, agnatio, cognatio, stirps. Errant, qui putant familiam & genus, & gentem, & gentiles, & agnatos, & stirpem, idem esse, & eundem rei uocabula. Hac enim sic inter se differunt, ut totum & pars, siue ut genus & species. Nam genus, gentilis, & gentilitas totum sunt, continentque quasi partes familiam, stirpem, agnationem. Sic autem inter se comparantur. Genus, stirps: gentilitas, agnatio: nomen, cognomen. nam genus ad nomen: ut Cornelius, unde Cornelia gens: familia cognomen, quo familia unus gentis inter se distinguuntur: ut Scignomina famulæque, sunt. de Clar. 8. 5. Cum insimularetur familia, partim etiam liberi. pro Cec. 55. Unus homo familia non est. pro R. P. 2. Quia in familia laus aliqua fortè floruerit, eam fere, qui sunt eius stirpis, cupidissimè persequuntur. 1. de Leg. 2. 3. In ciuitatibus ratione quadam agnationibus familiarum distinguuntur status. pro Cluent. 16. Familia, cognatio, nomen. de Cl. 2. 2. Ut dudum de Læliorum & Mutiorum familiis audiebamus. pro Mur. 17. Vetus & illustis familia. Ibidem. 15. Sunt amplæ & honestæ familiæ plebeia. 2. de Orator. 10. Vnum putasti satis esse in vna familia Rhetorem. 9. A. 4. Qui primus in eam familiam, quæ postea uiris fortissimis floruit, attulit consilium.

✧ Secta. 3. de Orato. 58. Profeminatæ sunt quasi familiæ differentes inter se. 1. 42. Tum singulæ familiæ in te impetum facerēt. 2. de Inu. 7. Ex his duabus diuersis sicuti familiis. 2. de Diu. 3. A Peripateticorum familia. pro Syl. 5. 5. Gladiatorum familiæ. ✧ Totæ patris familia possessio. 1. de Orat. 2. 38. Qui quibus uerbis hereditarij oporteat nescit, idem hereditunde familiæ causam agere non potest. pro Cec. 19. Arbitrium familiæ hereditunde, id est, possessionis, seu hereditatis diuidenda. Est etiam nomen actionis familiæ hereditunde, ut habetur Digest. lib. 10. eodem titulo. ✧ Seruorum numerus. Ibid. 5. 5. Familiæ, quæ constant ex seruis. 1. de Nat. 1. 57. Homines coniugum, & liberorum, & familiarum suarum causa frumentum condunt. pro L. Varen. In familiam Ancharianam inedisce dixerunt.

† A D I V N C. Abiecta, & obscura, pro Deiot. Acerrima, equestris, & seuerissima ad iudicandum, 2. Verr. Aegra, 16. Attic. Amplissima, reliqua, 13. Phil. Certæ, præstantes nobilitate aruspiciæ, 1. de Diu. Clarissima, pro Cæl. Consularis, prætoris, summa, pro Planc. Copiosa, multæ, totæ in perpetuum infames itupris & flagitiis, 6. Verr. Dissidentes inter se, multum dissonatæ, & dispates, 3. de Orat. Diuersa, 2. de Inuent. Elegantissima, multæ, splendida, urbana, tanta, pro S. R. Florentissima, 2. Phil. Fundatissima, pro Dom. Funesta, pura, uera, 2. de Legi. Gladiatoria, speciosa, nobilis, gloriosa, maxima, pro Sest. Honestæ, 3. de Fini. Non ignobilis, 7. Verr. Magna, de Senec. & 2. Cat. Maxima, pro Pomp. Nobilissima, 13. Fam. Patricia, 1. de Leg. Plebeia, amplæ, & honestæ, uetus, & illustis, pro Mur. Priuata, 4. de Republ. Vniuersa, pro Cecin. & 1. de Finibus.

✧ Syntax. Coniuges, liberi, & familia. Familia constans ex seruis pluribus. Peripateticorum & gladiatorum familia.

F A M I L I A R I S, familiaritate coniunctus, necessarius, intimus, domesticus, qui in ipsa familiaritate alicuius ueratur, usu coniunctus. (Athenus. 16. Fam. 2. 1. Homo familiarissimus, & mihi omnibus rebus coniunctus. 3. 1. Is est ex meis domesticis atque intimis familiaribus. 2. A. 3. An ego non uenirem contra alienum pro familiari & necessario meo? 1. Qu. Fr. 4. Intimus, proximus, familiarissimus quisque sibi pertimuit. 7. Fa. 8. Cæsar ad me scripsit, nodum te sibi satis esse familiarem propter occupationes tuas, sed certe fore. 2. Offic. 3. 9. Habere amicos, quibus cum possis familiares conferre sermones. In Var. 3. 1. Quis unquam in lectu domestico, in funere familiari, cenauit cum toga pulla. 1. Tusc. 2. Res familiaris & domestica. 1. ad Her. 1. Etsi negotiis familiaribus impediti, uix satis, &c. pro Cæl. 6. 1. & 2. A. 78. Fieri familiarem alicui. de Amic. 3. 9. Vidimus Pub. Emilium C. Lucio familiarem fuisse. 2. Qu. Fr. 14. Ipse est enim ueterator magnus, & perfamiliaris Philisto, 3. de Or. 68. Is qui familiarior nobis propter scriptorum multitudinem est Demosthenes.

† A D V E R B. Maximè, & necessarius, omnino, valdè, 13. Famil. Omnino, 3. Tusc. ul.

† A D I V N C. Domestici, atque intimi, 3. Fam. Vetusissimi, 10. Famil.

✧ Syntax. Ex domesticis & intimis familiaribus. Familiaris & necessarius. Intimus, proximus, familiarissimus. Familiarior.

F A M I L I A R I T A S, usus, consuetudo, necessitudo, coniunctio. 13. Fa. 19. Cum Lyfone Patrensi est mihi quidem hospitium uetus, quam ego necessitudinem sanctè colendam puto: sed ea causa etiam cum aliis compluribus, familiaritas tanta cum nullo hospite, & ea cum officiis eius multis, tum etiam consuetudine quotidiana sic est aucta, ut nihil sit familiaritate nostra coniunctius. 1. Offi. 5. 3. Consuetudines præterea & familiaritates, multæque cum multis res rationesque contractæ. Ibidem. 5. 5. Cum boni uiri moribus similes sunt familiaritate coniuncti. 1. At. 16. Itaque in sinu & in familiaritate adolescentis, & cum eo, ut res indicat.

indicat, congressus est. 13. Fam. 19. Nihil est familiaritate nostra coniunctius. pro Deiot. 39. Confectudo familiaritatem affert. 2. Off. 30. Familiaritates habere fidas amantium nos amicorum. (aduerse.) 7. Fa. 15. 4. V. 169. Venire in familiaritatem alicuius. 1. Qu. Fr. 2. & 2. A. 78. Recipere aliquem in familiaritatem suam. Qu. Fr. 2. & 2. A. 78. Versari in familiaritate alicuius. 1. de Orat. 2. 4. pro Corncl. 58. Versari in familiaritate alicuius. 1. de Orat. 2. 4. Antonius summa familiaritate coniunctus. 4. V. 169. Is bene penitus in istius familiaritatem sese dedit. 1. Qu. Fr. 2. Qui in tram familiaritatem penitus intravit. pro Clu. 46. Is sese ad Staleni familiaritatem applicavit. pro Qu. 12. Tamen inductus consuetudin e& familiaritate Quintius, fecit, &c.

† A D I V N C T. Egregia, tanta, pro Cael. Fida, 1. Offi. Intima, maxima, nimia, pro Corn. Balb. Non fideles, summa, 1. de Ora. Magna alicuius cum aliquo, 15. Famil. Memorabilis, de Amic. Notissima, 12. Phil. Nimia, 1. ad Qu. Fr. Peruerus, 13. Fam. Summa, 2. de Fin.

⊗ Syntaxis. In *seu* & familiaritate. Consuetudo familiaritatem efficit, affert. In familiaritate venire, recipi, versari, se dare. In familiaritatem bene penitus intrare se dare. Ad familiaritatem se applicare.

F A M I L I A S, ut pater familias: id est, dominus & administrator rei familiaris. pro Qu. 11. C. Qui prius suarum rerum pater familias & prudens & attentus. 5. de Rep. 30. Pater familias, & colendi, ædificandi, ratiocinandi quidam usus opus est. pro S. R. 43. Patres familias. Ibid. 48. Patrifamilias.

F A M I L I A R I T E R, liberè, amicè. 6. At. 6. Deceueram cum eo valde familiariter vivere. 1. V. 29. Cum aliquo familiarissimè atque amicissimè vivere. 9. Att. 3. Quæ soluto animo familiariter scribi solent, temporibus his excluduntur. pro Cael. 57. Licentius, liberius, familiarius cum aliquo vivere. 2. de Or. 141. Hoc si tu cupidius factum existimas, Cæsari attribuis: si familiarius, vtrique nostrum. * pro C. Cornel. 2. Familiariter ex aliquo quæro.

⊗ Syntaxis. Familiarissimè & amicissimè.

F A M O S V S, infamis. (Clarus, nobilis, honoratus, magnum nomen habens, qui est in magno nomine & gloria. 2. de Ora. 277. Nam me ad famosas venit mater accedere. Poëta. 4. de Rep. Atque etiam si qua erat famosa, ei cognati obseculum non ferebant.

F A M V L A, ancilla. 1. Tul. 75. Res familiaris est ministra & famula corporis. 1. 2. Si virtus famula fortuna est.

F A M V L A R I S, seruilis. 1. 116. Familiaris vestis, aliàs, familiaris.

F A M V L A T V S, seruitus. de Am. 72. Qui aliquandiu propter ignorantiam stirpis & generis in famulatu fuerunt. 3. Offi. 117. Quam miser virtutis famularus seruitutis voluptati.

† A D I V N C T. Miser, 3. Offi.

F A M V L O R, de Rep. Est enim genus iniustæ seruitutis, cum hi sunt alterius, qui sui possunt esse: cum autem hi famulantur, qui, &c.

F A M V L V S, pedissequus. 2. Offi. 24. Heris sit sanè adhibenda seruitutia in famulos, si aliter teneri non possunt. de Amic. 55. Parare pecuniam, equos, famulos, &c. 2. Tusc. 48. Ergo hos vt famulos vinculis arceamus. 2. de Leg. 2. 2. Famuli Idææ matris.

⊗ Syntaxis. Res famulus ministra & famula corporis.

F A N A T I C V S, delirus, furens. 1. de D. 178. Isti Philosophi superstitiosi, & penè fanatici. pro Dom. 105. Homo fanaticus.

F A N D O, pro Qu. 71. Nulla intercessit postulatō, mitro æqua, verum ante hoc tempus nefando quidem audita. 1. de Nat. 83. Ne fando quidem auditum est, ibim, &c. 4. Tusc. 63. Neque tam terribilis vlla fando oratio est.

† A D V E R B. Penè, 1. de Diu.

F A N D V S, profrenandus. 1. de D. 66. Neque me Apollo fatis fandis inuitam ciet. Poëta.

F A N V M, templum, locus, religiosus. 2. de Leg. 28. Athenienses Conatumelias fanum & Impudentiæ fecerunt. 1. de Inu. 1. Crotoniatæ templum Iunonis religiosissimè colebant. Ibid. Propter fani religionem: cum de eodem templo loqueretur. pro Rab. 30. Pro fanis atque delubris propugnare. 2. de Fin. 63. Ita non superstitionis erat, vt illa plurima in sua patria sacrificia & fana contemneret. 5. Fa. 20. Vt pecunia in fano poneretur. Ibid. Fanum, templum, ædes sacra. Lege, Æd. 3. V. 5. 2. Spoliatum esse fanum Iunonis. Ibid. Omnia signa ex fanis, plostris cuncta asportataque esse. Ibid. Pergæ fanum antiquissimum & sanctissimum Dianæ scimus esse. Id quoque a te nudatum & spoliatum esse dico.

† A D I V N C T. Antiquum, nobilissimum & antiquissimum religiosissimum atque antiquissimum, 6. Ver. Antiquissimum & nobilissimum, religiosissimum, 2. Ver. Antiquissimum, & sanctissimum, in Pifo. Locupletissimum, & antiquissimum, religiosum, pro Pom. Multa, 1. de N. Patria, pro Rab. Sanctissima, atque antiquissima, 7. Ver.

⊗ Syntaxis. Fanum facere, colere. Pro fanis atque delubris pugnare.

F A R C I T V S, plenus. 7. V. 27. Puluinus perlucidus, Meliteni rosa farcius.

F A R I S, vel Fare, fatur, loqui. 1. de D. 81. Tum enim ferunt ex oraculo hæc fatam esse Pythiam. de Vn. 35. Tum ad eos is deus qui omnia genuit, fatur: Hæc vos, &c. 5. Tusc. 116. Epicurei nostri Græcæ fati nesciunt, nec Græci Latine. * 2. de Glor. Fabitur hoc aliquis.

† A D V E R B. Græcè, Latine, 5. Tusc.

F A R T O R, qui lucanicas facit & farcit sine qui aues farcit & saginat.

1. Offi. 150. Cetarij, lanij, coqui, farrores, piscatores, &c.

F A R T V S, farcius. 2. Tul. 24. Tum iecore opimo fatta satiata affatim, &c. Or. 163. Poëta. Farta arua.

F A S, ius, quod licet. 2. cont. Rul. 19. Vt id quoad posset, quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret. pro Dom. 35. Factus es filius, contra fas, cuius per ætatem poteras esse pater. pro Milo. 44. Clodium nihil delectat, quod aut per naturam fas sit, aut per leges liceat. pro Dom. 127. Neque enim id fieri fas erat. de Ar. 34. Oratores contra ius fasque interfectos. 1. Att. 13. Ius & fas omne delere. pro Dom. 94. Cum hoc mihi vni dicere fas fuisset. pro Clu. 12. Socrus generi sui, contra quàm fas erat, amore capta. pro Mur. 80. Cuius, si eos hoc nomine appellari fas est. 5. Tul. 38. Si hoc fas est dictu.

⊗ Syntaxis. Fas est, licet. Contra fas. Id per naturam fas est. Contra ius fasque. Fas est ius. Ille, contra quàm fas erat, amavit. Fas dictu. Id agere fas est.

F A S C E O L A E, fasciæ: sunt crurum integumenta, quibus ornatur caussa crura inferiora vinciebant. de Ar. 44. Muliebres soleæ purpureæque fasceolæ, aliàs, Fasciolæ: & quidem melius.

† A D I V N C T. Purpureæ, de Arusp.

F A S C I A, 7. At. 3. Etenim mihi eius caligæ vt fasciæ cretatae non placebant. de Cl. 217. Cn. Octavius qui deuinctus erat fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus. 2. de Diu. 134. Quidam somniant ouem pendere ex fascia lecti sui cubicularis. in Clod. Cum vincirentur pedes fasciis.

† A D I V N C T. Cretatae, 7. Att.

F A S C I C V L V S, 2. Qu. Fr. 11. Fasciculus ille epistolarum, in quo fuerat & mea & Balbi totus mihi aqua madidus redditus est. 12. Att. 52. Eas epistolas in eundem fasciculum velim addas. 5. 11. Accepi fasciculum, in quo erat epistola Pylia. 2. 13. Fasciculus literarum. 3. Tusc. 43. Fasciculum ad nares admouebis:

F A S C I S, 8. At. 3. Age iam has compedes, fascies, inquam: hos laureatos, hæc ferre ex Italia quàm molestum est. 2. cont. Rull. 92. Lictores prætoribus anteibant cum fascibus duobus. 7. V. 2. Fasces prætoribus præferri. 4. 11. Quæstores cum fascibus mihi præsto fuerunt. pro Dom. 24. Nullus locus orbis terrarum vacuus extraordinariis fascibus & imperio Clodiano fuisset.

† A D I V N C T. Cruentij, in Pifo. Extraordinarij, pro Dom. Formidolosi, 1. cont. Rul. Laureati, 1. de Diu.

⊗ Syntaxis. Fasciculus, & literarum fasciculus.

F A S T I, libri in quibus cuiusque dies anni, gesta continentur. 6. Att. 1. Flauius Annij filius prorulit fastos: nani occultatam putant quodam tempore istam tabulam, vt dies agendi peterentur à paucis. pro Mur. 25. Posset agi, necne, pauci quondam sciebant: fastos enim vulgò non habebant. ibidem. Scriba quidam Cn. Flauius singulis diebus discendos fastos populo proposuit, & ab ipsis cautis Iurisconsultis eorum scientiam compilauit. de Pro. 46. Non omnibus fastis legem ferri licere. in Pis. 30. Hanc legem vlli fasti ferre possunt. Brut. 15. Deceui vt in fastis ad eum diem Bruti nomen ascriberetur. ibidem. Quod ego cum dabam Bruto, notam esse in fastis gratissimæ victoriæ memoriam volebam. 6. V. 151. Cum diem festum ludorum de fastis suis sustulissent. 4. 132. Eximere dies de fastis. pro Sest. 3. Consules non modo ex memoria, sed etiam ex fastis euellendi. 4. At. 8. Longè paginulæ in codicillorum fastis. 1. Tul. 68. Luna accretione & diminutione luminis quasi fastorum notans & significans dies. 5. Fa. 12. Etenim ordo ipse annalium mediocriter nos retinet, quasi enumeratione fastorum.

⊗ Syntaxis. De fastis auferre, eximere.

F A S T I D I O, fastidio afficior, offensionem atque fastidium ad aliquam rem habeo. pro Mil. 43. Qui non modo improbitati irascuntur candidatorum, sed etiam rectè factis sæpe fastidiunt. aliter, in rectè factis. Lege, P E R T A E D E T.

F A S T I D I O S E, ambitiosè, lentè. 1. de Ora. 258. Quod ego non tam fastidiosè in nobis, quàm in histrionibus spectari puto. pro Pla. 65. Tum ego stomachans fastidiosè, inquam, &c. 1. de Ora. 118. Diligenter ac propè fastidiosè iudicare aliquid. 1. At. 1. Lentè & fastidiosè probare aliquid. 2. de Orat. 364. Prudentius, vel inuitius, vel etiam fastidiosius facere aliquid.

F A S T I D I O S V S, difficilis. de Cl. 207. Antonius facilis in recipiendis causis erat, fastidiosior Crassus, sed tamen recipiebat.

⊗ Abhorrens. de Cl. 247. M. Memmius fastidiosus literarum Latinarum.

⊗ Insolens. 4. ad Her. 53. In aequos & pares fastidiosus.

⊗ Facile fastidians. Ibid. 33. Aurium sensus fastidiosissimum.

F A S T I D I V M, offensio. 2. de Orat. 209. Non sunt tanti vlla eius merita, quanta insolentia hominis, quantumque fastidium. 10. A. 28. Quorum, si essent arrogantes, non possem ferre fastidium. 12. P. 20. Nec id sit fastidio meo, sed charitate reipub. in Sal. 2. Ego dabo operam, vt pro me minimo cum fastidio respondeam. 3. de Or. 96. Ab aliquo celerrimè fastidio quodam & fatietate abalienari. Ibid. 191. Vt neque ij fatientur qui audient, fastidio similitudinis. 1. de Orat. 258. Quæ recta sunt probari, quæ

prava sunt fastidii adhaerere. de Opt. 18. Quod igitur est eorum in orationibus à Græco conuersis fastidium? nullum cum sit in verbis. Ibid. 2. Quæ intelligentiam ponunt in audiendi fastidio. 4. Tusc. 2. 3. Eaque, quæ eis morbis contraria, quæ habet ad res certas vitiosam offensionem atque fastidium. 1. de Fin. 10. Insolens domesticarum rerum fastidium. 1. de Inu. 2. 5. Cibi sarietas & fastidium. 1. de Fin. 5. Rudè enim esse omnino in nostris Poëtis, aut inertissimam segnitiam est, aut fastidij delicatissimi.

† A D I V N C T. Delicatissimum, insolens, 1. de Pin. Ingeniumque liberumque, de Clar. Minimum, in Salut.

⊗ Synt. Bono fastidire in bono. Fastidiosè stomachans. Diligenter & fastidiosè. Pudencius, inuicis fastidiosus. Fastidiosus virtutum. In pares fastidiosus. Id ago non fastidio meo. Fastidium & sarietas. Vitiosam habere offensionem atque fastidium ad pietatem. Iner. segnitias, aut fastidium delicatum.

F A S T I G I V M, columen, conus, finis, translatione. 3. de Or. 178. Capitoli fastigium illud, ceterarumque ædium non venustas, sed necessitas ipsa fabricata est. 3. Q. Fr. 1. Tectum multorum fastigiorum. 2. A. 110. Diuus Iulius habuit pulinar, simulachrum, fastigium, flaminem, &c. 3. Offic. 33. Imponere fastigium operi inchoato. (lacere fundamenta.)

† A D I V N C. Multa, 2. de Diu.

F A T A L I S, ex omni æternitate definitus & constitutus. Postquam ad Quir. 19. Quoniam nobis quæ aliqua fatali necessitate cum fortuna belligerandum fuit. pro Marcell. 32. Respub. perfuncta est hoc misero fatalique bello. de Fat. 19. Causæ fatales. de Som. 31. Cum hi duo numeri circuitu naturali summam tibi fatalem confecerint. 1. Acad. 29. Fatalis & immutabilis continuatio ordinis sempiterni. de Fat. 30. Tam enim fatale est medicum adhibere, quam conualescere. 2. de D. 24. Non igitur fatales exitus habuerunt. de Ar. 6. Scipio quasi fatali euentu solus Carthaginem euerit. Postquam in Senat. 4. Ille annus, quem ego mihi quam patriæ malueram esse fatalem. 2. A. 11. Quod fuit illorum utriusque fatale. pro Sest. 17. Sed fuit profectò quædam illa reip. fortuna fatalis, ut ille, &c. de Cl. 2. 50. In hoc communi nostro & quasi fatali malo. 4. C. 2. Meus Consulatus ad salutem reip. propè fatalis fuit. 3. 9. Hic annus fatalis est ad interitum huius vibis. I. P. 9. Clodius fatale portentum reip. de Fat. 5. Vis est nulla fatalis. 1. de N. 55. Fatalis necessitas rerum futurarum. Par. 73. Quæ cuique accidit diuina atque fatalia. 6. A. 19. Fuit aliquis fatalis casus, ut ita dicam, &c. nunc si quis erit, erit voluntarius.

F A T A L I T E R, necessariò. 2. de Diu. 19. Omnia quæ fiunt, quæque sunt, ex omni æternitate definita esse fataliter.

⊗ Syntaxis. Fatale & immutabile. Certum & fatale. Diuinum & fatale. Ex omni æternitate definita res fataliter.

F A T E N D O, Partit. 50. Mori maluit falsum fatendo, quam inficiando dolere. 2. de N. 1. 7. Hominum causa earum rerum copias comparatas fatendum est.

F A T E O R, confiteor. 10. Famil. 13. Laterensis nostri animum in reipub. singularem semper fatebor. pro Cec. 24. Non solum fateri, sed etiam profiteri aliquid. pro Rab. 17. Quamobrem fateor, atque etiam profiteor, & præ me fero, perduellionis iudicium à me fuisse sublatum. de Clar. 76. Tu qui à Neuiro vel sumptu multa, si fateris: vel si negas, furrupisti. Antequam. 17. Qui de scelere fateretur. 2. de Inu. 77. Fateri de aliqua re. 2. con. Rul. 56. Quæ est ista æquitas? hunc agrum excipere nominatim, qui publicus esse fateatur. * ubi passim vsurpatur.

† A D V E R B. Acute, satis, 13. Phil. Apertè, 6. Attic. Planè, 10. Fam.

⊗ Syntaxis. Fateor, & profiteor, & præ me fero.

F A T I D I C V S, quem Lilius fatiloquum dicit. 2. de Leg. 20. Fatidicorum & vatum effata incognita interpretari. 1. de N. 18. Anus fatidica Stoicorum πρῶτον.

F A T I G A T V S, Top. 24. Fatigatur igne.

F A T V I T A S, stultitia. 2. de Inu. 99. Postea definitionibus ostendere non hanc imprudentiam aut casum, sed inertiam, negligentiam, fatuitatem nominari oportere.

F A T V M, vis fatalis, fortuna, fatalis necessitas. de Fat. 20. & deinceps. Fati necessitas, quod à Deo constitutum & designatum est ut eueniat, causarum series sempiterna, causæ æternæ rerum futurarum, causæ immutabiles & æternæ, causæ inclusa in rerum natura atque mundo. 1. de D. 125. Fieri igitur omnia fato, ratio cogit fateri. fatum autem id appello, quod Græci εὐχὴν ἢ ἔκβλην id est, ordinem seriemque causarum: cum causa causæ nexa rem ex se gignat, ea est ex omni æternitate fluens veritas sempiterna. Ibid. fatum est causa æterna rerum, cur ea quæ præterierint, facta sint: & ea quæ instant, fiant: & ea quæ consequuntur futura sint. 3. de Nat. 14. Quod semper ex omni æternitate verum fuerit, id esse fatum. de Fat. 39. & 1. de Nat. 25. Omnia fato fieri, in qua sententia Democritus, Heraclitus, Empedocles, Aristoteles fuit. 2. de D. 19. Nihil fieri extra fatum. de Fat. 33. Stoici fato omnia fieri dicunt. Topic. 59. Ex hoc genere causarum ex æternitate pendendum fatum à Stoicis necitur. 2. de D. 19. Omnia quæ fiunt, futuraeque sint, fato contineri. Ibid. Anile fanè & plenum superstitionis fati nomen ipsum, 2. de D. 20. Ruina

igitur oppressus esset: at id neque si fatum fuerat, effugisset: neque si non fuerat, in eum casum incidisset. Ibid. Mutari enim fatum. de Fat. 5. Daphnitæ fatum fuit de equo cadere, atque de de Diu. 98. L. Tarutius virbis nostræ fata canere non dubitabat. 1. 66. Neque me Apollo fati sandis dementem inuitam ciet. de Somn. 3. Sed eius temporis ancipitè video quasi fatum viam. 1. de Diu. 100. Ex fati, quæ Veientes scripta habent, Veios capi non posse. Ibid. 1. Prædicere, quid cuique euenturum, & quoque fato natus sit. pro Cor. 58. Fuit hoc meum fatum, ut in me, &c. 1. de Diu. 20. Atque hac fixa grani fato & fundamenta reuertitur. ad Octau. At te fata patriæ Paridém futurum predicabant. pro Font. 35. Ea conditione atque eò fato natum esse me, &c. pro Mil. 30. Milo hoc fato natus, ut ne se quidem seruare potuerit, quin vnà rempublicam seruaeret. pro Marc. 13. Omnes qui ad illa arma fato sumus, nescio quo reipubl. misero funestòque compulsi. 15. Attic. Ego quid faciam? aut quo me fato geram. A. 1. Quoniam meo fato fieri dicam, ut, &c. de Vn. 35. Nec vos vlla mortis fata vnquam periment. 1. A. 10. Si quid mihi humanitatis accidisset: multa enim impendere videbantur præternaturam, præterque fatum. pro Dom. 145. In illo penè fato reipub. 4. ad Heren. 56. Vita hominis fato debetur. 1. A. 15. Si nostrum fatum aut fortunam conquereremur. pro Marc. 30. Illud facti est, hoc consilij. 3. C. 19. Nisi dii immortales omni ratione placati, propè fata ipsa flexissent.

⊗ Infortunium. 1. Q. Fr. 4. Ut meo fato & tu, & omnes mei corruistis. 9. Attic. 14. Miseros nos, cur non omnes fatum illius vnà executi sumus? 2. C. 11. Quibus ego con fido impendere fatum aliquod & pœnam, iam diu improbitati debitam. de Cl. 328. Sic Hortensij vox extincta fato suo est, nostra publico. 3. C. 17. Neque tanto ante exitum ac fati diem reipu. denuncialet. 6. Fa. 7. Qua quidem in re singulari sum fato. 3. A. 35. Iam fatum extremum reipublica venit.

⊗ Vaticinium. 3. C. 9. Lentulus autem confirmauit ex fati Sibyllinis, aruspicumque responsis, se esse tertium illum Cornelium, &c.

† A D I V N C. Extremum reip. 3. Phil. Funesta, 2. de D. & ibid. Torum, graue, 5. Phil. Miserum, funestumque, pro Marc. Perniciosum, salutare, 1. de Diuin. Publicum, de Clar. Sibyllina, 3. Cat. Singulare, 6. Fam. Supremum, 2. Tusc.

⊗ Syntaxis. Fato fieri, contineri. Nisi fatum sit, euades. Illius fuit fatum demergi.

F A T V S, stultus. pro Deiot. 21. Non modò nequam & improbus, sed & fatuus & amens. 6. At. 6. Puer fortasse fatuus, & nò grauis, nec continens. 2. de Or. 99. Hoc præceptum est magis monitoris nò fatui, quam acuti magistri. 2. de Fin. 70. Nisi plane fatui sint. 10. Famil. 26. Ne cum periculo fatuus sis. 2. de Orat. 274. Homo fatuus, &c.

† A D V E R B. Diuinitus cum periculo, 10. Fam. Planè, 2. de Fin.

⊗ Syntaxis. Fatuus & amens.

F A V C E S, angustia gutturis. 2. de N. 95. Patefactis terræ faucibus. pro Cl. 84. Faucibus premi. 1. Qu. Fr. 116. Tuscenius, cuius tu ex impurissimis faucibus inhonestissimam cupiditatem eripisti.

⊗ Locus angustus. 2. con. Rul. 86. Corinthus erat posita in angustis atque in faucibus Græciæ.

⊗ Discrimen periculum 1. de Or. 225. Omitto fauces, ex quibus te eripi vis. pro Arch. 21. Verbum ex omni impetu hostium, ac totius belli ore ac faucibus ereptam esse atque seruatam.

⊗ Aditus. 5. V. 145. & pro Quin. 25. Æmilium sedens in faucibus macelli.

† A D I V N C. Impurissimæ, 1. ad. Qu. Frat.

* F A V E N S, pro C. Corn. 2. Fauente nobilitate.

F A V E O, studeo, amo, complector. (Inuideo. de Clar. 331. Tibi fauimus, te tua frui virtute cupimus, tibi optamus eam reipub. in qua, &c. 12. Fam. 7. Fauebam & reipub. cui semper faui, & dignitati ac gloriæ tuæ. 1. 7. Qui mihi semper tuæ laudi fauere vitus est. 3. 6. Non magis mihi fauco in amicitia nostra tuenda, quam tibi. 10. 19. Non multò plus faueo patriæ, quam tibi. 15. 4. Huius meæ voluntati, in qua inest vis desiderij, vt fauces, adiutorque sis, vehementer te rogo. pro Planc. 20. Cuius honori, agri propè dicam ipsi montesque fauerunt. pro Lig. 8. Cuius ego industria gloriæque faueo. 8. At. 3. Faure honori alicuius. in Sal. 12. Ego virtutibus Cæsaris faui. pro Plan. 18. Qui fauent nobilitati. Antequam. 24. Faueat innocentia. 1. de D. 102. Rebusque diuinis, quæ publicè fierent, vt fauerent, linguis imperabatur. 2. de D. 83. Iam illa fauete linguis, &c. 2. A. 21. Ego fauisse me tibi fateor. 4. de D. 57. Galli silentio noctis, ut ait Ennius, fauēt faucibus: rufus cantu plausuque premunt alas. pro Qu. R. 29. Qui diligebant hunc, illi fauebant.

F A V E T V R, 2. de Or. 207. Inuidetur enim còmodis hominij plorum, studiis autè eorum ceteris commodandi fauetur. 2. de Off. 45. Non modò non inuidetur illi ætati, verum etiam fauetur.

† A D V E R B. Apertè, 7. Phil. Mirabiliter dignitati, 10. Fam. Mirè, 16. Att. Validissime, 8. Fam. Verè saluti, 4. Fam.

⊗ Synt.

⚡ Synt. In hoc tibi nō faueo. Faueo & adiutor sū. Fauera suis amicis. FAUNVS. 3. de N. 15. Fauni vocem quidem nunquam audiui. 1. de D. 101. In praeliis Fauni auditi. Ibid. 114.

Versus quos olim Fauni vatesq; canebant.

FAVONIUS, Græcè Zephyrus, ventus ab occasu flans. 7. V. 27. Veris initium non à Faueo notabat, sed cum rosam viderat, tum incipere ver arbitrabatur. 4. Ac. 105. Mare Fauonio nascente purpureum videtur.

FAVOR, gratia, studium, iactatio, aura, iactatio, curiositas, popularis, prosperitas, pro Q. R. 29. Quam expectationem, quod studium, quem fauorem secū in scenam attulit Panurgus? * Frag. ep. Eum amorem, & cum, vt hoc verbo vtar, fauorē in consilium aduocabo.

FAVTE, fortunatè, pro Mur. 1. Idem ego precatus sum, vt ea res vobis fauēt, feliciter prosperēque eueniret. hic in tribus verbis est synonymia.

FAVTVS. 1. Tusc. 118. Horribilem eum diem aliis, nobis faustum putemus. pro Fl. 103. O nox illa fausta huic vrbi. 1. de D. 102. Antiqui omnibus rebus agendis, quod bonum, faustum, felix, fortunatumque esset, præfabantur. (hic synonymia in quatuor verbis) Ibid. 106.

Faustasq; signa sua laudis reditusq; notauit.

FAVTVRS. 12. At. 48. Rescripti patrono illi nihil opus esse, me tamen ei faurum. pro Pl. 1. Inuidios huic acufationi esse fauros.

FAVTVRVS, studiosus, studens. pro Pl. 55. Multi sunt cupidi tui, multi fautores laudis tuæ. Ora. 240. Non inuidi solum, sed fautores etiam laudum mearum. pro Pla. 1. Cum multos & bonos viros eius honori viderem esse fautores. 1. Fa. 9. Cuius ego ab adolescentia fautor & adiutor extiti. 12. 25. Ego tuorum consiliorum dignitatisque fautor, &c. 10. 12. Me tuæ dignitatis non modò fauorem, sed etiam amplificatorem cognosces. pro S. R. 16. Hic nobilitatis fautor fuit. 1. Att. 3. Studiosus ac fautor alicuius.

† ADIVNCT. Improbissimus alicuius, po S. R. Partim inimici, partim inuidi, pro Pl. Pristiores, 12. Phil.

FAVTRIX. pro Planc. 22. Nostra illa fauatrix suorum regio. 1. de Fin. 67. Amicitia fautrices fidelissimæ voluptatum.

† ADIVNCT. Fidelissimæ, 1. de Fin.

⚡ Syntaxis. Fautor laudum, & laudibus. Fautor & adiutor alicuius. Et fautor, & amplificator. Studiosus & fautor.

FAVVS. 1. Offic. 157. Atque vt apum examina, non fingendorum fauorum causa congregantur, sed cum congregabilia natura sint, fingunt fauos: sic homines, &c.

FAVX. vide, FAVCES.

FAVES, tæda. 2. A. 91. Illæ faces, quibus incensa L. Belliceni domus deflagrauit. I. P. 5. Ego faces iam accensas ad huius vrbis incendium extinxi. Ibid. 26. Cum ardentes faces furis Claudianis ministrabas. de Arusp. 39. Cum ardentes faces in vicinorum tecta iactas. 14. Att. 10. Serui cum facibus in recta nostra immissi. 1. C. 32. Malleolos ad incendendam urbem facibus comparare. pro C. 13. Prouidendum fuit, ne in hanc materiam seditionis ista fuisse fax adhæresceret. 6. V. 74. Dextera ardentem facem præferbat. 4. Acad. 89. Diana facem iacit à læua. 1. C. 13. Cui tu adolescendo non ad libidinem facem prætulisti? 2. A. 48. Antonius omnium Clodij incēdiorum fax. 1. Off. 37. Dolorum cum aduolentur faces, præter modum plerique exterrantur. 2. de Or. 205. Neque paruis in rebus adhibendæ sunt hæ dicendi faces. pro Cl. 15. Faces nuptiales. 2. de Nat. 14. Faces cœlestes visæ. 3. C. 18. Visæ iam nocturno tempore faces.

† ADIVNCT. Ardentes, 6. Verr. Cælestes, 2. de N. Fœda ac luuosa reip. de Arusp. Funeata, Anteq. ir. Nuncia belli, 1. de Diu. Infestæ, ac funestæ, pro Syll. Nuptiales & ardentes, 5. Tusc. Scelerata, Part.

⚡ Syntaxis. Faces ministrare, iactare, cōparare. Fax adhærescit. Præferre alicui facem ad libidinem. Dolorum adnota faces. Antonius fax, &c. Dicendi faces adhibere.

FAVIT, faxint, futuri temporis: pro, faciat, faciant. 5. V. 81. Dij immortales faxint, ne sit alter, &c. de Senect. 73.

Nemo me lacrymis decoret, nec funera stertu.

Faxit, cur: volito viuui' per ora virum.

14. Fam. 3. Dij faxint vt tali genere mihi frui liceat. 16. At. 1. Dij faxint, vt faciat ea quæ promittit. 15. 28. Quod promittis, dij faxint. 2. de Leg. 19. Qui secus faxit, Deus ipse vindex esto.

⚡ Syntaxis. Faxit Deus, vt. &c. Si secus faxit: id est, agat.

FEBRICULA, commotiuicula. 6. Att. 9. Erat in extremo, tum te febriculam habentem scripsisse. 10. Fam. 2. 1. Qui ex labore in febriculam incidit assiduam & satis molestant. 12. Att. De Atticæ febricula: scilicet, vallye dolni.

† ADIVNCT. Assidua, & satis molesta, 10. Fam.

FEBRIS, calor & siccitas in animante toto minimè naturalis. C. 3. 1. Qui æstu febricque iactantur, si aquam gelidam biberint, prius releuari videntur, deinde multo grauius vehementiusque afflicti. de Fat. 15. Si cui venæ sic mouentur, is habet febrem. 7. Fa. 26. Cum decimū iam diē grauior ex intestinis laborarem, nec probarem me non valere, quia febrem non habebam, fugi

in Tusculanum. 3. de Orat. 6. Ex quo sudore cum cohorruisset, cum febris domum rediit. Cornel. Nepos in vita Att. Si cum biduum cibo se abstinuisset, subito febris decessit. 5. Att. 8. Incommoda valetudine emerferā, vt pote cum sine febris laborassem. 6. 9. Cognoui ex eo quod ita scripseras, te Romam venisse cum febris. 16. Fam. 15. Ægypta mihi nunciauit, te plenā carere, & bellè habere. 1. Tusc. 88. Incertum enim velle in carendo, nisi cum sic tanquam in febris dicitur. 3. de N. 24. Vide ne tertianas quidem febres & quartanas, diuinas esse dicendum sit, quarum reuerfione & motu quid potest esse contantius?

† ADIVNCT. Tertianæ quartanæque, 3. de Na.

⚡ Synt. Habere febrem. In febrem incidere assiduam. Esse ire cū febris.

In tertiu diem febris incurrit. Febris carere. Febris reuersio, & motus.

FERRVARIVS, intercalaris, vel intercalarius mensis. 2. de Leg. 54. Februarii mensis extremus anni. pro Qu. 24. Ante diem. 1111. Ca. Februarij, id est, Cal. intercalares, Lege. INTERCALARIIS. 4. V. 76. 2. Qu. Fr. 12. Mensis Februarius postulatus & legationibus prouinciarum audiendis dabatur, ex lege Gabinia.

† ADIVNCT. Sterilis, 2. ad Q. Frat.

FEICIALIS, idem & sacerdos & orator. 2. de Leg. 21. Fœderum, pacis, belli, induciarum, Oratores feciales, iudices 1111. sunt. 7. V. 48. Dij approbent, habemus hominem in feccialium manibus educatum.

FEICIALIS, à fecciali factum constitutumq;. 1. Off. 36. Belli quidem æquitas sanctissimè fecciali pop. Romani iure perscripta est. 3. 108. Cum iusto enim & legitimo hoste res gerebatur, aduersus quem & totum ius fecciale, & multa sunt iura cōmunia.

FEL, flaua bilis. 2. de D. 19. Gallinaceum fel, &c. quid habet. naturale, quod declarare possit, quid futurum sit?

FELIS, vel FELIS, domestica bestia muribus infesta. 1. de Leg. 32. Qui canem & felem vt deos colunt. 1. de N. 83. Crocodylum, & ibim, & felem non violari ab Ægypto. 5. Tusc. 78. Feles, canis, crocodylus.

FELICITAS, beatitudo, prosperitas, secunda res. (Afflicta fortuna. 2. A. 59. Antonius fuit felix, si potest vlla in scelere esse felicitas. pro Pomp. 47. Felicitas, quam præstare de seipso nemo potest: meminisse & commemorare de altero postulum. pro Syl. * Aliquid casu magis & felicitate ab aliquo, quam virtute & cōsilio gestum esse. de Cl. 4. Summa alicuius felicitas. pro Font. 32. Felicitas Fonteij in re militari. de Clar. 329. Felicitas ipsius, qua semper vsus est. 2. Qu. Fr. 13. Felicitas L. Syllæ. 4. ad Her. 28. Illi fortuna felicitatem dedit, huic indutria virtutem comparauit. * Frag. ep. Neque quicquam aliud est felicitas, nisi honestarum rerum prosperitas: vel, Felicitas est fortuna adiutrix consiliorū bonorum.

† ADIVNCT. Incredibilis, 6. At. & pro Mil. Par. pro Flac. Perpetua, summa, de Clar.

⚡ Syntaxis. Virtus, Deus dans felicitatem.

FELICITER, prosperè, fortunatè, faustè. 4. V. 95. Satis feliciter animam aduerso tempore nauigauit. pro Mur. 1. Idem ego precatus sum, vt ea res fauēt, feliciter, prosperēque eueniret. de Pro. 33. Cæsar cum acerrimis nationibus Germanorum præliis felicissimè decertauit. 5. A. 40. Respub. bene & feliciter gesta.

FELIX, beatus, fortunatus, florens, cui benè est. 1. de D. 102. Antiqui omnibus rebus agendis, quod bonum, faustum, felix, fortunatum esset, præfabantur. 1. Qu. Fr. 1. 23. Asia in te retinendo fuit felicior, quam nos in deducendo. de Cl. 63. Sed ille Græcius ab omni laude felicior. 2. A. 64. Cæsar Alexandriam se recepit felix. pro S. R. Quamuis Sylla felix sit, sicut est, tamen, &c. 5. de Fin. 92. Polycratem Samium felicem appellant. pro Font. 33. Felix ad casum fortunamque.

⚡ Syntaxis. Faustè, feliciter, prosperèq;. Felix ab omni laude.

FEMEN, cruris seu coxendicis pars interior, & inferior. 6. V. 93. Signum Apollinis pulcherrimum, cuius in femine literulis minutis argenteis nomen Myronis erat inscriptum. 1. de Nat. 100. Redundans pedibus, feminibus, cruribus, &c.

FEMVR, cruris vel coxendicis pars exterior. de Cla. 277. Frons non percussa, non femur, nulla pedis supflorio.

FENESTRA, locus apertus ad lumen accipiendum. 2. Att. 3. Fenestrarum angustias quod reprehendis, scito te vδρον πινδελιω reprehendere. 1. Tusc. 46. Ex partes, quæ quasi fenestræ sunt animi.

FERA, bestia, fera bestia. 2. ad Her. 29. 1. Offic. 50. Fera rationis & orationis expertes. pro S. R. 71. Noluerunt feris corpus obicere, ne bestiis quoque, quæ tantum scelus attigissent, immanioribus vteremur. 3. Off. 68. Excitare & agitare feras.

† ADIVNCT. Immanis, Att.

FERALIA, dies erant dijs manibus consecrati, quod ad tumulos epulas ferrent, ibiq; cœnas & epulum agerent. 8. At. 12. Video Casarem à Corfinio post meridiem profectum esse feralibus.

FERAX, vber, sa cundus, fertilis, frugifer. 5. V. 104. Agri sunt feraces. Or. 48. Nihil feracius ingenis. 3. Offic. 5. Nullus in Philosophia locus est feracior, nec vberior, quam de officiis.

FEBCVLVM. I. Off. 132. Cauendū est, ne tarditibus vtamur ingressu mollioribus; vt pomparū ferculis similes esse videamur.

Fortasse melius hic ferulus, ut baiulus, diceretur, nam non est dubium, quin hoc loco pro iis qui vase simulachra, deorum, & id genus alia, in pompa seu triumpho ferunt, accipiatur: non, ut plerique omnes existimant, pro epulis, aut pulpatis, seu alijs quibusvis rebus, nam de incessu loquitur cardiore, qualis eorum esse solet hominum, quos id genus pompas ferre videntur.

FERRE ferre, proprie, propemodum. 2. de Orat. 22. Laus semper ferre cum Scipione solitus erat rusticari. 6. Fa. 10. Omnes ferre familiares Cæsaris me colunt & obseruant. pro Clu. 46. In quibus quantus splendor sit, quam propere æquabilis, quam ferre omnium constans, & moderata ratio vitæ nemo vestrum ignorat. 2. de Inu. 46. Probabile est, quod ferre fieri solet. 2. de L. 3. Pater meus hic ferre ætatem egit in literis. 1. Off. 6. 1. Statuas videmus ornata ferre militari. Ibidem 60. Quemadmodum ab his rebus ducatur honestum, satis ferre diximus. 7. Att. 1. Hæc ferre sunt in illa epistola, &c. Ibidem 6. Nec adhuc ferre inueni, qui non, &c. 1. Fam. 9. Nam ab orationibus disungo me ferre, refero que ad mansuetiores musas. de Clar. 150. Ætates nostræ nihil, aut non ferre multum differunt. de Amic. 2. Sermo qui tum ferre erat multis in ore. pro Põmp. 24. Hoc iam ferre sic fieri accepimus: vt, &c. 14. At. 22. E Pompeiana nau aduectus sum in Luculli nostri hospitium V. I. Idum, hora ferre tertia. ibidem. A Lucullo postridie eadem ferre hora qua veni. 7. 16. Hora ferre nona. I. P. 14. Idem illo ferre biduo productus in concionem, &c.

¶ **Tantum**. 3. de N. 94. Hæc ferre dicere habui de natura deorum. ¶ **Professio**. pro Sest. 51. Denique ex bellica victoria non ferre quam est inuidia ciuium consecuta. 2. ad Her. 27. Ferre non difficile est.

¶ **Syntaxis**. Non ferre multum abest. Hæc ferre volui dixisse. Id ferre non difficile dictum. Ætatem ferre in literis agere.

FERENDVS, tolerandus. ¶ **Intolerandus** 3. C. 22. Quibus ego, si me restitisse dicam, nihil mihi sumam, nec sum ferendus. de Senec. 5. Quod ferendum est mollius sapienti. 1. C. 18. Illa superiora quam ferenda non fuerunt, tamen vt potui, tuli. 6. V. 83. Nihil mihi indignius ferendum videtur. * Frag. ep. Hæc aut animo Catonis ferenda sunt, aut Ciceronis stomacho.

† **ADVERB.** Molliter sapienti, de Senec. Vix, pro Cæl.

FERENS de Orat. 227. Quod is L. Scribonio quæstionem in eum ferente populo misericordiam concitasset.

FERENTANI, populi. pro Clu. 197. Adfunt Ferentani, homines nobilissimi, &c.

FERIÆ, dies festus, cælestium dies quieti. 2. de Leg. 29. Feriarum festorumque dierum ratio in liberis quietem habet litium & iurgiorum, in feruis operum & laborum. Ibidem 19. Feriis iurgia amouento, eaque in famulis (operibus patris) habento. Ibidem 55. Nec verò tam Denicales, quæ à nece appellatæ sunt, qua residui morru, quam cæterorum cælestium quiete dies feræ nominantur: nisi maiores eos qui ex hac vita migrassent, in deorum numero esse voluissent. 3. Off. 59. Quærit ex proximo vicino, num feræ quædam piscatorum essent. 3. Qu. Fr. 5. Nouendiales feræ, quæ fuerunt Tuditano & Aquilio Coss. 1. de N. 15. Cum feriis Latinis ad C. Cottam familiare meum venissem. 13. At. 43. Dies feriarum mihi additos video. 2. de Leg. 57. Contra cenfer habendas triduum ferias. 1. de D. 102. Imperare ferias. 3. de Orat. 82. Tantum tribui doctrinæ temporis, quantum mihi puerilis ætas & forenses feræ concesserunt.

† **ADIVNCT.** Forenses, 3. de Orat. Nouendiales, 3. ad Q. Fr. Publicæ, 2. de Leg.

¶ **Syntaxis**. Feriæ festi, dies. Habere ferias triduum.

FERIATVS, otiosus, vacans. 1. de Nat. 103. Epicurei deum feriatum volunt cessatione torpere. 3. de Ora. 55. Aliquem feriatum esse. 12. Fa. 16. Ne putes in Asia eriatum illum à studiis futurum.

FERIENDVS, percutiendus. 2. de Or. 72. Aduersarius qui sit & feriendus, & repellendus.

FERINVS, quod ferarum & belluarum est cum feris commune. 1. de Inu. 2. Victus ferinus.

FERIO, percutio. pro Cor. 52. Hostem qui feriet, mihi erit Carthaginensis. pro Cæl. 60. Ferire parietem. 1. At. 1. Puto te in hoc risisse aut ingemuisse, vt frontem ferias. 2. de Or. 344. Sed tamen in laudando iungenda sunt etiam hæc genera virtutum: feriant enim aurè hominum. 1. Off. 73. Quo minus patet multa in eorum vita, que fortuna feriat. Or. 226. Binis aut ternis ferire verbis.

¶ **Contraho**, pro Cæl. 34. Ideone ego pacem Pyrrhi diremi, vt tu amorum turpissimorum quotidie fœdera ferires? pro R. P. 6. & 2. de In. 92. Ferire fœdus cum aliquo.

FERIOR 15. Fam. 16. His autem spectris etiam si oculi possent feriri, animus qui possit non video. pro Dom. 129. Fœdere feriebantur prouinciarum. 3. V. 75. Inflat, vt secuti ambo feriantur.

FERITAS, immanitas. ¶ **Mansuetudo animi**. 1. Off. 157. Magnitudo animi remota communitate, coniunctioneque humana, feritas sit quædam & immanitas, pro Sest. 91. Eoque ex feritate illa ad iustitiam mansuetudinemque transtulerunt. 3. Off. 32. Feritas & immanitas belluæ in figura hominis. 1. de D. 60. Pars animi in qua feritas quædam sit & agrestis immanitas.

† **ADIVNCT.** Humana, 1. Offic.

¶ **Syntaxis**. Feritas & immanitas.

FERRE, ferre. de Cl. 161. Vt eò nihil ferre quisquam possit addere. 4. ad Her. 54. Hæc exornatio in coniecturali constitutione acta ferre est. 5. Tusc. 111. Sapientis enim cogitatio ferre ad inuestigandum adhibet oculos aduocatos. 1. de Diu. 18. Quod ferre dirum in tem pus ceidère Latina.

FERO, porto, gere. 2. de Leg. 67. Terra fruges fert. 8. Fam. 4. Ferre aliquid acceptum alicui. Lege, ACCIPTAS. Ferre in oculis pro eo quod est amare, & charum habere. Oculis ferre, gignere, parere, producere ferre, acceptum habere. 1. de Orat. 135. Illud quod eo quod intendas, ferat deducaturque, cognoscendum est.

¶ **Opinor, conicio, spero**. 2. At. 2. Nos, vt opinio, & spes, & coniectura nostra fert, tuti sumus. id est, vt opinamur, & speramus, conicimus. de Clar. 36. pro Font. 29. 1. Fam. 9. pro Cl. 46. Vt opinio mea fert. pro Dom. 32. Plura dixi, quam aut opinio mea tulerit, aut voluntas mea.

¶ **Constituo, sancio, decerno, pronuncio statuendum**. 2. P. 110. Ferre ad populum de aliqua re. 2. Off. 73. Perniciosi etiam Philippus in Tribunatu cum legem Agrariam ferret. Para. 4. Familias tuas de te priuilegium tulit, vt si opertum Bonæ deæ accessisset, exulares. pro Syll. 63. Nihil de iudicio ferebat, sed pœnam ambitus eam ferebat, que fuerat nuper superioribus constituta. pro Cl. 147. Vos autem iudices de hominum fortunis sententiam fertis. 2. de Fin. 54. Vt P. Scauola trib. pleb. ferret ad plebem, vellent ne de ea re queri, &c. pro Ccc. 102. Deinde quod Sylla ipse ita tulit de ciuitate, vt nõ sustulerit horum nexa, &c. 7. At. 6. Cum vt absentis ratio haberetur, ferebamur. 8. 3. Pompeius contendit, vt decem tribuni plebis ferrent, vt absentis ratio haberetur: quod idem ipse sanxit lege quadam sua. * pro C. Cor. 1. dedit, an tulit, an rogauit, an hortatus est legem: ibid. Cum is tribunus plebis duas leges tulisset in eo magistratu. ibidem. Qui suffragij ferendi causa conueniunt. cont. C. Anton. Quare præclara dicuntur iudicia tulisse, si, qui inficiantem Lucium condemnarunt, Catilinam absoluerint consentem.

¶ **Trado, exhibeo**. pro Dom. 46. Perditos homines de capite alicuius suffragium ferre. 1. Attic. 14. Idemque refert, vt vniuersus populus campo Martio suffragium de re Clodij ferat.

¶ **Patio, tolero, porfero**. 6. 3. Qui potentissimorum hominum potentiam nunquam tulerim, ferrem huius affleat. 4. Tusc. 40. Modicè & immodicè ferre aliquid. 6. Fam. 1. Pacatè & moderatè ferre. 2. de Orat. 46. & 1. con. Rul. 18. Moderatè ferre aliquid. id est, non intemperanter. 4. Famil. 14. Modicè ferre aliquid. Lege, M. O. D. I. C. E. de Senec. 2. Id & modestè & sapienter, sicut omnia, & ferre, & laturum esse certò scio. 1. Off. 90. Immoderatè ferre res aduersas. 3. V. Mediocriter ferre aliquid. 6. At. 1. Clementer ferre aliquid. 4. 6. De Lentulo scilicet fero vt debeo, 5. Fa. 16. Ferre aliquid grauit. 1. Atti. 14. & 7. 8. Grauit ferre de aliquo. 1. V. 54. Valde grauit ferre aliquid. 1. At. 2. & 4. 16. Humaniter ferre. id est, aquo animo. 1. Q. Fr. 2. Quam humanissimè ferre peruersitatem alicuius. 4. Att. 16. Belle ferre aliquid. 1. de Diu. 73. & 4. Tusc. 59. Vt si quis agrè ferat se pauperem esse. 1. Att. 15. Agrè pati. Ibidem 14. & 15. 26. Molestè ferre. Postquam in Sen. 2. Quid impedisset grauit molestè que laturos: 6. Atti. 8. Molestè ferre de aliquo. Qu. Fr. Molestissimè ferò. 6. V. 131. Per molestè tulisse. 4. Fam. 15. Ferre aliquid fortiter. Ibidem 6. Toleranter ferre aliquid. 9. Atti. 4. Fortius ferre dolorem. ad Brut. 9. Ferre dolorem melius. pro Q. R. 16. & pro Cæl. 54. Leuiter ferre aliquid. 3. Qu. Fr. 9. Leuissimè ferre aliquid. 5. Fam. 18. Quam leuissimè ferre aliquid. de Senec. 3. Cato facilè senectutem ferebat. pro Mil. 16. Quo tandem animo hoc tyrannum tulisse creditis? Ibidem 78. Timeo, quoniam modo id factum feras. 10. A. 15. Timere se dicant, quomodo ferant veterani, exercitum Brutum habere. pro Qu. 99. Ne per te ferat, quo minus, &c. id est, ne per te stet. de Amic. 92. Obiurgari molestè ferunt, molestiam capiunt, dolent. de Amic. 22. Aduersas res amicorum grauit ferre. 5. Fam. 20. Att. 15. 25. Equo vel iniquo animo ferre. 9. A. 7. Is autem Senatus extinctum latè atque insolenter tulit. 1. Famil. 8. Patienter ferre potentiam alicuius. 12. A. 20. Non ferrent, inquam, oculi Saxam, Caphonem. 10. P. 21. & 8. 28. Huius desiderium ciuitas ferre non potest. de Clar. 267. Sed cogitandi non ferebat laborem. 4. Acad. 72. Ferres me, si ego idem dicerem. 4. Tusc. 44. Qui ignominiam & infamiam ferunt sine dolore. 5. Attic. 2. Nondum satis huc erat allatum, quomodo Cæsar ferret de autoritate præscripta. 4. Famil. 5. Sanctè pro eo ac debui, grauit molestè que tuli. 13. Attic. 22. Mulieres autem vix humana, quæ inimico animo ferant. 9. 6. Nihil, inquam, ille minus obscure tulit: id est, pra se tulit. pro Clu. 54. Obscurè ferre aliquid. pro Planc. 34. Apertè ferre aliquid. 14. Attic. 13. Lenitiam apertissimè tulimus omnes. id est, ostendimus. 2. de Or. 346. Ferre sapienter casus aduersos. 2. Atti. 13. & 2. de Orat. 190. Neminem adhuc offendi, qui hæc tam lentè quam ego fero, ferret. 7. V. 125. & 2. de Orat. 144. Equo animo ferre atque concedere